

Song Sinh

Contents

Song Sinh	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	3
3. Chương 3	5
4. Chương 4	6
5. Chương 5	7
6. Chương 6	10
7. Chương 7	13
8. Chương 8	15
9. Chương 9	16
10. Chương 10	18
11. Chương 11	21
12. Chương 12	25
13. Chương 13	28
14. Chương 14	31
15. Chương 15	33
16. Chương 16	38
17. Chương 17	47
18. Chương 18	49
19. Chương 19: Ngoại Truyện 1 + Chương 19	52
20. Chương 20	59
21. Chương 21	61
22. Chương 22	63
23. Chương 23	65
24. Chương 24	68
25. Chương 25	69
26. Chương 26	72
27. Chương 27	75
28. Chương 28	78
29. Chương 29	81
30. Chương 30	83
31. Chương 31	84
32. Chương 32	87
33. Chương 33	88
34. Chương 34	90
35. Chương 35	92
36. Chương 36	95
37. Chương 37	99
38. Chương 38	101
39. Chương 39	103
40. Chương 40	104
41. Chương 41	106

42. Chương 42	107
43. Chương 43	108
44. Chương 44	111
45. Chương 45	113
46. Chương 46	116
47. Chương 47: Chương 47	119
48. Chương 48	119
49. Chương 49	121
50. Chương 50: Chương 50	124
51. Chương 51	124
52. Chương 52	127
53. Chương 53	129
54. Chương 54	130
55. Chương 55	132
56. Chương 56	134

Song Sinh

Giới thiệu

Là một câu chuyện rất đáng yêu của đôi nam nữ chơi với nhau từ bé đến lớn. Điều đặc biệt đó là chi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/song-sinh>

1. Chương 1

Đã lâu lắm rồi tôi không được nhìn thấy ánh mặt trời tươi đẹp của buổi sáng đầu đông.

Sáng sớm, mặt trời còn chưa lên, tôi và anh trai được sinh ra ở một bệnh viện trong thành phố T, nghe nói chúng tôi là một trong số rất ít những đôi long phượng thai ra đời ở bệnh viện này.

Sau khi ra đời được năm ngày, chúng tôi được đón về nhà, nhưng đây không phải là nhà của chúng tôi bây giờ, mà là nhà của ba của ba chúng tôi, cũng chính là nhà của ông nội..

Ông nội là quân nhân đã về hưu, ông có một căn nhà nhỏ hai tầng riêng biệt ở đại viện của trụ sở quân đội thành phố T. Vào thời đó, có nhiều người chỉ được ở trong mấy căn nhà trệt 20-30m² hoặc là phân phòng mà ở. Chúng tôi được như vậy coi như đã là rất may mắn rồi.

Dòng họ nhà ba, cả 3 đời đều là sinh con một, mẹ dưới áp lực phải nối dõi tông đường mà mang thai sinh ra anh trai và tôi. Lúc bác sĩ nói ẹ biết bà sẽ sinh con trai thì tôi tin tưởng khi đó mẹ sẽ hưng hăng mà hít thở chậm lại, còn tôi, chỉ là một cục thịt dư ngoài ý muốn.

Tên của anh trai đã sớm được ông nội đặt cho là Ngự Chương, “Lấy Chương trong Kinh thi: Nãi sinh nam tử, tái tẩm chi sàng, tái ý chi thường, tái hợp chi chương.” Cái tên này là hy vọng anh ấy có thể thăng quan tiến chức thật cao, tiền đồ rộng mở.

[Ty Vy: tạm dịch: Đã sinh con trai, cho nằm trên giường, ặc áo quần, cho chơi ngọc chương (ám chỉ đức hạnh đẹp như ngọc).]

Mà tên của đứa bé ngoài ý muốn như tôi đây thì là do mẹ đặt: Ngọc Uyển, con gái chỉ cần dịu dàng như ngọc, không cần thăng chức hay tiền đồ rộng mở gì cả.

Từ nhỏ trong mắt ông nội, ba, mẹ lúc nào cũng chỉ có anh trai, đồ chơi của tôi nhất định là do anh trai không chơi hoặc là dư thừa, quần áo của tôi chắc chắn là đồ của mấy đứa trẻ họ hàng mặc không vừa nữa, sách tôi học cũng là sách cũ anh trai còn dư lại. Mà quần áo trên người anh trai cho tới bây giờ đều là mới mua, đồ chơi cũng nhất định là mới xé bao, sách càng không cần phải nói, chỉ cần là anh ấy thích, ba mẹ nhất định sẽ không từ chối.

Lúc tôi chỉ biết ăn, ngủ, ngu ngơ chơi một mình hoặc là nhìn người khác ngơ ngác cười, thì anh trai đã biết rất nhiều chữ và từ, hơn nữa còn có thể trước mặt khách của ba đọc thuộc một bài thơ cổ thật là dài.

Những người khách tới nhà sẽ đều vuốt má tôi và nói là “em gái dễ thương”, rồi sau đó sẽ dùng một đồng từ ngữ hoa mỹ mà tôi không hiểu để khen ngợi anh trai.

2. Chương 2

Hôm qua là sinh nhật tròn 4 tuổi của tôi và anh trai, thật là nhiều người tới nhà chơi, cô cô, dì, bà ngoại đều tới.

Mẹ làm rất nhiều món ăn ngon, cô cô còn mang đến một cái bánh ngọt thật là đẹp, nhưng mà tại sao phía trên bánh ngọt lại chỉ viết tên một mình anh hai? Chẳng lẽ cô cô quên mất hôm nay cũng là sinh nhật của con sao?

Mẹ nói hôm nay không phải chỉ ăn mừng sinh nhật chúng tôi, mà còn là ăn mừng anh hai đoạt giải nhất cuộc thi vẽ cấp thành phố (dành cho trẻ con).

Sau khi ăn xong cơm tối, chúng tôi cùng nhau thổi tắt nến trên chiếc bánh ngọt xinh đẹp chỉ viết tên anh hai, mẹ cầm dao cắt một miếng thật to cho anh hai, cũng thuận tiện cắt một miếng cho tôi. Tôi rất muốn ăn con gấu mèo làm bằng kem kia, nhưng mà chỉ có một con thôi và mẹ đã cắt cho anh hai rồi.

Cô cô nói đây là lần đầu tiên anh hai đoạt được giải thưởng cho nên phải chụp hình lưu niệm.

Hai tay anh cầm giấy khen ngồi ở trên ghế salon, còn cô cô thì cầm lấy máy ảnh chạy sang hai bên trái phải chụp thật nhiều hình. Về mặt của ai nấy trong nhà đều rất vui mừng, nhưng có lẽ là trừ tôi. Ông nội cũng thế. Bình thường ông rất nghiêm túc, nhưng chỉ có lúc nhìn anh hai thì mới có thể lộ ra nụ cười hiền hòa bình thường như bao người ông khác. Lần đầu tiên tôi được nhìn thấy những nếp nhăn dài khắp mặt ông vì cười mà dân ra như hoa nở vậy.

Tôi đứng bên sofa nhìn cô không ngừng chụp ảnh cho anh hai. Không biết qua bao lâu, có lẽ bọn họ cũng đã nhớ đến sự tồn tại của tôi, mẹ kéo tôi đến ngồi xuống bên cạnh anh hai, nói “Hôm nay cũng là sinh nhật 4 tuổi của tiểu Uyển, tới đây cùng chụp hình kỷ niệm đi!” Tôi ngồi ở bên cạnh anh hai, anh hai cầm bằng khen trong tay, tôi cảm thấy mình liền giống như hình nền, hay một chiếc lá tô điểm cho bông hoa.

Hôm nay mẹ mặc cho tôi và anh hai một bộ quần áo mới, tay trong tay đưa chúng tôi đến nhà trẻ.

“Thật là những đứa bé đáng yêu, con là em sao?” Đứng ở trước mặt tôi là một cô gái rất trẻ, có lẽ chỉ khoảng hai mươi tuổi, mỉm cười nhìn tôi đang khăn trương cúi đầu.

“Con tên là Lý Ngọc Uyển, là em của anh hai!” Nhớ lại lời mẹ dạy ở nhà, trong nhà trẻ khi người khác hỏi thì phải trả lời tên của mình.

“Tiểu Uyển dễ thương, cô là cô giáo Vương, là cô giáo dạy múa” Cô giáo Vương đưa tay nhẹ nhàng sờ sờ đầu tôi, tay của cô thật ấm áp, thật thoải mái.

“Còn con là anh phải không?” Cô giáo Vương quay đầu hỏi anh hai này giờ vẫn đứng bên cạnh tôi.

“Con tên là Lý Ngự Chương, Ngự là ngự giá thân chinh, Chương là trong từ ngọc chương” Tôi nghe không hiểu anh hai đang nói cái gì “Ngọc gấp hôn chương, ngọc bản” là muốn chương cái gì, còn có thứ gì dơ bản chứ? (uyển uyển nghe nhầm ý mà)

“Thật là thông minh” Cô giáo Vương cũng đưa tay sờ sờ đầu anh, nhưng anh hai lại nghiêng đầu tránh đi. Tôi biết rõ từ nhỏ anh hai đã không thích người khác sờ vuốt anh ấy.

“Làm phiền cô, hai bé là lần đầu đi nhà trẻ, mong cô giáo chăm sóc cho hai bé !” Nói rồi mẹ giao anh hai và tôi cho cô giáo Vương.

“Hai bé đều rất đáng yêu, chúng tôi sẽ chăm sóc thật tốt, cô cứ yên tâm!”

Trong nhà trẻ có rất nhiều đứa trẻ 5 tuổi giống chúng tôi, mẹ chưa bao giờ để tôi và anh hai đến sân chơi trong công viên chơi cả. Tôi chỉ có thể chơi cùng anh hai hoặc đến nhà anh chị họ chơi thôi.

“Này! Người mới tới, tên cậu là gì?” Trước mặt tôi là một bé trai đang đứng chống nạnh, hình như là cao hơn tôi nhiều. Mặt mày nhìn có vẻ bá đạo, ở nhà chắc cũng là một Tiểu Bá Vương.

“Mình tên là Lý Ngọc Uyển, cậu tên là gì?”

“Mình tên là Bùi Quân, ba mình nói sau này mình phải làm tướng quân!”

“A, tướng quân rất lớn sao?” Tôi ngồi bẹp trên sàn nhà, nhìn trong tủ đồ chơi có rất nhiều đồ chơi mới lạ, rất nhiều loại tôi chưa từng thấy, còn có búp bê nữa.

“Đúng, rất là lớn, ông ngoại mình chính là tướng quân, cho nên về sau mình cũng sẽ là tướng quân!” Nói xong vỗ vỗ đầu tôi, vênh váo hống hách đi mất.

Buổi trưa ăn cơm, tất cả mọi người cầm chén nhỏ, đĩa nhỏ của mình, xếp thành hàng chỉnh tề đến chỗ cô giáo phát cơm. Thật tốt, hôm nay có cà rốt xào thịt và cải trắng tôi thích nhất, còn có canh trứng.

Tôi bưng chén nhỏ, đĩa nhỏ đã múc xong cơm ngồi ở bên cạnh anh hai. Anh hai cau mày nhìn chằm chằm cà rốt trong chén, anh hai ghét nhất là ăn cà rốt. Nhưng mà vừa rồi cô giáo nói phải ăn hết đồ ăn trong chén, ăn đến khi sạch bóng mới thôi, nếu bé nào không ăn sạch sẽ thì sẽ không được hoa hồng nhỏ.

Bùi Quân nói cho tôi biết, bé nào có nhiều hoa hồng nhỏ nhất thì sẽ là người ngoan nhất thông minh nhất, tôi cũng muốn làm người ngoan nhất thông minh nhất, cho nên tôi ăn hết đồ ăn trong chén cho đến khi sạch bóng.

Ăn xong đồ ăn trong chén mình rồi, tôi nhìn qua bên cạnh thì thấy anh hai đã ăn hết cải trắng và canh trứng, nhưng mà trong chén lại còn rất nhiều cà rốt.

Tôi thấy cô giáo đang dọn dẹp bát đĩa của những bạn khác đã ăn xong, tôi liền đẩy cái đĩa nhỏ mình đã ăn đến sạch bóng tới trước mặt anh, đổi cái khay còn chứa lại thật nhiều cà rốt sang tôi, vài hớp liền ăn xong cà rốt còn dư lại. Lần này tốt lắm, bát đĩa trước mặt tôi và anh đều ăn được sạch bóng, chúng tôi đều là những đứa bé ngoan cho nên sẽ có hoa hồng nhỏ.

Vì muốn ở trên tường sẽ dán thật nhiều hoa hồng nhỏ có viết tên tôi, cho nên ở trong nhà trẻ tôi rất ngoan ngoãn nghe lời cô giáo, mỗi ngày đều ăn sạch sẽ hết thức ăn, làm tiểu chân chạy vặt giúp đỡ cô giáo, buổi trưa cũng ngoan ngoãn ngủ, tự mình mặc quần áo, tự mình xếp chăn nhỏ.

“Cô giáo Vương, Lý Ngọc Uyển và Lý Ngự Chương thật là anh em sinh đôi sao? Tôi thấy cả hai đứa chênh lệch nhau quá nhiều rồi!” Ah, tôi đang đứng ở dưới cửa sổ mà cô giáo đang đứng thì nghe được tên của mình, hình như là tiếng của cô giáo Lý dạy mỹ thuật. Tôi không phải là cố ý nghe lén, mà chỉ muốn đem tranh hươu cao cổ tôi vẽ cho cô giáo Vương xem thôi.

“Đúng vậy, bọn chúng là thai long phượng (song sinh nam nữ)! ”

“Không giống nhau chút nào!” Dĩ nhiên không giống rồi..., tôi là con gái, anh hai là con trai, con trai và con gái làm sao mà giống nhau được.

“Thằng bé Lý Ngự Chương thật sự là rất giỏi, kì trước tôi cầm tranh vẽ của thằng bé đi thi, được giải đặc biệt mới ghê chứ!”

“Đúng vậy, Lý Ngự Chương đúng là rất thông minh, hôm bữa lớp bọn tôi tham gia cuộc thi kể chuyện, thằng bé biểu hiện rất là ưu tú ! Còn con bé Lý Ngọc Uyển thì kém nhiều quá, vốn là tôi còn định để cho hai đứa cùng lên sân khấu kể chuyện, nhưng chỉ có một câu truyện ngắn ngủn thôi, tôi đọc đi đọc lại vài chục lần cho con bé Lý Ngọc Uyển, vậy mà con bé vẫn không thể nhớ hết, Lý Ngự Chương thì chỉ ở bên cạnh nghe hai lần là có thể kể lại toàn bộ không sót một chữ.” Lần này thì hình như là tiếng của cô giáo Trương thường kể chuyện cho chúng tôi nghe.

“Đúng vậy, lần trước tôi để cho bọn chúng vẽ ngựa, dạy nhiều lần, Lý Ngọc Uyển còn vẽ thành một con Tứ Bất Tượng (*)” Tôi ngồi ở dưới cửa sổ vẽ loạn trên đất bùn, vẽ thành Tứ Bất Tượng cũng không phải là chỉ có một mình tôi, những bạn khác cũng có người vẽ không khác gì tôi mà.

“Nhưng mà Lý Ngọc Uyển cũng rất ngoan, biết tự mình ăn cơm, tự mình mặc quần áo, tự mình gấp chăn, hơn nữa còn nhiệt tình giúp đỡ người khác!” Đây là tiếng của cô giáo Vương!!

“Cái gì mà ngoan với rất ngoan chứ..., con bé chính là hơi vụng về, ngốc nghếch một chút, cũng thường hay gây người, còn không thông minh bằng Lý Ngự Chương, nếu mà tôi sinh con á hử, nhất định là phải giống Lý Ngự Chương mới tốt!”

Tôi không biết mình trở về phòng học lúc nào, bức tranh hươu cao cổ trong tay cũng bị nắm thành một cục, thoát nhìn liền lại càng không giống hươu cao cổ.

Đến ngày nghỉ đông, tên của anh hai được viết trên hoa hồng nhỏ là nhiều nhất, cô giáo đưa cho anh hai một hộp bút máy, bên trong còn có một cây bút máy xinh đẹp.

Tôi hiểu rồi, mặc dù anh hai không ăn hết tất cả thức ăn trong khay, mặc dù anh hai sẽ không tự mình mặc quần áo hay tự mình gấp chăn, mặc dù anh hai bị coi là cho tới bây giờ đều ngồi ở thư viện đọc sách hoặc ngồi viết chữ không để ý tới những bạn khác thì anh hai vẫn sẽ đạt được rất nhiều rất nhiều hoa hồng nhỏ, còn nhiều hơn người khác rất nhiều, thì ra đó là bởi vì anh hai rất thông minh, cô giáo vẫn là thích trẻ con thông minh nhất.

(*): Tên khoa học của tứ bất tượng là nai, thân dài khoảng 2 m. Vì vậy thân và đuôi của nó có một chút gì giống con lừa nhưng cái đuôi không to bằng đuôi con lừa, móng chân hơi giống móng chân bò, nhưng không to bằng móng chân bò, cổ hơi giống con lạc đà nhưng không dài bằng cổ lạc đà, sừng trên đầu hơi giống sừng con hươu, nhưng không có lông mày giống con hươu. Cho nên gọi nó là tứ bất tượng là rất thích hợp.

3. Chương 3

Thị Tam Tiểu (*), là trường tiểu học nổi danh nhất trong thành phố, hàng năm trường sẽ tổ chức một lớp đặc biệt, cùng ba ban phổ thông. Vào tháng sáu hàng năm sẽ triệu tập tất cả 100 thí sinh độ tuổi học sinh trong toàn thành phố đến dự thi. Năm nay tôi và anh hai đã tròn bảy tuổi rồi. Cũng đã đến tuổi vào tiểu học. Không ngoài dự đoán, ba mẹ cho tôi và anh hai cùng tham gia cuộc thi nhập học ở trường Thị Tam Tiểu. Khắp sân trường, cổng trường đều đông nghẹt người, bên cạnh cổng trường cũng đậu đầy các loại xe lớn nhỏ. So với ngày 1/6 mẹ dẫn tôi và anh hai đi vườn thú còn đông hơn. Anh hai và tôi đeo túi sách nhỏ mẹ mới mua, đứng xếp hàng ở cổng chờ đợi đi vào trường học.

(*) Ty Vy: xin lỗi, m' ko chắc về tên trường nhé >

4. Chương 4

“Biết tin gì chưa? Lần này trường tổ chức cuộc thi đàn Piano, không ngờ Lý Ngự Chương lại tham gia, không ngờ cậu ta còn có thể chơi Piano!” Tôi cực kì nhàm chán ngồi trong phòng học nghe đài phát thanh của lớp - Vương Tiểu Giai, đang tuyên truyền tin tức mới nhất vừa nghe được.

“Nè, Lý Ngọc Uyển, không ngờ anh cậu lại biết chơi Piano đó nha, tại sao không nghe cậu nói qua vậy?” Triệu Tinh Tinh ngồi cùng bàn đẩy đẩy cánh tay đang đặt trên bàn học của tôi.

“Anh ấy đã học ba năm rồi, mình thì không học nổi! ” Mới vừa vào tiểu học, không biết mẹ nghe được thím nào nói bây giờ phải cho trẻ con đi học một chút về nhạc lí thì sau này mới không thua thiệt với người ta, sau đó không lâu tôi và anh hai liền bị đưa đến ột cô giáo dạy Piano, đến nay cũng đã học ba năm rồi. Anh hai rất thông minh, học cái gì cũng nhanh, mặc dù tôi rất thích, thời gian học tập giống nhau, lão sư dạy cũng như nhau, nhưng mà làm thế nào tôi cũng không thể học tốt được như anh. Cho nên chỉ đành dứt áo ra đi, chỉ có anh hai là vẫn còn tiếp tục học.

“Anh cậu thật là giỏi! Mình ước gì cũng có một người anh tuyệt vời như vậy!” Tôi tiếp tục nằm trên bàn nhắm mắt lại ngủ, lời như thế tôi đã nghe qua từ mười đến một trăm lần rồi.

“Anh hai, anh phải tham gia cuộc thi Piano ở trường sao?” Tôi ngồi trên sàn nhà ở trong phòng, ôm quái vật biển nhỏ nhìn anh hai không biết là đang viết cái gì.

“Ừm!” Anh hai tùy ý gật đầu một cái.

“Tại sao? Không phải anh từng nói là không thích tham gia cuộc thi Piano sao?” Tôi nhớ, thật lâu trước đây cô giáo dạy Piano của chúng tôi đã từng đề nghị anh hai đi thi, nhưng lúc đó anh ấy nói là không thích.

“Không tại sao cả, anh đã đồng ý với cô giáo Ngô rồi.”

“A, cô giáo Ngô sao!” Tôi biết cô ấy, cô ấy chính là “cô giáo hổ” mà chúng tôi đã gặp khi đi thi đó. Cô ấy nổi danh nghiêm nghị nhất trường, cũng đồng thời là chủ nhiệm lớp đặc biệt của anh hai.

“Anh hai, nghe nói lần này lớp 5 (*) cũng có người tham gia thi đấu đó, nghe nói bạn nữ kia đã học Piano rất nhiều năm rồi, thật là giỏi, anh nói xem anh có thể bị thua hay không?” Nhìn các loại giấy khen dán đầy một bên tường và các loại cúp đặt ở trên tủ sách, bắt đầu từ mẫu giáo đến giờ tất cả các cuộc thi anh ấy tham gia thì chưa bao giờ anh thua cả, lần này nếu anh hai thua, có thể là rất đau lòng hay không.

(*): lớp 5 đây là đánh số, lớp 1.5, 1.6,... giống lớp 1A5, 1A6,...

“Ồ trong lớp có ai khi dễ em không?” Đề tài chợt chuyển sang tôi.

“Không có, trừ Triệu Tiểu Vũ thỉnh thoảng hay nắm tóc đuôi sam của em ra thì không có ai khi dễ em cả.” Tôi thường tết tóc thành bím dài xõa ngang eo. Triệu Tiểu Vũ là tên con trai ngồi phía sau tôi, luôn thích nắm tóc tôi, lần trước còn lấy kẹp cao su trét vào tóc tôi, hại tôi phải cắt bỏ một đoạn tóc thật to, đau lòng chết đi được.

” Có biết làm bài tập toán không?” Anh cầm cuốn vở bài tập mỏng tôi ném ở trên bàn lên.

“Có, cô giáo dạy cái gì em đều hiểu!” Nhìn anh hai lật từng tờ từng tờ, mở cuốn vở bài tập mỏng của tôi ra, nhìn chăm chăm số 80 viết thật to bằng bút đỏ ở phía trên góc bài tập, mày nhú chặt lại.

“Chỉ có 80 điểm?”

Tôi vội vàng từ trên sàn nhà ngồi dậy chạy tới cướp đi quyển vở trong tay anh hai, 80 điểm là rất khá rồi, Triệu Tinh Tinh cũng chỉ có 75 điểm thôi đó.

“Anh hai, vậy lần thi giữa học kỳ này anh được bao nhiêu điểm?” Nhớ tới mấy ngày trước vừa thi xong giữa học kỳ, tất cả học sinh đều nói là đề thật khó, không biết anh hai có cảm thấy như vậy hay không.

“Ngày mai mới có điểm!”

“A, anh đang làm gì vậy.” Anh vẫn cầm bút viết gì đó trên quyển vở.

“Làm bài tập toán!”

Tôi từ trên vai anh hai dùng sức nhìn cuốn vở trên bàn, lớp anh hai đã dạy tới đâu rồi, có phải cũng giống lớp tôi hay không, nếu là như vậy, bài tập số học có thể mượn anh ấy không nhỉ. Tôi nhìn cái đề bài xa lạ trên vở bài tập, sao lại không cùng đẳng cấp bài tập với lớp tôi? Tại sao cho tới bây giờ tôi cũng chưa từng nhìn thấy dạng đề bài này ở trong lớp? Hơn nữa hình như tôi cũng không biết làm.

“Anh, bài tập số học của lớp anh tại sao em chưa từng thấy qua? Có phải là anh làm sai hay không!” Đúng vậy, mặc dù là không cùng một giáo viên dạy, nhưng nội dung chắc cũng là giống nhau thôi.

“Em không biết nội dung học của lớp anh không giống với các lớp khác sao?” Anh hai dùng một loại ánh mắt hiểm thấy vô cùng nhìn tôi.

“A, em không biết!” Cho tới bây giờ tôi cũng chưa từng lục xem sách trong cặp của anh hai, hơn nữa chúng tôi học cùng một khối, nên luôn cho là nội dung học cũng giống nhau thôi. Ai mà biết lớp đặc biệt này học như thế nào chứ.

Rốt cục cuộc thi Piano ở trường cũng bắt đầu. Tôi mặc váy nhỏ màu hồng phần mẹ mua cho, tay cầm một bó hoa, hoa cũng là mẹ mua, mẹ nói chờ sau khi anh hai đàn xong, tôi sẽ đi lên tặng hoa cho anh ấy.

Có thật là nhiều người ngồi trong hội trường, chật kín đến mức đã không còn chỗ trống, thật may hôm nay không cho phép các phụ huynh tới dự, nếu không hội trường nhất định sẽ “nổ tung”.

Đến lượt anh hai rồi, anh ấy mặc bộ lễ phục nhỏ màu trắng mẹ mới mua, trên cổ thắt một cái nơ nhỏ màu đen, không hề khấn trương từ phía sau đài đi tới.

Một khúc “Waterside Edilina” anh đàn đã chiếm được tiếng vỗ tay của tất cả mọi người. Sau khi đàn xong, tôi làm theo lời mẹ dặn, khi anh đứng lên cúi người cảm ơn, thì tôi liền chạy lên đài đưa bó hoa trong tay cho anh. Hoa đưa lên, anh hai nhận lấy.... vậy giờ tôi nên đi xuống đài chứ nhỉ?

Anh hai nghiêng mặt sang một bên, giống khi còn bé nhẹ nhàng hôn vào má tôi, đã lâu, rất lâu, lâu lắm rồi anh ấy không có hôn tôi, tôi vuốt gương mặt sững sờ đứng ở trên đài.

Sau đó đến phần công bố kết quả, quả nhiên không ngoài dự đoán, anh hai hơn người hạng nhì 0.5 điểm lấy được giải nhất cuộc thi đàn Piano. Trên đường về nhà, tôi ôm cúp của anh, anh hai thật là rất lợi hại. Ngay cả học sinh lớp 5 mà anh cũng có thể thắng.

“Anh hai, em muốn ăn kem!” Tôi chỉ vào cái tủ lạnh đồng xu (*) cách đó không xa.

(*): ko bik gọi là gì nữa.

“Ừ! Chúng ta đi ăn kem”. Anh hai dắt tay tôi đi tới trước tủ lạnh.

“Loại này.” Tôi chỉ vào loại kem.... đắt tiền nhất! Loại này tôi đã muốn ăn từ lâu lắm rồi, nhưng mà vì quá đắt nên mẹ vẫn không chịu mua cho tôi ăn, lần này anh hai thắng cuộc thi, hạng nhất được thưởng hai trăm ngàn đồng cơ đấy. Anh hai trả tiền, tôi và anh ấy mỗi người một cây kem, tay trong tay đi về nhà.

5. Chương 5

Ngồi ở phòng hiệu trưởng của trường trung học phụ thuộc T lớn nhất thành phố, ba, mẹ và anh hai không biết đang nói cái gì với hiệu trưởng mà bên cạnh còn có thầy chủ nhiệm của anh hai nữa.

Tôi ngồi ở trên ghế salon giống như người ngoài cuộc. Anh ấy dễ dàng được tuyển vào học, còn tôi thì chắc chắn không thể nào thi vào được cái trường này rồi, trong toàn thành phố, trường trung học này chỉ có học sinh thi tốt nghiệp tiểu học đạt ba hạng đầu mới có thể trúng tuyển, là trường trung học tụ tập tất cả các học sinh thông minh nhất trong toàn thành phố. Năm nào cũng cầm giải thưởng của các loại thi đấu trong cả nước, nổi danh toàn nước là trường trung học danh giá. Rất nhiều phụ huynh nghĩ mọi cách, vắt óc suy nghĩ muốn cho con mình vào đây học nhưng đều là uống công vô ích, trường này chỉ nhận thành tích không nhận người. Thương lượng cửa sau để vào trường này quả thực là không có khả năng.

“Vậy cứ như thế đi, đã làm phiền ông, hiệu trưởng!” Không biết đã nói thành cái kết quả gì, dù sao thì nhất định là tôi không vào được trường này rồi.

Kì nghỉ hè vui vẻ đã kết thúc, kết quả làm cho tôi rất mất kính mà kinh ngạc, trường phát danh sách thông báo nhập học về, tôi và anh hai đều đồng thời được nhận vào trường trung học lớn nhất thành phố. Làm sao có thể, làm sao tôi có thể được nhận vào trường, có phải là phát nhầm rồi hay không. Tôi cầm danh sách thông báo nhập học lật tới lật lui nhìn, nhất định là đồ giả, tuyệt đối là giả.

“Anh, cho em mượn danh sách thông báo nhập học xem một chút!”

Nhưng mà, tại sao hai tờ danh sách thông báo nhập học lại giống nhau như đúc vậy, lại chỉ có tên là khác nhau. Tờ của tôi còn có thể là giả, nhưng tờ của anh thì không thể nào cũng là giả được. Nghi ngờ của tôi rốt cuộc sau ngày thứ hai tựu trường liền được giải đáp.

“Này, nghe nói cậu cũng là học sinh phụ thuộc?” Một tên con trai thoạt nhìn rất lưu manh đứng ở trước bàn học của tôi, khuôn mặt rất thanh tú, nhưng lại có một khí chất ngang ngược, không chịu gò bó.

“Học sinh phụ thuộc? Học sinh phụ thuộc nghĩa là gì?”

Mặt cậu ta chán ghét nhìn lướt qua đoàn thể học sinh xuất sắc xếp thành tốp năm tốp ba ở hàng trước, “Nghĩa là sau khi nhận học sinh xuất sắc vào xong, thì sẵn tiện nhận luôn anh em ruột thịt của đám đó, gọi là học sinh phụ thuộc.”

A, tôi gật đầu một cái, thảo nào tôi lại được nhận vào trường này, thì ra là nhờ có quan hệ máu mủ với anh hai mà tôi mới được trúng tuyển.

“Này, cậu tên là gì?” Tên con trai đứng ở phía trước nhìn tôi nửa buổi không nói lời nào.

“Lý Ngọc Uyển, cậu thì sao?”

“Hồ Dũng”

“Chào cậu!” Đây có thể xem là tôi đã kết được bạn mới rồi không?

“Uyển Uyển, em làm gì vậy, đã reo chuông vào tiết rồi, sao còn chưa lấy sách ra!”

Sau lưng vang lên tiếng anh hai, tôi bị dọa cho nhảy dựng, vội vàng kéo khóa lấy sách từ trong cặp ra. Hồ Dũng đứng ở trước bàn nhìn anh hai một cái, không nói gì xoay người trở về chỗ của mình. Cô giáo còn chưa tới, tôi nằm ở trên bàn thở dài thườn thượt, tại sao tôi lại học chung lớp với anh hai vậy chứ? Còn có, cả lớp nhiều bạn cao hơn tôi như vậy, cũng không biết là lúc xếp chỗ ngồi cô giáo nghĩ như thế nào lại xếp cho anh hai ngồi phía sau tôi. Học kỳ này nhất định tôi sẽ phải sống trong cảnh dầu sôi lửa bỏng rồi.

“Anh hai, bài này làm sao?” Tôi nằm trên bàn làm lại bài kiểm tra toán mới vừa phát ra hôm nay. Giáo viên dạy toán nói, sai một bài thì phải làm lại ba lần, cuối cùng tôi sai mười bài, tổng cộng chính là 30 lần, nhìn một góc bài kiểm tra của anh hai lộ ra ngoài túi xách, tôi chắc chắn bài đó được max điểm, không phải làm lại thật là tốt.

Anh hai mang cái ghế đến, ngồi xuống bên cạnh tôi, cầm lấy một tờ giấy nháp bắt đầu viết những lỗi mà tôi sai hoặc là không biết làm. Tôi nhìn chăm chăm gò má anh hai, đầu óc của anh ấy rất cực là nhiều chất xám đến mức nào vậy chứ, tại sao đều là từ trong bụng mẹ mà ra nhưng tôi lại kém anh ấy nhiều như vậy? Chẳng lẽ giống người ta nói, trong cặp song sinh sẽ có một đứa cực kì thông minh, đứa còn lại thì đần? Và tôi chính là cái đứa đần đó.

“Hiểu chưa?” Anh gõ bút lên đầu tôi một cái, cắt đứt dòng suy nghĩ vẩn vơ kia. Tôi tiếp tục lắc đầu, thật là khó, không hổ là trường trung học trọng điểm, ba ngày kiểm tra một lần, mỗi năm thì chỉ có một kỳ thi, nhưng bài thi lại khó hơn so với bài tập bình thường ở trường nhiều.

“Anh hai, anh cho em mượn bài của anh chép một chút được không! Dù sao anh cũng là max điểm, chép của anh chắc chắn không thể nào sai được!” Tôi lấy bài kiểm tra từ trong cặp anh ra. Liền cầm vở chép đáp án đúng.

“Không biết em sẽ lên lớp kiểu gì đây!” Anh hai cũng không phản đối nữa, cầm quyển sách nằm trên giường đọc. Buổi tối, tôi và anh hai nằm ở trên giường riêng của mình.

“Anh hai, mẹ nói muốn chia phòng cho chúng ta đó.” Chợt tôi nhớ tới lời mẹ nói với mình trước bữa ăn cơm hôm nay.

“Thật sao? Vậy em phải chuyển qua phòng nào?”

“Căn phòng ở cuối lầu hai, anh hai, tuy căn phòng kia thật là nhỏ, nhưng mà có ban công đó” Căn phòng kia khá là bừa bộn, không gian phòng cũng nhỏ hơn căn phòng hiện tại chúng tôi đang ở nhiều, nhưng đó là phòng của tôi, căn phòng chỉ thuộc về một mình tôi.

“Uyển Uyển muốn có phòng riêng sao!” Giọng anh hai từ trong bóng tối truyền đến.

“Dạ phải, rất nhiều bạn nữ trong lớp em đều có phòng riêng của mình, em cũng muốn có!” Tôi muốn có một căn phòng đầy búp bê.

“Anh.” Tôi còn muốn phát biểu ý tưởng của tôi đối với phòng mới của mình thì nghe tiếng gõ cửa vang lên.

“Mấy giờ rồi, sao còn chưa ngủ, ngày mai có muốn đi học hay không đây, Tiểu Uyển, con không ngủ thì cũng phải để cho anh con ngủ chứ!”

Tôi le lưỡi, mẹ ở bên ngoài nghe được tiếng chúng tôi nói chuyện. Tôi len lén trượt xuống giường, ôm gối đầu và quái vật biển nhỏ nhón chân lên đi tới bên giường anh hai. Anh hai vén một góc chăn lên “Vào đi, coi chừng bị lạnh ! Búp bê không được mang vào”.

“Dạ!” Tôi đặt quái vật biển nhỏ lên tủ đầu giường, để gối đầu xuống rồi chui vào chăn.

“Anh hai, anh nói với mẹ đừng em, em muốn sơn phòng của mình thành màu hồng!”

“Tự mình nói!”

“Anh hai, anh biết mà, em tự mình đi nói chắc chắn mẹ sẽ không đồng ý, nhưng anh thì khác, anh nói cái gì mẹ cũng nghe theo, nói đừng em một chút đi mà!”

“Anh. Anh ngủ chưa vậy?” Tôi không nghe thấy tiếng trả lời nên ghé vào bên tai anh nhẹ giọng hỏi.

“Ngủ.”

“Ngủ mà còn có thể trả lời sao, anh mau đồng ý đi mà, sẽ nói với mẹ đừng em!” Từ nhỏ tôi đã rút được kinh nghiệm, lúc mình muốn cái gì hoặc không muốn cái gì thì tìm anh hai giúp một tay là nhất định thành công, bởi vì lúc nào mẹ cũng nghe theo anh hai. Tôi nhắm mắt lại ảo tưởng đến căn phòng nhỏ kia, rốt cục tôi cũng đã có phòng của mình.

“Tiểu Uyển, hôm qua con lại nằm chen chúc giường với anh con đúng không, ngày mai chờ mẹ sửa xong căn phòng kia thì con liền dời qua đó ở đi, tránh cho làm ồn anh con ngủ không ngon, buổi sáng làm sao mà có tinh thần đi học chứ!”

Buổi sáng lúc mẹ đi lên phòng bảo chúng tôi rời giường thì nhìn thấy tôi và anh hai nằm chen chúc nhau trên một cái giường, sau đó mẹ vẫn cứ cầu nhau như vậy từ lúc tôi đánh răng rửa mặt cho đến lúc ăn bữa sáng trên bàn.

“Anh hai cũng đâu có đuổi con xuống.” Tôi bưng ly sữa tươi trên bàn lên mạnh mẽ uống một hớp, vốn là tâm trạng đang rất tốt lại bị mẹ cầu nhau ột chút vui vẻ cũng không còn.

“Uyển Uyển, sắp trễ giờ học rồi! Ba, mẹ, tụi con đi trước!” Anh hai đặt chén trong tay xuống, cầm cặp để ở một bên lên.

“Đi đường cẩn thận, buổi tối nhớ về sớm, mẹ làm đồ ăn ngon chờ các con!”

“Tụi con biết rồi!” Anh hai nắm tay tôi đi ra cửa nhà. Mặc dù đã sớm biết mẹ thiên vị, nhưng lần này cũng quá lộ liễu đi, người mù cũng nhìn ra được, thái độ đối với tôi và đối với anh hai rõ ràng là khác nhau hoàn toàn.

6. Chương 6

“Anh hai, đã trễ thế này anh còn đang xem cái gì vậy?” Tôi mơ mơ màng màng từ trong giấc mộng tỉnh lại, đồng hồ điện tử ở đầu giường rõ ràng hiện lên 01: 30. Vậy mà đèn nhỏ trước giường anh hai vẫn sáng.

” ‘Đề tham khảo thi vật lý toàn quốc’ , hai ngày nữa là thi vòng loại rồi”

“A, ngày mai còn phải đi học nữa đó, anh không ngủ ngày mai sẽ không dậy nổi đâu!” Buồn ngủ quá.

“Em ngủ trước đi, anh xem chút nữa sẽ ngủ!”

“Dạ!” Tôi đắp chăn lên đầu xoay người lại ngủ tiếp.

“Nghe nói cuộc thi vật lý toàn quốc lần này Lý Ngự Chương cũng muốn tham gia phải không?” Mấy học sinh xuất sắc vậy thành một đám bàn luận xôn xao, mặc dù tiếng đàm luận không lớn nhưng tôi cũng có thể nghe được rõ ràng.

“Cậu ta nhất định sẽ tham gia, nếu cậu ta không cầm được một hai huy chương thì em gái của cậu ta sẽ không thể ở trường này lâu được đâu!” Chủ đề đột nhiên chuyển sang tôi... tôi nhắm mắt lại vênh tai nghe.

“Thật không tin nổi Lý Ngọc Uyển lại là em gái của cậu ấy, lần trước thi thử giữa học kỳ cô ấy còn đứng hạng hai từ dưới đếm lên, nếu mình có loại em gái như vậy khẳng định sẽ mất mặt chết!”

“Mình cũng vậy, nói không chừng Lý Ngọc Uyển là nhất được, đáng đáp bọn họ không giống nhau chút nào”

“Khụ khụ”, vừa rồi chỉ là bà tám chơi thôi, nhưng bây giờ thì lại bắt đầu nhắm vào người tôi mà công kích, tôi ngồi dậy ho hai tiếng, đám học sinh xuất sắc ở hàng trước quay đầu lại nhìn tôi một cái, sau đó tản ra, đi chỗ khác.

“Lý Ngọc Uyển, anh cậu đối với cậu không tệ lắm! Sợ cậu bị đuổi khỏi trường mà tham gia cái cuộc thi vật lý nổi danh cực khó đó.” Hồ Dũng không biết từ lúc nào tựa vào trên bàn bên cạnh tôi.

“Cuộc thi đó rất khó sao?” Chắc là rất khó rồi, mấy ngày nay nửa đêm tỉnh lại đèn nhỏ trên đầu giường anh hai vẫn luôn sáng.

“Khó lắm, tỷ như năm đó mình cũng có thi thử, nhưng ngay cả tư cách làm người dự tuyển cũng không lấy được, nghe nói nếu có thể lấy được hạng trong cuộc thi toàn quốc, thì ngay cả trung học phổ thông anh cậu cũng có thể một hơi thoát mái mang cậu theo.”

Không thể nào, ngay cả trung học phổ thông cũng phải ở trường này học chung với anh ấy sao! Tôi cảm thấy mình nghe được không phải là tin tức tốt, mà chính là một tin dữ. Thành tích của tôi đặt giữa một đồng học sinh xuất sắc chính là thê thảm không nổi, nhưng nếu đặt trong trường trung học bình thường một chút thì cũng không tệ lắm, ít nhất cũng coi như đã trên trung bình.

“Anh hai, lên cấp 3 em không muốn học ở trường này nữa đâu!” Đang gục xuống bàn làm bài tập, tôi ngẩng đầu lên nói với anh hai đang tựa vào trên giường đọc sách.

“Hàng năm trường trung học T có ba thư giới thiệu tuyển sang trường khác, về sau thi tốt nghiệp trung học có lợi cho em hơn!”

“Anh hai, thư giới thiệu chỉ là để cho những học sinh xuất sắc như anh mới có thể lấy, chứ loại học sinh phụ thuộc bình thường như bọn em, một chút cơ hội cũng không có!” Thư giới thiệu, một đồng học sinh xuất sắc giành xúc đầu mẻ trán muốn lấy cho bằng được thư giới thiệu ít ỏi đó, nghĩ cũng biết làm sao có thể rơi vào loại học sinh dốt thành tích từ dưới đếm lên như tôi chứ.

“Vậy Uyển Uyển muốn thi trường nào?”

“Cửu Trung đi, gần nhà, hơn 10’ là có thể tới trường học. Hơn nữa Tinh Tinh cũng muốn thi vào trường này” Tinh Tinh là bạn tiểu học của tôi, vốn nghĩ là chúng tôi sẽ vào cùng một trường cấp 2, nhưng cuối

cùng tôi lại vào trường trung học T với anh hai, lúc Tinh Tinh biết được chuyện này đã giận tôi một thời gian.

“Được, vậy sang năm chúng ta cùng nhau thi Cử Trung!” Anh hai nhàn nhạt phun ra một câu như vậy.

“Anh, tại sao anh nhất định phải cùng em thi vào Cử Trung chứ?”

Không thể nào, loại học sinh xuất sắc như anh hai làm sao thích hợp học ở cái trường bình dân đó, không thích hợp chạy đến trường bình thường để học những bài không bằng với trình độ của mình như vậy, huống chi anh hai thi đậu được trường trung học T giỏi nhất thành phố vẫn luôn là chuyện mẹ tự hào nhất, nếu như mẹ biết anh hai muốn đi học ở cái trường cấp ba tồi tàn này, tôi thấy ngày tận thế nhất định sẽ xuất hiện trong nhà chúng tôi. Chưa kể, nếu mẹ biết vì tôi mà anh hai mới muốn thi Cử Trung, thì ngày tận thế còn chưa đến mẹ đã giết tôi trước rồi.

“Anh hai, em nhớ anh học ở trường này đâu có tệ!”

“Không phải em muốn thi Cử Trung sao?”

“Thôi đó là chuyện sang năm, bây giờ mà nói thì hơi sớm!”

Tôi cúi đầu tiếp tục làm bài tập của mình. Nếu như anh hai không lấy được hạng trong kỳ thi vật lý toàn quốc thì với thành tích bây giờ coi như tôi có liều mạng dốc toàn lực cũng không thể ở lại trường trung học T này học tiếp, cho nên đến kì thi tốt nghiệp anh hai chắc chắn sẽ thi đậu, còn tôi chắc chắn sẽ không, đến lúc đó anh hai cũng không còn cách nào khác.

“Anh hai, anh có cảm thấy em làm anh rất mất mặt hay không?” Chợt nhớ tới những lời mình nghe được vào chiều hôm nay.

“Có, đặc biệt là lúc mặt em nhăn như khi đột, cầm bài thi thất bại ngày hôm nay!”

Tôi ném bút xuống nhảy lên giường bóp cổ anh ấy.

“Anh, em và anh đều là do mẹ sinh ra, tại sao anh lại thông minh hơn em chứ?”

Đây là vấn đề mà tôi đã nghĩ thật lâu cũng không thể hiểu nổi.

“Có lẽ là lúc ở trong bụng mẹ, anh hấp thu nhiều dinh dưỡng hơn em!” Anh mặc cho tôi bóp cổ, chỉ khẽ nhích về phía sau đổi một tư thế khác để tôi có chỗ tựa rộng hơn.

“Nhưng mà mẹ nói lúc sinh ra em nặng hơn anh!”

“Heo đương nhiên phải nặng rồi, mà em nhanh làm xong bài tập hôm nay đi, đã mấy giờ rồi, một hồi mẹ lên thấy lại la em cho coi!” Anh vỗ vỗ tay tôi vẫn đang bóp cổ anh như cũ.

“Anh, anh cho em mượn tập chép một chút đi..., bài tập hôm nay thật là khó, em ngâm nãy giờ mà vẫn không làm được!” Thật ra thì học cùng lớp với anh hai cũng là có chỗ tốt, ít nhất trong lúc làm bài tập còn có thể thuận tiện quơ tập anh ấy qua mà chép.

“Không được, tự mình làm, hôm nay trên lớp em lại không nghe hiểu có phải không?”

“Không cho chép thì thôi vậy, anh keo kiệt!” Tôi mở sách tiếp tục nghiên cứu bài tập hôm nay.

“Tiểu Chương, ngày mai con phải thi lý vật lý rồi, có muốn ăn chút gì không? Mẹ làm cho con! Gần đây con gây quá!”

“Không cần đâu mẹ, tùy tiện làm một chút là được! Nếu không mẹ làm thịt kho tàu đi!” Mấy ngày trước tôi nháo muốn ăn thịt kho tàu, nhưng trong nhà trừ tôi ra thì không có ai thích ăn cả, cho nên mẹ không chịu làm.

Ngày mai anh hai sẽ phải đi thi vòng loại, mấy ngày nay anh ấy đều đọc sách đến rất rất là khuya, hơn nữa trạng thái tinh thần của anh ấy hôm nay xem ra kém hơn bình thường rất nhiều.

“Anh, hôm nay anh còn muốn đến nhà giáo viên Vương sao?” Gần đây vì chuyện thi cử mà ngày nào sau khi tan học anh ấy đều đến nhà giáo viên Vương dạy môn vật lý để học phụ đạo. Tôi cũng biết nhà của giáo viên Vương, nhà đó cách nhà chúng tôi thật là xa, ngồi xe buýt cũng phải ngồi 2 tiếng mới tới. Lần

nào cũng gần mười hai giờ khuya, anh hai mới từ nhà giáo viên Vương về đến nhà. Về nhà lại còn phải xem sách thật lâu.

“Ừ, hôm nay là ngày cuối cùng, còn có mấy đề chưa rõ. Thôi, anh đi học đây!”

“Anh, để em tiễn anh ra cửa!”

Mười một giờ, tôi đứng thẳng lỗ tai nghe động tĩnh ngoài cửa, anh hai còn chưa có trở lại. Khóa cửa nhẹ nhàng vang lên tiếng mở, tôi nhìn thấy mặt anh hai trắng bệch bất thường, lảo đảo đi về phòng anh ấy.

“Anh, anh về rồi.” Xem ra anh ấy không giống với bình thường, có vẻ như rất mệt mỏi.

“Em còn chưa ngủ sao!” Anh hai nằm ở trên giường, dường như đã dùng hết hơi sức toàn thân ột hành động này vậy.

“Ngày mai là Chủ nhật mà. Anh, anh không phải thoải mái sao?”

“Đầu có hơi đau một chút, ngủ một giấc là ổn thôi!” Tôi nhảy xuống giường tỉ mỉ kéo chăn trên giường ra giúp anh ấy đắp kín. Cuộc thi bắt đầu là từ hai giờ chiều ngày mai nhưng nửa đêm, anh ấy đã phát sốt.

“Anh, nếu không thì đừng thi nữa?” Sắp đến trưa rồi, tôi bưng cơm trưa và thuốc vào phòng, thấy anh đang cố vùng vẫy rời giường mặc quần áo.

“Không sao, chỉ là bị cảm chút thôi, thời gian thi chỉ có hai tiếng, thi xong về nhà anh sẽ tiếp tục nghỉ ngơi!” Anh nhận lấy thuốc và bữa trưa trong tay tôi, lung tung bỏ vào miệng, nuốt vào.

“Vậy em đi cùng với anh!” Nhìn bộ dạng này của anh, tôi thật sự là không yên tâm để anh đi thi một mình, ba mẹ thì lại đang ở nhà bà ngoại ăn tiệc rồi.

“Không phải hôm nay em hẹn Triệu Tinh Tinh đến thư viện sao?”

“Nhưng mà.”

“Đi đi, anh cũng phải đi rồi, nếu không một lát nữa sẽ không kịp! Tối trễ không được vào trường thi.” Anh mặc quần áo tử tế, cầm bút viết và phiếu báo danh đi xuống lầu. Tôi và Triệu Tinh Tinh chẳng có mục đích đi dạo ở trên đường.

“Lý Tiểu Uyển, quyển tạp chí này là trào lưu mới nhất ở trường tụi mình, cậu xem qua chưa?”

Một quyển tạp chí giới thiệu các ngôi sao hiện nay được đưa tới trước mặt tôi.

“Chưa xem bao giờ.”

“Không thể nào, vậy trường các cậu đang thịnh hành những loại tạp chí gì?” Triệu Tinh Tinh không thể tin nổi nhìn tôi.

“Mình cũng không rõ lắm.” Trong lớp tôi thuộc loại học sinh có thành tích tương đối kém nên không thể nào hoà nhập vào đám học sinh xuất sắc kia được, ở trong lớp người duy nhất tôi có thể trò chuyện chính là anh hai, tiếp theo chính là một người học sinh phụ thuộc khác- Hồ Dũng.

“Tinh Tinh, mình còn có chuyện, hôm nào chúng ta lại cùng nhau đi dạo phố!” Tôi giơ cổ tay lên chào tạm biệt, giờ này chắc anh hai cũng sắp thi xong rồi đi, tôi muốn khi anh ấy thi xong sẽ cùng nhau về nhà.

“Ai.” Tinh Tinh dường như muốn nói gì đó với tôi, nhưng vì chạy quá nhanh nên tôi không nghe rõ. Tôi đứng ở bên ngoài trường thi vật lý, thời gian thi còn chưa hết, tốp năm tốp ba phụ huynh đứng ở trước cổng trường. Reng. Sau khi tiếng chuông chói tai kia reo lên không lâu thì anh và một đám học sinh không quen biết khác từ trong trường thi đi ra ngoài.

“Anh hai.” Tôi đi tới vịn cánh tay anh. Trên gò má của anh chợt đỏ ửng mất tự nhiên, lòng bàn tay cũng nóng hầm hập.

“Uyển Uyển, không phải em đến thư viện rồi sao?”

“Đến thư viện không tìm được sách gì hay nên em thuận đường chạy tới đây cùng anh về nhà!”

“Ừ, vậy chúng ta về nhà thôi!”

Anh hai bị cảm cộng thêm phát sốt nên thể lực tiêu hao quá nhiều, phải nằm ở nhà một tuần lễ mới khỏi hăng. Ngày đầu tiên trở lại trường cũng là ngày công bố điểm thi vật lý toàn quốc, anh hai thi không được như dự đoán, nhưng cũng lấy được hạng ba. Là hạng ba vật lý toàn quốc đó nha.

7. Chương 7

“Anh, lên đại học anh muốn thi vào chuyên ngành gì?” Tôi nằm ở trên giường anh hai ôm một quyển manga quý (3 tháng) mới nhất mà đọc.

“Chắc là kinh tế, còn em thì sao? Học tập thể nào rồi mà giờ còn nằm đó xem manga, một lát mẹ vào thấy lại la em cho coi!”

“Anh yên tâm đi, mẹ đến nhà bà ngoại phải mấy ngày nữa mới về, nghe nói bà ngoại có một người em họ biết một ngôi miếu rất linh nghiệm, mẹ nói muốn đến đó cầu nguyện thần linh phù hộ cho anh thi đậu được trường đại học mình mong muốn đó” Tôi chợt nhớ tới lời mẹ nói khi ra cửa. Không ngoài dự đoán, chân mày anh hai cau lại.

“Đừng để mẹ biết là em nói cho anh nghe nha, anh cứ giả vờ không biết là được.” Tôi nằm ở trên giường tiếp tục xem manga.

“Uyển Uyển, chỉ hai tuần là thi rồi, em còn không mau trở về phòng em học bài đi!”

Anh hai xoay người lại nhìn người nằm trên giường vẫn xem manga như cũ là tôi đây.

“Anh, phòng em nóng quá à, cả nhà trừ phòng khách ra cũng chỉ có phòng của anh là có máy điều hòa thôi.”

“Anh, nếu như anh thi đậu được trường đại học A, không phải là chỉ có ngày nghỉ mới có thể về nhà sao?” Đột nhiên mẹ hứng lên muốn cho anh hai thi đại học ở ngoại thành, cách thành phố T đến mấy ngàn cây số.

“Ừm!”

“Thật là xa quá đi, anh, nếu vậy lúc nào anh đi học ở trường A thì anh cho em ở phòng này nha!” Nhìn một vòng quanh căn phòng mà tôi đã ngủ mười lăm năm, bây giờ trừ việc ít đi một cái giường, giường đơn của anh hai biến thành giường đôi ra, thì gần như không có bao nhiêu thay đổi. Ban đầu kế hoạch chia phòng mẹ nói là cấp một sẽ bắt đầu, nhưng cuối cùng đến khi kết thúc cấp 3 chúng tôi mới chính thức tách ra.

“Không phải em muốn thi đại học ngoại thành sao?” Anh hai khó khi nào dứt ra được cuốn sách, ngồi trước bàn quay người về phía tôi.

“Anh à, học sinh trường của anh nếu muốn thi đại học nổi tiếng ngoại thành thì tùy tiện chọn cũng đậu được một đồng, nhưng trường học kia của bọn em, năm ngoái thi đậu được đại học ngoại thành chỉ có ba người! Hơn nữa điểm thi của em xét trong nội thành thì còn tạm được, chứ thi đại học ngoại thành thì khẳng định xong đời.” Tôi tự biết khả năng của mình, dù là thi đại học chuyên ngành hot trong nội thành cũng đã rất nguy hiểm rồi chớ nói chi là đại học danh tiếng ngoại thành.”

“Biết vậy lúc trước anh đã làm mọi cách ép em vào trường trung học T rồi, giờ thì nhìn xem em ở trường này rốt cuộc đã học được cái gì?” Anh không hài lòng, ánh mắt quét tôi từ trên xuống dưới một lần.

“Anh à, anh ra đời trước em mười phút cũng không phải là mười năm, tại sao giọng điệu lại giống y như ba vậy chứ. Đây là kiểu tóc thịnh hành nhất năm nay đó!” Tôi nắm đuôi tóc cắt kiểu lông vũ ở sau lưng lên, đặt trong tay vuốt vuốt.

“Anh vẫn cảm thấy kiểu tóc lúc trước tốt hơn!”

“Anh hai, anh cứ nhắc quá rồi, sau này sẽ không có bạn gái được đâu.” Tôi từ trên giường bò dậy đổi sang nằm ở trên lưng anh hai. Tôi và anh hai đều cao gần 1m8, cả hai chỉ chênh lệch nhau cùng lắm là hai mươi phân, và đương nhiên là anh hai cao hơn tôi. Anh hai rất anh tuấn, đã vậy còn mang theo phong độ

của người trí thức, phong cách lịch sự nhã nhặn cộng thêm đôi môi có vẻ bạc tình, nhìn thế nào cũng đều phù hợp với tiêu chuẩn thịnh hành gần đây, hơn nữa thành tích lại chói mắt, xác thực không hổ là học sinh giỏi nhất khối của trường trung học T giỏi nhất thành phố.

Dự báo thời tiết nói hai ngày này là hai ngày có nhiệt độ cao nhất hàng năm ở thành phố T, tôi nằm ở trên giường lật qua lật lại thế nào cũng không ngủ được, quạt máy thổi ra toàn là hơi nóng, thân thể mới vừa tắm xong lại toàn thân đều là mồ hôi. Nếu có máy điều hoà thì tốt rồi, nhưng cả nhà chỉ có phòng khách và phòng của anh hai mới có. Nghĩ vậy tôi liền dứt khoát đi qua phòng anh hai ngủ. Tâm động không bằng hành động tôi ôm lấy gối đầu liền hướng phòng anh mà đi.

“Đã trễ thế này còn có chuyện gì sao?” Anh không hổ là học sinh xuất sắc, đã trễ thế này mà còn đọc sách.

“Anh à, phòng em nóng quá” Tôi ôm gối đầu ngồi ở góc giường.

“Cuối tháng sáu rồi, dĩ nhiên là nóng!”

“Anh~, tối hôm nay em ngủ phòng anh có được không? Phòng em nóng quá làm thế nào cũng ngủ không được!” Không biết anh hai có thể đồng ý hay không, mẹ thường nói tương ngộ của tôi xấu lắm.

“Không được! Trở về phòng em đi!”

“Anh hai, làm ơn đi mà, chỉ một đêm thôi!” Tôi lôi kéo tay anh không ngừng lắc.

“Không được, em đã lớn như vậy, ngày mai ba và ông nội về thấy sẽ nói đấy!”

“Anh yên tâm đi, lúc này ba vừa gọi điện thoại về nói ba và ông nội phải ở nhà cô cô một đêm, tối nay sẽ không về!” Tôi đặt gối đầu ở phía trong giường, sau đó bò đi vào nằm xuống.

“Chỉ có tối nay thôi đó” Anh để quyển sách trên tay xuống, giảm độ máy điều hoà, sau đó mới tắt đèn nhỏ trên đầu giường.

“Vâng vâng, chỉ tối nay thôi!” Đến khi mẹ về rồi thì có cho tiền tôi cũng không dám tới đây giành chỗ với anh hai đâu, nếu mẹ biết vào thời điểm mấu chốt như vậy tôi lại ảnh hưởng anh nghỉ ngơi thì không mắng tôi mới lạ đó.

Tôi giống như khi còn bé, dựa vào bên người anh hai, khi đó chiều cao của tôi và anh ấy không chênh lệch cho lắm, bây giờ thì anh ấy cao càng thêm cao hơn tôi nhiều rồi.

“Anh hai, anh có bạn gái hay không?” Rất nhiều nam sinh trong lớp tôi đều đã có bạn gái, không biết anh hai có hay không.

“VẬY Uyển Uyển có bạn trai không?” Anh hỏi ngược lại tôi.

“Không có, lúc nào nam sinh trong lớp em cũng chỉ đều đứng nhìn em ngu ngu dại dại thôi!” Có lẽ là tôi đã thấy loại học sinh xuất sắc như anh hai nhiều rồi nên nam sinh trong lớp nhìn thế nào cũng đều cảm thấy ngu ngu dần dần.

“À”

“Rốt cuộc là anh có bạn gái hay không!” Trong bóng tối tôi dán bàn tay mình vào lòng bàn tay anh hai, không biết từ lúc nào tay anh ấy lại lớn như vậy.

“Không có.”

“Anh nè, vậy anh thích dạng nữ sinh gì? Em có thể giới thiệu giúp anh!”

Đó là nhờ phước của Tinh Tinh miệng rộng, có lẽ trong trường trung học T ai cũng biết Lý Ngự Chương đạt danh hiệu giỏi nhất khối có một người em gái không ra gì. Lần trước kiểm tra Anh văn30', giáo viên dạy tiếng Anh còn dùng giọng điệu khó có thể tin nói “Trò thật sự là em gái của trò Lý Ngự Chương đã lấy được hạng nhất cuộc thi đọc diễn cảm bằng tiếng Anh toàn thành phố sao?” Trong lớp ngay cả La Thiển Nhi- người hay đối đầu với tôi nhất cũng hay vòng vèo tìm người hỏi thăm anh tôi thích loại nữ sinh gì.

“Còn không mau ngủ, ngày mai lại không dậy nổi” Tay anh hai nhẹ nhàng vuốt mí mắt tôi xuống, thật dịu dàng ấm áp.

8. Chương 8

“Uyển Uyển, em đang làm gì vậy?” Anh hai vừa bước vào phòng liền thấy tôi đang cầm bình xịt muỗi dùng sức phun khắp phòng.

“Em đang diệt muỗi!” Tôi một tay che miệng, một tay dùng sức ấn vòi phun bình xịt muỗi.

“Em đóng cửa sổ kín mít thế kia, cộng thêm cả tấn thuốc diệt muỗi như vậy, muỗi nào mà sống nổi với em chứ?” Có lẽ là anh đã bị thuốc xịt muỗi hun đến mức không chịu nổi nên đành phải đi tới đẩy cửa sổ đã bị tôi đóng cực kỳ chặt chẽ ra, để cho không khí mát mẻ lừa vào.

“Thật sự là có muỗi mà, tối hôm qua lúc em đang ngủ ngon giấc, nó còn ở trên mặt em bay tới bay lui ngứa lắm.” Tôi không bỏ cuộc mà tiếp tục cầm thuốc xịt muỗi phun tất cả mọi góc ngách.

“Bây giờ trong nhà này đừng bảo là con muỗi, mà ngay cả em cũng sắp bị xông chết rồi ! Mau xuống lầu ăn cơm chiều đi!”

Tôi đành buông bình xịt muỗi trong tay xuống, đi theo anh hai tới phòng ăn, trên bàn cơm đã đặt hai chén cơm rang trứng.

“Anh hai, ba và ông nội đâu?” Tôi nhớ tối qua bọn họ bảo hôm nay sẽ về mà, tại sao giờ này còn chưa thấy trở lại.

“Ba vừa gọi điện thoại nói cô cô và dưỡng muốn ông nội ở lại thêm vài ngày, vừa đúng lúc ba cũng muốn ở bên kia làm chút chuyện, hai ba ngày nữa mới về.”

“Ba và ông nội phải hai ba ngày nữa mới về sao? Mẹ cũng phải cần chừng mấy ngày nữa mới về, vậy là bây giờ trong nhà không có người lớn sao? Thật tốt quá.” Tôi cầm cơm chiên như một lần khói từ phòng ăn chạy đến phòng khách mở ti vi. Mẹ chưa bao giờ cho phép tôi xem ti vi trong lúc ăn cơm, bây giờ không có ai ở nhà, vừa đúng lúc hôm nay có một bộ phim truyền hình tôi muốn xem. Anh hai không biết từ lúc nào đã ngồi vào bên cạnh tôi. Tôi giống như mọi khi tựa đầu ở trên vai anh “Anh hai, nếu như ngày nào cũng như vậy thì tốt quá!” Lúc đó tôi không ngờ một câu nói vô tình của mình lại sẽ trở thành sự thật.

“Còn không mau ăn đi, cơm cũng sắp lạnh rồi! Một hồi em lại nói ăn không vô.” Anh chỉ chỉ chén cơm chiên còn dư lại hơn phân nửa trong tay tôi. Tôi liền hớp vài muỗng ăn xong cơm còn dư lại trong chén, sau đó vùi ở trên ghế sa lon cầm điều khiển ti vi chọn kênh, lúc có mẹ ở nhà mẹ sẽ bao giờ không để cho tôi xem ti vi, tôi luôn tìm cách muốn lén lút xem, nhưng bây giờ khi có thể xem thì lại cảm giác kênh nào cũng trò chuyện làm cho người ta buồn ngủ. Máy điều hòa trong phòng khách thổi thổi khí man mát lên người, tôi nằm trên ghế sa lon mơ màng ngủ mất.

“Uyển Uyển, mau về phòng ngủ, nằm đây bị cảm bây giờ!”

“Ủm!” Tôi ôm chần nhỏ mơ mơ màng màng đi trở về phòng nằm dài trên giường. Ủ, là ai đang vỗ mặt tôi vậy? Tôi cố gắng mở mí mắt sắp dính chung một chỗ ra, kéo về một tia ý thức đã bị Chu công gọi đi hơn phân nửa, nhìn nửa ngày mới nhìn rõ là anh hai đang vỗ mặt tôi.

“Anh hai, chuyện gì vậy? Có chuyện gì thì ngày mai hẳn nói, em buồn ngủ lắm!” Tôi theo thói quen phát tay một cái.

“Uyển Uyển, về phòng em rồi ngủ!” Anh tiếp tục vỗ nhẹ tôi.

“Cho em ngủ thêm một đêm nữa nha, anh không được keo kiệt đâu đó!” Tôi xích vào bên trong chừa lại hơn phân nửa giường cho anh hai.

“Anh à, em đã nói rồi mà anh không tin, trong nhà mình thật sự là có muỗi đó. Hôm qua em đã phun nhiều thuốc diệt muỗi như vậy, không ngờ buổi tối vẫn có muỗi tới cắn em (O_O).” Tôi ôm chần ngồi ở trên giường nhìn anh hai thay quần áo.

“Phải, em lợi hại nhất (*)!” Anh hai cởi áo ngủ ra, đứng ở trước tủ treo quần áo chọn đồ hôm nay sẽ mặc.

(*) : tức là trả lời chiều theo Uyển Uyển, ko muốn so đo với Uyển Uyển. M' ko bik diễn tả sao nữa >x

9. Chương 9

“Này! Tinh Tinh, tại sao cậu lại gọi cô ta tới đây?” Tôi lấy sách tham khảo tiếng Anh che mặt mình, hạ thấp giọng hỏi Tinh Tinh cũng đang lấy sách che mặt.

“Mình cũng đâu muốn mang cô ta tới đâu chứ, cậu cũng biết nhà mình ở lầu trên, nhà cô ta lầu dưới, mình vừa ra khỏi cửa liền gặp cô ta, sau đó cô ta cứ nhất định đi theo mình tới đây, mình cũng không có biện pháp nào khác!”

“Lý ca ca ơi~, đề này phải làm sao vậy ạ~, em không biết làm~, anh dạy em được không?~~”

Tôi và Tinh Tinh đồng thời ở cái nơi gần 38 độ C- là tuần nóng nhất trong tháng sáu này mà rùng mình một hồi, La Thiển Nhi này là đang diễn phim Hồng Kông hay là hôm nay uống lộn thuốc, nếu không thì là do kì thi tốt nghiệp trung học sắp tới, tạo ra áp lực tinh thần quá lớn mà đầu óc có chút không được bình thường. Mọi ngày cô ta luôn nói chuyện âm âm ỉ ỉ, hôm nay thế nào lại đột nhiên đổi thành nhỏ nhẹ như vậy. Còn nữa, hình như cô ta còn ra đời sớm hơn tôi bảy tháng, anh ấy mặc dù là anh tôi, nhưng anh ấy và tôi vẫn là cùng ngày cùng tháng cùng năm sinh đó nha!

“Lý ca ca~, anh định thi trường đại học nào?” Trước mặt La Thiển Nhi mặc dù là để sách tham khảo toán học, nhưng rõ ràng tâm tư của cô ta lại không có ở trên đó.

“Đại học A” Anh hai vui đầu xem một cuốn sách tham khảo tiếng Anh, không ngẩng đầu trả lời.

“Đại học A sao, trường đó em nghe nói nổi tiếng lắm, vậy em cũng sẽ thi đại học A.” Hai tay La Thiển Nhi nâng ở trước ngực bộ dạng một lòng một dạ hướng tới.

“Phụt!” Tôi và Tinh Tinh đều thiếu chút nữa bị nước miếng của mình sặc chết. Đại học A, La Thiển Nhi muốn thi trường đại học A, không thể nào, nếu điểm thi của cô ấy có thể vào đại học A, thì trừ phi trời mưa ngập đất, heo bay lên trời.

“Uyển Uyển, mấy ngữ pháp vừa rồi anh nói với em, em đã hiểu rõ chưa?”

Anh một tay kéo cuốn sách tham khảo tiếng Anh che trước mặt tôi xuống mặt bàn.

“Em đã hiểu, mà anh à, mấy cái ngữ pháp này có bao nhiêu % là sẽ ra thi?”

“89%.”

“Ồ!” Tôi cầm sách tham khảo tiếp tục xem những ngữ pháp trọng điểm anh vừa dạy. Từ nhỏ đến lớn mỗi lần gặp phải thi học kỳ đều là anh hai giúp tôi phạm vi ra thi, không biết là do anh ấy tham gia các loại cuộc thi quá nhiều hay là tham khảo mấy quyển sách đề thi mấy năm trước của giáo viên, mà mỗi lần thi đều có thể đoán được ít nhất sáu bảy phần mười, và cũng chính vì sáu bảy phần mười này mà làm tôi từ nhỏ đến lớn không bao giờ rớt trong các loại thi học kỳ.

“Tinh Tinh, La Thiển Nhi, bye bye!” Tôi kéo tay anh hai từ thư viện đi ra. Cứ tưởng là sẽ được vui vẻ, thả lỏng tinh thần học tập, vậy mà ai ngờ lại bởi vì La Thiển Nhi gia nhập mà hiện giờ trong đầu tôi đều toàn là giọng điệu ổng ọ nổi da gà của cô ấy.

Gần sáu giờ rưỡi chúng tôi mới về đến nhà, mẹ cũng đã sớm làm xong thức ăn chờ chúng tôi về. Tôi theo thói quen trước giờ ngồi ở góc khuất nhất trên bàn cơm.

“Tiểu Chương muốn thi đậu đại học A chắc là không có vấn đề nhỉ!” Bàn tay đang gấp thức ăn của ông nội chợt dừng lại, vừa hỏi anh hai ngồi bên cạnh.

“Dạ, không thành vấn đề!”

“Không hổ là cháu đức tôn của Lý Đại Quân ta, có tự tin!” Ông nội vui mừng mà gật gật đầu.

“Tiểu Uyển, hai ngày nay con lại đi quấy rầy anh con nữa đúng không?” Mẹ đột nhiên nhàn nhạt phun ra một câu.

“Không có, con không có quấy rầy anh hai, con chỉ toàn ở trong phòng học bài thôi!” Tôi cúi đầu thật thấp.

“Không có? Ngày đó trước khi đi mẹ có vào phòng đổi chăn cho con, hôm nay mẹ về, chăn trên giường vẫn y nguyên như cũ, chẳng thơm không có người dung qua, vậy mà con còn nói không có sao. Bây giờ đang là thời gian quan trọng của anh con, anh con còn phải thi vào trường đại học A nữa, con đừng có hờ một chút là đi quấy rầy thằng bé, anh con là học trường danh giáo, chứ không như con. Lúc trước anh con phải tốn biết bao nhiêu sức lực mới có cơ hội cho con vào cấp ba của trường trung học T, con lại giở tính cáu kỉnh không đi, mà lại muốn học cái trường trung học rách nát kia, anh con còn khuyên mẹ chiều theo tính con, giờ thì nhìn xem giấy báo điểm của con kìa, năm nay thi tốt nghiệp trung học, đừng nói là đại học A, mà ngay cả đại học hạng bét cũng đừng mong vào được.” Chiếc đũa bập một phát đập xuống bàn cơm, ngón tay không ngừng xĩa vào đầu của tôi. Tôi cầm chén cúi đầu. Vẫn luôn là như vậy, từ nhỏ đã là thế này, tại sao đã nhiều năm như vậy mà tôi vẫn không thể quen được, nước mắt lăn theo sườn mặt rơi vào trong chén.

“Mẹ, mẹ ăn cơm trước đi, mấy ngày nay ra ngoài mẹ cũng đã mệt mỏi rồi. Thật ra thì Uyển Uyển cũng không phải là quá kém, chỉ là thỉnh thoảng không cẩn thận, lần này thi chỉ cần tỉ mỉ một chút, tuy rằng cũng không chắc chắn sẽ đậu được trường đại học A, nhưng thi đậu trường sư phạm hoặc kinh tế ở thành phố A cũng không phải là vấn đề lớn.” Anh hai đề tay mẹ đang giờ lên xuống, đặt đôi đũa vào trong tay bà.

“Ừ, vậy con giải thích cho em nó một chút, suốt ngày chỉ biết chơi, nếu đến lúc đó thi không đậu thì xem mẹ như thế nào trị con.” Một câu cuối cùng là hướng về phía tôi nói.

“Mẹ yên tâm! Uyển Uyển ăn cơm xong chưa? Không phải em nói hôm nay có một đề toán không biết làm sao? Đến phòng anh dạy cho em.” Anh hai gỡ cái chén và đôi đũa trong tay tôi ra để xuống bàn cơm, dắt tay tôi đi lên lầu hai. Một giây khi cửa được khóa lại, tôi liền vùi đầu vào trước ngực anh hai, nước mắt không ngừng chảy xuống.

“Anh hai, em không phải do mẹ sinh ra, mà là nhật được đúng không?” Lúc nào trong lòng tôi cũng luôn không ngừng tự hỏi mình như vậy, đều là được mẹ sinh ra, nhưng tại sao chết tiệt trong mắt mẹ vĩnh viễn cũng chỉ có mỗi mình anh hai, ba cũng vậy, ông nội cũng thế, mọi người đều thế.

“Đừng nghĩ lung tung, em đương nhiên là do mẹ sinh ra!” Anh hai kéo cánh tay tôi đang vòng bên hông anh xuống, dắt tôi đến bên giường ngồi xuống.

“Anh à, anh nói xem nếu như ngay từ đầu em không được sinh ra có phải là tốt hơn không?” Khóc hơn nửa buổi tối, tôi nằm ở trên giường cả người uể oải. Tôi loáng thoáng nghe được dường như anh hai mở cửa đi ra ngoài nói với mẹ gì đó, sau đó trở về phòng khóa cửa lại.

“Uyển Uyển, em tắm đi rồi trở về ngủ tiếp!” Anh hai chỉ chỉ phòng vệ sinh bên cạnh. Cả nhà cũng chỉ có phòng ông nội và phòng anh hai là có phòng vệ sinh riêng, ngay cả ba và mẹ cũng phải dùng phòng vệ sinh trên hành lang lầu hai. Tôi nhận lấy áo ngủ anh hai đưa đi vào phòng vệ sinh, mở vòi phun, để cho nước ấm lau đi nước mắt ràn rụa và vết mồ hôi toàn thân.

Lần nữa nằm lại trên giường tôi nghiêng đầu nhìn anh hai đang tựa vào trên gối đầu xem đề thi toán năm ngoái “Anh à, nếu tối nay em vẫn còn ngủ ở đây thì mẹ có thể lại. . . .”

“Không biết, nhưng anh đã nói với mẹ phòng kia của em nằm ở hướng tây lại không có máy điều hòa không khí, buổi tối làm cho em nóng đến không chịu nổi, trong khoảng thời gian thi tốt nghiệp trung học này cứ để em ngủ ở đây, tránh cho nghĩ ngợi không tốt lại ảnh hưởng đến thi cử.”

Chỉ nói mấy câu hời hợt lại có thể bù được khoảng 100 - 1000 câu nếu đổi lại tôi phải nói trước mặt mẹ. Tôi dựa nửa người vào gối đầu “Anh hai, nếu không có anh thì em phải làm sao đây?”

Anh hai đưa tay dịu dàng vuốt tóc tôi.

“Uyển Uyển, lần này tất cả nguyện vọng em đều điền trường đại học ở thành phố A đi!” Anh hai đột nhiên phun ra một câu như vậy.

“Tại sao? Trường ở đây học không tốt sao?” Trường đại học ở thành phố A khó thi đậu hơn trường đại học ở đây nhiều.

“Anh không yên tâm để em ở nhà một mình!”

“Được, vậy em sẽ chỉ điền trường ở thành phố A!” Tôi cũng không muốn cùng anh hai tách ra. Coi như không học cùng một trường, nhưng ở cùng một thành phố thì thỉnh thoảng cũng có thể cùng nhau ăn cơm, uống trà tâm sự gì đó.

10. Chương 10

Một buổi sáng tinh mơ điện thoại trong phòng khách chợt vang lên không ngừng, ba mẹ đã đi làm, ông nội đến công viên tập thể dục, anh hai thì không biết có chuyện gì cũng đã ra cửa từ sớm, vì vậy điện thoại cứ reo mà không ai nghe.

“Alo, ai vậy ạ?”

“Lý Ngọc Uyển, cậu cố tình không nghe điện thoại có phải hay không, gọi cậu bảy tám cuộc cậu đều không nghe, cậu đã quên hôm nay phải đến trường nộp nguyện vọng sao?”

“Là Tinh Tinh hả! Hôm nay? Mình nhớ là ngày mai mà!” Trên giấy thông báo rõ ràng viết là ngày mai mà.

“Lúc phát giấy thông báo giáo viên đã nói rồi, vì ngày mai có chuyện nên sẽ nộp trước một ngày, đừng nói cậu quên rồi nhé!”

Tôi thật đúng là đã quên mất không còn một mống.

“Chờ mình 20’, hai mươi phút nữa gặp nhau ở cổng trường!”

“Thật may là có Tinh Tinh cậu nhắc nhở mình, nếu không mình nhất định sẽ chết không thấy xác!” Cảm động ôm lấy Tinh Tinh đang đứng ở cổng trường chờ tôi.

“Tối hôm qua mình có gọi vào số di động định nhắc cậu... nhưng gọi hoài mà không ai nghe.”

Điện thoại di động? Không thể nào, tôi lấy điện thoại di động từ trong túi ra giơ lên trước mặt, 7 cuộc gọi nhớ, 3 tin nhắn mới, tất cả nội dung đều là Tinh Tinh nhắc nhở tôi hôm nay tới trường nộp nguyện vọng.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi, tối hôm qua mình để điện thoại ở trong phòng nên không nghe thấy, thật may là sáng nay cậu thông minh gọi vào điện thoại bàn ừ!”

“Ngày hôm qua cậu không về nhà? Không thể nào!” Tinh Tinh kinh ngạc nhìn chằm chằm mặt tôi, cô ấy biết giờ cấm cửa nhà tôi trễ nhất là chín giờ rưỡi, chậm hơn một chút cũng sẽ bị mắng chửi nói chỉ là cả đêm không về.

“Không có, tối hôm qua mình vẫn ở nhà, chỉ là không có ở phòng ngủ mà thôi.” Tôi làm sao dám cả đêm không về chứ, hướng chỉ là vào thời kỳ nhạy cảm như vậy.

“Ah, vậy tối hôm qua cậu ngủ ở đâu?”

“Phòng anh mình, chỗ của anh ấy có máy điều hòa, phòng mình quá nóng!” Tôi khoác tay Tinh Tinh đi vào trong trường.

“Vậy anh cậu đâu, không có ở nhà sao? Điểm thi tốt thật là sướng, có thể không cần quan tâm quá nhiều đến việc phải điền tên trường nào, thi xong lại có thể đi chơi.” Tinh Tinh thì không được tốt lắm, giọng điệu có chút ê ẩm.

“Không có, anh mình không có đi chơi, anh ấy có ở nhà, hôm qua chúng mình còn thương lượng chuyện sau này nữa mà!” Đúng vậy, thương lượng đến cuối cùng, tôi lại ngủ mất.

“Không phải là cậu và anh cậu ngủ chung một phòng chứ!” Tinh Tinh dừng bước lại nhìn chòng chọc vào mặt tôi.

“Phải, là ngủ chung một phòng, bọn mình ngay từ khi còn nhỏ đã ngủ một chung phòng” Mặc dù là cuối cấp 3 đã chia phòng rồi.

“Chung một giường?”

“Ừ, chung một giường!” Phòng anh hai đã có một cái giường đôi sẵn rồi, dù sao cũng khá lớn, chẳng lẽ tôi còn phải dời giường của mình qua sao, quá phiền toái.

“Chung một chăn?”

“Cũng không hẳn..., Tinh Tinh, cậu hỏi cái này cẩn thận như vậy làm gì?” Hôm nay Tinh Tinh là lạ sao đó. Cô ấy và tôi là bạn từ thời tiểu học cũng đã sớm biết tôi và anh hai vẫn luôn ngủ chung phòng mà, sao hôm nay lại kỳ quái như vậy.

“Lý Ngọc Uyển, cậu hãy thành thật khai báo, có phải cậu có tâm lý yêu anh trai hoặc là anh cậu có tâm lý yêu em gái hay không?” Tinh Tinh kéo tay của tôi không để cho tôi tiếp tục đi về phía trước. Tâm lý yêu anh trai và tâm lý yêu em gái? Không thể nào, mặc dù quan hệ của tôi anh hai tốt hơn rất nhiều so với anh em bình thường khác, nhưng mà cũng không đến mức giống như trong tiểu thuyết hoặc loại tình tiết biến thái trên phim truyền hình kia.

“Tinh Tinh à, hôm nay cậu có chút kỳ quái đó, cậu cũng biết ở nhà người có tình cảm tốt nhất với mình chính là anh mình, hơn nữa từ nhỏ đến giờ vẫn ngủ chung một giường nên cũng không có gì kì lạ, nếu cậu có anh trai thì cũng sẽ giống mình thôi!” Tôi vỗ vỗ vai Tinh Tinh, vẻ mặt như muốn nói: Cậu đã nghĩ quá nhiều, tư tưởng quá phức tạp rồi.

“Dù sao mình vẫn cảm thấy anh em hai người các cậu rất kỳ quái, bình thường khi đến tuổi này em gái sẽ không ngủ chung một giường với anh trai.” Tinh Tinh vận là gương mặt không thể tin nổi.

“Bởi vì chúng mình là song sinh mà, ở trong bụng mẹ đã ngủ cùng nhau, cho nên bây giờ có ngủ cùng nhau cũng không có gì kỳ quái. Thôi được rồi, chúng ta mau vào lớp đi, nếu không sẽ không tới kịp.” Tôi kéo Tinh Tinh liền chạy hướng phòng học. Tâm lý yêu anh trai và tâm lý yêu em gái? Đã lớn như vậy không nên ngủ chung với trai? Mười tám tuổi vẫn còn ngủ chung với anh trai là thật rất kỳ quái sao? Bạn bè chung quanh gần như đều là con một không có anh chị em gì cả. Muốn tìm bạn bè có anh chị em hỏi một chút, nhưng vì quan hệ không thân thiết nên lại không biết mở miệng thế nào. Chẳng lẽ vừa mở miệng liền hỏi, bây giờ cậu có còn ngủ cùng anh em trai hay không hoặc là bây giờ chắc không phải cậu vẫn còn ngủ cùng với chị em gái chứ? Vấn đề như vậy làm sao có thể hỏi ra miệng được chứ.

“Uyển Uyển, em đang sững sờ gì vậy? Nghe nói hôm nay em đi nộp nguyện vọng rồi phải không?”

“Ba nói với anh hả? Thật may là Tinh Tinh nhắc em... chứ thiếu chút nữa là em đã quên mất rồi. Anh mới về à, cũng sắp mười hai giờ rồi đây?” Sáng sớm đã ra cửa, bây giờ mới trở về, đáng tiếc giờ cấm cửa nhà tôi chỉ có tác dụng với tôi nhưng lại vô hiệu với anh hai.

“Ừ, hôm nay anh cũng đi nộp nguyện vọng, lại gặp mấy thằng bạn nháo muốn tụ họp, cho nên ăn cơm tối rồi đi chơi thêm tăng 2.”

“Anh à, anh lơ đãng nên bị rơi vào trong thùng rượu phải không? Khắp người toàn là mùi rượu, thật khó ngửi, anh nhanh đi tắm, nhanh đi!” Anh hai tựa đầu trên vai tôi, cả người toàn mùi rượu làm tôi sặc đến khó chịu.

“Dạ, anh đi tắm!” Anh hai xoay người vào phòng vệ sinh. Hình như hôm nay tâm trạng anh hai rất tốt, tôi rất ít khi thấy anh ấy uống rượu, ngay cả trong lễ mừng năm mới ba mẹ cho phép anh uống rượu anh ấy cũng chỉ hơi nhấp một chút, chưa từng thấy qua anh ấy uống như sắp chết như vậy.

“Á, anh đừng vẩy nước lên người em!” Anh hai giống như một chú chó con vừa rơi xuống nước xong, không ngừng lắc lắc đầu làm cho nước trên tóc văng tung toé khắp nơi.

“Rốt cuộc có thể rời nhà rồi! Rốt cuộc có thể. . . .” Anh hai đột nhiên đề cả người lên người tôi, mặc dù trong phòng có máy điều hòa nên không nóng, nhưng mà đề trên người như vậy vẫn cảm nhận được nhiệt độ ấm áp của anh ấy.

“Anh? Anh à. . . .” Tôi đẩy đẩy vai anh, không có phản ứng, chắc là ngủ mất rồi. Tôi vươn tay muốn tắt đèn ngủ, tay mới vừa với tới một nửa liền bị kéo trở lại. Anh hai giơ tay lên vỗ vào công tắc đèn trên đầu giường, nhưng cả người anh vẫn đề trên người tôi như cũ, hơi thở ấm áp mang theo mùi rượu lướt qua bên cổ tôi. Đồng hồ đầu giường đã chỉ đến hai giờ, không biết là bởi vì ngày mai là ngày nghỉ mà cơ thể lập tức trở nên nhẹ nhõm hay là vì nguyên nhân gì khác, tôi một chút buồn ngủ cũng không có.

Tôi nhìn chằm chằm trần nhà nghĩ tới lời Tinh Tinh nói hôm nay, tâm lý yêu anh trai, tâm lý yêu em gái? Hẳn là không có đâu, anh hai chính là anh hai, sẽ không thể thay đổi thành người yêu được, anh ấy chắc là cũng nghĩ như vậy, bởi vì chúng tôi là song sinh cho nên tình cảm thân thiết hơn so với anh em bình thường, điều này ai cũng có thể hiểu được. Hơn nữa anh hai ưu tú như vậy sao có thể có tâm lý yêu em gái kỳ quái gì chứ. Đều tại Tinh Tinh mà tôi cũng bắt đầu suy nghĩ miên man rồi.

Thân thể anh hai chợt giật giật, vùi đầu càng dán vào hõm vai tôi. Tôi nhắm mắt lại giả bộ ngủ nhưng mà cảm giác ứ ất trên vai nhàn nhạt truyền đến tương tự với xúc cảm hôn lại làm cho tôi chợt mở to mắt, không thể nào? Một bên đai áo ngủ bị kéo xuống, nụ hôn từ trên vai trượt xuống trên xương quai xanh chợt biến thành nhẹ mát. Vừa rồi còn có thể nói là ảo giác của tôi, nhưng bây giờ loại này nghĩ như thế nào cũng không thể là ảo giác, chẳng lẽ anh hai tưởng tôi là bạn gái của anh ấy?

Anh có bạn gái từ lúc nào, tại sao tôi không biết? Hơn nữa hai người đã thân mật như vậy rồi. Ngày mai rời giường tôi nhất định phải tra hỏi anh ấy một phen, có bạn gái không nói cho tôi biết đã cùng cô ấy thân mật như vậy rồi, không biết bọn họ có ” ấy ấy ” hay không? Ngày mai tôi nhất định phải nói cho anh hai biết học sinh phải lấy việc học làm trọng, không được yêu đương nhàn nhạt. Vì yêu đương rất ảnh hưởng đến việc học, hơn nữa nghe nói ” cái đó ” quá sớm sẽ không tốt cho cơ thể, ngày mai nhất định phải nhớ nói cho anh hai biết mới được.

Khó có được buổi sáng mọi người đi khỏi, tất cả đều đi làm không có ở đây, chỉ chừa lại tôi và anh hai ở nhà. Tôi vùi ở trong chăn ôm một quyển manga mở to mắt nhìn chằm chằm nội dung, trong lòng lại nghĩ tới chuyện tối ngày hôm qua, làm thế nào mở miệng hỏi đây. Mặc dù tôi và anh ấy rất thân thiết, nhưng nếu như anh đã không muốn nói chuyện thì mặc kệ tôi hỏi thế nào anh ấy cũng sẽ không nói.

“Em đang nghĩ gì vậy?” Anh hai duỗi ngón tay gõ trán của tôi một cái.

“Em không có nghĩ gì, chỉ đang xem manga thôi!” Tôi phất tay một cái chỉ vào manga. Nhưng trong lòng thì lại đang nghĩ: phải miệng mở thế nào đây?

“Một trang đó em đã nhìn gần mười phút, còn nói không phải ngắn người!” Hiếm khi thấy anh hai chịu nghỉ học bài, cũng giống tôi vùi ở trên giường không muốn ngồi dậy như thế.

“Trang này tương đối có ý tứ, cho nên em xem kĩ một chút!”

Anh nghiêng đầu xem trang tôi đang lật nói “A, anh còn không biết em lại có hứng thú với cái loại manga đó!”

Ah, cái loại manga đó? Tôi nhìn xuống trang đang mở ra, là hình trắng đen, vẽ hai nam sinh đang hôn nhau đắm đuối. Ah tôi làm sao lại lật trúng trang này á! Mặc dù tôi cũng là có một chút hứng thú với manga yaoi (*), nhưng mà bị anh hai bắt được tại trận như vậy lại là một chuyện khác.

(*) : là đam mỹ với giới ngôn tình.

“Anh à, thật ra thì em cũng không phải là rất có hứng thú với loại manga này, chỉ là thỉnh thoảng xem một chút, quyển manga này là Tinh Tinh cho em mượn, ngày mai em sẽ đi trả lại cho cô ấy!” Tinh Tinh thật xin lỗi, mình đã làm cậu chịu oan ức rồi, mình sẽ ở trong lòng âm thầm bày tỏ áy náy với cậu. Tôi vút quyển sách trên tay qua một bên, nằm xuống trước ngực anh hai “Anh hai, anh sắp trở thành sinh viên rồi, vào đại học là có thể yêu rồi phải không? Vậy anh muốn tìm bạn gái như thế nào?” Hôm nay tôi nhất định, nhất định phải moi cho ra bạn gái anh ấy là ai. Nhất định!

“Uyển Uyển muốn yêu rồi sao?” Anh cuốn tóc tôi trên ngón tay mình, tóc mượt mà tuột xuống, lại cuốn lên, lại tuột xuống.

“Dĩ nhiên, em đương nhiên là muốn tìm một mối tình đầu trong sáng dễ thương, muốn tìm được một bạch mã hoàng tử trong lòng tôi yêu thương!” Tôi đan hai tay vào nhau, gương mặt hướng tới.

“Vậy Uyển Uyển muốn tìm loại bạn trai như thế nào?”

“Bạn trai của em hả, dáng người phải thon dài, phải có phong cách lịch sự, vừa có thể chăm sóc em, còn phải cưng chiều em, yêu thương em, trân trọng em, còn phải thông minh đẹp trai như anh hai vậy!”

“Điều kiện thật nhiều!” Tôi nghe thấy anh hai nhỏ giọng phì cười.

“Dĩ nhiên rồi, em đây thông minh đáng yêu như vậy, đương nhiên phải là trai đẹp tài giỏi mới xứng được với em!”

“Phải, em cứ từ từ chọn. Mà sao bây giờ em vẫn còn chưa chịu rời giường, không phải em nói thi xong sẽ để anh mời em ăn một bữa cơm tây sao? Hôm nay cả nhà đều không ở đây, vừa đúng lúc thích hợp đi ăn.”

“Thật tốt quá!” Tôi từ trên giường nhảy dựng lên chạy về mình phòng thay quần áo.

T-shirt và quần jean thì quá tầm thường, áo len khoét cổ V phối với quần bó thì hơi có vẻ người lớn, à, cái này được rồi, là đầm suôn màu xanh nhạt ngắn tay, cổ vuông, cao tới đầu gối. Tôi bắt đầu soi gương chải đầu, vô tình nhìn thấy trên xương quai xanh có một dấu đỏ nhàn nhạt, sờ sờ không nhột không đau, là muỗi cắn trong lúc thay quần áo hay sao? Mặc kệ, tôi lấy dầu xanh trên bàn thoa một chút lên dấu đỏ, chắc là muỗi cắn thôi. Sau đó chúng tôi đi ăn mấy món steak và uống một chút rượu đỏ, rồi đi xem phim, cuối cùng anh hai còn dẫn tôi đến quán bar ngồi một hồi, lúc về đến nhà thì trời đã tối. Trong nhà đã sớm tắt hết đèn, lúc lên lầu thì gặp phải mẹ đi toilet, nhìn thấy tôi còn hình như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng vẫn im lặng nghiêng đầu đi vào phòng.

“Uyển Uyển, đi tắm rửa rồi ngủ!”

“Dạ!” Tôi nhận lấy áo ngủ đi vào phòng vệ sinh, tắm một hồi liền nghiêng nghiêng ngả ngả từ phòng vệ sinh đi ra. Không biết có phải là bởi vì hơi nước nóng làm cho rượu bắt đầu sinh ra hiệu quả hay là gì khác mà đầu óc tôi choáng váng, cả người cũng giống như tung bay giữa không trung, chân cũng như giẫm trên đám mây, cảm giác cứ mơ mơ hồ hồ.

“Uyển Uyển, ngoan ngoãn ngủ đi, đừng có bò loạn nữa.”

“Ừm, dạ~! Ah, em bò đến đầu giường từ lúc nào vậy? Tại sao em không biết?”

Đúng rồi hôm nay tôi còn có chuyện quan trọng muốn hỏi anh hai mà? Xem chút nữa là quên rồi! Tôi đổi hướng bò đến trên người anh hai, hai tay giữ lấy mặt của anh xoay về phía tôi, nhìn thẳng vào mắt nhau. Mắt là cửa sổ tâm hồn, nếu anh hai nói dối tôi nhất định có thể nhìn ra được.

“Anh hai, có phải anh đã có bạn gái rồi đúng không? Học sinh không thể yêu đương, phải lấy việc học làm trọng, yêu đương sẽ ảnh hưởng đến việc học, điểm thi sẽ không tốt!” Tôi liệt kê lại những chỗ xấu mà lần trước trong lớp thảo luận vấn đề yêu sớm đã nói.

“Em không thích anh hai có bạn gái, rất ghét, rất ghét. . . .” Tôi tựa đầu ở trên vai anh than nhẹ. Hình như anh hai nói gì đó, lại dường như không hề nói gì.

11. Chương 11

Cuối cùng cũng tới ngày công bố kết quả, anh hai thuận lợi thi đậu được trường đại học A giỏi nhất cả nước, thuộc chuyên ngành kinh doanh, còn thành tích của tôi tuy rằng kém hơn so với dự đoán, ngay cả đại học kém nhất cũng không đủ điểm vào, nhưng may mắn lúc đầu tôi nghe theo anh hai nên cuối cùng cũng lọt vào được một học viện kinh tế ở thành phố A.

Lúc cầm tờ điểm thi của tôi, mẹ tức đến ứa nước mắt, nếu không phải là anh hai ở một bên nói giúp thì tôi nghĩ tôi tuyệt đối đã phải nghe mắng. Anh hai đặt tiệc ‘cảm ơn thầy cô’ ở quán rượu ngon nhất trong thành phố, mời hai, ba chục bàn, so với đám cưới bên cạnh còn đặt nhiều hơn, toàn bộ thầy cô bạn bè từ nhỏ đến lớn đều mời một lần. Tiệc cảm ơn dĩ nhiên sẽ không đùa giỡn, tôi tìm một góc an tĩnh nhìn ông nội đang ngồi ở chủ vị, khuôn mặt vui vẻ hướng mọi người mời rượu. Trong bữa tiệc tôi thấy ông nội móc một phong bì màu đỏ từ trong túi ra đưa cho anh ấy, nói là phần thưởng vì anh thi đậu đại học A.

Tôi len lén chạy về nhà trước, dù sao cũng sẽ không có ai chú ý đến sự tồn tại của tôi. Tôi nằm ở trên giường thăm thẳm nghe tiếng bước chân anh hai lên lầu, anh ấy còn chưa đi đến phòng mình mà, tại sao đã dừng lại rồi? Tôi nhẹ nhàng đẩy cửa ra một khe hở, anh hai đang đứng ở trước phòng mẹ, mẹ lấy một cuốn sổ nhỏ màu đỏ từ trong ngăn kéo ra đưa cho anh rồi bảo anh cất kỹ. Tôi len lén đóng kín cửa lại rồi nằm trở về giường. Không lâu sau, anh hai đẩy cửa ra đi vào, nhìn thấy tôi đang ngẩn người nằm trên giường, anh liền dùng ngón tay dùng sức gõ xuống trán của tôi.

“Vừa rồi em chạy đi đâu? Cơm nước xong anh tìm em khắp nơi, ai cũng nói không thấy, anh đoán em tám phần là về nhà.”

“Hôm nay cũng không phải là tiệc ‘cảm ơn thầy cô’ của em, em cũng không phải là nhân vật chính, dĩ nhiên ăn no liền về nhà, tránh cho lại làm phiền những người khác chứng mất!” Tôi vui mặt vào gối.

“Được rồi, giờ em ngoan ngoãn đi tắm đi, cả người toàn mùi lạ, anh còn có việc muốn nói với em!” Anh vỗ vỗ vai của tôi.

“Vâng” Tôi ôm áo ngủ đi vào phòng vệ sinh, buổi tối, tôi nằm trên gối đầu nghĩ tới sắc mặt gần đây của mẹ, thật may là anh hai thi rất tốt nên mới xoa dịu được tức giận của mẹ, nếu không, tôi thấy tôi không chỉ chịu nghe mắng một lần là có thể giải quyết được. Cực cực khổ khổ học nhiều năm như vậy mà ngay cả đại học cũng không thi đậu, điểm thi chỉ may mắn vừa đủ vào một ngành, còn là một ngành không hot nữa.

“Uyển Uyển có muốn đi du lịch không?” Giọng anh hai từ trong bóng tối truyền tới.

“Muốn, nhưng. . . .” Từ nhỏ đến lớn tôi chưa từng rời khỏi thành phố A, mà anh hai thì lại tham gia rất nhiều loại tranh tài và cuộc thi nên đã đến rất nhiều nơi.

“Vậy trước tiên em sắp xếp quần áo sách vở cần khi đi học cho tốt đi, rồi sau đó chúng ta đi chơi một đường đến thành phố A, chờ sắp khai giảng thì để ẹ gửi những thứ đó đến trường học.”

“Thật sự có thể đi chơi sao? Nếu như mẹ không đồng ý thì làm thế nào?”

“Anh sẽ đi nói với mẹ, em cứ chuẩn bị đồ đạc trước đi, mấy ngày nữa chúng ta đi!”

“Anh hai, đúng là chỉ có anh tốt với em nhất!” Tôi tựa đầu ở trên vai anh, tôi biết rõ anh ấy là sợ tôi ở trong nhà lâu khó chịu nên mới nói muốn đến thành phố A chơi, mặc dù lần này tôi thi thành ra như vậy, mẹ nể tình anh hai nên không nói gì, nhưng sắc mặt của mẹ đã nói rõ mẹ là vạn phần bất mãn với điểm thi của tôi, cuộc sống sau này nhất định sẽ bắt bẻ tôi rất nhiều, mọi chuyện cũng sẽ không hài lòng.

Ngày hôm sau, anh hai nói với mẹ ý muốn sẽ đi chơi đây đó trên đường đến thành phố A, mẹ liếc mắt nhìn tôi đang cúi đầu ngồi trên ghế sa lon.

“Tiểu Chương, con muốn đi chơi đây đó trên đường đến thành phố A mẹ cũng không phản đối, lúc đi học được thêm nhiều kiến thức một chút cũng tốt, nhưng tại sao lại muốn mang theo em con? Chờ đến gần khai giảng rồi để em con bắt xe lửa vào thành phố A không được sao?”

“Mẹ, đi chơi một mình không vui lắm, mang theo Uyển Uyển có thêm bạn cũng tốt, hơn nữa Uyển Uyển từ nhỏ cũng chưa từng rời nhà đi xa, con muốn mang em ấy ra ngoài chơi một chút, sẵn tiện chúng con đến thành phố A trước thời gian nhập học cũng để làm quen hoàn cảnh một chút.”

Mẹ nhìn tôi một cái, lại nhìn anh hai, lại muốn nói gì đó!

“Thôi được rồi, đi đi, đi tham quan nhiều một chút cũng tốt! Nhớ là phải chú ý an toàn” Ông nội ngồi một bên vẫn không lên tiếng lại đột nhiên nói ra một câu như vậy.

“Được rồi, các con cùng nhau đi đi, định khi nào thì đi?” Ông nội cũng đã lên tiếng, mẹ cũng không tiện tiếp tục phản đối.

“Cuối tuần này đi, chúng con đến thành phố A sẽ gọi điện thoại ẹ, đến lúc đó phiền mẹ lại giúp chúng con gửi đồ đạc đến trường học.”

“Vội như vậy sao? Được rồi! Các con cũng lớn như vậy rồi, quản em con cho tốt, đừng để con bé làm chuyện gì mất mặt.”

“Dạ, mẹ yên tâm, con sẽ chăm sóc tốt Uyển Uyển, Uyển Uyển đừng xem TV nữa, chúng ta lên lầu thu xếp đồ đạc thôi!”

Tôi gật đầu một cái theo anh lên lầu hai. Đến ngày rời khỏi nhà, tôi và anh hai kéo valy đứng trước cửa nhà. Mẹ kéo tay anh hai không ngừng dặn dò.

“Thật sự không cần ba mẹ tiễn các con đến trạm xe lửa sao?”

“Không cần đâu mẹ, ngồi taxi hơn 20 phút là đến rồi.”

“Nhớ chú ý an toàn, mỗi ngày đều phải gọi điện thoại ẹ!”

“Con biết rồi! Mẹ yên tâm!”

“Tiểu Uyển, phải ngoan ngoãn nghe lời anh con có biết chưa!”

Tôi gật đầu một cái. Anh dắt tay tôi ngồi lên một chiếc taxi chạy đến trạm xe lửa.

“Anh à, đây là lần đầu tiên em được ngồi xe lửa đó! Chúng ta phải ngồi bao lâu vậy?” Lên xe, tôi trái sờ phải nắn, cái gì cũng tò mò.

“Hai ngày nữa, chúng ta tới thành phố A trước chờ sắp xếp xong mọi thứ rồi mới đến nơi khác chơi!”

“Dạ!” Tôi tựa đầu trên vai anh, chỉ cần có thể rời nhà thì đi đâu cũng được. Cửa màu trắng xanh bị đẩy ra, một đôi nam nữ ước chừng hai mươi tuổi đi vào, người nam xem ra rất hào phóng, nụ cười như ánh mặt trời hoàn toàn khác với loại nam sinh lịch sự như anh hai, bộ dạng người nữ thì trắng trẻo nõn nà, thanh tú xinh đẹp.

“Ê, em ở phòng này đợi anh, anh đi cất hành lý!” Người nam dùng sức ném hành lý thoát nhìn rất nặng lên trên giá hàng.

“Được” Người nữ cũng không nói nhiều, giọng nói nhàn nhạt nghe không ra cảm xúc.

“Ê, sao em ngủ bên kia vậy? Bên này thuận đường hơn, sẽ không chóng mặt!”

“Ừm!”

Người nam ném balo lên giường đối diện tôi. Anh hai sợ tư thế ngủ của tôi quá xấu sẽ từ trên giường rơi xuống nên hai vé chúng tôi mua đều là giường dưới.

Xe lửa bắt đầu khởi động, tôi nửa tựa vào trên người anh, nhìn những căn nhà ngoài cửa sổ không ngừng lùi về phía sau, lần đầu tiên rời nhà, đột nhiên cảm thấy thật dễ dàng, sợi xích trước nay luôn trói buộc chặt chẽ lại lập tức được cởi ra thật là có chút chưa quen.

Cảnh sắc ngoài cửa sổ không ngừng lao vùn vụt nhìn có chút nhàm chán, tôi xoay đầu qua bắt đầu lật lợi túi lớn đồ ăn vặt và trái cây. Tôi thích nhất là thạch hoa quả, dùng muỗng nhỏ múc một hớp, ăn thật ngon. Lại múc thêm một muỗng đưa tới bên môi anh hai, anh đang xem sách, quay đầu há mồm ăn thạch hoa quả xong lại tiếp tục xem. Một ly thạch hoa quả chỉ mấy muỗng liền bị chúng tôi chia nhau ăn hết sạch.

Kẹo đường, tôi mở vỏ ra cho vào trong miệng, chua chua ngọt ngọt ăn thật ngon, sẵn tiện lại đút cho anh hai. Tôi lại gọt tiếp một quả táo sau đó cắn một miếng, không tẻ, ngọt vô cùng, sau đó đưa tới khóe miệng anh, anh cắn một cái, tôi cầm về lại cắn một cái.

Người nam ngồi đối diện kia vẫn nhìn chăm chăm quả táo trong tay tôi, tôi nhìn quả táo của mình, lại lấy ra quả táo còn lại trong túi đưa tới trước mặt bọn họ.

“Quả táo này rất ngọt, ăn thử chút đi!” Anh ta hẳn là muốn ăn táo lắm, nếu không làm gì lại gắt gao nhìn chăm chú vào quả táo trong tay tôi như vậy.

“Cám ơn!” Nữ sinh kia nhận lấy quả táo tôi đưa tới.

“Hai người cũng đến thành phố A sao?” Đồ cũng đã ăn xong, tôi nhàm chán bắt chước anh hai ôm một quyển sách từ từ xem, tán gẫu cũng là một biện pháp tốt để giết thời gian.

“Ừ, hai người cũng vậy à?” Đáp lời là người nữ sinh thanh tú kia.

“Ừ, chúng tôi cũng thế. Không biết thành phố A có dễ chơi hay không, đây là lần đầu tiên tôi đến đó!”

“Tôi cũng không rõ lắm, tôi cũng là lần đầu tiên đi.”

“Thành phố A đương nhiên là hơn thành phố T, lớn hơn, hàng hoá nhiều hơn, ngay cả thức ăn cũng ngon hơn thành phố T.” Nói chuyện là người nam vừa rồi ngồi ở bên cạnh nhìn chăm chăm quả táo trong tay tôi.

“Thật ngại quá, anh ấy là người ở thành phố A, cho nên cảm thấy thành phố A cái gì cũng tốt!”

“Tôi hiểu, đương nhiên cái gì của quê mình cũng đều tốt!” Tôi hiểu ý gật đầu.

“Hai người đến thành phố A để”

“Đi học, bây giờ đến đó sớm một chút để làm quen hoàn cảnh, tránh cho đến lúc đó muốn mua cái gì cũng không biết đường!”

“Hai người đều là đến thành phố A đi học?” Nữ sinh kia nhìn tôi một cái lại nhìn anh hai ngồi bên cạnh.

“Ừ, hai người thì sao?” Tôi gật đầu một cái.

“Chúng tôi cũng thế, bởi vì qua một thời gian nữa có thể sẽ không thể mua được vé tốt, cho nên về trước.”

“Ồ! Chúng tôi cũng không khác gì hai người!”

“Bạn học trường gì?”

“Học viện kinh tế thành phố A.” Cũng có thể xem là một trong những trường kém nhất ở thành phố A.

“Còn anh ấy?”

”Đại học A” Tôi đổi qua kéo cánh tay anh hai, nghe nói năm nay chỉ có hai học sinh ở thành phố T trúng tuyển đại học A, anh ấy là niềm kiêu ngạo của tôi đó.

“A, thật lợi hại nha, hàng năm học sinh ngoại thành trúng tuyển đại học A không nhiều lắm, đâu được đều toàn là tinh hoa của mỗi thành phố đó nha!”

“Dĩ nhiên!” Gương mặt tôi tự hào, bây giờ tôi đã có thể hiểu tại sao mỗi khi mẹ nhắc tới anh hai thì khuôn mặt liền kiêu ngạo, bởi vì thật sự là rất tự hào. Nói hồi lâu cổ họng khát quá, tôi kéo túi qua muốn tìm cái gì đó để ăn. Tay mới vừa xoa bóp miệng túi liền bị anh hai bắt được.

“Lát nữa còn phải ăn cơm tối, ăn quá nhiều đồ ăn vặt buổi tối bụng em lại không thoải mái!” Tôi buông tay từ túi xuống. Cơm tối à~, tôi thật là vui nên đã sớm quên mất còn phải ăn cơm tối. Tôi từ toa ăn uống ăn cơm tối xong trở lại chỗ nằm, đúng lúc đôi nam nữ cùng phòng kia cũng đã sớm bò trở về giường ngủ. Anh hai vẫn còn đang ôm quyển sách kia đọc.

“Sách gì mà anh đọc say mê như vậy?” Tôi đoạt lấy quyển sách trên tay anh lật tới trang đầu. “Bàn về Quân Vương”, nói về lịch sử sao? Tôi chỉ nghĩ sách trên tay anh hai sẽ là tiểu thuyết hoặc manga gì đó, nhưng không ngờ anh ấy đọc lâu như vậy lại là mấy loại sách khó hiểu, không biết là đang nói cái gì này.

“Uyển Uyển không mang vài cuốn sách theo sao?” Anh hai tùy ý tôi lật tới lật lui.

“Có mang, nhưng mà không muốn xem!” Tôi nằm ở trên giường, vừa rồi ăn đến mức căng cả bụng nên không muốn động.

“Muốn ngủ một giấc không?” Anh hai kéo chăn lên đắp kín giúp tôi.

“Ừm!” Tôi gật đầu một cái nhắm mắt lại. Nửa đêm, tôi bị từng hồi đau nhói đánh thức, dạ dày cứ như bị gai châm đau đến khó chịu. Tôi cuộn người lại đè gối đầu lên trên bụng, nhưng cũng không ngừng được cảm giác càng lúc càng đau này.

“Uyển Uyển, em sao vậy?” Anh hai không biết từ lúc nào từ bên kia giường đối diện chuyển sang ngồi bên cạnh tôi.

“Dạ dày thật là đau!” Trên trán và cả người tôi đều là đau đến trong ngoài toàn mồ hôi lạnh.

“Uống một chút nước ấm trước đi, một lát sẽ hết đau thôi!” Anh hai lấy bình thủy từ dưới mặt bàn rót một chút nước ấm ra cốc, tôi bưng cái ly uống hai ba hớp mới cảm thấy tốt hơn một chút.

“Anh à, anh đi ngủ trước đi, em ngồi một lát là tốt thôi!” Đồng hồ trên cổ tay đã sắp ba giờ sáng, anh cũng đã mệt mỏi cả ngày. rồi

“Không sao, động cơ xe lửa ồn quá, anh không ngủ được!”

“Ừm” Tôi tựa đầu trên đùi anh hai nhắm mắt lại. Không biết là lần đầu tiên rời nhà đi chơi xa hay là bởi vì ăn đồ ăn vặt quá mức thoải thích mà ở trên xe lửa hai ngày, dạ dày tôi liền bắt đầu lúc tốt lúc xấu, lúc tốt thì thấy cái gì cũng muốn ăn, lúc xấu thì dù có uống nước cũng vẫn đau dữ dội.

Rốt cuộc nhân viên tàu bắt đầu đổi vé, chúng tôi sắp đến thành phố A rồi, tôi thu xếp xong manga và đồ ăn vặt ném trên giường vào hành lý, cài khoá cho tốt sau đó cứ thế mà chờ xuống xe. Đến trạm, ngồi hai ngày một đêm tất cả mọi người đều hướng cửa xe mà tràn ra ngoài, tôi ngồi ở chỗ ngồi thượng đẳng chờ đến lượt toa của mình xuống. Lúc xuống xe người nữ sinh cùng phòng kia đột nhiên nắm cổ tay tôi, ghé vào bên tai tôi nói “Bạn trai cô thật là quá tốt, cố mà giữ cho chặt, đừng đại dột mà buông tay đó!”

Tôi quay đầu muốn giải thích đó là anh trai tôi, không phải bạn trai, nhưng lúc cô ấy vừa đặt chân xuống trạm đã liền đi sang hướng khác rồi.

12. Chương 12

Ở trên xe lửa giằng co hơn hai ngày, tôi hỗn loạn đi theo anh hai ra khỏi trạm xe lửa. Anh kéo tay tôi bắt một chiếc xe taxi, lại nói với tài xế hình như là tên của một khách sạn hay quán rượu nào đó. Xe taxi chở chúng tôi chạy gần 40’ mới đến chỗ anh hai nói.

“Uyển Uyển, xuống xe thôi, một lát đến khách sạn lại ngủ tiếp.”

“Ừm. Dạ” Tôi theo anh hai xuống xe. Trước cửa là một bảng hiệu với vài chữ màu vàng đồng viết —” Khách sạn Kim Huy”.

“Anh hai, tối nay chúng ta ở đây sao?” Tôi giống như một con nhà quê mới từ nông thôn lên thành phố, tò mò hết nhìn đông lại tới nhìn tây. Có lẽ trong kỳ nghỉ hè này mọi người cũng là vừa thi xong nên tất cả đều đi đến đây du lịch, trong đại sảnh chật kín người. Rất nhiều người đứng xếp hàng trước quầy tiếp tân để đặt phòng.

“Anh à, có khi nào chúng ta không đặt được phòng không?” Tôi ngồi trên sofa nghỉ chân ở khách sạn kéo kéo vạt áo anh hai, nhiều người như vậy, chờ xếp hàng đến phiên chúng tôi cũng không biết các phòng có thể bị đặt hết rồi không nữa.

“Không đâu, anh có gọi điện thoại đặt trước rồi, cho nên chuyện như vậy nhất định sẽ không xảy ra.” Anh giống như đang trấn an một chú chó nhỏ, vỗ vỗ đầu của tôi để cho tôi yên tâm. Xếp hàng gần nửa ngày, rốt cuộc cũng đến phiên anh hai, lại thêm một hồi lâu kí giấy điền tên anh hai mới có thể cầm thẻ và chìa khoá phòng đi tới.

“Uyển Uyển, lên phòng nghỉ ngơi trước, sau đó chúng ta lại suy nghĩ tiếp là phải đi đâu chơi!”

“Dạ!” Tôi theo phía sau anh hai đi vào thang máy. Lầu mười hai, phòng 1208, anh đi vào phòng, mở hành lý ra, trước tiên là để đồ dùng rửa mặt và khăn bông vào phòng tắm.

“Uyển Uyển, em đi tắm trước, sau đó lại nghỉ ngơi một chút, bây giờ còn sớm, chút nữa chúng ta lại ra ngoài đi dạo!”

“Dạ.” Tôi ngáp dài xách theo áo ngủ đi vào phòng tắm. Ở trên xe lửa buồn tẻ hai ngày, cả người cũng đầy mồ hôi dính dính, toàn thân cũng đã bốc mùi khó chịu chết rồi. Chà lau trên dưới thật lâu đến khi cảm giác da thịt đã được rửa sạch hoàn toàn, tôi mới hài lòng chậm rãi từ trong phòng tắm đi ra ngoài.

“Anh à, em tắm xong rồi, anh cũng đi tắm đi!” Tôi vén chăn trải trên giường lên chui vào. Đầu dán vào trên gối đầu mới phát giác được mình mệt quá, buồn ngủ quá. Trên xe lửa mặc dù cũng có giường nhưng luôn ngủ không được ngon, tiếng đường sắt quá ồn. Không biết ngủ bao lâu, chờ đến khi tôi mở mắt ra lần nữa, bên ngoài trời đã có chút mờ tối.

“Anh hai, mấy giờ rồi?” Tôi xoay người nhìn anh hai đang tựa vào đầu giường bên cạnh đọc sách.

“Gần bảy giờ rồi.” Anh giơ cổ tay lên liếc nhìn đồng hồ. Bảy giờ sao, không thể nào, chúng tôi đến quán rượu là lúc 9h sáng, tôi ngủ nhiều nhất cũng sẽ không quá mười tiếng, tại sao hôm nay tôi lại ngủ lâu như vậy.

“Anh à, chúng ta đi đâu chơi trước đây?” Tôi nhảy xuống giường lục lợi quần áo trong valy.

“Hôm nay tạm thời không đi, một lát ra ngoài ăn cơm sau đó trở về nghỉ ngơi dưỡng tinh thần cho tốt, sáng sớm ngày mai mới đi.”

“Ồ!” Tôi để quần áo định thay xuống, đi tới ngồi bên cạnh anh hai, anh ấy vẫn là đang xem quyển sách vẫn luôn đọc trên xe lửa kia.

“Anh à, quyển sách này rất hay sao?” Tôi cũng bắt chước lật hai trang, không hiểu được nội dung trong đó đang nói cái gì.

“Tạm được.” Anh hai nhẹ nhàng lật đầu một cái. Lúc đọc sách lòng mảy mảy anh ấy cứ luôn nhíu lại, có phải bởi vì đọc loại sách có nội dung tương đối nghiêm túc này hay không? Tôi nhớ trên giá sách trong phòng của anh ấy luôn bày đầy các loại sách, còn có trong phòng sách của ông nội cũng có hơn phân nửa là sách của anh, không có một quyển nào là loại giải trí thư giãn cả, tất cả đều là về thương thức, chính trị, ngoại ngữ, kinh tế, các phương diện mà trong mắt tôi đây chính là các loại sách rất thâm ảo.

Đều nói anh hai là thiên tài rất thông minh, nhưng thật ra thì anh ấy là học sinh xuất sắc cũng không sung sướng gì, phải mang theo gánh nặng sau lưng, khổ cực nhiều hơn không biết gấp bao nhiêu lần so với người bình thường.

Trong lúc tất cả mọi người được chơi đùa, được nghỉ ngơi giải trí thì anh ấy phải ngồi giải đề, phải đến trường tiếng Anh luyện thi, học Piano, học vẽ, phải làm rất nhiều rất nhiều bài tập và học rất nhiều rất nhiều thứ. Ngay cả lúc tôi đọc manga hay tiểu thuyết đều sẽ cười ha ha, nhưng cho tới bây giờ tôi cũng chưa từng thấy qua anh hai đọc sách mà cười cả.

Tôi vươn tay, đầu ngón tay xoa nhẹ lông mày của anh, muốn vuốt phẳng những nếp nhăn không phù hợp số tuổi ấy. Anh hai rời khỏi nhà thì ít nhất cũng phải giống tôi hung hăng thả lỏng một hơi chứ.

“Anh à, được rời khỏi nhà anh có cảm giác muốn thở phào nhẹ nhõm hay không!” Tôi nửa tựa vào trên người anh, đầu gối trên vai.

“Vậy Uyển Uyển thì sao? Có cảm giác muốn thở phào nhẹ nhõm không!”

“Ừm, em có chút không quen lắm!” Tôi thở dài, đột nhiên được thả lỏng như vậy, cảm thấy giống như nằm mơ không chân thật.

“Cơm tối em muốn ăn gì?” Đề tài đột nhiên chuyển sang cơm tối rồi.

“A, không biết nữa, ra ngoài xem một chút đi, có cái gì thì ăn cái đó!” Tôi từ trên giường đứng lên đi lục valy lấy quần áo muốn thay ra.

Ngồi trong quán cơm nhỏ của khách sạn, có lẽ đã qua thời gian dùng cơm nên người trong quán ăn không nhiều lắm, chúng tôi gọi hai phần cơm rang và một tô canh làm bữa ăn tối.

“Anh à, ngày mai anh muốn đi đâu?” Tôi để chén đũa trong tay xuống. Khẩu vị của thành phố A và thành phố T hoàn toàn khác nhau, tôi cảm thấy không dễ ăn chút nào.

“Vậy Uyển Uyển muốn đi đâu chơi?” Anh cũng để chén đũa trong tay xuống, anh ấy còn kén ăn hơn cả tôi, khẳng định là ăn không quen.

“Là em hỏi anh muốn đi đâu chơi trước mà!” Tôi lại chưa từng tới thành phố A, làm sao biết ở đâu chơi vui chứ.

“Nếu không lát nữa về khách sạn xem coi có sách giới thiệu địa điểm du lịch trong thành phố hay không, khách sạn thường phải có loại phục vụ này.”

“Dạ” Tôi gạt đầu một cái, như vậy cũng được. Trở lại khách sạn tôi nằm trên giường cầm điều khiển bấm kênh tìm xem có bộ phim nào hay không, còn anh hai thì ngồi ở bên giường xem tài liệu quảng cáo địa điểm du lịch mới cầm từ quầy tiếp tân về.

“Anh hai, xem ti vi với em đi.” Tôi kéo anh cùng nhau nằm ở trên giường. Anh quay đầu nhìn màn hình ti vi một chút “Không phải em rất sợ xem mấy loại phim này sao?”

“Nhưng Tinh Tinh nói là rất hay, anh à, anh xem với em đi!” Tôi vòng tay qua bên hông anh.

“Được rồi” Anh bắt đầu lật đầu một cái.

“Anh à, tắt đèn đi, sắp bắt đầu rồi.” Tôi đẩy đẩy cánh tay của anh, bảo anh tắt đèn trên đầu giường.

“Không phải em sợ bóng tối sao?”

“Tắt đèn xem mới có không khí mà” Anh có từng thấy qua người nào mở đèn sáng trưng mà xem phim kinh dị không? Tôi vùi ở trong ngực anh, kéo chăn đắp kín đến cằm, mắt nhìn chăm chăm màn hình ti vi.

“Anh ơi, thật là sợ, đến khi nào cái đó âm thầm lộ ra hết rồi thì anh kêu em nha” Tôi chôn cả mặt vào hông của anh. Thật là khủng khiếp, Tinh Tinh gạt tôi, còn nói không phải là rất khủng bố. Một bộ phim hơn một tiếng đồng hồ, nhưng tôi xác định mình chỉ xem không quá 30 phút, thời gian còn lại đều chôn mặt ở trong chăn. Hết phim anh mở đèn bàn trên đầu giường, tôi ôm cánh tay anh còn chưa có từ trong dư âm của bộ phim lấy lại tinh thần.

“Uyển Uyển, khuya lắm rồi nhanh đi ngủ, không phải em nói sáng mai muốn đi dạo phố sao?” Anh vỗ vỗ lưng tôi.

“Anh hai, thật là khủng khiếp, hôm nay em có thể ngủ với anh hay không!” Tôi liều mạng ôm chặt lấy cánh tay anh, trong đầu đều là hình ảnh bàn tay dẫm máu đó.

“Sợ thành như vậy còn đòi xem, thật không hiểu nổi nữ sinh các em.” Anh kéo chăn giúp tôi đắp kín, đưa tay tắt TV và đèn trên đầu giường.

“Anh à, vừa rồi có phải là rất khủng khiếp hay không!” Tôi hồi tưởng lại bình máu tươi đổ lôm kìa, lại tiếp tục hướng cả người chui vào trong ngực anh.

“Thật ra chỉ cần mỗi ngày về nhà đúng giờ thì sẽ không xảy ra bất trắc gì, rất an toàn.”

“Anh hai thật là không biết ý gì hết, người ta là nói người nữ sinh kia thật khủng khiếp. vậy mà anh lại chỉ thấy là phải về nhà đúng giờ.”

“Thôi được rồi, còn không mau ngủ, càng nghĩ em sẽ càng không ngủ được.” Bàn tay anh nhẹ nhàng vuốt lên mi mắt tôi. Tôi nhắm mắt lại, đầu gối trên cánh tay anh, mặt dán vào trước ngực, trên người của anh luôn có thơm nhàn nhạt của xà phòng, rất sáng khoái.

Không biết là do ban ngày ngủ nhiều hay là bộ phim này thật sự quá kinh khủng, tôi nằm ở trên giường nửa ngày cũng không buồn ngủ. Sáng sớm ngày mai còn phải đi chơi nữa, tôi liền nhắm mắt lại bắt đầu đêm cù.

Một con, hai con, ba con, bốn con, mãi đến khi tôi đếm tới con cừu thứ 376 thì tôi cảm giác có một bàn tay đang nhẹ nhàng vuốt ve tóc tôi, tay từ trên đỉnh đầu trượt đến gương mặt rồi xuống đến bên môi, đầu ngón tay nhẹ nhàng ở trên môi của tôi ma sát. Sau đó có một thứ nóng bỏng mang theo hơi thở ấm áp khẽ hôn vào môi của tôi, tôi vừa định kêu lên nhưng lại làm thành cơ hội cho đối phương, cái lưỡi ẩm ướt xộc thẳng vào trong miệng tôi, treu chọc đầu lưỡi của tôi. Trong mũi truyền đến một mùi vị nhàn nhạt quen thuộc, là anh hai, tại sao? Tôi liều mạng mà đẩy anh hai đang đè ở trên người tôi ra, hai tay không ngừng phản kháng ở trên người anh loạn tung, “Anh à, em là em gái của anh, anh đang làm gì vậy!”

Lời nói còn chưa kịp ra khỏi miệng thì đã bị ngăn giữa môi lưỡi dây dưa, đôi tay bị đặt trên đỉnh đầu. Dây buộc đầm ngủ cũng từng chút một bị tháo ra, anh cúi đầu ngậm một viên đỏ tươi trên tuyết trắng trước ngực chưa từng bị người chạm qua, một tay khác lại vuốt ve tuyết trắng bên kia.

Tôi cắn môi chống cự không để thân thể phát ra cảm giác khác thường, anh hai, tại sao, tại sao phải đối với em như vậy. Nơ bướm trên quần lót cũng bị tháo ra, tôi liều mạng mà kẹp chặt hai chân, không ngừng lắc đầu, đây là trái với đạo đức, chúng ta là anh em, anh em song sinh ruột thịt.

Hai chân bị mở ra, phần thân cực nóng đè ở giữa hai chân tôi, tôi liều mạng uốn éo người không để cho anh xâm nhập. Tay anh đè ở khuỷu chân tôi, chân nhất thời liền không làm được gì. Tôi biết chiêu này, ở trường Taekwondo lúc luyện tập tôi thấy anh thường dùng chiêu này áp chế đối thủ. Thật châm chọc, lúc đầu vì muốn bảo vệ tôi mà anh luyện năm năm bản lĩnh, bây giờ lại dùng nó ở trên chính người tôi.

Một hồi tê liệt đau đớn, thứ nóng rực của anh vùi thật sâu vào bên trong cơ thể tôi, tôi tựa hồ nghe được tiếng thế giới của tôi sụp đổ và bể vỡ tan tành. Cái gì cũng không còn, người anh trai tôi thích nhất cũng không còn, tôi nhắm mắt lại không phản kháng nữa. Anh hình như cũng cảm nhận được tôi không phản kháng, đặt những nụ hôn đầy đặc lên vai, lên trước ngực tôi “Uyển Uyển, rốt cuộc thì em cũng đã là của anh” Tiếng nỉ non thật thấp thỏm vào bên tai giống như người tình đang thủ thủ, nhưng tôi lại cái gì cũng không muốn nghe, cái gì cũng đều nghe không thấy. Một đêm này anh muốn tôi rất nhiều lần, cuối cùng đến khi trời gần sáng anh mới chịu tha cho tôi ngủ.

13. Chương 13

Sáng sớm, tôi ôm gối đầu cuộn thành một đoàn núp ở trong góc giường.

“Uyển Uyển, có khá hơn không, vẫn còn chưa thoải mái sao?” Anh ngồi ở mép giường vươn tay muốn vén tóc đang rũ xuống trên mặt tôi. Tôi liền hất tay anh đang muốn đến gần ra, dùng âm lượng gần như là hét hô to với anh: “Tại sao anh lại làm như vậy, em là em gái anh, là em gái ruột thịt của anh! Anh có biết làm như vậy là trái với đạo đức hay không!”

“Uyển Uyển ngoan, đừng khóc, Uyển Uyển rất biết điều, anh sẽ luôn luôn ở bên cạnh Uyển Uyển.” Anh kéo tay tôi, theo đà ôm tôi vào trong ngực, lòng bàn tay ấm áp vuốt nhẹ lên đôi mắt tôi, cũng giống như lần mẹ vớt búp bê của tôi, như lần tôi vụng về làm vỡ bình hoa của ông nội, bị nhốt ở trước cửa nhà, ngay cả mỗi khi gặp ác mộng tỉnh giấc cũng là anh an ủi tôi như vậy.

“Anh không phải là anh trai em, anh trai của em sẽ không làm như vậy với em, sẽ không bao giờ!” Tôi vòng tay quanh mình, cả người hơi run rẩy, nước mắt cũng không ngừng chảy xuống.

“Uyển Uyển, anh chính là người anh trai mà em thích nhất, là anh trai em yêu nhất, em quên rồi sao?” Tiếng nói trầm thấp của anh nhẹ thổi vào bên tai tôi. Đúng, ngay từ khi học năm thứ ba tiểu học, cô ột đề văn là “người mà bạn thích nhất”, các bạn học khác đều là viết ba mẹ, chỉ có tôi là viết anh trai thôi, mừng một trong cuộc thi viết văn cuối kỳ, đề bài “người mà bạn yêu nhất” tôi cũng viết là anh trai. Ngay từ khi còn nhỏ anh ấy đã là đôi cánh của tôi, là nơi vững chắc nhất để tôi dựa vào, là người nhà mà tôi thích nhất, yêu nhất, nhưng tại sao tối qua anh ấy lại làm như vậy với tôi, tại sao.

Anh ôm tôi đến trước bàn trang điểm ngồi xuống, sau đó cầm lược đặt ở một bên lên nhẹ nhàng chải mó tóc bù xù của tôi. Tôi nhìn chằm chằm khuôn mặt trắng bệch của mình trong gương, tóc dài rối bù xõa ở

sau lưng, hai mắt sưng đỏ, đôi môi sưng đến không còn huyết sắc, và dấu hôn màu phấn hồng đang nhàn nhạt lộ ra trên vai trên cổ bên ngoài quần áo ngủ.

Tiếng gõ cửa nhẹ vang lên, anh để cây lược xuống, xoay người đi tới mở cửa phòng, người vào là phục vụ phòng, người mặc đồng phục khách sạn đó đang đẩy xe thu quần áo bẩn. Cô ta nhìn cái chân xốc xếch và vết máu đại biểu cho phá vỡ cấm kỵ luân lý trên giường, sau đó mang theo ánh mắt có chút khinh bỉ quan sát tôi từ trên xuống dưới, lại lấy ra chăn và ga giường sạch sẽ thay đổi xong rồi đi ra khỏi phòng. Nếu như cô ta biết chúng tôi là anh em, thì ánh mắt kia có lẽ sẽ không dừng lại ở mức chỉ là nhàn nhạt khinh bỉ thôi đâu.

Tôi soi gương, cong khóe môi. Thật kỳ quái, tôi lại vẫn có thể cười được. Anh tiếp tục cầm lược chải vuốt đầu tóc xốc xếch tóc sơ rối của tôi, lại lấy khăn lông ấm từ trong phòng tắm ra lau chùi mặt tôi. Tôi giống như một người rồi ngồi ở trước gương không nhúc nhích.

“Uyển Uyển, hôm nay chúng ta sẽ ra ngoài dạo phố, em mặc áo sơ mi và quần jeans này nhé?” Anh lấy quần áo sạch sẽ từ trong vali của tôi ra. Tôi vẫn ngồi trên ghế không nhúc nhích như cũ. Hai mắt mờ mịt nhìn chằm chằm mình trong gương.

“Uyển Uyển vẫn còn đang giận anh sao?” Anh cầm quần áo đi tới sau lưng tôi, cúi người xuống từ phía sau nhẹ nhàng hôn lên mặt của tôi.

“Lát nữa anh dẫn em đi ăn kem đá xối ở Haagen-Dazs mà em thích nhất có được hay không, nếu không thì đến khu vui chơi. Thay quần áo xong ra ngoài, Uyển Uyển muốn đi đâu chúng ta liền đi đó, hửm?”

Anh vươn tay muốn cởi dây buộc cổ áo ngủ của tôi ra, tôi giống như bưng tỉnh nắm chặt cổ áo đoạt lấy y phục trong tay anh rồi vọt vào phòng tắm khóa cửa lại. Tôi ném quần áo lung tung lên bồn rửa mặt, sau đó đứng dưới vòi hoa sen mở chốt, nước lạnh leo phun từ trên xuống, làm tóc và áo ngủ trên người đều dính ướt. Tôi mở nước tối đa, kéo khăn lông qua liền dưới dòng nước lạnh như băng, dùng sức chà lau từng chỗ trên người mình.

Khăn lông dùng trong khách sạn không thể so với khăn dùng trong nhà, chất liệu hơi thô làm tôi lau đến cả vùng cổ trước ngực ửng hồng. Tắt chốt mở, tôi lấy quần áo ném ở trên bồn rửa mặt lên vừa soi gương vừa chậm rãi mặc từng cái từng cái vào. Anh tính toán thật chu đáo, đồ lót sạch sẽ, áo sơ mi ngắn tay cổ cao vừa vặn che khuất dấu hôn trên vai và bộ ngực. Tôi mở cửa phòng tắm bước ra, mấy điều hòa phòng trong thổi ra khí mát làm cho tôi cảm thấy lạnh thấu xương.

“Dùng nước lạnh tắm sẽ bị cảm, tại sao lại không thương tiếc thân thể của mình như vậy!” Máy điều hòa được tăng nhiệt độ lên, mái tóc nhỏ nước ở sau lưng được bọc trong khăn tắm khô nhẹ nhàng xoa bóp. Đến khi có thể ra cửa thì đã là gần trưa. Tôi cầm theo giỏ xách, mặt không biểu tình gì theo anh đi thang máy xuống đại sảnh.

“Uyển Uyển muốn đi đâu?” Anh đưa bản đồ trong thành phố đến trước mặt tôi. Tôi xem cũng không xem, tiện tay chỉ đại một chỗ. Lúc đi trên đường, tay anh và tay tôi nắm chặt lấy nhau, giống như đại đa số những cặp đôi bình thường đi trên đường.

“Uyển Uyển, vào trung tâm thương mại xem một chút đi, mấy ngày nữa em phải đến trường học báo danh rồi, chọn mấy bộ quần áo thật đẹp đến trường báo danh!” Nếu là bình thường thì tôi nhất định sẽ kéo tay anh đi dạo hết từng góc ngách trung tâm thương mại, sau đó thử hết các quần áo tôi cho là đẹp. Nhưng hôm nay tôi lại không có tâm trạng này, cũng không có hứng thú đi mua quần áo. Ở lâu nữ trang, tôi bước đi không mục đích qua các cửa hàng, sau đó dừng ở trước một shop. Tôi biết hãng quần áo này, nhớ tới lúc trước tôi rất thích một cái áo khoác của hãng này, khi đó cũng vừa khéo gần tới sinh nhật, tôi năn nỉ mẹ mua cho tôi cái áo khoác này làm quà sinh nhật, nhưng giá gần 700 ngàn nên mẹ nhìn một chút liền không để ý tôi. Nhưng đến ngày sinh nhật tôi vẫn có được cái áo khoác đó làm quà, là anh dùng tiền tiêu vặt và tiền đoạt giải cuộc thi mua cho tôi.

(Trung tâm thương mại: giống Diamon Plaza và Vi)

“Uyển Uyển vẫn là thích hãng quần áo này sao? Vậy thì vào xem một chút đi!” Anh dắt tay tôi đi vào. Có bán hàng ăn cần đi lên trước giới thiệu với tôi kiểu mới nhất của mùa hè năm nay.

“Uyển Uyển, cái váy này không tệ, em thích màu nào?” Anh chỉ vào hai cái váy có đai lưng ngắn đến gối trên tay cô quản lý cửa hàng, cả hai đều cùng kiểu dáng nhưng màu sắc khác nhau. Tôi nhìn lướt qua hai cái váy, không hổ là anh trai từ nhỏ cùng nhau lớn lên, luôn có thể chọn được kiểu dáng và màu sắc tôi mặc hợp.

“Màu vàng đi, Uyển Uyển muốn thử một chút không?” Tôi lắc đầu một cái.

“Cô lấy cho tôi cái màu vàng, size nhỏ, không thử!” Anh lấy tiền từ trong ví ra giao cho cô bán hàng. Tôi nhận lấy túi đựng quần áo và hóa đơn. Một cái váy thật mỏng lại gần 800 ngàn. Đi ra cửa chính trung tâm thương mại, tôi nhớ tới dự báo thời tiết hôm nay trời đầy mây, nhưng nhiệt độ vẫn nóng đến làm cho người ta khó chịu. Anh dắt tay tôi đi vào tiệm nước giải khát ven đường.

“Hai vị muốn uống gì?” Phục vụ của tiệm nước giải khát cầm thực đơn đưa tới.

“Một ly trà xanh hoa nhài, một ly trà sữa trân châu nguyên vị.” Phục vụ cầm thực đơn và tiền rời đi, chỉ trong chốc lát, một ly trà xanh hoa nhài và trà sữa trân châu được đưa lên.

“Uyển Uyển, là trà sữa trân châu nguyên vị mà em thích nhất đây.” Anh đẩy trà sữa trân châu tới trước mặt tôi.

“Em không muốn uống nguyên vị, em muốn uống vị dâu tây!” Tôi vừa đẩy cái ly trở về vừa ngẩng đầu lên. Anh nhìn tôi một cái rồi quay sang phục vụ đang đứng ở bên cạnh nói “Phiền cô lại thêm một ly trà sữa trân châu vị dâu tây!”

Phục vụ cầm tiền rời đi, một lát lại bưng ly trà sữa trân châu vị dâu tây đi lên, màu hồng nhạt phấm hương dâu tây. Tôi cầm ống hút một hơi sau đó đẩy cái ly qua một bên. “Em muốn uống nóng, không muốn uống lạnh.”

Anh vươn tay vén tóc rũ xuống trên mặt tôi, sau đó lại gọi thêm ly trà sữa nóng vị dâu tây. Tôi cầm thực đơn gần như gọi các thức uống trên đó hết một lần, trên bàn đã đặt bảy tám ly các loại thức uống đầy màu sắc, khách hàng ngồi gần đó đều tò mò đưa ánh mắt về phía bàn chúng tôi.

“Tiểu thư, sữa tươi nóng của cô, cô còn muốn gọi gì nữa không!” Sau đó cầm hóa đơn đứng ở bên cạnh bàn. Tôi bưng ly hút nhẹ sữa tươi nóng. Thật ra thì tôi cũng không thích uống mùi vị sữa bò, tôi chỉ là không muốn để cho anh cái gì cũng đều hiểu tôi, cái gì cũng nhìn thấu ánh mắt của tôi.

“Không cần nữa, đã làm phiền cô.” Anh cười cười với người phục vụ vẫn còn đứng ở bên cạnh bàn. Phục vụ xoay người rời đi, lúc gần đi còn ném ra một câu “Bạn gái điệu ngoa như vậy thật không dễ hầu hạ!”

Anh khẽ vuốt tóc tôi một chút “Chỉ là hôm nay tâm trạng của cô ấy không tốt thôi.”

Phía sau chỗ tôi ngồi truyền đến tiếng nói chuyện khẽ với nhau “Nhìn xem bạn trai người ta đối với bạn gái thế nào, anh còn không bằng được một góc.”

“Em mà điệu ngoa như vậy anh mới không cần!”

Tôi không muốn nghe cô gái kia trả lời gì nữa, bạn trai sao, anh ấy là anh tôi, không phải bạn trai của tôi.

“Không muốn uống nữa, em mệt mỏi, muốn về.” Tôi đặt cái ly trong tay xuống đứng lên.

“Vậy thì về thôi. Cũng đã đi dạo một ngày rồi, về nghỉ ngơi cũng tốt.” Anh vươn tay rất tự nhiên cầm tay của tôi. Trở lại khách sạn tôi giữ nguyên quần áo nằm ở trên giường dùng chăn che kín đầu, còn anh thì xuống phòng tiếp tân gọi điện thoại. Bữa ăn tối cuối cùng cũng đến, có món sườn kho và thịt băm hương cá tôi thích nhất.

“Uyển Uyển ăn cơm đi, cả ngày nay em chưa ăn gì đó.” Anh cách chăn vỗ vỗ đầu của tôi, giống như mỗi lần tôi giận dỗi không chịu ăn cơm vậy. Tôi vén chăn lên ngồi dậy, thấy anh giống bình thường dọn bát đĩa xong sau đó búi nửa chén cơm.

“Anh không có cảm giác tội lỗi sao? Anh không hề cảm thấy mình làm trái với luân lý đạo thường sao? Chúng ta là anh em ruột! Chúng ta là đang phạm tội anh có biết hay không!” Tôi đứng trước mặt anh rống to.

“Em im lặng cả ngày đến giờ chỉ nói ra mấy thứ này sao? Ăn cơm trước đi, cả ngày em đã không ăn cái gì rồi, một hồi dạ dày lại không thoải mái nữa cho coi. Cơm nước xong chúng ta lại từ từ nói, nào, ăn thử một chút sườn kho ở đây làm có ngon như ở nhà không.” Anh dịu dàng gấp một cục sườn vào trong chén tôi. Ăn cơm tối xong, tôi chết tiệt chỉ có thể ở trên giường ngẩn người, còn anh thì vào phòng tắm, tắm.

“Uyển Uyển tắm xong thì nghỉ ngơi cho thật tốt, ngày mai anh dẫn em đến chỗ này.” Anh từ phòng tắm đi ra, trên vùng ngực trần trụi đọng những giọt nước, anh dùng khăn lông lau khô tóc. Tôi từ trên giường nhảy xuống cầm lấy áo ngủ vọt vào phòng tắm, không muốn nhớ lại cơ thể từng làm tôi không ngừng hâm mộ này đã làm ra chuyện quá mức kia với tôi. Tắm xong tôi nằm ở trên giường đắp chăn kín mít, một chút cũng không lộ, quay lưng ra ngoài ngủ. Phía sau vang lên tiếng thở dài nhẹ nhàng. Chăn bị vén lên, thân thể mang theo chút ẩm áp dán vào sau lưng tôi, cả người tôi cứng ngắc bị anh kéo vào lòng ngực.

“Uyển Uyển, thật xin lỗi!” Giọng nói nhẹ nhàng vang lên sau tai.

“Anh xin lỗi vì tối qua anh không nên cưỡng bức em. Anh nên đợi đến khi em đồng ý.” Nụ hôn tình tế theo lời nói rơi vào trên vai của tôi. Tôi xoay người, lại làm cho hai người dán vào càng gần hơn. Tôi chống tay lên ngực anh, không để thân thể dán vào quá gần “Em là em gái anh, là em gái ruột thịt của anh. Đây là phạm tội anh biết không?”

“Luật pháp có quy định anh em không thể yêu nhau sao?” Giọng nói nhẹ nhàng từ trong bóng tối truyền đến.

“Luật pháp quy định, trong vòng ba đời huyết thống không thể kết hôn.” Nhớ lại nội dung từng thấy trên bản báo cáo pháp luật.

“Đó là theo suy nghĩ của ưu sinh học!” (Ưu sinh học: nghiên cứu về tính di truyền của loài người, trong vòng 3 đời huyết thống ‘cưới nhau’ sẽ sinh con quái thai)

“Nhưng chúng ta như thế này là vô văn hoá, gọi là loạn luân anh có biết hay không, sẽ bị xã hội lên án. Hơn nữa anh là anh trai em, cho tới bây giờ đều là anh trai em, không có cái khác.”

“Uyển Uyển, nếu như anh không phải anh trai em, thì em có yêu thích anh hay không?” Khuôn mặt của anh dưới ánh trăng phiếm ra thần thái yêu dị, tôi giống như bị mê hoặc gạt đầu một cái.

“Nếu như anh có bạn gái, anh chỉ có thể thích cô ấy, bảo vệ cô ấy, mà không thể thích em, bảo vệ em... em hi vọng như vậy phải không?” Tôi liều mạng mà lắc đầu, không muốn tôi không muốn, tôi đã không yêu cầu xa với ba mẹ và ông nội sẽ bảo vệ tôi, sẽ thích tôi, tôi chỉ còn lại mỗi anh, cho nên anh là của tôi, chỉ có thể yêu thích tôi, chỉ có thể bảo vệ tôi, tôi không muốn chia sẻ cùng người khác.

“Anh sẽ luôn luôn yêu một mình em, bảo vệ em, cũng sẽ vẫn ở bên cạnh em, cho nên có phải em cũng sẽ vẫn ở bên cạnh anh hay không?” Tôi gạt đầu một cái. Tôi muốn anh vẫn ở bên cạnh tôi, vẫn sẽ bảo vệ tôi.

Anh hôn lên môi tôi, ngậm môi dưới của tôi nhẹ nhàng mút, dẫn dụ tôi mở đôi môi ra. Tôi nhắm mắt lại cảm giác đầu lưỡi ướt át linh hoạt quăn rũ đầu lưỡi của tôi dây dưa với anh. Áo ngủ bị cởi ra, ngón tay thon dài linh hoạt vuốt ve viên hồng quả trên bầu ngực tròn trịa. Tôi chợt mở to mắt, tất cả ác mộng đêm qua từ trong trí nhớ dâng trào. Đường như cảm nhận được sự sợ hãi và cứng ngắc của tôi, cánh tay anh lại lần nữa vòng ra sau lưng tôi, ôm tôi vào trong ngực của anh.

“Ngủ đi, cả đêm hôm qua em đã không nghỉ ngơi tốt, tối hôm nay nên ngủ một giấc cho thật sâu.”

Có lẽ thật là quá mệt mỏi, tôi kê mặt ở trước ngực trần trụi của anh, ngửi hỗn hợp mùi xà phòng tắm nhàn nhạt và mùi thơm cơ thể mà nhắm mắt lại, chỉ chốc lát liền ngủ say.

14. Chương 14

Sáng sớm, tôi ôm chăn ngơ ngác ngồi trên giường.

“Uyển Uyển đã tỉnh rồi sao? Có muốn ngủ thêm một lát nữa không.”

Tôi lắc đầu một cái. Anh giơ tay xoa xoa đầu tôi, nhẹ nhàng hôn lên môi tôi, tôi hơi sợ hãi một chút, gần hai mươi năm nghe đạo đức giáo dục nói cho tôi biết đây là vô đạo đức bị xã hội lên án, sẽ không bởi vì mấy câu nói liền từ trong lòng biến mất.

“Rời giường thay quần áo, hôm nay anh sẽ dẫn em đến chỗ này. Em nhất định sẽ thích.” Anh lấy quần áo sạch từ trong valy ra đặt ở bên giường.

“Ừm!” Tôi ôm quần áo đi vào phòng tắm thay đồ rửa mặt xong xuôi mới đi ra. Anh vươn tay vén một nắm tóc rơi trước ngực tôi ra phía sau, “Đi ăn điểm tâm trước, sau đó anh sẽ dẫn em đi xem chỗ này.”

Tôi và anh ngồi trong một quán ăn gần khách sạn ăn sáng, gọi hai bát cháo và mấy cái bánh bao. ...Tôi cầm muỗm khuấy lung tung trong bát. Bánh bao, cháo là bữa ăn sáng tôi ghét nhất, nhưng buổi sáng ở thành phố A chỉ có cháo, bánh bao và bánh mì là bán nhiều nhất thôi.

“Không thích thì đừng ăn, nhưng bữa trưa em phải ăn bù thật nhiều, mấy ngày nay em ăn ít quá.”

“Vâng!” Tôi để đũa xuống, cũng chỉ có ở trước mặt anh tôi mới dám để lại đồ ăn dư, chứ nếu ở trước mặt mẹ thì dù cho có khó ăn hơn nữa thì cũng đều phải nuốt xuống, nếu không sẽ cầu nhàu suốt mấy ngày.

Ra khỏi quán bán đồ ăn sáng, anh gọi một chiếc xe taxi, bảo tài xế chạy đến địa chỉ một nơi hình như là khu dân cư. Tài xế gật đầu một cái. Ngồi gần ba mươi phút, xe dừng ở trước một khu dân cư hẳn là mới xây không lâu.

Xuống xe, anh lấy điện thoại di động ra gọi một cuộc, sau đó chúng tôi đứng trước cửa đợi người tới đón. Tôi nhàm chán nhìn cái chung cư này, thật là một nơi không tẻ, dây leo mọc thành mảng lớn xanh um, có suối phun, hồ bơi, hơi mang theo phong cách thiết kế đình viện của Châu Âu, anh tới đây tìm người sao? ... Ước chừng đợi hơn 20 phút, một người mặc quần áo ở nhà từ xa đi tới, trên đầu trùm nón nỉ lon ỉn tóc, là một người phụ nữ ước chừng bốn mươi mấy tuổi.

“Hai đứa chính là người muốn thuê phòng sao?” Bác ấy nhìn từ trên xuống dưới quan sát hai chúng tôi.

“Bọn con muốn xem phòng trước một chút.” Anh và người phụ nữ kia nói chuyện.

“Phòng này của tôi không phải nơi cho sinh viên và trẻ vị thành niên thuê ở chung.” Người phụ nữ kia quét một vòng người đứng ở bên cạnh không lên tiếng là tôi.

“Chúng con là anh em, đều thi vào trường của thành phố A, em gái con là lần đầu rời nhà, con sợ em ấy ở ký túc xá của trường không quen nên muốn phòng nhỏ ở bên ngoài cũng tốt, ở gần dễ chăm sóc hơn.” Anh yêu thương đưa tay xoa xoa tóc tôi.

“A, là vậy sao, nếu vậy thì đi theo bác.” Người phụ nữ kia gật đầu sau đó đi vào trong chung cư, tôi và anh cũng đi theo phía sau dì ấy đi vào.

“Ở đây, hai đứa xem một chút đi.” Người phụ nữ kia mở cửa chống trộm của một gian phòng ra.

“Bọn con xem trước một chút, có vấn đề gì sẽ gọi cho bác.” Anh cảm ơn người phụ nữ kia một tiếng, sau đó dẫn tôi vào phòng. Phòng không lớn, chỉ có hai phòng. ...Ước chừng 50 mét vuông, phòng khách có một cửa sổ sát đất sáng sủa, ngoài cửa sổ vừa vặn đối diện với suối phun vừa rồi tôi thấy ở ngoài kia. Phòng khách và hai gian phòng ngủ đặt song song đều giống nhau có một ban công riêng.

“Uyển Uyển thích không? Nếu thích chúng ta liền mượn!” Anh đi tới bên cạnh tôi, cánh tay vòng chặt eo tôi, đầu cũng gối ở trên vai tôi.

“Vào đại học không phải là trọ ở trường sao?” Trong ấn tượng của tôi trường đại học đều là nội trú.

” Đại học A không yêu cầu mỗi học sinh đều phải ở trường, có thể tự do lựa chọn. Còn trường học của em thì lúc tựu trường đi hỏi thử, anh không cảm thấy em có thể ở quen túc xá của trường.” ...

Tôi gật đầu một cái.

“Vậy thì mượn đi, anh thấy chỗ này cũng không tệ.” Anh buông tôi ra, xoay người đi tìm người phụ nữ kia.

“Tiền mượn là 1 triệu một tháng, tiền thế chân là 2 triệu, tiền mượn phòng nửa năm đóng một lần, tiền điện nước hai người tự mình trả. Có thể lắp đặt điện thoại, phòng ốc không thể làm hư nhưng có thể thoải mái lắp đặt thiết bị, tự trang trí theo ý thích của mình. Những điều này trên hợp đồng có viết rất rõ, còn có phải trình bản sao chứng minh thư của hai đứa nữa, hai đứa thật sự là anh em sao?” ... Bác chủ nhà nghiêng đầu nhìn tôi ngồi bên cạnh một cái.

“Phải, bọn con là anh em.” Anh lấy CMND của anh và tôi từ trong ví ra đưa chủ cho bác chủ nhà.

“A đúng là vậy thật, hai đứa là long phượng thai sao, bác còn tưởng rằng con lớn hơn em con đến mấy tuổi lận.” Bác chủ nhà cầm chứng minh thư so sánh tôi và anh.

“Đây là hợp đồng đã ký xong và 8 triệu đồng tiền mặt, có lẽ hai ngày nữa bọn con sẽ tới dọn dẹp phòng, sau đó chuẩn bị một chút rồi sẽ chuyển vào ở, mấy ngày nữa con sẽ gọi điện thoại cho bác, bọn con vừa tới đây được hai ngày nên còn chưa kịp đổi số điện thoại.”

“Được, có chuyện gì thì gọi điện thoại cho bác.” Bác chủ nhà cầm tiền và hợp đồng đã ký xong, gửi lại một cái chìa khóa rồi uốn éo rời đi. ...Anh từ trên ghế đứng lên quan sát hai gian phòng ngủ một chút. “Uyển Uyển thích phòng nào? Chọn một cái làm phòng ngủ.”

“Em có thể ngủ một mình một phòng sao?” Tôi ngẩng đầu lên nhìn chằm chằm mặt anh.

“Uyển Uyển muốn sơn phòng ngủ thành màu gì, màu hồng? Màu vàng? Hay là màu xanh lục?”

“Sao cũng được!” ...

“Vậy sơn thành màu vàng đi, nhìn ấm áp một chút.” Anh đứng ở trong phòng khách vạch kế hoạch chỗ này nên để cái gì, chỗ kia nên để thứ gì.

Mười ngày sau tôi và anh xách theo hành lý lần nữa bước vào căn phòng này, bây giờ đã cùng lần đầu nhìn thấy hoàn toàn là hai dáng vẻ khác nhau. ...Anh đã thành công giúp tôi xác nhận câu nói “tiền là vạn năng”. Sàn nhà vốn lát đá cẩm thạch được lau đến mức có thể dùng để soi gương. Trên cửa sổ sát đất được treo rèm màu xanh dương, trong phòng khách bày ghế sa lon hai người ngồi màu xanh đen và ghế dựa nhỏ màu đen hình ly trà, trên tường treo một cái tivi màn hình phẳng 32 inch. Kế bên phòng khách là phòng ăn nhỏ bày một bàn cơm nhỏ đủ cho bốn người ngồi, tủ lạnh màu xám bạc đứng thẳng dựa vào tường, phòng bếp vốn là trống tuếch thì giờ lại bày toàn là đồ làm bếp.

“Uyển Uyển lên phòng ngủ của em một chút xem có thích hay không” Anh đẩy cửa phòng bên trái ra. Trên vách tường màu vàng nhạt là màu cửa sổ treo rèm mỏng trong suốt màu vàng nhạt và tủ quần áo màu trắng sữa, bàn trang điểm, giường, tất cả đều thật sự rất xinh đẹp. ...Tôi đi ra phòng ngủ đẩy cửa phòng bên phải ra, như tôi đã đoán, căn phòng này không có làm thành phòng ngủ, giá sách màu đen, bàn học và bàn làm việc màu đen, thảm trải sàn màu trắng, là một gian phòng rất có phong cách phòng sách mà anh tự mình sắp xếp. Anh ôm tôi đến trên ghế sofa tựa vào trong ngực anh, tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt của tôi “Uyển Uyển, đây là nhà chúng ta, là nhà riêng của chính chúng ta.”

Tôi nhắm mắt lại không dám đi suy nghĩ sâu xa đằng sau căn nhà này sẽ mang đến cho tôi loại tương lai gì.

...

Quá nhiều chuyện xảy ra cộng thêm lắp đặt thiết bị phòng ở mà chờ đến khi tôi có tâm tư muốn đi vòng quanh thành phố A tham quan phong cảnh và đi chơi, thì là đã đến ngày tôi đi báo danh nhập học.

15. Chương 15

Hôm nay là ngày đến trường báo danh mà trên thông báo nhập học viết, tôi ngồi ở trước bàn trang điểm chải tóc, tóc dài thẳng tắp chưa bao giờ cắt nhuộm gần 15 năm, hẳn là tôi nên đổi lại hình tượng hoặc là dứt khoát cắt ngắn lại hay to gan nhuộm thêm chút màu.

“Uyển Uyển, em sửa soạn xong chưa? Anh mua đồ ăn sáng về rồi đây!” Tôi nghe thấy tiếng mở cửa và mùi thơm thức ăn sáng.

“Em xong rồi.” Tôi buông cây lược trong tay xuống, soi gương quan sát quần áo hôm nay, đầm màu vàng nhạt ngắn đến đầu gối và thắt lưng nhỏ ở eo làm nổi bật lên da thịt vốn là trắng nõn càng thêm trong suốt, tóc dài xõa đến eo phủ kín sau lưng và vai, trong gương mình bây giờ hình như cùng mình trong trí nhớ không giống nhau, trước đây tôi giống như một quả táo xanh, nhưng bây giờ tôi lại giống như đã trở nên có chút đỏ thắm lộ ra mùi táo thoang thoảng mê người. Đi ra phòng ngủ, trên bàn cơm đặt hai cái bát, nghe mùi thơm hẳn là mì thịt bò. Tôi ngồi trên ghế cầm đũa lên bắt đầu ăn mì.

“Uyển Uyển ăn từ từ thôi, thời gian vẫn còn sớm. Ăn mì xong lại uống sữa tươi.” Anh lấy sữa tươi từ trong tủ lạnh ra rót một ly đặt ở trước mặt của tôi. Tôi nhìn chăm chăm ly sữa tươi cau mày, tôi cảm thấy thành phố A bán sữa tươi có mùi vị là lạ. Ăn mì xong, tôi cau mày uống hết ly sữa tươi. Mặc kệ uống bao nhiêu lần vẫn cảm thấy mùi vị là lạ.

“Đã đến lúc nên đi rồi, em mang đồ đủ chưa?” Anh cúi đầu hôn sữa tươi dính trên môi tôi, vuốt vuốt tóc của tôi.

“Em mang đủ rồi” Tôi mở túi đang ôm ra kiểm tra, giấy CMND, thông báo nhập học, thông báo đóng tiền. Một loạt gậy61 tờ. Lúc này anh mới kéo tôi ra khỏi cửa, rồi xoay người khóa cửa kĩ càng.

Trường học cách chỗ ở cũng không phải quá xa, đi bộ cũng chỉ hai mươi mấy phút. Đứng ở trước cổng học viện kinh tế thành phố A, tôi mới biết này chỗ nghe nói là trường học kém nhất thành phố A này là tên gì. Trước không nói cổng chính này thoạt nhìn liền giống nhiều năm không tu sửa, chúng tôi theo bảng hướng dẫn học sinh mới đi tới ký túc xá của giáo sư làm thủ tục nhập học. Có lẽ là chúng tôi tới đây hơi sớm, người đã thức dậy không coi là nhiều, tôi đưa những giấy tờ liên quan mà trên thông báo nhập học viết lên. Giáo sư nhận ghi danh nhìn lướt qua giấy tờ cũng không hỏi hay đối chiếu xem có đầy đủ hay không liền lấy một chồng bảng kê khai từ trong ngăn kéo ra ném ở trước mặt tôi.

“Điền toàn bộ bảng kê khai sau đó đến phòng làm việc sát vách đóng tiền.”

Tôi cầm một chồng bảng kê khai tìm một bàn trống ngồi xuống. Thật đúng là nhiều, tính luôn mấy phần của cả 2 mặt giấy thì xấp xỉ gần mười mấy đơn phải điền. Tôi nắm bút gần nửa ngày cũng không viết được một chữ, bút máy cầm ở trong tay như thế nào cũng thấy khó chịu. Tôi nhét bút vào tay anh đang ngồi ở bên cạnh, rồi đẩy bảng kê khai tới trước mặt anh. Sau đó nũng nịu dán đầu lên cánh tay anh cọ cọ. Anh đưa tay vỗ vỗ đầu tôi sau đó mở nắp viết ra bắt đầu điền mặt đầu tiên.

Tôi nghiêng đầu nhìn mặt đầu tiên anh điền. Nội dung của bảng kê khai không gì khác ngoài tên họ, tuổi, mã số CMND, địa chỉ liên lạc và người liên lạc khẩn cấp. Anh viết chữ bằng bút máy thật sự rất đẹp, không hổ là từ năm tuổi liền theo ông nội học thư pháp, so với tôi chỉ có thể xem người khác viết chữ bằng bút máy thì hoàn toàn không cùng một cấp bậc.

Tôi lấy bảng kê khai đã điền xong đến phòng làm việc sát vách đóng tiền, giáo sư thu lệ phí cầm hóa đơn nói cho tôi biết học phí bao nhiêu, giá sách bao nhiêu, quỹ lớp, phí tạp chí, tài liệu.v.v... tất cả là bao nhiêu tiền, chi phí không nhiều lắm, tổng cộng cũng chỉ hơn ba trăm ngàn một học kỳ.

“Lý Ngọc Uyển, chuyên ngành thư ký, em muốn xin không trọ ở trường thật sao?” Giáo sư thu lệ phí cầm bảng kê khai dùng ánh mắt hoài nghi nhìn chữ viết ở trên một chút lại ngẩng đầu nhìn tôi hình như không quá tin tưởng đây là do tôi điền.

“Vâng” Tôi nhìn anh đứng bên cạnh một chút, gật đầu một cái.

“Trường học quy định học sinh mới là phải ở trường, nhưng bởi vì kí túc xá cho học sinh của trường không đủ nên học sinh mới của năm nay đổi thành rút thăm ở trường, nếu như rút được ở trường thì nhất định phải ở có biết không?”

“Em đã biết” Tôi đứng ở trước một giấy hộp lớn đựng tờ sâm, lấy tờ giấy được xếp lên mở ra. Phía trên là dùng bút marker viết một chữ ” Không ”.

“Em không rút được giường ngủ cho nên không trọ ở trường, mặc dù nói không trọ ở trường nhưng cũng không thể ở bên ngoài làm bữa, cũng không thể cúp cua hay đi học trễ. Em cầm mấy bảng kê khai này giao

cho giáo sư ở phòng làm việc sát vách, ông ấy là giáo sư chủ nhiệm lớp các em ”

Tôi cầm lấy biên lai đóng tiền, cầm theo mấy bảng kê khai và cái tờ giấy rút thăm kia lại chuyển tới phòng làm việc sát vách. Phòng sát vách thật nhiều người, nam nam nữ nữ mấy chục người toàn bộ chen chúc trong phòng làm việc không lớn. Tôi nhìn mấy người nam nữ ngồi ở trước bàn làm việc giống giáo sư, ai mới là giáo sư Lý đây?

“Xin hỏi, ai là giáo sư Lý vậy!” Tôi kéo một người vừa đi vào phòng làm việc thoạt nhìn giống như nam sinh.

“Là tôi, em là học sinh mới của năm nay sao?” Anh ta nhìn từ trên xuống dưới quan sát tôi một lần.

“Vâng!” Tôi gật đầu một cái đưa bảng kê khai cầm trên tay tới trước mặt anh ta. Anh nhận lấy bảng kê khai nhìn một chút “Lý Ngọc Tyển, thành phố T, không rút được giường ngủ, em có chỗ ở chưa? Người này là.”

“Em có chỗ ở rồi, đây là anh trai em, anh ấy theo em tới đây báo danh.”

“À, bây giờ em đến khu 4 lầu 3 phòng 305 gặp bạn học của em đi, sau đó chờ thầy phát tài liệu, khu bốn là từ đây đi thẳng ra ngoài, đây lầu màu trắng.”

“Em hiểu rồi, cảm ơn thầy Lý.” Tôi gật đầu một cái xoay người rời khỏi phòng làm việc càng ngày càng chen lấn ngột ngạt này. Nóng chết người, mặc dù có máy điều hòa, nhưng 30, 40 chen lấn người ở bên trong thì máy điều hòa căn bản không có tác dụng. Anh rút khăn giấy từ trong túi ra lau mồ hôi trên trán tôi.

“305, 305, anh ơi, ở đây này.” Tôi đẩy cửa phòng học số 305 ra, bên trong đã có 30, 40 người ngồi rồi. Tôi quan sát những người ngồi ở trong phòng, bọn họ hẳn là đồng học của tôi rồi, tôi còn tưởng rằng chuyên ngành tất cả đều là nữ sinh chứ, thì ra là nam sinh cũng chiếm đến một nửa. Tôi kéo anh tìm một bàn trống ngồi xuống chờ phát tài liệu. Một nam sinh tóc dài chạm vai, lỗ tai đeo ba bốn khuyên tai hình thù kỳ quái từ phía sau đi tới trước bàn của tôi, từ trên xuống dưới quan sát tôi nửa ngày.

“Cậu là Lý Ngọc uyển.”

Tôi ngẩng đầu lên, nam sinh nhìn không giống người lương thiện này làm sao lại biết tôi còn có thể gọi ra tên của tôi nữa. Tôi nhích nhích lui người về phía sau, tựa vào trên người anh hai.

“Nhiều năm không gặp, tóc cậu vẫn còn dài như vậy!” Hắn vươn tay muốn nắm lấy nhúm tóc rủ xuống trước ngực tôi, lại bị anh phát tay “bập” một cái.

“Lý Ngự Chương, nhiều năm như vậy cậu vẫn là che chở em gái cậu, mình chỉ là khó được nhìn thấy bạn học cũ nên muốn lên tiếng chào hỏi với em cậu thôi, cậu cần gì phải khấn trương như vậy?” Hắn rút tay về tà tà cắm vào trong túi quần.

“Lý Ngọc Uyển không ngờ chúng ta lại trở thành đồng học nha, chờ lúc anh cậu không có ở đây chúng ta lại cùng trò chuyện một chút!” Hắn phát nhẹ tay hướng tôi vẫy vẫy lại đi trở về hàng sau.

“Uyển Uyển, em biết hắn sao?” Anh gơ tay phỉ phỉ đầu vai mình.

“Không biết, là bạn học sao? Lúc nào vậy nhỉ, anh có ấn tượng không?” Tiểu học tôi và anh là cùng trường không cùng lớp, cấp 2 tôi và anh là cùng lớp cùng trường, còn bạn học thời cấp 3 thì tôi không thể quên nhanh như vậy. Tôi đang nhớ lại người nam sinh vừa rồi kia rồi cuộc là bạn học năm nào thì cửa phòng học lại lần nữa bị đẩy ra, lần này tiến vào là giáo sư Lý chủ nhiệm lớp, một người thoạt nhìn giống học sinh. Giáo sư Lý đứng ở trên bục giảng cầm sổ điểm danh: “Hôm nay ban thư ký hầu như đều đến đông đủ, chỉ có hai học sinh bởi vì trong nhà có chuyện bất đắc dĩ mà tới nay mới đến, bây giờ chúng ta điểm danh trước để biết nhau. Còn nữa, khi thầy đọc đến tên ai thì người đó bước lên đây lấy thời khoá biểu và tài liệu”

“Triệu Học Giai.”

“Có”

“Lý Học Quân”

“Có”

“Vương Thụy Giai”

“Có”

“Triệu Tiểu Vũ”

“Có” Người nam sinh vừa rồi đứng ở trước bàn nói chuyện với tôi kia đáp một tiếng sau đó lung la lung lay đi tới trước bục giảng cầm một phần tài liệu.

“Anh, em nhớ ra cậu ta là ai rồi!” Nghe thấy tên tôi mới nhớ tới, làm sao tôi lại quên hẳn chứ? Bắt đầu từ năm thứ ba thời tiểu học hẳn vẫn luôn khi dễ tôi, kéo tóc tôi- Triệu Tiểu Vũ.

“Là ai ?” Anh dè thấp giọng hỏi tôi.

“Là Triệu Tiểu Vũ, là cái tên thời tiểu học thích kéo tóc em, có một lần còn hại em cắt một nắm tóc đó.” Nhắc tới hẳn tôi liền tức giận, khi đó tôi thật vất vả mới dưỡng được tóc dài, lại bởi vì trò đùa dai của hắn mà hại tôi cắt bỏ một đoạn thật dài.

“Lý Ngọc Uyển, Lý Ngọc Uyển.”

“A, có” Cùng anh trò chuyện quá chuyên chú tôi không có nghe được tiếng giáo viên điểm danh. Tên báo xong, tài liệu phát cũng phát xong rồi, cái gì nên nộp cũng đã nộp xong. Từ nhỏ tôi đối với bạn bè xa lạ không quen biết liền tương đối không tích cực, bây giờ cũng là vậy. Tôi cảm túi xách vừa định rời khỏi phòng học.

“Lý Ngọc Uyển, chờ một chút.” Từ sau lưng truyền đến tiếng giáo sư Lý. Tôi quay đầu “Thầy Lý, còn có việc gì sao?”

“Em không ở trường, nhưng là vì để sau này thuận tiện, bây giờ chúng ta sẽ dẫn em đi xem túc xá ở nơi nào, sau này muốn tìm bạn học cũng dễ dàng hơn.”

“A, được!” Mặc kệ sau này có cần hay không, thì thầy cũng đã nói như vậy, tôi dù không muốn thì cũng phải lưu lại ấn tượng tốt với thầy nên đành phải đi một chuyến. Tôi đi theo một cô bạn học tay cầm chăn mềm, chậu nước rửa mặt và bình nước nóng bước về phía ký túc xá học sinh. Đi tới trước một toà nhà lát gạch đỏ, mỗi bên vách nhà đều có một cầu thang riêng, bên trái viết cấm nữ sinh, bên phải viết cấm nam sinh.

” Ký túc xá nữ, nam sinh không thể vào, ký túc xá nam, nữ sinh không thể vào. Hôm nay trình diện có rất nhiều phụ huynh cho nên ngoại lệ, còn bình thường thì xin các học sinh chú ý.”

Tôi và bạn nữ cùng lớp đó leo lên lầu hai, giường ngủ là rút thăm mà quyết định, sẽ có rất nhiều học sinh thuộc chuyên ngành khác nhau ngủ cùng một phòng. Tôi nghe nói cô nữ sinh này hình như tên là Vương Chiêu Đề, cô ấy gian nan kéo chăn, hành lý, bình nước nóng và chậu nước rửa mặt này nọ đi về phía trước, tôi cũng đi nhanh hai bước vỗ vỗ vai cô ấy.

“Để mình xách giúp cậu, thoát nhìn thấy đồ đạc rất nặng.” Cô ấy nhìn tôi một lúc, sau đó nói tiếng cảm ơn rồi đặt một cái túi xem ra nhẹ nhất vào trong tay tôi. Sức nặng bất ngờ đè xuống tay làm cho tôi thiếu chút nữa ngã chúi xuống, anh hai ở phía sau nhanh tay giữ lấy thân thể tôi, sau đó nhận lấy cái túi trong tay tôi.

“Từ nhỏ đến lớn em chưa từng xách qua vật nặng gì nên cứ để đó anh xách cho!” Tôi có chút ngu ngơ giao cái túi trong tay cho anh, tôi cũng không phải thật sự giống như lời Triệu Tiểu Vũ nói được gia đình bảo vệ quá mức, ở nhà mặc dù ba mẹ và ông nội đều thiên vị cưng chiều anh hai, nhưng tôi cũng không giống như ‘tiểu tức phụ’ trong phim truyền hình phải làm việc nhà gì đó, trong nhà việc mấy việc nặng như khuôn đồ gì đó ba đều cho bộ đội đến giúp đỡ.

Theo Vương Chiêu Đề mở cửa đi vào một phòng ngủ, trong phòng ngủ có mười mấy người đứng ngồi có đủ, có người còn đã bắt đầu mở hành lý ra thu xếp đồ đạc, có người vẫn còn đang sửa sang lại chăn trải giường. Ở giường tầng dưới gần cửa sổ có một nữ sinh béo mập mốp mốp đang dựa vào bàn ăn đồ ăn vặt, người đang trải giường chiếu hẳn là người nhà của cô ta rồi.

“Cảm ơn cậu đã giúp mình mang đồ. Cậu vào trong ngồi xuống nghỉ ngơi một chút đi.” Vương Chiêu Đề nhận lấy túi trong tay anh, tìm một tờ báo trải trên ván giường.

“Không cần đâu, mình cũng không giúp được cái gì.” Tôi có chút bối rối phất tay một cái. Tôi trên dưới dò xét cẩn thận gian phòng ngủ này, cũng hơi tệ một chút, mặc dù một năm phải trả 300 ngàn tiền thuê, nhưng mà ít nhất cũng có phòng rửa mặt riêng.

Tôi nhìn vách tường trải qua chục năm mà có chút biến thành màu vàng, bốn thanh song sắt của giường tầng dựa vào tường, tủ đồ xiêu vẹo chỉ chực sụp đổ nằm trong góc, trên bàn gần cửa sổ bày mấy dụng cụ rửa mặt.

Ban đầu vốn là vì không rút được giường ở trường mà hơi có chút thất vọng, nhưng sau khi nhìn thấy phòng ngủ học sinh xong thì bắt đầu may mắn mình không có rút được ở trường. Loại hoàn cảnh này tôi thật đúng là không chắc chắn có thể trụ được lâu.

Chỉ chốc lát sau cha mẹ của cô gái kia đã sửa sang xong giường tầng dưới gần cửa sổ của cô ta rồi, trong phòng ngủ cũ nát này nhìn có vẻ cực kỳ dễ coi, màn hoa nhỏ màu hồng, ga giường nền trắng hoa xanh lam, chăn bông cùng màu, đèn bàn xinh xắn, còn có trên tường dán áp-phích không biết là minh tinh nào.

Nhìn thấy tôi đang quan sát cô ta, cô ta cũng tò mò ngẩng đầu lên quan sát tôi. Sau đó tôi thăm nghe thấy ba mẹ cô gái đó đang nhỏ giọng nói thầm gì đó là tại sao nam sinh có thể vào phòng ngủ của nữ sinh. Tôi vừa định xoay người rời đi thì chợt nhìn thấy cô ta đột nhiên hai mắt tỏa sáng vọt tới trước mặt tôi, không, phải là vọt tới trước mặt anh tôi mới đúng “Anh là Lý Ngự Chương đúng không?”

Tôi ngẩng đầu lên mang theo ánh mắt nghi vấn, anh biết cô nữ sinh này? Nữ sinh kia chạy về giường lấy một cuốn tập từ trong đồng sách, mở ra lại rút một tờ giấy trong đó rồi đưa đến trước mặt chúng tôi. “Đây cũng là anh đúng không?”

Tờ giấy này là một trang báo tôi đã từng xem qua, là bài báo viết lúc anh hai lấy được giải nhất trong cuộc thi vật lý cả nước vào ba năm trước. Đứng giữa tám ảnh trắng đen chính là anh ấy, mặc dù khi đó lùn hơn và cũng nhỏ hơn rất nhiều so với bây giờ, nhưng từ khuôn mặt không thay đổi gì nhiều mà vẫn có thể nhìn ra được là ai.

“Đây là anh họ của mình, lần đó anh ấy giành được giải nhì. Vốn lúc đầu còn cho là anh ấy sẽ đạt giải nhất cơ.” Nữ sinh kia chỉ vào một nam sinh khác đứng bên cạnh anh nói. Tôi nhìn đồng hồ thời gian đã gần trưa rồi. Cất dứt lời nhai đi nhai lại anh họ của cô ấy ưu tú như thế nào thế nào, rồi sau lần tranh tài đó thất vọng cỡ ra sao, tôi nghe mà đầu váng mắt hoa, vội vàng tìm lý do mình còn có chuyện phải làm mà kéo anh ra khỏi ký túc xá.

“Rốt cuộc cũng phải đi học rồi.” Tôi nhìn cửa trường học thở dài, còn rất nhiều nơi vui vẻ mà tôi chưa có đến chơi đây.

“Uyển Uyển không muốn đi học sao?” Anh kéo vai tôi đứng ở cửa trường học.

“Vốn là muốn lên lớp, nhưng nhìn tới trường học, phòng học còn có phòng ngủ em liền không muốn lên nữa.” Đặc biệt là khi nghĩ đến trong lớp còn có một Triệu Tiểu Vũ từng khi dễ tôi thì càng không muốn lên lớp. Anh lấy thời khoá biểu của tôi ra, “Một ngày chỉ có 10 tiết (sáng+chiều), thời gian em ở trường học cũng không coi là nhiều, không có lớp hãy về nhà hoặc đến trường tìm anh.”

“Vâng” Tôi gật đầu một cái. Trên đường về nhà tôi đi dạo siêu thị mua một đồng lớn trái cây và đồ ăn vặt. Buổi tối anh ngồi trên ghế sa lon gọi điện thoại ẹ, tôi vui trong ngực anh ăn nhọ hôm nay mới mua.

Anh ở trong điện thoại nói với mẹ hôm nay anh dẫn tôi đến trường báo danh, mẹ nghe xong chỉ ừ một tiếng tỏ vẻ đã biết, sau đó mẹ ở đầu dây bên kia hỏi thăm thời gian anh đến trường báo danh, tình trạng cơ thể, trên người tiền có đủ hay không, hành lý đồ dùng gì đó mẹ gửi đã tới chưa.

Chúng tôi đều có điện thoại, lần này ra ngoài lâu như vậy, mẹ lại chưa từng gọi cho tôi dù chỉ một cuộc, nhưng cứ cách hai ba ngày là sẽ gọi điện thoại cho anh. Anh cúp điện thoại, vòng tay ôm chặt tôi sau đó cúi đầu cắn lấy nửa quả nho trên môi tôi ăn luôn.

“Anh à, anh có nói với mẹ chuyện chúng ta không ở ký túc xá trường mà thuê phòng ở bên ngoài hay không?”

“Không có.”

“Mẹ không có hỏi anh chuyện chỗ ở sao?”

“Lúc ở nhà đã hỏi, anh nói có lẽ sẽ ở trường học.” Anh cầm một quả nho từ trong mâm đựng trái cây lên đút cho tôi.

“Mẹ cũng không hỏi lại?” Trong ấn tượng của tôi thì hình như mẹ không dễ dàng tin tưởng người khác như vậy.

“Không có hỏi, mẹ rất tin tưởng anh.” Anh cắn quả nho cúi đầu đút vào trong miệng tôi. Tôi vừa cắn quả nho hương vị ngọt ngào vừa nghĩ, người cực kì sĩ diện như mẹ nếu biết con trai mà mẹ tin tưởng nhất ở bên ngoài cùng với con gái mình đang trình diễn chuyện tình yêu cấm kỵ, tôi nghĩ có lẽ mẹ sẽ tức chết.

Sự tà ác trong lòng tôi bốc lên theo cấp số nhân, tôi cắn một quả nho cuối cùng trong tay anh, sau đó đưa đầu tôi chủ động dán môi lên môi anh. Anh vô cùng ngạc nhiên vì sự chủ động của tôi, mặc dù gần đây tôi đã không còn bài xích anh tiếp xúc thân mật với tôi nữa, nhưng chủ động thì vẫn là lần đầu tiên. Tôi nhìn trong mắt anh chợt lóe lên vui mừng sau đó nhắm mắt lại tiếp tục hôn lại sâu hơn.

Buổi tối trời bắt đầu mưa, trời mưa rất lớn, mưa rơi rào rào không ngừng cùng với tiếng sấm chốc chốc vang lên cũng như tia chớp y hệt cự long thẳng thiên thỉnh thoảng lại rạch ngang trời, tôi nương theo ánh sáng tia chớp nhìn người đang đè trên thân thể tôi, sau đó vươn tay vòng lấy bờ vai rắn chắc đầy mồ hôi của anh, nhắm mắt lại cảm nhận vật cực nóng đang ở trong cơ thể tôi rút ra cắm vào mang theo khoái cảm khác thường.

Dường như cảm thấy khác hẳn với dịu dàng và có thể tiếp nhận lần trước, hôn nhẹ nhàng giờ đã biến thành khê cắn hơi đau đớn, vật nóng rực trong cơ thể rút ra đâm vào càng trở nên dùng sức hơn, càng thâm nhập sâu hơn.

Tôi nhắm nhin không ngừng phát ra tiếng rên rỉ nhẹ nhàng lại hình như là khích lệ lớn lao cho đối phương. Ngay giây phút tôi từ trong ngọn lửa dục vọng khổng lồ bay lên khoái cảm đỉnh điểm thì tôi liền biết rõ tôi đã rơi vào địa ngục vô tận. Tôi sẽ vĩnh viễn mang cái danh anh em loạn luân này, vĩnh viễn không thể nào tháo được gông xiềng đạo đức.

16. Chương 16

Chăn tà tà khoác bên hông, tóc xõa dài mất trật tự khoác sau lưng đầy mồ hôi của tôi.

“Uyển Uyển, hôm nay anh đến trường học báo danh, em muốn đi với anh không?” Tóc xõa trên lưng bị vén qua một bên, để lộ ra vùng lưng đầy đặc dấu hôn của tôi. Tôi lắc đầu, lại phát tay một cái, tôi còn muốn ngủ, để cho tôi ngủ tiếp một lát.

“Vậy em ngoan ngoan ngủ, trong tủ lạnh có mì sợi và sữa tươi, khi dậy nhớ hâm lại ăn, buổi trưa anh sẽ về ăn cơm với em.”

“Ừm.” Tôi gật đầu một cái tiếp tục chôn mặt trong gối nằm ngủ tiếp. Chờ tới khi tôi ngủ đủ tỉnh lại thì đồng hồ báo thức ở đầu giường đã chỉ 11 giờ 15 phút rồi. Tôi lấy áo ngủ trên giá mắc quần áo tùy ý khoác lên cơ thể trần trụi của mình, thất dậy lại. Tôi đã không thể nhớ được hoặc có lẽ là không muốn nhớ đây là lần thứ mấy tôi cả người trần trụi rời giường.

Đi tới phòng ăn mở tủ lạnh ra nhìn sữa tươi bên trong một chút, sau đó lấy nước trái cây hôm qua mới mua ra rót một ly rồi bụng đến đặt trên bàn trà trong phòng khách. Đồng hồ treo tường trong phòng khách đã chỉ hướng mười một giờ rưỡi rồi. Bây giờ không thể gọi là ăn sáng nữa mà có lẽ là ăn trưa rồi. Thôi, bây giờ mà ăn sáng thì một hồi lại ăn trưa không vô. Tôi cầm một quả táo đặt ở mâm đựng trái cây lên xem như bữa ăn sáng mà điền đầy bụng hơi đói trước. Vừa mới gặm quả táo được mấy miếng thì nghe được tiếng chìa khóa mở cửa.

“Anh về rồi à?” Tôi ngẩng đầu nhìn anh đang đứng ở cửa đổi giày.

“Ừ” Anh cầm đồ trong tay đặt lên đầu tủ, sau đó về mặt không hài lòng nhìn chằm chằm ly nước trái cây còn dư lại một nửa trên bàn trà và quả táo trong tay tôi.

“Em chỉ mới vừa rời giường thôi, em nghĩ bây giờ mà ăn bữa sáng thì khẳng định là ăn cơm trưa không nổi, em thấy thời gian cũng không còn sớm lắm nên liền dứt khoát chờ anh trở về rồi ăn.”

“Em thì chỉ giỏi lý do này lý do nọ, anh thà rằng em ăn bữa sáng đầy đủ còn tốt hơn, em xem gần đây em đã gây thành cái dạng gì rồi.” Anh ôm tôi vào lòng cau mày khẽ vuốt cơ thể gây đến có hơi mỏng manh của tôi.

“Người ta muốn giảm cân còn không giảm được đây này, anh à, bữa trưa anh muốn ăn cái gì?” Tôi xoay người từ trong ngực anh chui ra, mở tủ lạnh tìm xem có cái gì có thể làm bữa trưa hay không.

“Làm đại vài món đi, buổi chiều em có đi đâu không?” Tôi lắc đầu một cái, còn chưa đến ngày khai giảng, ở đây tôi lại không bạn không người quen, vậy thì có thể đi được chứ.

“Chiều nay anh sẽ đi mua cho em vài bộ quần áo, mấy ngày trước mẹ có gửi quần áo đến đây nhưng có rất nhiều bộ em mặc vào đều rộng, thế nào chỉ mới có mấy ngày em liền gây đi nhiều như vậy.”

“Gây cũng tốt mà, có thể mặc quần áo mới.” Tôi lấy nguyên liệu trong tủ lạnh ra rồi xuống phòng bếp bắt đầu làm bữa trưa. Từ nhỏ đến lớn, chuyện duy nhất mà mẹ làm cho tôi cảm thấy là bà từng quan tâm đến tôi chính là dạy tôi làm thức ăn, trong nhà con trai luôn tránh xa nhà bếp, nhưng bắt đầu từ mười tuổi chỉ cần lúc mẹ nấu cơm thì sẽ bảo tôi đứng ở một bên xem.

Trong lúc đang nấu bữa trưa, tôi nghiêng đầu sang thì nhìn thấy anh đang ngồi trên ghế sofa xem tài liệu mang từ trường về. Tôi từng ảo tưởng nếu chúng tôi không phải anh em thì vài năm sau có lẽ chúng tôi sẽ kết hôn, mấy năm tiếp theo chúng tôi sẽ có một đứa nhỏ đáng yêu.

Nhưng nếu như chúng tôi không phải anh em, thì với một người bình thường không có gì nổi bật như tôi đây làm sao có thể xứng đôi với một người xuất sắc về mọi thứ như anh. Tôi tùy ý xào hai phần ăn và một tô canh đặt lên bàn cơm “Anh à, ăn cơm thôi!”

Anh buông tài liệu trong tay xuống đi tới trước bàn cơm bưng chén lên.

“Trường anh lúc nào thì khai giảng?” Trường tôi còn ba bốn ngày nữa là khai giảng, nhớ tới trường học kia tôi liền không muốn đi chút nào.

“Cùng một ngày với em, thứ hai tuần sau.”

“Trường của anh như thế nào?” Trường đại học A là trường cực kỳ có danh tiếng trên cả nước, cùng với trường của tôi khẳng định là không cùng một đẳng cấp.

“Cũng không tệ lắm, không gian rất rộng.” Chắc chắn là rộng hơn trường tôi nhiều, dùng đầu gối suy nghĩ cũng biết.

“Uyển Uyển, em không ăn sao?” Anh nhìn tôi cầm chén bỏ vào bồn nước.

“Ừm, em no rồi.” Bây giờ khẩu vị của tôi kém hơn trước kia rất nhiều, cũng không còn thích ăn như lúc trước. Tôi cầm thức ăn còn dư ở trên bàn đặt vào tủ lạnh, đem chén đĩa đã dùng qua thả vào trong bồn nước rửa sạch sẽ. Anh từ phía sau vòng tay quanh eo tôi, gác cằm ở trên vai tôi “Uyển Uyển, em là vì chuyện kia mà trong lòng không thoải mái sao?”

Tôi lấy khăn lau khô nước trên tay, xoay người lại ôm eo anh, nhấc mũi chân lên hôn nhẹ môi anh một cái. “Không có, anh suy nghĩ quá nhiều rồi, chỉ là gần đây thời tiết quá nóng nên không muốn ăn, thuận tiện còn có thể giảm cân, anh không cảm thấy gần đây em xinh đẹp hơn rất nhiều sao?” Tôi thay đổi cũng làm cho bản thân tôi rất kinh ngạc, đều nói phụ nữ đã qua tình dục sẽ trở nên rất xinh đẹp, bây giờ tôi giống như bướm bướm phá kén mà ra, hướng người đời bày ra vẻ xinh đẹp và quyến rũ mà tôi chưa từng để lộ.

“Uyển Uyển của anh là đẹp nhất!” Anh ôm tôi thật chặt. Tôi dán mặt ở trước ngực anh, lắng nghe nhịp tim trầm ổn của anh. Trời cao nếu như ngài thật muốn xử phạt tình yêu trái với luân lý này của chúng con, vậy thì xin ngài chỉ trừng phạt một mình con thôi, con nguyện ý gánh chịu tất cả, nhưng xin ngài hãy bỏ qua cho anh trai con.

“Anh à, em đi thay quần áo, không phải lát nữa muốn đi ra ngoài sao?” Tôi nhẹ nhàng tránh vòng tay đang ôm chặt lấy tôi ra, xoay người đi vào phòng ngủ.

“Anh, đi thôi.” Tôi mặc chiếc đầm ôm màu xanh dương, ngắn đến đầu gối, không có tay, cổ vuông, mang theo giỏ xách đi ra khỏi phòng.

“Gần đây em thật là gầy đi nhiều quá. Quá gầy không tốt cho cơ thể.” Anh nhìn chăm chăm chiếc váy có vẻ rộng hơi cơ thể tôi, cau mày.

“Được rồi, chờ trời lạnh thêm một chút em sẽ cố gắng dùng sức ăn, ăn đến khi mình béo trở lại được chưa.” Tôi kéo tay anh đi ra ngoài. Mặc dù là được nghỉ hè nhưng bởi vì không phải ngày nghỉ ngơi nên người trong trung tâm thương mại cũng không tính là quá nhiều. Nói là muốn mua quần áo nhưng vì bây giờ đang là thời gian chuyển mùa nên thật đúng là không thích hợp để chọn lựa lắm, trang phục mùa thu đang được đưa ra thị trường, quần áo mùa hè thì bắt đầu giảm giá, mặc dù đã qua mùa thu nhưng nhiệt độ bên ngoài lại vẫn là nên mặc quần áo mùa hè. Tôi khoác tay anh đi dạo vòng vòng không mục đích trong trung tâm thương mại, vẫn không cảm thấy quần áo nào là rất thu hút.

“Uyển Uyển thích cái này chứ?” Anh cầm một cái áo khoác mỏng màu tím nhạt tay áo cỡ trung lên.

“Màu sắc không tệ, nhưng có thể là quá nóng hay không. Hơn nữa còn là áo khoác” Tôi nhận lấy áo khoác yếm thử lên người một chút, kiểu dáng cũng không tệ lắm. Cô bán hàng ân cần đi tới giới thiệu với tôi đây là style mùa thu mới nhất vừa được ra mắt “Quý khách, cô là người vùng khác tới đúng không?”

Tôi gật đầu một cái, vùng khác tới thì sao? Chẳng lẽ không thể mua quần áo à.

“Mặc dù mấy ngày nay khá nóng, nhưng chờ thêm mấy ngày nữa thì trời sẽ bắt đầu chuyển lạnh! Cái áo khoác này vừa vặn có thể để đến khi đó mặc.”

Thật sao? Tôi vuốt áo khoác trong tay, chất lượng màu sắc kiểu dáng đều thật không tệ. Chỉ là bảng giá treo trên vật áo làm tôi sợ hết hồn. Không nạm vàng không khảm bạc mà cái áo khoác này đã gần 900 ngàn. Nhìn tôi do dự cô bán hàng lại tiến lên trước nói với tôi “Gần đây khu thương mại của chúng tôi có một hoạt động, mua 1.680 đồng sẽ được tặng phiếu mua hàng miễn phí trị giá 400 ngàn, rất có lời đấy.”

“Uyển Uyển có thích không?” Anh cầm một chiếc áo sơ mi khác đi tới bên cạnh tôi.

“Đẹp thì có đẹp, nhưng mà thật là đắt.” Gần đây chúng tôi phải thuê phòng, lại mua đồ dùng thiết bị lắp đặt phòng ở, nộp học phí còn có tiền ăn hàng ngày chắc chắn cũng không ít, tôi không biết rốt cuộc mẹ cho anh bao nhiêu tiền, hoàn cảnh trong nhà mặc dù không tệ nhưng mẹ sẽ không thể chi mấy chục vạn cho anh tiêu vật như vậy.

“Thích thì mua đi, còn có cái áo sơ mi này cũng không tồi.” Anh cầm áo sơ mi trên tay đưa cho tôi. Vải màu trắng cùng với hoa văn được thêu chìm bằng chỉ màu bạc.

“Nhưng mà.”

“Đừng quan tâm, chỉ là mấy bộ quần áo mà thôi.” Anh vuốt vuốt tóc tôi, cầm áo khoác và áo sơ mi vừa chọn được, lại thuận tiện chọn một cái quần cùng style. Tôi xách theo túi đựng quần áo ngồi ở băng ghế dành cho khách hàng nghỉ ngơi trong quầy chuyên doanh (*), đưa mắt nhìn anh đi tính tiền. Một áo khoác, một cái quần cộng thêm chiếc áo sơ mi tổng cộng gần 2 triệu đồng, thật sự là rất đắt, sau này tôi sẽ cố gắng ăn nhin mập một chút rồi mặc quần áo cũ mẹ gửi đến thôi.

(*) : quầy chuyên bán một mặt hàng, tức là một cửa hàng nhỏ trong trung tâm thương mại, giống Diamon Plaza, Vi , cứ theo đó mà hình dung.

Tôi ngồi trên băng ghế nhàm chán hết nhìn đông tới nhìn tây, cô bán hàng của quầy chuyên doanh đứng ở một chỗ không xa đằng sau tôi đang nhỏ giọng trò chuyện, chắc cho là tôi không nghe thấy, nhưng đáng tiếc tôi lại nghe được rõ ràng không sót một chữ.

“Cậu nói xem hai người bọn họ là quan hệ như thế nào?”

“Còn có quan hệ gì nữa, quan hệ người yêu chứ sao?”

“Mình lại cảm thấy giống anh em hơn, cách xử sự của hai người đó rất giống. Hơn nữa cậu con trai kia chọn quần áo dù là màu sắc, kiểu dáng hay kích cỡ gì cũng đều rất thích hợp, bạn trai bình thường rất khó làm được.”

“Nói không chừng người ta là vợ chồng ấy chứ, cậu nghĩ xem có được bao nhiêu người anh trai đối với em gái tốt như vậy, bỏ ra mấy triệu đồng mua quần áo mà ngay cả chân mày cũng không thêm nhú một cái.”

Xa xa thấy anh từ quầy thu tiền đi tới, tôi đứng lên.

“Để em chờ lâu rồi, chúng ta đi thôi.” Một tay anh ôm tôi một tay nhắc túi đi về phía cửa thang máy. Buổi tối tôi ngồi trước bàn trang điểm vuốt vuốt chai nước hoa và sữa dưỡng thể, đó là anh dùng phiếu mua hàng miễn phí hôm nay được tặng để mua.

Nước hoa là do anh chọn, hương thơm nhàn nhạt lại có một chút mùi trái cây ngọt ngào. Còn sữa dưỡng thể là bởi vì nghe nói mùa thu đông ở thành phố A rất khô hanh cho nên thuận tiện mua luôn. Tôi xịt một chút lên áo ngủ rồi mặc vào, sau đó nằm ở trên giường dựa vào bên người anh.

“Chúng ta vẫn nên tiết kiệm một chút đi, gần đây tốn thật nhiều tiền.” Tôi cau mày thoáng tính toán một chút số tiền khổng lồ gần đây đã xài.

“Yên tâm đi, chút tiền này anh không thiếu.” Anh buông quyển sách trên tay ra, nằm xuống ôm tôi vào trong ngực.

“Nhưng mà.” Mẹ lại không biết chúng ta ở bên ngoài thuê phòng, mặc dù tôi chưa từng hỏi một tháng mẹ cho chúng tôi bao nhiêu tiền sinh hoạt, nhưng chắc chắn sẽ không cho quá nhiều.

“Uyển Uyển còn nhớ không? Từ lúc chúng ta vào cấp 2 đến giờ, mỗi cuối năm, sinh nhật hoặc là trong nhà có bữa tiệc hay lễ long trọng gì đó thì sẽ đều có mấy chú đến nhà chơi.”

“Ừm!” Tôi gật đầu một cái tỏ ý còn nhớ, mỗi lần bọn họ về đều không ở lại được một lúc liền đi, có lúc ngay cả cơm cũng không ăn đã đi.

“Mỗi cuối năm và sinh nhật của chúng ta bọn họ cũng sẽ cho chúng ta mỗi người một bao lì xì đó có nhớ không?”

Tôi gật đầu một cái, nhớ, nhưng mỗi lần nhận được bao tiền lì xì tôi đều chưa có mở ra liền bị mẹ cầm đi.

“Mấy năm nay mỗi lần tới lễ mừng năm mới và sinh nhật nhận được bao tiền lì xì anh đều để dành, hơn nữa anh thi lên đại học trong buổi tiệc cảm ơn thầy cô bọn họ cũng cho bao tiền lì xì, hơn nữa ông nội, mẹ, cô cô và dì này họ cũng cho thêm không ít tiền.”

“À là vậy sao.” Tôi nhắm mắt lại dán mặt vào trước ngực anh, nếu anh đã nói như vậy thì mình hẳn là nên an tâm rồi.

Ngày tựu trường rất cuộc đã tới, mùa thu cũng vừa vặn bước sang, thật đúng là bị cô bán hàng của quầy chuyên doanh nói trúng, thời tiết vốn là oi bức đến mức đáng sợ nay lại lập tức trở nên lạnh lẽo, tôi mặc áo khoác mới mua, mang theo tập sách hôm nay phải học, bút vở, toàn bộ ném vào trong balo.

“Uyển Uyển, uống sữa xong mới được đi.” Anh mặc đồ ngủ nửa tựa bên giàn hoa giữa phòng ăn và phòng khách, trong tay còn cầm một ly sữa tươi.

“Vâng” Tôi nâng cái ly uống vài hớp cạn sạch sữa tươi, sau đó nhắc chân khẽ hôn lên môi anh một cái.

“Nhớ về sớm.”

“Vâng” Tôi phất tay rồi đi ra khỏi nhà.

Hôm nay là ngày đầu tiên đi học, trong thời khoá biểu sáng nay tiết đầu là học ở phòng số 205 lầu ba, tôi có chút xa lạ lại có chút quen thuộc tìm đường lên được phòng học 205. Đẩy cửa ra trong phòng học chẳng có ai cả, chẳng lẽ tôi nhớ nhầm phòng học hay là nhớ sai thời gian. Tôi lấy thời khoá biểu ra, không sai mà, trên đó viết bài học bắt đầu vào 9h sáng hôm nay tại phòng số 205 lầu ba.

Tôi giờ đồng hồ lên xem, bây giờ đã 8 giờ 45 rồi, theo lý thuyết thì nên sớm có người đến. Chuông bắt đầu tiết học đã vang nhưng trong phòng vẫn không có người nào, ngay cả giáo viên cũng không, tôi có chút không yên muốn đi tìm người hỏi thử, ngay lúc đứng lên thì liền nghe được tiếng đẩy cửa.

Một nam sinh có chút quen mặt từ ngoài cửa đi tới, hình như là cùng lớp tôi, nhưng tên thì không nhớ được. Kiểu tóc cắt kỳ quái còn nhuộm nhiều màu sắc khác nhau. Trên lỗ tai một bên thì mang ba bốn khuyên tai, bên còn lại thì không mang gì, trên cổ đeo thêm một sợi dây chuyền màu bạc to bằng ngón út, phía dưới còn treo một cái mặt nạ thoát nhìn rất quỷ dị. Quần áo trên người thì rộng thùng thình, nhìn không khác gì trùm vải bố lên người, cũng không nhìn ra là màu sắc gì, xám không ra xám xanh không ra xanh, phía dưới cũng mặc một cái quần jean thật rộng, hơn nữa thoát nhìn thật giống như đã lâu không giặt.

Nhìn thấy tôi đang quan sát hắn, hắn lại gần hướng tôi nhe răng nở nụ cười, tôi sợ hết hồn vội vàng cúi đầu. Hắn tiến vào không lâu, trong phòng học mới bắt đầu có vài bạn học khác lục tục đi vào. Tôi mở sách hôm nay phải học ra, muốn xem trước một chút nội dung hôm nay phải học thì cảm giác chỗ ngồi bên cạnh hình như có người ngồi xuống. Tôi ngẩng đầu lên, ngồi bên cạnh là một nữ sinh lạ mặt, tóc cắt ngắn có hơi giống con trai và quần áo trên người thì có hơi trung tính, nếu không phải là nhìn thoáng thấy dung mạo thanh tú thì có lẽ tôi cũng sẽ cho cô ấy là nam sinh.

“Mình có thể ngồi ở chỗ này chứ?” Giọng nói nhẹ nhàng lại chút sợ hãi vang lên ở phía sau tôi.

“Có thể!” Tôi gật đầu một cái, là Vương Chiêu Đề, là nữ sinh ngày đó dẫn tôi cùng nhau đến phòng ngủ kia. Trễ nửa tiếng, giáo viên mới sách kệ sách, mặt mỗi một từ ngoài cửa lết đi vào.

“Mở sách trang số bảy, hôm nay bài đầu tiên chúng ta sẽ học là. . . .”

Tôi cầm bút tùy ý gạch những nội dung nghe nói là trọng điểm ở trong sách. Nghe thầy giảng bài còn không bằng tự mình đọc sách, căn bản là đọc như máy móc, ngay cả dấu ngắt câu cũng không thay đổi. Tôi xoay người lại quan sát nữ sinh đang ngồi bên phải kia, lần trước điểm danh không có thấy cô ấy.

Hình như cô ấy cảm thấy được tôi đang nhìn nên xoay mặt qua hướng tôi cười cười. Đúng lúc chuông tan học vang lên, giáo viên ngay cả một giây nán lại cũng không có liền ôm sách đi ra cửa chính phòng học.

“Xin chào, mình tên là Từ Tiểu Nhã.” Cô ấy duỗi tay về phía tôi.

“Xin chào, mình tên là Lý Ngọc Uyển.” Tôi cũng vươn tay nắm lấy tay cô ấy.

“Ngày điểm danh mình không thấy có mặt cậu.”

“À, mình và chị mình đi ra ngoài du lịch, lại không có đặt vé khứ hồi nên chậm hai ngày mới trở về.” Cô ấy giải thích tại sao ngày đó không tới.

“Cậu còn có chị à? Vậy hai người đi chơi ở đâu?” Thì ra là cô ấy còn có chị gái, thật tốt, tôi thì chỉ có anh trai không có chị gái.

“Về quê ở nhà bà ngoại, bà ngoại rất nhớ mình và chị mình nên nhất định bắt bọn mình phải trở về ở lại vài ngày, nhưng ai mà biết ngày tựu trường lại không mua được vé xe lửa cho nên trở về không kịp, mình và chị mình là sinh đôi, giống nhau như đúc, bữa nào mình giới thiệu cho cậu biết.”

“Sinh đôi sao, mình còn chưa từng thấy qua đấy.” Tôi gần như chưa từng thấy qua song sinh giống nhau như đúc, tôi và anh hai mặc dù là long phượng thai nhưng dáng dấp lại một chút cũng không giống. Ngày đó cô nhân viên của quầy chuyên doanh nói hành động của chúng tôi rất giống anh em, sau khi về nhà tôi kéo anh đến trước gương soi hơn một tiếng đồng hồ vẫn không phát hiện tôi và anh có một tia khí chất gì giống nhau, chỗ duy nhất có thể xem là giống chính là tôi và anh đều có một đôi mắt hai mí to rất có hồn, nhưng mà đuôi mắt anh lại thoáng héch lên một chút, còn tôi lại tròn trịa giống quả hạnh nhân.

Khoá buổi sáng rốt cuộc cũng kết thúc, buổi chiều không có khóa, tôi đang bỏ tập sách vào trong balo thì giáo sư Lý chủ nhiệm lớp vội vã chạy vào, thấy chúng tôi vẫn còn chưa rời khỏi liền thở phào nhẹ nhõm.

“Bảy giờ tối ở phòng học này, chúng ta sẽ họp lớp!” Thầy viết thông báo ở trên bảng đen sau đó liền vội vã chạy ra khỏi phòng học.

“Lý Ngọc Uyển, lát nữa cậu có bận việc gì không?” Từ Tiểu Nhã ngồi bên cạnh vỗ vỗ cánh tay tôi.

“Không bận gì cả.” Tôi lắc đầu một cái, anh hai cả buổi sáng và buổi chiều hình như đều có khóa, bây giờ tôi đi về thì cũng chỉ ở nhà có một mình.

“Có muốn đi ăn chút gì đó với mình hay không, cậu tới thành phố A không lâu nên chắc là chưa từng ăn vặt ở thành phố A phải không, nên để mình- người địa phương này dẫn cậu đi trải nghiệm một chút về đặc sắc của thành phố A.” Từ Tiểu Nhã giống như một bé trai hào khí can vãn vô vô ngược.

“Được” Tôi gật đầu một cái. Cứ coi như không phải vì ăn gì đó thì ít nhiều quen được một người bạn cũng tốt.

“Cậu có muốn đi cùng không?” Từ Tiểu Nhã hỏi Vương Chiêu Đệ ngồi sau lưng tôi.

“Mình.” Vương Chiêu Đệ có chút bối rối nắm vạt áo.

“Đi thôi đi thôi, cùng nhau đi nào!” Từ Tiểu Nhã một tay kéo tôi một tay kéo Vương Chiêu Đệ ra khỏi trường. Từ Tiểu Nhã không hổ là người thành phố A, mang theo tôi và Vương Chiêu Đệ trái chui phải lách đến một góc phố nhỏ tầm thường.

“Đây chính là phố quà vặt nổi danh của thành phố A!” Từ Tiểu Nhã chỉ vào con đường bày đầy các loại quán nhỏ, lớn tiếng tuyên bố với chúng tôi. Lúc ở nhà tôi rất ít khi ăn quà vặt ở các loại quầy hàng bên ngoài này, mẹ cảm thấy không sạch sẽ, anh hai cũng cảm thấy ăn thứ này không tốt cho thân thể, giờ tới thành phố A, trừ bữa ăn chính ra thì ăn được nhiều nhất là trái cây hoặc đồ ăn vặt mua ở siêu thị chứ chưa từng được tới đây ăn loại quà vặt này.

“Tôi ăn thử một chút đậu hũ nướng nổi danh của thành phố A nào.” Lý Tiểu Nhã quen việc dễ làm kéo chúng tôi ngồi xuống băng ghế của một quán nhỏ bán đậu hũ nướng trên phố. Đậu hũ cắt thành miếng nhỏ rồi nướng, đặt ở trên lửa than nướng đến hơi nhũn ra, sau đó quét một ít tương ớt tạo vị cay rồi bỏ vào trong miệng, ăn thật là ngon. Từ Tiểu Nhã kéo tôi và Vương Chiêu Đệ ăn từ đầu phố đến cuối phố, đã rất lâu tôi không có ăn no như vậy rồi, nếu cứ theo như tiến độ này, tôi nghĩ tôi nhất định sẽ mập trở lại.

“Đi, mình dẫn các cậu đi uống nước miễn phí!” Ăn no Từ Tiểu Nhã lại một tay kéo tôi một tay kéo Vương Chiêu Đệ đi về phía khác. Chui qua vài con hẻm chúng tôi rốt cuộc cũng đứng ở cửa một tiệm nước giải khát, vẫn là một tiệm nước giải khát tôi nhìn vô cùng quen mắt.

“Đây là tiệm nước giải khát chị họ mình mở, đi, chúng ta vào uống nước miễn phí.” Tôi còn đang suy nghĩ có nên đi vào hay không thì liền bị Từ Tiểu Nhã lôi vào cửa tiệm.

“Chị họ à, em lại tới đây, còn dẫn theo bạn học nữa.” Vừa bước vào cửa Từ Tiểu Nhã liền lớn tiếng hướng một cô gái hơn 20 tuổi ngồi chỗ quầy rượu kêu lên.

“Còn chưa có đi vào liền nghe được tiếng của em rồi, các em muốn uống cái gì thì gọi đi.” Cô gái đứng ở quầy rượu kia ngẩng đầu liếc nhìn Từ Tiểu Nhã tùy ý phát tay.

“Mình muốn chanh Hồng Trà, các cậu muốn cái gì.”

“Mình muốn trà sữa trân châu nguyên vị.” Tôi ngẩng đầu liếc nhìn thực đơn phục vụ, thật khéo là cô gái ngày đó.

“Mình cũng giống vậy.” Vương Chiêu Đệ liếc mắt nhìn hóa đơn.

“Xác định! Không thay đổi nữa?” Người phục vụ kia viết xong hóa đơn rồi nhìn tôi chăm chăm hỏi.

“Được rồi, chị họ nhanh lên một chút, em sắp chết khát rồi.” Từ Tiểu Nhã cầm thực đơn chọn món không ngừng quạt về phía mặt mình. Nửa tựa vào trên ghế ngồi trò chuyện hôm nay nên ăn vặt cái gì, bạn cùng lớp ra sao, giáo viên trưởng học thể nào, mặc dù đa phần đều là Từ Tiểu Nhã nói một mình..., còn tôi và Vương Chiêu Đệ chỉ ngồi nghe, nhưng mà cũng thật có ý tứ, đây là lần đầu tiên tôi biết Từ Tiểu Nhã có bề ngoài như bé gái nhưng tính tình lại giống con trai, thẳng thắn, sáng khoái, không để ý đến hình tượng như vậy.

Chuông điện thoại di động vang lên, tôi lấy điện thoại từ trong túi ra, là anh hai gọi. Anh nói trên trường có chút chuyện nên buổi tối sẽ về hơi trễ, tôi cũng thuận tiện nói cho anh biết tối nay tôi cũng phải họp lớp ở trường nên sẽ về trễ như anh, anh bảo tôi khi nào tan lớp thì gọi điện thoại cho anh, anh sẽ tới đón tôi về,

quá muộn nên anh không yên lòng để tôi đi một mình. Xem thời gian trên điện thoại di động một chút, đã gần sáu giờ rưỡi rồi, từ nơi này trở về trường cũng vừa đến thời gian họp lớp tối.

“Ai, còn phải trở về trường nữa! Họp lớp làm quái gì chứ!” Từ Tiểu Nhã ngồi trên ghế không muốn động.

“Đi thôi, tới trễ là không được, đây là ngày họp lớp đầu tiên của buổi tựu trường đấy.” Tôi dùng sức vỗ vỗ Từ Tiểu Nhã đã nằm úp sấp trên bàn.

“Tôi trễ không được, mau trở về thôi.” Vương Chiêu Đệ cũng ở một bên thúc giục.

“Được rồi, đi thôi đi thôi!” Chúng tôi nói cảm ơn với chị họ Từ Tiểu Nhã, sau đó một nhóm ba người chậm rì rì trở về trường, lúc đi tới phòng học thì đã gần 7 giờ 15 rồi, chúng tôi đẩy cửa phòng học ra, giáo sư Lý-chủ nhiệm lớp đã có mặt rồi, nhưng đáng tiếc chính là trong phòng học tổng cộng cả ba người chúng tôi thì chỉ mới có 8 học sinh ngồi trong lớp. Đến bảy giờ rưỡi, giáo sư Lý đến phòng ngủ của học sinh tìm những người còn lại vẫn chưa tới, nhưng lúc thầy trở về lại nói người không có trong phòng ngủ, tất cả đều đã đi ra ngoài. Giáo sư Lý nhìn tám người chúng tôi ngồi dưới lớp, có chút lúng túng nói họp lớp sẽ đổi sang ngày khác rồi liền ra khỏi phòng học.

“Sớm biết đã không trở lại. Lý Ngọc Uyển, bây giờ còn sớm cậu có muốn cùng mình đi tìm chị mình hay không.” Từ Tiểu Nhã kéo ống tay áo tôi.

“Đã muộn lắm rồi.” Tôi xem thời gian một chút, đã gần tám giờ rồi.

“Hôm nay trường chị mình có đón học sinh mới đó, chúng ta đến xem một chút đi.” Tôi còn chưa kịp phản ứng liền bị kéo ra cổng trường bắt taxi.

“Đến đại học A ” Từ Tiểu Nhã nói địa điểm cho tài xế.

“Lý Ngọc Uyển, cậu có bạn trai hay không, nếu không thì hôm nay để cho chị mình giới thiệu cho cậu một anh, nghe nói lần này trường của chị ấy có mấy người trai đẹp rất không tệ đó.”

“Chị cậu học đại học A à.”

“Ừ, chị mình học giỏi hơn mình cho nên thi vào được đại học A, còn điểm thi của mình thì tương đối kém.” Nhìn sắc mặt của Từ Tiểu Nhã không hề có một chút nào cảm thấy cô ấy tự giác được mình thi tương đối kém.

Chỉ chốc lát xe liền dừng ở cổng trường đại học A, tôi nhìn cổng chính hoàn toàn không cùng một cấp bậc với trường chúng tôi kia, không hổ là trường đại học nổi danh lâu đời trên toàn quốc, xem ra ngay cả cổng trường cũng hùng vĩ hơn nhiều so với các trường khác.

“Đừng chậm chạp như vậy, một hồi tan trường chắc chắn sẽ không gặp được trai đẹp đâu.”

Tôi một đường bị Từ Tiểu Nhã kéo chạy đi, đại học A lớn như vậy, học viện (*) khác hệ cũng nhiều như vậy, chắc chắn sẽ không gặp được anh hai. Nhưng nếu gặp được thì cũng không sao, vừa đúng lúc có thể cùng nhau về nhà.

(*): dạy chuyên một ngành, trường của tiểu Uyển là = 1 phần nhỏ của đại học A.

Phòng ốc của đại học A quả thật là rất tốt, mỗi viện đều có một hội trường nhỏ độc lập, Từ Tiểu Nhã kéo tôi len vào trong đám người đi về phía hội trường.

“Chị, đây là bạn học của em- Lý Ngọc Uyển, còn đây là chị mình. Rất giống có phải không!” Từ Tiểu Nhã đẩy tôi đến trước mặt một nữ sinh. Người nữ sinh trước mặt tôi cao hơn tôi một chút, tóc quăn chạm vai, quần áo nhẹ nhàng thanh lịch, bên môi mang theo một nụ cười quyến rũ nhưng khuôn mặt thì thật là giống Từ Tiểu Nhã như đúc, nếu như Từ Tiểu Nhã cột tóc lên, lại trang điểm thêm một chút thì cũng có thể sẽ biến thành bộ dáng này thôi.

“Thật sự rất giống, gần như là giống nhau như đúc.” Tôi gạt đầu một cái, tôi vẫn là lần đầu tiên thấy một cặp sinh đôi như vậy.

“Chị, đây là bạn học mới của em- Lý Ngọc Uyển. Không có bạn trai, hôm nay chị phải giới thiệu một nam sinh thật tốt của học viện chị cho cô ấy biết.”

Tự nhiên tôi cảm giác Từ Tiểu Nhã giống y như bà mai thời cổ đại, chỉ kém là không ghim đoá hoa hồng bên tóc mai thôi.

“Trường học em cũng có loại nữ sinh văn tú (thanh tú + văn vẻ) này sao, không thành văn đề, cứ từ từ xem xem có ai làm cậu cảm thấy hài lòng hay không, mình sẽ giới thiệu cho cậu biết.” Chị của Từ Tiểu Nhã vỗ vỗ Từ Tiểu Nhã rồi thuận đường vỗ vỗ tôi. Tôi nắm Từ Tiểu Nhã kéo dài tới góc: “Cậu đang nói nhăng nói cuội gì đó? Mình khi nào nói muốn tìm bạn trai?”

“Không cần xấu hổ, đây là đại học A đó, nam sinh ở đây cũng coi như là tiền đồ rộng mở, tương lai sáng lạn, tùy tiện chọn trước một người tới nói chuyện yêu đương một chút cũng không tồi.” Từ Tiểu Nhã bắt chéo chân dựa vào tường cười đến có chút lưu manh.

“Mình lười quản cậu muốn làm gì, mình muốn đi về.” Tôi xoay người muốn đi.

“Ai, xem một chút đi mà, nói không chừng có người cậu thích ở đây thì sao?” Cánh tay tôi bị nắm chặt kéo trở lại.

“Mình nói không là không!”

“Xem một chút cũng đâu có mất gì, cậu nhìn xem nam sinh kia thế nào, xem ra có chút một sách nhưng mà đáng đáp không tệ.”

Theo ngón tay Từ Tiểu Nhã chỉ, tôi thấy được một nam sinh đeo mắt kiếng gọng đen có vẻ mặt trông như tên ngốc.

“Tên này cười lên thật xấu xa, lại nói nam nhân không xấu nữ nhân không yêu.” Tôi lắc đầu một cái có chút không chịu nổi.

“Cậu rốt cuộc là thích loại nam sinh gì, nói ra mình giúp cậu tìm.”

“Mình thích lịch sự một chút.” Tôi cũng không biết lúc ấy nghĩ như thế nào sẽ cùng theo Từ Tiểu Nhã ồn ào lên.

“Lịch sự, lịch sự, như thế bào mới gọi là lịch sự? A a, tìm được rồi, đó đó, nhìn kia.” Ngón tay Từ Tiểu Nhã chỉ vào một bóng dáng xa xa. Tôi nhìn theo ngón tay Từ Tiểu Nhã, áo khoác tây trang màu xám bạc, quần tây màu đậm, trên mặt treo nụ cười nhàn nhạt như cười như không, không biết đang cùng những người bên cạnh trò chuyện cái gì. Tôi cúi đầu dán chặt ánh mắt xuống đất, quay lưng lại không dám nhìn hướng bên kia. Cũng quá đúng lúc đi, nhiều hệ từ nhiều học viện như vậy làm sao lại gặp phải anh hai chứ. Từ Tiểu Nhã xem tôi cúi đầu trở thành xấu hổ, ba bước thành hai bước kéo chị cô ấy từ trong đám người ra.

“Chị, người đó, người đó không tệ, chị có quen biết không?”

Chị của Từ Tiểu Nhã theo ngón tay của cô ấy nhìn sang: “Là cậu ta! Cậu ta là học sinh mới trong đám nhân vật làm mưa làm gió của trường đó, ngay cả hội học sinh đều đang chú ý cậu ta.”

“Lý Ngọc Uyển, ánh mắt cậu thật không tệ nha, nhìn một cái là nhắm ngay hàng tốt rồi.” Từ Tiểu Nhã khí khái một phát vỗ vào vai tôi đau điếng.

“Chị thử xem giới thiệu một chút đi, nói không chừng có thể thành công nha, nếu không thì cũng có thể làm bạn tốt cũng được.”

“Vây thử một chút xem sao, chị cũng không bảo đảm lắm, nghe nói cậu ấy cũng không dễ gần.”

Chị của Từ Tiểu Nhã làm tiên phong, còn Từ Tiểu Nhã kéo tay tôi đi theo phía sau, dọc theo đường đi còn không ngừng động viên tôi, để cho tôi có thể chủ động một chút. Thật vất vả mới chen vào được, mặc dù tôi là tuyệt không muốn chen vào đó.

“Lý Ngự Chương” Tôi nghe được chị của Từ Tiểu Nhã đang nói chuyện với anh hai.

“Chuyện gì?” Giọng anh hai nhàn nhạt nghe có chút lạnh, giọng điệu so với khi nói chuyện với tôi không giống nhau.

“Đây là em gái mình, bạn học của em ấy muốn làm quen với cậu.” Tôi bị đẩy đến ra phía trước. Chuyện đã tới nước này bây giờ có cúi đầu cũng không thể tìm được một kẻ đất để chui xuống nữa, tôi không thể làm gì khác hơn là ngẩng đầu lên hướng anh hai lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ. Lòng mày của anh nhíu chặt vào một chỗ, mắt hơi híp, môi thật mỏng cũng mím thành một đường thẳng. Anh đang tức giận, tôi biết rõ anh là đang tức giận.

“Này, mau nói câu gì đi chứ! Cậu có đồng ý làm bạn với cô ấy hay không, cô ấy ở lớp chúng ta có rất nhiều người theo đuổi đó.”

Một cái chớp mắt này là lần đầu tiên tôi phát hiện Từ Tiểu Nhã thật nhiều lời, anh ấy đã và đang tức giận, cậu cũng đừng đổ dầu vào lửa chứ. Không biết từ lúc nào xung quanh đã có rất nhiều người vây quanh đều dùng ánh mắt xem kịch vui nhìn tôi và anh chằm chằm. Tôi giật nhẹ tay áo Từ Tiểu Nhã muốn bảo cô ấy đừng nói nữa.

Có lẽ mọi người đều cảm thấy bên này khá thú vị hơn nên tất cả đều xông tới vây quanh chúng tôi. Không biết là người nào ở phía sau đẩy tôi một cái, tôi trọng tâm không vững uốn éo một cái rồi ngã sòng soài trên mặt đất. Mặc dù không phải là rất đau nhưng cái uốn éo kia lại lập tức làm cho tôi tạm thời không thể đứng dậy. Từ Tiểu Nhã vươn tay muốn đỡ tôi, bàn tay vươn ra đến nửa đường thì tôi liền bị kéo vào một lồng ngực quen thuộc.

“Đau lắm sao?” Anh giơ tay nhẹ xoa đầu gối tôi.

“Ừm!” Tôi dùng sức gật đầu một cái, hơn mười năm kinh nghiệm đã nói cho tôi biết coi như không đau chút nào thì cũng phải làm bộ như rất đau mới có thể lừa anh vượt qua kiểm tra. Tôi được anh bế lên đi ra ngoài, tôi tựa đầu ở trước ngực anh, vòng tay qua cổ anh.

“Ai, các người đang làm cái gì vậy hả?” Từ Tiểu Nhã ở phía sau kêu lên. Anh xoay người lại nhìn Từ Tiểu Nhã một cái “Cô ấy là em gái tôi, ngày mai cô giúp cô ấy xin nghỉ bệnh một ngày.”

Về đến nhà anh nhẹ nhàng đặt tôi ở trên ghế sa lon, anh lấy dầu hoa hồng trong hòm thuốc ra, khẽ xoa lên đầu gối bị trầy của tôi. “Còn đau không?”

Tôi lắc đầu một cái, thật ra thì đã sớm không đau rồi, một phen kia cũng té không nghiêm trọng.

“Không phải em nói hôm nay họp lớp sao? Tại sao lại chạy đến đại học A.” Anh buông dầu hoa hồng trong tay xuống, ngồi ở trên ghế sa lon thuận tay kéo tôi vào trong ngực.

“Ừm, nhưng vì không có ai tới nên đổi ngày rồi. Sau đó Từ Tiểu Nhã nói sẽ dẫn em đi gặp chị của cô ấy, em cũng không biết chị của cô ấy lại học ở đại học A.” Tôi giải thích tại sao đáng lẽ mình phải họp lớp nhưng tôi lại chạy đến đại học A.

Mùa thu ở thành phố A rõ ràng sớm muộn gì cũng biến thành có chút lạnh, tôi tắm xong liền xông về phòng ngủ vén chăn lên chui vào, sau đó dán thân thể hơi lạnh vào bên người anh. Từ nhỏ thân thể của anh đã rất ấm áp, vào mùa đông ôm là thoải mái nhất, giống như một cái lò sưởi cực kỳ vậy. Anh để quyển sách trên tay xuống, nằm nghiêng ở bên cạnh tôi, tay nhẹ nhàng vuốt gượng mặt vừa tắm xong còn hơi dính nước của tôi.

“Trong lớp có rất nhiều người đuổi theo em sao?” Hôm nay giọng anh nghe qua cảm giác có chút nhàn nhạt, nghe không ra tâm tình gì.

“Anh đừng nghe Từ Tiểu Nhã nói vậy, em ngay cả một câu cũng chưa hề nói với bọn họ.” Tôi lắc đầu một cái rồi nắm lấy ngón tay anh đang dán trên mặt tôi qua nhẹ nhàng cắn.

“Vậy Triệu Tiểu Vũ thì sao?” Anh cũng tùy ý tôi tiếp tục cắn ngón tay thon dài của anh.

“Triệu Tiểu Vũ?” Tôi nhíu mày, hình như hôm nay tôi còn chưa có gặp hẳn.

“Uyển Uyển. . . .” Hơi thở của anh có chút nóng rực phun ở bên tai, tôi nhắm mắt lại cảm giác nụ hôn ấm áp rơi vào trên môi. Tối nay anh có chút không giống với bình thường, hình như có phần nôn nóng hoặc có một chút gấp gáp muốn biểu đạt cảm xúc gì đó. Trong lúc tôi còn chưa có chuẩn bị xong anh đã vội thật sâu vào bên trong cơ thể tôi, mỗi một lần xâm nhập đều là thật sâu đánh vào trái tim tôi.

“Uyển Uyển, em vĩnh viễn vĩnh viễn đều là của anh, ai cũng không có thể cướp em từ trong tay anh đi.”

17. Chương 17

Thời gian thấm thoát thoi đưa, chớp mắt một cái chỉ còn hai mươi ngày nữa là đến ngày khai giảng, những ngày sau này cũng dần dần trở thành quy luật. Đến trường, tan giờ học nếu không có tiết thì ở nhà nấu ăn chờ anh hai trở về cùng ăn. Thỉnh thoảng đi dạo phố cùng Từ Tiểu Nhã, ăn quà vặt hoặc là bị cô bắt đi dạo rồi nghe kể về một số nơi đặc sắc của thành phố A.

Mùa thu ở thành phố A thật sự là lạnh đến không thể diễn tả được, đặc biệt là hôm nay, hai ngày trước mới mưa một trận lớn, hôm nay tôi đã có dấu hiệu cảm lạnh.

“Tiểu Uyển Uyển, hôm nay sắc mặt của cậu có vẻ không tốt lắm.” Từ Tiểu Nhã ngồi bên cạnh có chút lo lắng nhìn khuôn mặt tái nhợt của tôi.

“Hai ngày trước trời mưa to nên bị cảm một chút.” Chắc là vậy, đầu có chút mơ màng, có cảm giác cả người không được thăng bằng.

“Hay là cậu đi về nghỉ ngơi trước đi. Dù sao lát nữa cũng chỉ có một tiết.” Từ Tiểu Nhã bắt đầu giúp tôi thu dọn sách và bút trên bàn vào trong cặp.

“Thôi để tớ đưa cậu về, dù sao tiết sau cũng không điểm danh đâu.” Từ Tiểu Nhã giúp tôi đeo cặp lên, đỡ tôi đi ra ngoài.

“Tiểu Uyển Uyển cậu ở đây à? Điều kiện khu này rất được, rất gần trường.”

“Cũng tạm được, giao thông cũng thuận tiện, mua đồ cũng dễ dàng, chủ yếu vẫn là gần trường học.”

“Tiểu Uyển Uyển, cậu ở trọ đúng không? Có muốn kiếm bạn ở cùng không? Tớ và cậu ở chung, tớ còn có thể giúp cậu nấu cơm quét sân chẳng hạn.” Về mặt Từ Tiểu Nhã nhìn hót nhìn tôi.

“Tớ không ở một mình, chờ khi nào tớ ở một mình sẽ gọi cậu tới.”

Tôi leo lên gác móc chìa khóa mở cửa trong túi xách ra, chắc là bây giờ anh đang ở trường học, không biết trong nhà có thuốc hay không? Nếu như không có chắc tối nay phải nhắn tin cho anh mua một ít mang về. Tôi mở cửa cất dứt tiếng nói chuyện trong phòng.

“Chị, sao chị lại ở đây?” Từ Tiểu Nhã đỡ tôi vào trong phòng, lên tiếng hỏi.

“Chị mới phải hỏi em, không phải buổi sáng em nói có tiết ư? Tại sao lại ở đây.” Lúc này tôi mới phát hiện trong nhà ngoài anh hai ra thì còn có chị của Từ Tiểu Nhã là Từ Tiểu Trí và ba nam sinh lạ mặt.

“Tiểu Uyển Uyển không thoải mái, em đưa cậu ấy trở về nghỉ ngơi.”

“Uyển Uyển làm sao vậy?” Tôi lại trở về với cái ôm quen thuộc, bàn tay ấm áp nhẹ nhàng vuốt ve trán tôi.

“Hình như có chút cảm, cảm thấy hơi lạnh.” Tôi lắc lắc đầu, vẫn cảm thấy có chút mơ màng.

“Đi vào nằm trước đi, anh đi lấy thuốc cho em uống.” Anh đỡ tôi vào phòng ngủ.

“Vâng!” Tôi cởi áo khoác ra chui vào trong chăn. Chỉ chốc lát sau anh đã bưng một ly nước ấm và thuốc đi vào. “Uyển Uyển uống nó đi rồi ngủ tiếp.”

Tôi ngồi dậy nhận lấy ly nước và thuốc. Ly nước ấm ấm uống vào bụng đúng là làm cả người tôi có chút ấm áp không còn lạnh như lúc trước nữa.

“Em ngủ đi, lát nữa anh sẽ qua đây với em.” Anh đưa tay vuốt ve khuôn mặt hơi lạnh của tôi. Tôi gật đầu một cái rồi nhắm mắt lại. Sau đó tôi nghe thấy tiếng anh đóng cửa đi ra ngoài. Mặc dù trong đầu mơ màng, nhưng nhắm mắt lại vẫn không thể ngủ thiếp đi. Vách tường cách âm không tốt như tôi nghĩ, mơ hồ có thể nghe được tiếng nói chuyện.

“Lý Ngự Chương, cô ấy thật sự là em của cậu à? Mình còn tưởng ngày đó cậu thuận miệng nói chơi thôi!” Giọng nói này là của Từ Tiểu Trí.

“Lý Ngự Chương, chưa từng nghe nói qua cậu có em gái xinh như vậy nha, giấu kỹ như thế sợ bọn này trộm đi à?”

“Đúng vậy, bữa tiệc thịt nướng cuối tuần này nhất định phải đưa em gái cậu đi cùng đấy, nhiều người chơi mới vui.”

“Đúng thế, mang em gái cậu theo đi, chẳng lẽ còn sợ bọn mình dọa cô ấy hay sao?”

“Mình cũng muốn đi, thuận tiện còn có thể bầu bạn với Tiểu Uyển Uyển.” Giọng này là của Từ Tiểu Nhã, rất dễ nhận rõ giọng nói của cô ấy, không thể lẫn với ai được. Sau đó tiếng nói chuyện càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng mơ hồ dần rồi biến mất.

“Uyển Uyển, dậy ăn chút cháo đi.” Tôi mơ mơ màng màng mở mắt ra thấy anh bưng một cái chén ngồi ở mép giường. Đặt chén lên tay tôi, là cháo cải, ngửi mùi đã thấy rất thơm, hẳn là ăn rất ngon.

“Anh à, đây là do anh nấu hả?” Tôi suy nghĩ một chút, chắc là không phải, anh chưa từng xuống bếp nên không thể nấu ra chén cháo cải thơm ngon như thế này được.

“Không phải, là Từ Tiểu Trí trước khi đi giúp anh nấu.” Anh nhận lấy chén không trong tay tôi rồi đặt ở đầu giường.

“Đỡ hơn chút nào chưa?” Anh vươn tay sờ sờ gò má vẫn còn hơi lạnh của tôi.

“Đã đỡ hơn nhiều rồi, chỉ là cả người không có tí sức lực nào.” Cảm mạo không phải là chuyện gì nghiêm trọng, trừ cả người mềm nhũn ra thì những cái khác đều ổn.

“Vây em ngủ tiếp một lát đi!” Anh đỡ tôi nằm xuống rồi đắp chăn cho tôi.

“Vâng! Anh phải đi ra ngoài sao?” Anh cầm chén xoay người muốn rời khỏi, lại bị tôi đưa tay tóm được gấu tay áo.

“Không có, anh định mang chén xuống bếp.” Anh trở lại ngồi cạnh mép giường, để cái chén ở trên ngăn tủ.

“Lát nữa hãy đi cắt có được không?” Tôi kéo tay anh không chịu buông. Anh nhìn tôi một hồi lâu, cởi áo khoác xuống, vén chăn nằm lên giường, ôm tôi vào trong ngực, hơi thở ấm áp quanh quẩn cả người tôi.

“Lại nghĩ tới chuyện kia à? Ngoan ngoan nhắm mắt lại mà ngủ một giấc cho tốt, anh sẽ không đi, anh sẽ ở bên cạnh Uyển Uyển.”

Tôi nhẹ nhàng gật đầu, vùi cả người trong ngực anh một chút cũng không chịu buông. Nhắm mắt lại, nhớ lại lúc mới lên cấp 2, mẹ để cho tôi chia phòng ngủ với anh. Lần đầu tiên có phòng ngủ riêng khiến tôi rất vui vẻ, thế nhưng khi màn đêm buông xuống, tôi nằm trên chiếc giường lạ lẫm, nhìn trần nhà xa lạ, ngửi mùi hương xa lạ, mãi cũng không ngủ được, cho đến lúc rạng sáng mới mơ màng ngủ thiếp đi, ngủ chưa được bao lâu lại bị cơn ác mộng làm giật mình tỉnh giấc.

Cứ như vậy qua mấy ngày, cho đến một ngày khi đang học thể dục, trong lúc chạy bộ tôi bị ngất xỉu đưa vào phòng y tế, anh mới phát hiện tôi chưa được ngủ một đêm nào ngon giấc kể từ khi chia phòng. Từ lần đó, sau khi về đến nhà, không biết anh tìm lý do gì thuyết phục được mẹ, sau đó ngày tiếp theo tôi lại trở về căn phòng ban đầu cho đến hết cấp 2. Nhưng sau khi vào cấp 3 thì không thể lại không chia phòng ngủ được nữa. Cho nên vừa mới bắt đầu năm thứ nhất, hầu như đêm nào anh cũng đều giấu mẹ đến phòng của tôi, nằm bên cạnh cho đến khi tôi ngủ thiếp đi thì mới rời khỏi. Mặc dù sau này không còn như thế nữa nhưng chỉ cần khi trời mưa sấm chớp đùng đùng thì anh sẽ tới phòng của tôi canh tôi ngủ.

18. Chương 18

Sáng sớm thứ bảy tôi đi và anh hai đi tham gia buổi dã ngoại thịt nướng do trường anh tổ chức. Địa điểm tập trung đã tụ tập rất nhiều người. Tôi nhẹ nhàng kéo tay anh, nói: “Lớp anh thật nhiều người.”

Anh ngước mắt quét qua đám người chung quanh một cái: “Chỉ có một ít là lớp của anh, còn lại không phải.”

“Ồ!” Hôm nay không phải là đi dã ngoại thịt nướng với mấy bạn của anh sao? Tại sao lại có người khác, chẳng lẽ cũng giống như em là người nhà của anh hả?

“Tiểu Uyển Uyển, Tiểu Uyển Uyển” Tôi nghe thấy có người gọi liền ngẩng đầu lên tìm kiếm.

“Cuối cùng cũng tìm được cậu rồi” Vai của tôi bị Từ Tiểu Nhã dùng sức vỗ một cái.

“Từ Tiểu Nhã, đau lắm đấy!” Tôi quay đầu nhìn chằm chằm Từ Tiểu Nhã, hôm nay cô ấy ăn mặc rất giống con trai, quần jean màu xanh đen, áo T-shirt dài tay cũng màu xanh đen, trên đầu còn đội mũ lưỡi trai nữa.

“Chao ôi, hôm nay chúng ta tâm ý tương thông, mặc áo cặp nha.” Từ Tiểu Nhã đùa giỡn kéo kéo tay áo T-shirt trên người của tôi gần như cùng màu với màu áo của cô ấy.

“Phải, hôm nay chúng ta mặc đồ tình nhân.” Tôi có chút buồn cười vỗ vỗ cô ấy.

“Ồ, hóa ra anh cậu cũng mặc giống cậu, thật là thất vọng!” Từ Tiểu Nhã giả bộ thất vọng cau mày. Cái áo T-shirt anh đang mặc và với cái áo trên người tôi là do một lần đi dạo phố nhìn thấy ở một cửa hàng chuyên bán đồ cặp đôi tình nhân mua về, kiểu dáng không tệ, chất lượng cũng rất tốt, lúc ấy rất thích nên mua.

“Xe tới rồi, xe tới rồi, Tiểu Uyển Uyển có muốn ngồi chung với mình hay không.” Từ Tiểu Nhã kéo tay tôi muốn chen đi tới trước.

“Uyển Uyển sẽ say xe, ngồi cạnh tôi vẫn tốt hơn.”

Lên xe mới phát hiện có rất nhiều người, hai bên bốn mươi hành khách ngồi kín chỗ. Tôi và anh tìm được chỗ ngồi rồi sau đó khởi hành đến địa điểm cần đến.

“Uyển Uyển, một lát nữa mới đến, em ngủ một lát đi, tối hôm qua em ngủ không ngon mà.” Giọng nói của anh nhẹ nhàng vang lên bên tai tôi.

“Vâng” Tôi dựa nửa người gối lên cánh tay anh, nhắm mắt lại. Nhưng đột nhiên tôi cảm thấy có người nào đó đang nhìn tôi... Tôi mở mắt ra ngồi thẳng dậy, thì ra là nữ một sinh đang nhìn tôi. Cô nữ sinh này có mái tóc dài và đôi mắt tròn tròn như tôi, nhưng khuôn mặt nhã nhặn và phong cách lại để lộ ra mấy phần khôn khéo và giỏi giang, khác hoàn toàn với tôi. Tôi cười với cô ấy, nhưng cô ấy không có biểu cảm gì mà xoay người đi. Đến nơi, một đám con trai tự do chia nhóm làm mấy đồng lửa nhỏ bắt đầu nướng thịt. Tôi ngồi trên một tảng đá sạch sẽ nhìn mấy nam sinh lấy nguyên liệu nướng thịt từ trong túi ra.

“Chào, Lý tiểu muội muội, còn nhớ anh không?” Một nam sinh trông lạ mắt nhảy đến trước mặt tôi. Tôi lắc đầu một cái, không có ấn tượng. Cậu ta đưa tay ôm ngực, dáng vẻ đau lòng như sắp chết: “Mình chính là nam sinh đẹp trai nhất trong ba tên đến nhà cậu hôm trước đó- Trứ An Đăng!”

“Chào cậu!” Tôi vươn tay nhưng còn chưa bắt được thì cậu ấy đã bị người đẩy qua chỗ khác.

“Lý tiểu muội muội, cậu khỏe không? Mình là Triệu Dật Hiên, mình mới là nam sinh đẹp trai nhất ở trong nhà cậu ngày đó.” Lần này người đứng trước mặt tôi chính là anh nam sinh lúc trước Từ Tiểu Nhã chỉ cho tôi xem, nghe đâu là khi cười lên có cảm giác là một nam sinh rất xấu xa.

“Tránh qua một bên, Lý tiểu muội muội mới không thích cái đồ củ cải hoa tâm (*) như cậu.”

(*): trắng hoa, đào hoa...

“Lý tiểu muội muội, mình tên là Trương Ngọc Long, có phải rất khéo hay không, tên của chúng tôi đều có chữ “ngọc” đấy, điều này đã nói lên chúng ta rất có duyên.” Nam sinh lần này nhảy ra trông rất giống anh

hai, đều cao gầy lịch sự nhưng anh hai sẽ không nói ra những lời như vậy, cho tới bây giờ anh ấy đều cho tôi cảm giác chững chạc sâu lắng.

“Được rồi, ba người các cậu đừng có ở đây quần lầy em gái mình, tự mà làm đồ ăn đi.” Anh đưa cho tôi một cái đĩa và một đôi đũa, trên đĩa có cánh gà nướng và lạp xưởng tôi thích nhất.

“Anh, anh cũng ăn đi” Tôi gấp một miếng lạp xưởng lên đưa cho anh cắn một cái.

“Lý tiểu muội muội, mình giúp cậu nướng đùi gà.” Một cái đùi gà được đặt vào đĩa của tôi.

“Lý tiểu muội muội, đùi gà ăn không ngon đâu, ăn thịt bò mình nướng mới ngon mà còn tốt cho sức khỏe.” Một miếng thịt bò đưa tới đặt chồng lên đùi gà.

“Lý tiểu muội muội, con gái phải ăn nhiều rau dưa mới tốt.” Một trái bắp vừa được nướng xong đưa cho tôi cầm. Một tay tôi bưng đĩa đựng đùi gà, thịt bò còn có cánh gà anh hai vừa gấp cho, tay còn lại thì cầm một trái bắp. Ăn cũng không thể ăn được, gặm cũng không thể nào gặm được.

“Anh...” Tôi đặt hết lên tay anh.

“Em muốn ăn cánh gà.” Tôi tựa đầu lên tay anh, miệng mở rộng chờ anh dứt cánh gà. Chợt tôi cảm giác có ai đó đang nhìn mình nên quay đầu lại, ánh mắt như đâm vào người khiến tôi thấy đau đau.

“Ăn chút thịt nướng đi, em vừa hết cảm mạo không nên ăn nhiều sẽ bị đau họng.” Anh dứt cho tôi ăn cánh gà xong rồi bỏ đồ ăn còn dư lại xếp chồng đặt lên trên bàn bên cạnh. Vì ăn nhiều đồ nướng cho nên mọi người đều khát nước, không biết là chủ sự thấy hứng thú hay là muốn tác hợp cho nhưng cặp đôi có tình yêu mới chớm nở, nhưng vì cả hai đều mắc cỡ không dám bày tỏ mà chủ sự bảo vì không mua đủ cốc nên mỗi nữ sinh có thể được lấy một cái ly, nhưng nam sinh thì không có, nếu nam sinh muốn uống nước thì chỉ có thể đi tìm nữ sinh mượn cái ly mà uống nước thôi..., nhưng nữ sinh có đồng ý hay không lại là một chuyện khác. Tôi có chút dở khóc dở cười nhìn cái ly trên tay được rót Coca hơn phân nửa lại nhìn Trư An Đằng, Triệu Dật hiền, Trương Ngọc Long đang đùa giỡn tranh nhau muốn uống chung ly với tôi ở trước mặt.

“Này Lý Ngự Chương...” Giọng nói truyền đến từ sau lưng tôi, tôi và anh trai đồng thời quay mặt sang. Ồ hóa ra là cô nữ sinh nhìn tôi lúc còn ở trên xe.

“Chuyện gì?” Anh nhìn cái ly cô ấy đưa tới, nhú mày một cái.

“Mình nghĩ chắc cậu đã khát nước rồi, cái ly này mình chưa dùng đâu, cậu uống đi.”

“Không cần, tôi có ly rồi.” Anh cầm cái ly trên tay tôi uống một hớp cola. Lần này thì hay rồi, ba người kia đang đùa giỡn cũng ngừng lại, mà nữ sinh chủ động đưa ly giờ muốn cầm cũng không được, mà lấy về cũng không xong.

“Tiểu Uyển Uyển, cậu uống chung ly với ai thế?” Xa xa liền nghe thấy tiếng của Từ Tiểu Nhã vọng qua bên này.

“Với anh của mình” Tôi vẫy vẫy tay với Từ Tiểu Nhã, cô bạn này từ lúc xuống xe đã lặn đầu mất tăm, vậy mà còn bảo là đi theo bầu bạn với tôi, đến giờ mới thấy bóng dáng.

“Lại thế nữa, chẳng thú vị gì cả, mình còn tưởng cậu sẽ uống chung với người khác cơ.” Từ Tiểu Nhã giờ cái ly lắc qua lắc lại.

“Vậy cậu uống chung với ai?” Tôi chỉ chỉ cái ly trong tay Từ Tiểu Nhã.

“Mình muốn uống chung với ai đó..., nhưng khổ nỗi chẳng ai muốn uống chung với mình cả, cho nên, ha ha ha. , Tiểu Uyển Uyển, cậu có muốn uống chung ly với mình không?” Từ Tiểu Nhã khoát tay lên vai tôi cười với vẻ mặt xấu xa.

“Thôi, mình không dám đâu, mắc công người ta hiểu lầm thì chết.” Tôi phát phát tay làm cái tư thế ‘xin thứ lỗi cho kẻ bất tài này’. Có Từ Tiểu Nhã chen ngang, nữ sinh kia liền xanh mặt xoay người rời đi, trước khi đi còn oán hận nhìn tôi một cái. Còn một tổ ba người hay phô trương kia thì bắt đầu kế hoạch tìm gái đẹp tìm ly uống nước. Ăn đã xong rồi, nước cũng uống no nê rồi, một đám người nhóm lửa trên bãi đất trống, mọi người ngồi xung quanh đống lửa trò chuyện. Tôi ngồi ở bên cạnh anh ăn bắp nướng để giành ban này.

“Lý tiểu muội muội, có muốn tìm bạn trai không, nói tiêu chuẩn của cậu đi, anh An đây sẽ giới thiệu cho cậu.” Nói xong còn đưa một cây kẹo que cho tôi, thật sự nghĩ tôi là con nít hay sao.

“Tiêu chuẩn? Phải đẹp trai như anh hai!” Tôi lột vỏ cây kẹo que ra liếm một cái, mùi vị cũng không tệ lắm, ngày mai sẽ đi mua một ít để dành trong nhà ăn dần.

“Mình thì sao, đẹp trai cũng không kém anh cậu đâu nha.” Tiến tới trước mặt tôi là Triệu Dật Hiên.

“Còn phải thông minh như anh hai!” Tôi tiếp tục ăn kẹo que.

“Vậy khẳng định là mình rồi, mình vừa đẹp trai lại vừa thông minh.” Tiến tới trước mặt tôi vẫn là Triệu Dật Hiên.

“Đúng rồi, còn phải đánh thắng được anh ấy.” Ăn xong kẹo que rồi, tôi nhớ hình như trong túi còn có ít quả mơ thì phải.

“Đánh thắng anh cậu hả, chuyện này cũng không phải là dễ.” Triệu Dật Hiên đứng lên làm cái thế khiêu khích anh tôi.

“Được rồi, đến đây anh vợ tương lai, đến đánh thử một trận xem sao.”

Tôi lấy túi mơ ra: “Anh cẩn thận đừng làm người ta bị thương, em nhớ hình như năm nay anh đã thi lên đai đen đoạn 3 (*) rồi đúng không?”

(*): Màu đai lưng của võ sĩ đại diện cho trình độ kỹ thuật của họ, thứ tự từ thấp đến cao là đai trắng (cấp mười), đai trắng vàng (cấp chín), đai vàng (cấp tám), đai vàng lục (cấp bảy), đai lục (cấp sáu), đai lục lam (cấp năm), đai lam (cấp bốn), đai lam hồng (cấp ba), đai hồng (cấp hai), đai hồng đen (nhất phẩm, nhị phẩm đến tam phẩm), đai đen (đoạn một đến chín).

Trong đó, đai đen đoạn hai, ba: Trợ lý Huấn luyện viên (nếu muốn).

Bốn, năm: Huấn luyện viên (nếu muốn).

Sáu đến tám: Võ sư (nếu muốn).

Chín: Võ sư cửu đẳng.

Triệu Dật Hiên giống như khí cầu bị đâm thủng, đặt mông ngồi ở bên cạnh tôi.

“Anh của em thật sự là đai đen đoạn 3?”

“Vâng ạ! Anh ấy đã học năm năm, gần được sáu năm rồi, vốn là đã sớm thi, nhưng khoảng thời gian trước bận quá cho nên năm nay mới đi thi.”

“Vậy là anh không thể không cơ hội rồi sao?”

“Cơ hội gì?” Tôi nghe cả buổi mà vẫn không hiểu.

“Theo đuổi em chứ sao!”

Tôi cười cười không để lời của Triệu Dật Hiên ở trong lòng.

“Lý tiểu muội muội, em cho anh số điện thoại có được không?” Triệu Dật Hiên ghé tai tôi nói nhỏ. Tôi lấy điện thoại di động chuẩn bị nói cho anh ta, thì một bàn tay đã lấy điện thoại của tôi đi rồi.

“Uyển Uyển còn nhỏ không nên có bạn trai.” Giọng nói của anh trầm hơn bình thường, hình như có chút không vui. Anh nói như vậy nên tôi không cho Triệu Dật Hiên số điện thoại nữa. Buổi tối về đến nhà, tôi ngồi trong lòng anh gặm táo xem tivi, chiếc điện thoại anh đặt ở khay trà vang lên. Tôi nhìn lướt qua, hình như là mẹ gọi.

“Anh, mẹ nói gì vậy?” Dường như chưa nói mấy câu anh liền cúp máy rồi.

“Mẹ nói ba mua xe mới, lễ Quốc Khánh họ được nghỉ dài hạn nên muốn lái xe đến đây xem hai anh em mình.”

“VẬY à.” Tôi vùi đầu vào ngực anh, mẹ muốn đến đây, nếu như họ biết chúng tôi như vậy, tôi không dám tưởng tượng mẹ sẽ tức giận đến mức nào.

“Uyển Uyển yên tâm, sẽ không có chuyện gì đâu! Tất cả đã có anh ở đây!” Anh nhẹ nhàng vuốt vuốt lưng của tôi để cho tôi an tâm.

19. Chương 19: Ngoại Truyện 1 + Chương 19

Từ khi tôi bắt đầu có ký ức, bên cạnh tôi đã có một người em gái. Em gái tôi có gò má trắng nõn mà đáng yêu, hai mắt tròn tròn, tóc dài suôn mượt. Từ nhỏ em gái đã thích đi theo tôi, luôn miệng gọi tôi là anh hai.

Từ nhỏ tôi đã rất hâm mộ em, bởi vì em có thể tự do muốn ăn liền ăn, muốn ngủ liền ngủ, muốn chơi liền chơi, nhưng khi lúc con bé chơi, ngủ, ăn đồ thì tôi lại phải học đọc chữ, viết chữ và các bài thơ cổ.

Mẹ luôn nói với tôi, tôi là truyền nhân duy nhất của dòng họ Lý, là người đàn ông duy nhất, là người kế thừa hương hỏa của dòng họ Lý. Ông nội cũng nói cho tôi biết tôi phải gánh vác trách nhiệm làm rạng danh tổ tông.

Mẹ áp dụng tất cả những gì bà biết, các loại chương trình học tập lên người tôi, khi ba mẹ ở cùng người nhà, đồng nghiệp, trước mặt bạn bè, họ sẽ khoe rằng họ có một đứa con trai thông minh, mà không có ai thấy được nỗi khổ đằng sau sự thông minh đó.

Chỉ có em gái, em gái của tôi, em gái bé nhỏ, em gái cười đến ngây thơ đáng yêu của tôi.

Nhớ năm đó, vào mùa hè năm chúng tôi 5 tuổi, ngày kia, ba vội vàng đi làm, mẹ dẫn tôi đến nhà một thầy giáo có truyền thống am hiểu về tranh, còn em gái đang ốm thì phải ở nhà một mình. Gần tối đột nhiên sấm sét nổi lên, trời mưa tầm tã, khi tôi và mẹ về nhà, mẹ lại không đi qua xem em mà vội vàng đi làm cơm tối cho tôi.

Tôi trở lại phòng ngủ, thấy cả căn phòng bừa bộn, toàn bộ quần áo trong tủ treo đồ đều bị ném xuống đất, em gái bé bỏng của tôi đang nhắm chặt hai mắt, nước mắt ngập khuôn mặt, em ôm cái chăn mỏng trốn ở trong ngăn tủ quần áo.

Tôi ôm em ra khỏi đó rồi bế em lên giường, đắp chăn cho em. Nhưng em vẫn bịt hai lỗ tai, liên tục kêu “Sợ.”

Buổi tối mưa vẫn không ngớt, tôi nghe thấy em nằm trong chăn mà khóc, tôi leo lên giường ôm cả người mềm nhũn của em, người em nhàn nhạt mùi sữa, một đêm này tôi mơ một giấc mơ đẹp, trong giấc mơ không có học bài hay bài tập chất như núi nữa.

“Anh ơi, có phải anh rất mệt hay không, nơi này của anh luôn nhú lại giống ông nội.” Ngón tay trắng trắng mập mập của em vuốt lên hàng lông mày đang nhú chặt của tôi. Khi tất cả mọi người chỉ thấy tôi thông minh và gian phòng càng ngày càng nhiều bằng khen, thì chỉ có em ấy thấy được sự khổ cực đằng sau cái vỏ thông minh đó.

Tôi dần dần phát hiện, tôi không thích em gái dùng ánh mắt quan tâm người khác, ngay cả ba mẹ cũng không được, em chỉ có thể nhìn tôi, chỉ có thể ôm tôi, chỉ có thể nghĩ tới tôi.

Chỉ cần tôi biểu hiện càng ưu tú càng hoàn mỹ thì ba, mẹ, ông nội càng chú ý nhiều đến tôi hơn, ngược lại sẽ quan tâm em càng ít, cho đến một ngày em không cần sự thương yêu của ba mẹ nữa, em chỉ cần sự yêu thương của tôi là được.

Mắt thẩm mỹ của em rất quái lạ, tôi thấy quái vật biển nhỏ kia trông xấu xí đến không thể chịu nổi vậy mà em lại bảo thật đáng yêu. Dưới ánh mắt khao khát của em, tôi bỏ qua cái ô tô điều khiển từ xa mà tôi thích từ lâu để bảo mẹ mua quái vật biển nhỏ làm phần thưởng.

Khi vào tiểu học, đột nhiên mẹ muốn để tôi và em cùng học đàn Piano, em rất thích thú với cái đàn kỳ lạ này, mặc dù mỗi lần đều bị thầy giáo trách mắng khi em đàn sai nốt, nhưng em vẫn rất thích ngồi trước đàn Piano mà luyện tập thật lâu.

Cho đến một ngày, tôi nghe một người khác nói có một thầy dạy Piano rất nổi tiếng khen em, mặc dù em đàn Piano rất bình thường, hay sai nốt nhưng lại có thể cảm nhận được cái hồn của bài hát, đợi một thời gian nữa nếu em cố gắng thì sẽ có được thành tựu không nhỏ. Mà tôi mặc dù có thể trình diễn được một bản đầy đủ và điêu luyện nhưng trong bài hát lại trống rỗng không tìm được hồn của bản nhạc.

Nếu như lời này mà bị mẹ nghe được, có lẽ em sẽ có được yêu thương hoặc cũng có thể không có được sự yêu thương của mẹ. Nhưng để em từ bỏ đàn Piano, tôi đã tăng thời gian luyện tập ở nhà lên, chiếm hầu hết thời gian luyện tập của em. Dần dần bởi vì thầy dạy Piano thấy em đàn hay sai nốt mà mất lòng tin, và em gái của tôi cũng bởi vì luôn bị thầy giáo trách mắng mà không học nữa.

Tôi muốn đặt em trong lòng bàn tay để em không thể rời khỏi tầm mắt của tôi, khi học cấp 2, tôi được gửi vào một trường trung học hạng nhất, mà với điểm thi của em thì muốn thi vào trường trung học hạng nhất là chuyện không thể nào, nhưng tôi lại hỏi thăm được trường trung học hạng nhất này sẽ tổ chức một cuộc thi cho học sinh muốn thi vào trường, mà cuộc thi này lại có thể cho tôi cơ hội mang em gái vào đó học cùng.

Tôi chăm chỉ học tập, ngày nào cũng học đến tận khuya, không ngoài dự đoán, số điểm đứng đầu kỳ thi của tôi sẽ biến việc em gái không có khả năng vào học trường trung học hạng nhất trở thành có thể.

Khi vào Trung học cơ sở, bởi vì thành tích và cũng do tính tình của em không thích làm quen với người xa lạ mà suốt ba năm trừ ngồi cùng bàn với tôi ra thì cũng không có mấy người có thể nói là bạn bè thật sự với em.

Ông nội là quân nhân đã về hưu, có sự nghiêm khắc và lời nói ra lệnh không thể cãi của quân nhân. Chợt một ngày nào đó dường như ông nội cảm thấy hứng thú với đứa em gái không mấy được quan tâm của tôi, tan học về, em thường trốn ở phòng sách nghe ông nội kể chuyện xưa.

Tôi không cho phép có quá nhiều người chú ý tới em hoặc em chú ý tới người khác.

Phòng sách có một bình hoa từ đời Thanh, nghe nói là thứ mà bà nội đã rất thích nhất, mỗi ngày ông đều tự tay lau chùi nó.

Mỗi ngày sau giờ tan học, em luôn giúp ông nội tới phòng sách lấy cuốn sách không biết đã được đọc qua bao nhiêu lần đưa cho ông. Tôi len lén đi vào phòng, nhẹ nhàng đặt bình hoa ở 1 góc của cuốn sách, mà với tính cách của em thì không đời nào chú ý tới chi tiết nhỏ đó cả.

Không hề có bất ngờ gì khi tôi nghe được tiếng bình hoa bị rơi bể, ngay sau đó là ông nội tức giận mắng, mẹ đánh vào mông, hơn nữa không bao giờ cho phép em bước vào phòng sách nữa. Cuối cùng em bị giam ở bên ngoài cửa nhà.

Tháng mười hai rét lạnh, ngoài phòng mưa phùn bay lất phất, cách phòng khách, từ cửa sổ tôi thấy em không mặc áo khoác ngồi trên bậc thang ngoài cửa khóc thút thít, trong mắt vốn có một chút hi vọng, nhưng từ từ nhỏ dần rồi cuối cùng biến mất.

Tôi mở cửa ôm em vào trong nhà, đêm hôm đó em ôm tôi khóc cả đêm, tôi đã biết rằng em đã mất hi vọng được người khác yêu thương.

Vì để cho hy vọng cuối của em cũng mất đi, một ngày nào đó ở trong phòng bếp uống nước tôi lơ đãng nói với mẹ một câu, mấy năm này em chưa tắm cho quai vật biển nhỏ, vậy có nên tắm cho nó một cái hay không.

Ngày thứ hai lúc đi học, mẹ là người ưa sạch sẽ nên đã ném quai vật biển nhỏ vào trong đồng rác.

Từ ngày ấy trở đi, trong mắt em chỉ có lạnh nhạt, lễ phép và xa cách với ba mẹ và ông nội, tôi đã thành công đạt được mục đích của mình, như ông nội đã từng nói cho tôi biết, thủ đoạn không quan trọng, quan trọng là cháu phải có được thứ cháu muốn.

Em gái từng ngày lớn lên, mẹ nói với em đã đến lúc chúng tôi phải chia phòng rồi. Mẹ dọn dẹp tầng hai vốn ban đầu lộn xộn trở thành phòng ngủ của em. Giường của em bị chuyển qua căn phòng nhỏ, mẹ thuận tiện đổi giường của tôi thành giường lớn, nhưng thiếu đi giường của em, trong phòng nhất thời trở nên trống trải.

Chia phòng được một tuần, thiếu đi mùi sữa nhàn nhạt của em nên hằng đêm tôi không thể ngủ một giấc nào trọn vẹn, nhưng lại không thể tìm được lý do thích hợp để em chuyển về. Cho đến khi trong giờ học thể dục, em bị té xỉu ở giữa sân trường, bác sĩ kiểm tra rồi kết luận là em ngủ không đủ giấc, lúc đó tôi mới biết từ khi em chuyển qua ở một mình thì chưa từng có một giấc ngủ ngon.

Về đến nhà tôi thuật lại lời của bác sĩ, hơn nữa còn ám chỉ ẹ biết gần đây thành tích học tập của em có chút giảm sút, vì để em có thể nghỉ ngơi thật tốt và không ảnh hưởng đến việc học trong trường, mẹ đồng ý để em trở về phòng của tôi, nhưng giường chuyển đi chuyển lại rất phiền phức nên mẹ nói xin lỗi với tôi, em chỉ có thể ngủ cùng giường lớn với tôi, hình như mẹ đã quên mất con gái của bà đang ngày càng lớn lên, vốn là vóc dáng và thân hình khô khan nay đã trở nên lung linh hấp dẫn, mà cũng coi như ngoài ý muốn tôi có được phúc lợi đi.

Gần thi trung học rồi, thầy chủ nhiệm lớp đã ám chỉ với tôi... tôi là người được ứng cử vào trường trung học hạng nhất và chẳng lạ gì nếu tôi lại thuận lợi tiến trường trung học phổ thông của trường (trường gồm cấp 2 và 3). Mà với điểm thi của em gái tôi, nếu muốn thi lên cấp 3 thì dù có cố gắng cũng đã không còn kịp rồi. Nhưng thầy chủ nhiệm cũng nói cho tôi biết, nếu như tôi có thể đứng trong top 3 cuộc thi vật lý toàn quốc thì ông ấy có thể cho em gái tôi vào danh sách học trung học phổ thông ở trường.

Vì bản danh sách này mà tôi nỗ lực thực lâu, tham gia học phụ đạo ngoài giờ, đi học bồi dưỡng học sinh thi Vật Lý, mỗi ngày đọc sách, làm bài tập đến khuya, cuối cùng tôi giành được giải hạng nhất của cuộc thi Vật Lý toàn quốc, thầy chủ nhiệm cũng đạt được những gì ông muốn, trở thành một giáo viên giỏi. Ông ấy cũng thực hiện lời hứa với tôi, cho em tôi một chỗ vào danh sách học sinh học ở trường Trung học phổ thông. Nhưng em lại nói cho tôi biết, em muốn rời khỏi lớp học của trường học nổi tiếng kia. Bởi vì học ở đó tạo áp lực rất lớn cho em.

Ánh mắt em mang theo khát vọng, khát vọng rời đi cái trường học làm em hít thở không thông đó, hơn nữa tôi cũng phát hiện Hồ Dũng, cậu bé cũng là học sinh phụ thuộc ở đây rất có cảm tình tốt với em, mà chị của Hồ Dũng cũng giống tôi vì Hồ Dũng mà cố gắng nỗ lực để giành cho cậu ta một chỗ để vào danh sách học trong trường Trung học Phổ thông.

Vì để tránh cho bọn họ gặp nhau lần nữa, tôi thuyết phục mẹ từ bỏ giấy đề cử để em gái rời khỏi đó mà học ở một trường gần nhà.

Từ nhỏ đến lớn em vốn luôn cởi mở với người ngoài, nhưng giờ đã biến thành nếu không có cảm giác an toàn thì sẽ không kết bạn, tôi tin rằng ba năm cấp 3 sẽ không xuất hiện quá nhiều chuyện ngoài ý muốn.

Mà cũng như tôi mong muốn, ba năm cấp 3 đó, bạn tốt duy nhất của em cũng chỉ có Triệu Tinh Tinh quen từ hồi Tiểu học, mà tôi vẫn như cũ là người anh trai mà em thích nhất, sẽ vĩnh viễn bảo vệ em, là người anh luôn luôn che chở cho em, là người con trai duy nhất ở bên cạnh em.

Bởi vì thi tốt nghiệp Trung học, mùa hè nóng bức khiến em gái yêu dấu cứ ru rú ở trong phòng có máy điều hòa của tôi.

Mấy ngày nay thời tiết nóng nực đến chưa từng có, trong nhà cũng không có ai, tôi mở đèn nằm ở trên giường nhìn trên cây kim trong chiếc đồng hồ trên đầu giường tính xem khi nào em gái không kiên nhẫn được sẽ ôm gối đi vào.

30 phút đã là cao nhất, đồng thời tôi cũng nghe được tiếng bước chân của em ở trên hành lang.

Em gái ôm gối đẩy cửa tiến vào. Một đêm này giống như khi còn bé, em ôm cánh tay của tôi nhắm mắt lại mà ngủ ồ ồ, tôi nhẹ nhàng hôn lên mắt em, cái mũi, đôi môi màu hồng và từng tắc da tắc thịt trên người em, khi nào thì thứ mà tôi muốn sẽ hoàn toàn thuộc về tôi đây. (*)

(*): đây là giải thích vì sao có đoạn Uyển Uyển kêu có muỗi và xịt thuốc diệt muỗi đầy phòng => Muỗi chính là anh ấy.

Tôi phải thi trường đại học A với sự kỳ vọng lớn lao của mẹ, mà em cũng phải thi đại học, vì thế tôi thuyết phục em cùng tôi rời khỏi nhà đi đến thành phố A.

Tôi điền thông tin vào tờ giấy tuyển sinh Đại học của em, mẹ rất yên tâm, em cũng rất yên tâm, tôi cẩn thận nhìn tất cả trường Đại học trong thành phố A, với điểm thi của em thật ra có thể thi đậu vào một trường Đại học không đến nỗi nào, nhưng tôi đã lựa chọn trường học ngoài phạm vi của em, một ngôi trường chỉ cần đóng tiền để tốt nghiệp và cách đại học A gần nhất, tên là trường đại học số 9.

Khi thi xong Đại học, không cần tra kết quả tôi cũng biết chắc mình đã đậu vào trường đại học A. Tôi rất vui vẻ cùng bạn học hẹn nhau ăn cơm tối, còn uống không ít rượu.

Buổi tối về đến nhà, tôi nghe ba nói em cũng đã nộp nguyện vọng, kế hoạch hoàn mỹ của tôi đã đạt được bước đầu tiên, trở về phòng, em nằm ở trên giường đợi tôi...tôi tắm xong giả say ôm em thật chặt. Không bao lâu nữa thân thể xinh đẹp này sẽ hoàn toàn thuộc về tôi.

Kết quả truyền đến, toàn bộ đều như tôi dự liệu, tôi thi đậu trường đại học A, em gái đậu trường Đại học số 9 của thành phố A, mẹ chẳng còn ôm hi vọng gì với đứa con gái đã làm bà thất vọng.

Bữa tiệc cảm ơn thầy cô của tôi rất thịnh soạn, người quen, người không quen ngồi đến mười mấy bàn, tôi cũng không biết là bữa tiệc này có ích lợi gì, nhưng lại có thể cho tôi thu được không ít bao tiền lì xì, nữa đường ông nội gia còn vui vẻ cho tôi một bao đỏ, bên trong là sổ tiết kiệm có tên của tôi, trong đó có năm vạn đồng tiền.

Về đến nhà, mẹ len lén kêu tôi đến phòng rồi đưa cho tôi cuốn sổ tiết kiệm có ghi tên của tôi, trong đó có mười vạn, mặc dù thoát nhìn rất nhiều nhưng từ lúc còn học Trung học cơ sở, tôi đã biết với chuyện thăng quan tiến chức của ba mà nói thì mười vạn này chẳng qua chỉ là muối bỏ biển mà thôi. Nhưng số tiền này lại có thể cho tôi và em gái có những ngày rất tốt.

Trở về phòng, sự cô đơn của em hiện rõ ràng lên trên mặt, tôi đề nghị dẫn em đi du lịch đến thành phố A. Em rất vui vẻ đồng ý. Mặc dù mẹ không đồng ý, nhưng không ngờ ông nội lại nói giúp cho chúng tôi.

Buổi tối ông nội kêu tôi đến phòng sách, tôi và ông nhìn nhau thật lâu nhưng chẳng ai chịu mở miệng, tôi không biết ông đã nhìn ra cái gì hoặc là đã biết cái gì, lúc tôi định xoay người muốn rời khỏi phòng thì ông nội chỉ nói một câu “Nó là em gái con.”

Ngày đầu tiên đến thành phố A, em bảo tôi ôm em ngồi xem phim kinh dị cùng em, tôi chẳng có bao nhiêu hứng thú với mấy thể loại hư cấu này, nhưng em vẫn ôm cánh tay của tôi và khuôn mặt nhỏ nhắn vui trước ngực tôi khiến tôi cảm thấy thật ra thì xem bộ phim này cũng khá vui.

Ban đêm, ở trong phòng khách sạn chỉ có hai chúng tôi, tôi không muốn quá sớm phải có được em, tôi chỉ muốn hôn cô em gái mà tôi đã khát khao từ rất lâu, nhưng tôi lại cảm nhận được em phản kháng, tôi hiểu tôi nên nói với em, bây giờ tôi buông tha, nhưng về sau tôi sẽ rất khó có cơ hội giống như vậy mà ôm em, nếu như bây giờ tôi muốn em, có lẽ em sẽ đau lòng, sẽ khóc rất nhiều, sẽ khó chịu, nhưng ngày hôm sau chỉ cần để cho em trút giận một chút, tức giận xong, tôi vẫn là người em yêu nhất, là người anh trai mà em thích nhất.

Lúc nóng rực của tôi xông phá phòng tuyến đồng trinh tiến vào thật sâu trong cơ thể nghén chặt của em thì tôi cảm thấy em gái ngừng phản kháng. Ôm chặt lấy cơ thể mềm mại trắng như tuyết này để cho thứ nóng rực của tôi đút vào trong cơ thể chặt trát mất hồn của em, có lẽ em không có phát hiện bản thân hơi không tự chủ đáp lại tôi và khi cao trào tới cũng là lúc toàn thân em phỉm màu hồng phấn nhàn nhạt tuyệt đẹp. Mà cảm giác tuyệt vời này cũng làm tôi quên mất đêm đầu tiên sẽ làm em có bao nhiêu khó chịu, tôi cứ ôm lấy em một lần lại một lần quên mình hưởng thụ cảm giác mỹ lệ này.

Mà ngày hôm sau em đúng là đã thực sự tức giận, đau lòng, tức giận đều là chuyện trong dự liệu, nhưng từ lời nói vô ý của em mà tôi biết được em tức giận, đau lòng không phải bởi vì tôi cướp đi trinh tiết của em, cưỡng bức em, mà là vì em đang đeo gánh nặng gông xiềng đạo đức trên vai.

Dẫn em đang tâm trạng không vui đi dạo phố, ngồi trong quán nước giải khát, em gọi rất nhiều thức uống nhưng mỗi ly chỉ uống một chút rồi đẩy sang một bên, tôi biết là em đang trút giận, giống như lần trước tôi hứa sẽ dẫn em đi chơi Giáng Sinh nhưng bởi vì khi đó đột nhiên học thêm đột xuất mà thất hứa với em,

đêm đó em cũng giống như hôm nay xé nát cuốn vở học thêm của tôi rồi ném tất cả vào trong thùng rác. Nhưng khi em trút giận xong thì em vẫn là em gái đáng yêu của tôi, vẫn thích dính lấy tôi, thích nũng nịu với tôi.

Ban đêm tôi vẫn như cũ ôm em gái đang tức giận “Nếu như anh không phải là anh của em, em có thích anh hay không.” Kỳ thực tâm nguyện của em rất nhỏ bé. Một sự che chở vĩnh viễn, một cái ôm ấm áp để dựa vào, một cánh chim rộng lớn có thể che mưa che nắng chính là nguyện vọng lớn nhất của em.

Khi tôi một lần nữa hôn lên đôi môi mềm mại của em thì tôi biết em đã thỏa hiệp, vì em không mất đi hy vọng cuối cùng của mình.

Tôi thuê phòng ở, sắp xếp một căn nhà ấm áp như em muốn, cũng vì em mà tạo ra một chiếc lồng đẹp để để trói buộc em không thể tự do bay lên bầu trời.

Tôi lại tiến vào thân thể xinh đẹp này một lần nữa, tôi cảm thấy hai cánh tay mềm mại của em vòng trên cổ tôi và tiếng rên rỉ nhàn nhạt tràn ra từ trong miệng, tôi hiểu biết rõ tôi đã thắng, coi như bây giờ tôi mở cái lồng hoa lệ này ra thì con chim đã quyến luyến sự che chở ấm áp của tôi cũng sẽ không bay mất, em đã mất đi khả năng bay lên bầu trời, thiên sứ của tôi đã đánh mất quyền lực trở lại thiên đường, mà tôi cũng đã ôm thiên sứ của tôi vào trong lòng thật chặt, sẽ không bao giờ để mất đi nữa.

Chương 19 :

“A.” Tôi chợt bật dậy khỏi giường khiến cái chăn đắp ngang ngực trượt đến thắt lưng, khắp nơi toàn là màu đen, nhưng tôi vẫn có thể cảm nhận được hơi thở ấm áp quen thuộc đang vây quanh tôi.

“Uyển Uyển, làm sao vậy, em gặp ác mộng à?” Cánh tay ấm áp lại một lần nữa ôm tôi vào trong ngực.

“Anh, em sợ.” Tôi nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, chỉ còn bốn ngày nữa là đến mười ngày nghỉ dài hạn, tôi sợ cái ôm dịu dàng này sẽ mãi mãi rời khỏi tôi. Tôi không dám tưởng tượng nếu mẹ biết tôi và anh như vậy thì sẽ làm ra chuyện gì nữa.

“Xuyết., nhắm mắt lại, ngoan ngoãn ngủ đi, bây giờ còn sớm, em phải nghỉ ngơi thật tốt, có chuyện gì anh sẽ giải quyết, tin tưởng anh được không?” Anh đặt một nụ hôn nhẹ nhàng lên mí mắt tôi, tôi nhắm mắt lại lần nữa, vùi mặt vào trong ngực anh, hơi thở và mùi hương quen thuộc một lần nữa đưa tôi trở vào trong giấc mộng. Lần này trong mơ tôi không còn nhìn thấy ba mẹ đang trách móc hay tức giận mắng mỏ nữa, cũng không có ai cười nhạo tôi làm ra chuyện trái với luân thường đạo lý, chỉ có anh, người anh trai dịu dàng, từ nhỏ đã thương yêu tôi, cưng chiều tôi, yêu tôi.

Khi tôi tỉnh lại lần nữa thì trời đã sáng choang, tôi quay đầu nhìn đồng hồ báo thức đầu giường, mười giờ rưỡi! Tôi chợt ngồi dậy từ trên giường, cái đồng hồ báo thức thối tha này tại sao lại không kêu? 9h sáng hôm nay tôi còn có tiết đó, không biết bây giờ đi có kịp hay không. Ah nội y của tôi đâu rồi, tôi nhớ rõ rằng tối hôm qua còn để ở chỗ này cơ mà? Sao hôm nay lại không thấy rồi.

“Uyển Uyển, rời giường rồi à? Sao không ngủ thêm một lát nữa.” Anh khoanh tay đứng nhìn tôi đang lật tung giường lên.

“Hôm nay cái đồng hồ khốn kiếp này không kêu, sáng nay em còn có tiết, trễ rồi.”

Tìm được rồi, nhìn nghiêng qua người anh. Tôi mạo hiểm đi qua người anh lấy đồ lót, còn chưa kịp chạm tới thì đã bị anh xoay người đè xuống dưới. Còn chưa kịp phản ứng bàn tay man mát đã chuẩn xác len vào áo ngủ nắm lấy vòng 1 đầy đà của tôi, bờ môi ướt át ngậm lên vành tai mềm mại của tôi.

“Anh, em phải đi học, không phải hôm nay anh cũng có tiết sao?” Tôi giùng giàng né tránh ngón tay đang định cỡi thắt lưng áo ngủ của tôi.

“Sáng nay anh đã gửi tin nhắn nhờ Từ Tiêu Nhã xin nghỉ bệnh cho em rồi. Tối nay anh mới có tiết.”

“Nhưng...” Lời nói chưa ra khỏi miệng thì môi đã bị áp lên, tôi nhẹ nhàng hơi hé môi, mời mọc môi lưỡi anh quần quýt. Vạt áo bị mở ra, áo ngủ bị ném xuống dưới giường, tay và môi của anh như mang theo dòng điện, đi đến đâu là bén lửa dọc vụng đến đó. Ngón tay từ trước ngực trượt đến thắt lưng, dây buộc quần

lót bị tháo ra. Ngón tay thon dài không chút trở ngại nhẹ nhàng xoa vuốt nơi mềm mại giữa hai chân tôi. Tôi có chút buồn cười thầm nghĩ, lần nào anh cũng đều đề cử tôi mua loại quần lót dây buộc này có phải là bởi vì rất dễ cởi hay không?

Giữa hai chân dần dần bắt đầu ướt át, tôi vươn cánh tay vòng chặt lấy cổ anh, khẽ nâng eo lên mong đợi anh tiến vào. Khi cảm giác lấp đầy và nóng rực chôn thật sâu vào cơ thể tôi, tôi liền không nhận được nhỏ giọng rên rỉ, tôi phóng túng dục vọng của mình, hai chân thon dài trắng nõn vòng thật chặt lấy thắt lưng cường tráng của anh, mỗi một lần nóng rực đẩy vào rút ra đều kéo theo một chuỗi tia lửa huyền lệ, tiếng rên rỉ mang theo cảm dỗ của tôi vang vọng khắp cả phòng ngủ. Trong khoái cảm của dục vọng tôi chợt cảm thấy cơ thể mình càng lúc càng lên cao, cuối cùng bộc phát ra tia lửa rực rỡ. Tôi cũng cảm thấy anh đâm vào càng lúc càng nhanh, càng ngày càng nóng, khi cảm thấy anh dường như muốn rút lui ra thì tôi liền ôm anh thật chặt không để cho anh rời đi.

“Uyển Uyển. . . .” Mắt anh thâm sâu không nhìn ra cảm xúc gì nhìn tôi chằm chằm.

“Không sao, mấy ngày nay là kỳ an toàn, sẽ không mang thai.” Tôi ngẩng đầu lên lè lưỡi cảm dỗ khẽ liếm môi dưới của anh một cái. Khi tinh dịch cực nóng vọt vào bên trong cơ thể của tôi thì tôi liền cảm thấy tia lửa rực rỡ này lại một lần nữa bộc phát ngay trước mắt. Tôi toàn thân đầm mồ hôi vui vào trong lòng anh, dán mặt trước lồng ngực ướt mồ hôi của anh, không biết những ngày như thế này còn được bao lâu, vài ngày sau mẹ sẽ tới. Nếu mẹ phát hiện chuyện này nhất định bà sẽ dẫn tôi trở về thành phố T, chắc chắn sẽ không bao giờ để cho tôi gặp anh lần nữa, cái trường học rách nát nát mà tôi thi đậu này ngay từ đầu mẹ đã không muốn cho tôi tới học, bây giờ liền có lý do để dẫn tôi rời đi.

“Tiểu Uyển Uyển, sao dạo này cậu hay thất thần vậy, có phải là quá háo hức không kịp đợi đến kỳ nghỉ nên muốn đi chơi rồi đúng không? Cậu và anh cậu đã dự định đi đâu chơi chưa?” Từ Tiểu Nhã ngồi ở một bên dùng bút nhẹ nhàng gõ lên đầu của tôi kéo tôi khỏi những suy nghĩ không biết đang bay tới nơi nào.

“A, bọn mình không đi đâu cả, ngày nghỉ mẹ mình sẽ lên đây xem hai anh em mình.” Tôi cúi đầu tiếp tục tập trung vào cuốn sách.

“Mẹ cậu tới hả, tớ còn định nếu cậu không bận thì sẽ dẫn cậu đến miếu Nguyệt Lão nữa cơ, miếu Nguyệt Lão ở đó rất linh, có thể phù hộ cho cậu tìm thấy bạch mã hoàng tử trong lòng cũng nên.” Từ tiểu Nhã khoác một tay lên vai tôi, một tay thì múa máy giữa không trung.

“Tiểu Nhã, thầy đang nhìn cậu kìa.”

“Nhìn cho kỹ nha, em cũng khá xinh đẹp đó nha thầy.” Từ Tiểu Nhã nghiêng mặt đá lông nheo với thầy giáo trên bục giảng, khiến thầy sợ đến mức hể bước vào lớp là vui đầu vào sách giảng bài.

“Tiểu Nhã, cậu. . . .” Tôi có chút không chịu nổi sự tự kỷ của Từ Tiểu Nhã. Tôi lắc đầu một cái rồi tiếp tục chép bài giảng vào vở.

“Ha ha ha ha, ha ha ha ha, ha ha ha ha, mày nhất định phải chết!” Vốn trong lớp cũng không phải là yên tĩnh đột nhiên xuất hiện một trận cười quái dị.

“Tiểu Nhã, điện thoại reo kìa.” Thật là không chịu nổi cô ấy, ai lại dùng cái tiếng vừa kỳ quặc vừa dài như thế để làm chuông tin nhắn chứ? Mỗi lần điện thoại cô ấy đổ chuông là y như rằng dọa tôi sợ giật mình. Từ tiểu Nhã thần bí đọc tin nhắn sau đó lại nhắn trả lời một tin, sau đó giống như nhặt được tiền, còn không quên nhìn về mặt bị dọa sợ của tôi mà cười xấu xa. Tuy có lúc tôi sẽ không chịu nổi cô ấy, tính tình giống như con trai, nhưng cô ấy là bạn tốt duy nhất mà tôi kết giao được lúc này. Sẽ mang tôi đi dạo khắp nơi khi tôi đang phiền não, sẽ làm tôi quên đi những chuyện buồn.

“Tiểu Uyển Uyển, tan giờ học cậu có đi đâu không? Đừng nói với mình là cậu phải trở về nấu cơm cho anh trai ăn đấy, hôm nay bọn họ có tiết đến chín giờ tối. Lát nữa mình dẫn cậu đến chỗ này hay lắm.”

“Được.” Tôi gật đầu một cái, nói không chừng mấy ngày nữa tôi sẽ bị mẹ dẫn về, có thể quen biết với người bạn như Từ Tiểu Nhã khiến tôi cảm thấy rất vui vẻ.

“Tiểu Nhã, cậu nói chính là chỗ này hả ?” Tôi chỉ vào hẻm nhỏ toàn là dầu mỡ.

“Đúng vậy, đúng vậy, nơi này bán lẩu cá ăn rất ngon, mình vẫn muốn dẫn cậu tới đây nếm thử một chút. Đi vào đi, nói không chừng một lát nữa là không còn chỗ ngồi đâu.”

“Cậu chắc là ăn ngon chứ?” Nhìn trong ngõ toàn là đầu mỡ, đập lên có chút cảm giác nhờn nhớt trơn trượt, cả ngõ hẻm này giống như đã từng bị lửa đốt thành màu đen, ở đây mà có thể sẽ bán đồ ăn ngon ư?

“Thật sự ăn rất ngon, mình lấy danh dự của mình ra bảo đảm. Mau vào đi thôi, lát nữa sẽ không còn chỗ ngồi đâu.” Tôi thận trọng từ từ theo Từ Tiểu Nhã đi vào ngõ hẻm, đi qua một góc ngách không mấy đáng chú ý thì đến một cái sân cỡ trung, trong sân bày hơn mười cái bàn, bàn nào cũng ngồi đầy người. Vất vả lắm tôi và Từ Tiểu Nhã mới tìm được một cái bàn trống. Đợi hơn nửa buổi thì người phục vụ mới chậm rãi bưng một cái nồi đất đi tới. Hơn nửa nồi là canh, nồng nồng mang theo vị cay xông vào mũi với phía trên có một lớp ớt và hạt tiêu thật dày.

“Nếm thử một chút, ăn rất ngon đấy, thật sự là ăn rồi còn muốn ăn nữa.” Từ Tiểu Nhã gấp một miếng cá trong nồi lẩu đặt ở trong chén tôi. Tôi nhẹ nhàng cắn một cái, mặc dù hơi cay, nhưng quả thật rất ngon và mềm, nếu như có cơ hội tôi sẽ mang anh tới ăn một lần, nhưng chỉ là nếu như còn có cơ hội.

“Uể Uể, làm sao thế?” Anh về đến nhà đã thấy tôi đang nôn trong toilet lần thứ ba.

“Không có gì, dạ dày không thoải mái một chút thôi.” Tôi nôn ra mấy thứ trong dạ dày nên đã cảm thấy khá hơn nhiều, nhưng cổ họng vẫn đau rất như cũ.

“Nghỉ ngơi rồi uống một chút nước đi, lát nữa anh đưa em đi bệnh viện.” Anh dìu tôi đến ghế sofa rồi đưa ly nước ấm cho tôi.

“Không cần, nôn xong thì đỡ hơn nhiều rồi.” Tôi uống nước ấm xong, đã cảm thấy cổ họng không còn đau rất như ban nãy nữa.

“Hay là đi bệnh viện kiểm tra một chút.” Anh cầm chìa khóa lên định đỡ tôi ra cửa.

“Thật sự không sao mà, chỉ là dạ dày không thoải mái thôi. Nghỉ một lát nữa là ổn rồi.”

“Hay là đi kiểm tra một chút cho yên tâm.” Anh vẫn kiên trì muốn đưa tôi tới bệnh viện.

“Anh à, anh đừng quá lo lắng.” Tôi ngẩng đầu nhìn anh đang cau mày vì đau lòng.

“Ừ.” Anh nhẹ nhàng gạt đầu, đưa tay vuốt ve khuôn mặt hơi tái nhợt của tôi.

“Không phải như anh nghĩ đâu, chỉ là hôm nay cùng với Từ Tiểu Nhã ăn nồi lẩu cay quá, anh cũng biết mà, chỉ cần em ăn phải một quả ớt cũng sẽ như vậy.” Tôi dựa nửa người vào anh, bây giờ đã khá hơn nhiều, không còn cảm giác buồn nôn như ban nãy nữa.

“Em lại ăn đồ lung tung ở bên ngoài, biết rõ dạ dày của mình không tốt rồi mà còn như vậy.” Anh có chút đau lòng ôm tôi vào trong ngực.

“Hiếm khi mới có một lần thôi mà. Hơn nữa ăn thật ngon, lần sau anh em mình cùng đi.” Chỉ là không biết có còn cơ hội hay không. Hôm nay là ngày nghỉ đầu tiên của kỳ nghỉ dài hạn, theo lời mẹ nói như trong điện thoại thì sắp tới sẽ đến thành phố A. Từ buổi sáng bắt đầu tôi đã đứng ngồi không yên đi đi lại lại trong phòng, giống kiến bò trên chảo nóng.

“Uể Uể, đừng lo lắng, ăn ít đồ trước đi, chuyện em lo lắng sẽ không xảy ra đâu, tất cả đều sẽ không thay đổi.” Anh ôm tôi đang chạy tán loạn khắp nơi ngồi lên trên ghế sa lon.

“Nhưng... ” Tôi thật sự không dám tưởng tượng nếu biết sẽ làm ra chuyện như thế nào nữa, nói không chừng trực tiếp cầm dao làm thịt thôi không dẫn đo cũng nên.

“Không cần lo lắng, em không tin anh sao? Chờ sau khi mẹ nghỉ dài hạn xong, hai anh em mình vẫn sẽ như thế này.” Hai tay anh ôm chặt hông tôi để tôi không chạy tới chạy lui trong nhà nữa.

“Ting ting ting, ting ting ting, Bắc Kinh bây giờ là 18 giờ.” Tại sao điện thoại di động của tôi lại vang lên. Tôi lấy điện thoại di động ra khỏi túi, số hiện trên màn hình là của mẹ. Sao mẹ lại điện thoại cho tôi, không phải bà biết cái gì chứ? Tôi khẩn trương nắm chặt điện thoại không biết nên nhận hay không nên nhận.

Tôi do dự đưa điện thoại cho anh, trong giây phút điện thoại được chuyển tới anh, tim tôi nhất thời như nhảy lên hòng, mẹ sẽ nói gì? Mẹ sẽ hỏi cái gì? Mẹ có thể đã biết gì hay không?

20. Chương 20

“Đúng, đúng ạ, cháu biết rồi, ở đâu ạ, chúng cháu lập tức đến.” Anh nghe điện thoại, không biết bên trong nói những gì mà sắc mặt của anh trở nên nặng nề, mày nhíu chặt lại.

“Anh.... Mẹ nói gì trong điện thoại?”

“Uyển Uyển đi mau” Anh kéo tôi vội vã chạy ra ngoài, ngay cả cặp cũng không kịp cầm. Ngồi ở trên xe taxi, anh nói địa chỉ với bác tài xế, taxi chạy một mạch về phía trước.

“Anh... Mẹ nói gì trong điện thoại?” Tôi kéo ống tay áo của anh, sắc mặt anh càng lúc càng nặng nề, chân mày nhíu chặt lại, rốt cuộc mẹ đã nói gì trong điện thoại với anh?

“Không phải mẹ gọi điện tới, là bệnh viện gọi. Lúc ba mẹ đi vào thành phố A có va chạm với một xe khác, bây giờ họ đang được cấp cứu trong bệnh viện.”

“Có nghiêm trọng không?” Tại sao có thể như vậy, mặc dù từng nghĩ tới mấy chục mấy trăm lần muốn ngăn mẹ tới thành phố, nhưng cho tới bây giờ vẫn chưa từng nghĩ sẽ có chuyện như vậy.

“Không rõ lắm, bác sĩ chưa nói, chỉ bảo chúng ta lập tức tới bệnh viện. Yên tâm, ba mẹ sẽ không sao đâu.” Anh cầm tay tôi. Không biết chạy bao lâu, cuối cùng cũng dừng trước cánh cửa lớn của một bệnh viện. Tôi đẩy cửa xe ra liền xông vào trong.

“Chị có biết người mới bị tai nạn được đưa đến đâu không ạ?” Tôi bắt được một y tá lướt qua tôi, hình như chị ấy không ngờ là tôi sẽ tóm lấy chị ấy, chị ngăn người: “Phóng cấp cứu ở bên kia, em qua hỏi thử xem.”

Theo phương hướng chị y tá chỉ, tôi chạy đến một nơi có ghi ba chữ “Phòng cấp cứu” hỏi thăm.

“Xin hỏi người vừa bị tai nạn xe được đưa đến đâu ạ?” Tôi dùng sức vỗ phòng cấp cứu hỏi mấy người đang ngồi ở quanh bàn đá hoa.

“Là người mới được đưa đến hả em?” Một chị giống bác sĩ lục lợi đồng giấy tờ.

“Vâng! Vừa được đưa tới.” Tôi dùng sức gạt đầu một cái.

“Em là người nhà của Lưu Tú Anh.” Chị lật đi lật lại tấm kẹp giấy.

“Đúng, em là con gái bà ấy, bà ấy có khỏe không?” Tôi có chút nóng nảy muốn tóm lấy tay chị ấy.

“Từ nơi này đi qua phòng cấp cứu thứ hai, em phải nhanh một chút...” Tôi chưa kịp nghe xong lời của chị ấy, liền chạy tới phòng cấp cứu thứ hai. Đứng trước cửa phòng cấp cứu, tôi nhìn một người toàn thân đầy máu đang nằm trên giường cấp cứu, tôi không tin đó là mẹ, trong trí nhớ của tôi mẹ luôn ăn mặc chỉnh tề không hề có một chút vết bẩn tóc cũng được chải chuốt gọn gàng không hề có chút rối tung nào. Nhưng quần áo bệnh nhân của người nằm trên giường lại có những mảng máu lớn đã khô, hơn nữa còn dính đầy bùn đất, tóc cũng rối tung rối bù đến không chịu nổi.

“Mẹ...” Tôi nhẹ nhàng đứng ở bên giường không thể tin được kêu lên một tiếng. Người trên giường nghe được giọng nói của tôi liền quay mặt về phía tôi, ánh mắt dường như lóe lên một cái, đôi môi giật giật.

“Mẹ, mẹ cảm thấy thế nào?” Không biết từ lúc nào anh đứng phía sau tôi. Tôi cảm thấy được ánh mắt của mẹ toát ra được một chút vui sướng, sau đó mẹ khó khăn đưa tay chỉ cái ví da đặt ở trên cửa sổ. Anh đi tới cầm ví da rồi đặt lên tay mẹ.

Editor: tyvybutchi

[Tặng zin zin zin] Chương 20 (tiếp)

Mẹ ra hiệu bảo anh mở ví da lấy chìa khóa bên trong ra. Sau đó mẹ dùng bàn tay đầy máu nắm lấy chìa khóa bằng đồng trông rất bình thường đặt vào lòng bàn tay anh rồi nắm chặt lại.

Tôi thấy môi mẹ hình như đang mấp máy, anh kề sát tai lại gần, không biết mẹ đã nói gì với anh mà chờ đến lúc anh ngẩng đầu lên thì vẻ mặt của mẹ giống như đã hoàn thành xong một nhiệm vụ thật khó khăn, sau đó bà thản nhiên nhìn tôi đang đứng bên cạnh, hai mắt chậm rãi nhắm nghiền.

Máy giám thị bên giường cấp cứu cũng phát ra còi báo động chói tai trong một giây mẹ nhắm mắt kia, một đám bác sĩ, y tá mặc áo trắng chạy vào, sau đó chúng tôi bị đẩy ra bên ngoài. Tôi và anh thấp thỏm đứng trước cửa phòng cấp cứu nhìn từng tốp bác sĩ rồi y tá liên tục ra vào. 30 phút trôi qua, tôi cảm thấy 30 phút này dài như ba năm, một bác sĩ đi ra từ bên trong hẳn là bác sĩ chuyên khoa. Khuôn mặt không biểu cảm nhìn hai anh em tôi đứng ở trước cửa.

“Chúng tôi đã cố gắng hết sức, mong hai người hãy nén bi thương, những thủ tục khác đang được xin ý kiến để tiến hành.” Trước mặt tôi tối sầm, nên cái gì cũng không nghe rõ. Chờ đến khi tôi tỉnh lại lần nữa, mở mắt ra, xung quanh đều là một màu trắng, tường màu trắng, trần nhà màu trắng, chăn màu trắng, ga giường màu trắng, trắng đến mức làm cho tôi cảm thấy sợ hãi.

“Uyển Uyển đã tỉnh rồi à?” Bàn tay hơi lạnh lạnh phủ lên trán tôi.

“Anh, em làm sao vậy?” Tôi xoa xoa cái đầu vẫn còn hơi choáng váng.

“Em bị ngất. Đầu còn choáng váng không? Còn chỗ nào không thoải mái nữa không?” Anh nâng tôi đang nằm ở trên gối.

“Anh à, em mơ thấy ác mộng, em mơ thấy ba mẹ bị tai nạn xe. Cảnh trong mơ y như thật, giống như nó đã thực sự xảy ra. Em còn mơ thấy dáng vẻ cả người đầy máu nằm trên giường của mẹ...” Đầu tôi bị anh áp vào ngực gần đến nỗi có thể nghe được tiếng tim đập của anh “Đừng suy nghĩ nữa, tất cả đã có anh ở đây rồi.” Giọng nói của anh trầm mà thấp, còn trầm hơn lúc bình thường, có lẽ anh không vui.

“Anh, là em đang nằm mơ, đúng không? Anh nói cho em biết, là em đang nằm mơ, mẹ không bị tai nạn, mẹ không chết, đúng không...” Tôi tựa đầu vào vai anh, nước mắt không cầm được mà chảy xuống. Mặc dù từ nhỏ tôi không thân với mẹ, nhưng ít nhất bà cũng sinh và nuôi dưỡng tôi, cho tôi cuộc sống hai mươi năm không phải lo áo cơm gạo tiền.

Trước giờ tất cả mọi chuyện còn lại đều do các đồng nghiệp của ba mẹ và anh xử lý, còn tôi thì chỉ ngơ ngác ngồi ở một bên. Lần nữa trở lại thành phố T, đứng trước cửa nhà mà tôi ngỡ như đã cách mấy thế kỉ. Tôi chưa bao giờ nghĩ chúng tôi sẽ trở lại đây vì lý do này.

Đẩy cửa nhà ra, trong nhà có rất nhiều người đang ngồi, người quen, người không quen cũng ngồi đầy một phòng. Ông nội ngồi ở trên ghế sofa trong phòng khách, bưng ly trà, hút thuốc, mới mấy tháng không thấy mà ông nội đã như già thêm mười tuổi. Anh dẫn tôi đi qua mọi người đang ở trong phòng rồi bước lên lầu hai. Anh đỡ tôi nằm lên trên giường, giúp tôi đắp chăn.

“Uyển Uyển, anh đi xuống một lát, lát nữa sẽ lên ngủ cùng em, mấy ngày nay em chưa được ngủ một giấc trọn vẹn cho nên ngủ trước một chút đi.” Anh kéo rèm giúp tôi. Tôi nhìn gian phòng không hề thay đổi chút nào, còn ngửi thấy mùi thơm của sữa tắm anh hay dùng, nhắm mắt lại. Không biết ngủ bao lâu, ngủ đến cả người đều choáng váng, nhắm mắt lại đều là những chuyện lạ kỳ quái.

Tôi mặc thêm một cái áo khoác bên ngoài áo ngủ đi xuống dưới lầu, đám người lúc trước không còn ai nữa, anh và ông nội đang ngồi trên ghế sofa không biết đang nói những gì, quá xa nên tôi nghe không rõ. Tôi quay trở về tầng hai, tiếp tục nằm ở trên giường. Không biết qua bao lâu, tôi nghe thấy tiếng mở cửa, sau đó một cơ thể ấm áp dán sau lưng của tôi.

“Anh, có phải bởi vì chúng ta.... mà mẹ ba mới bị tai nạn xe hay không.” Tôi xoay người áp đầu trước ngực anh, tiếng tim đập của anh luôn khiến tôi có cảm giác an toàn, lần này cũng không ngoại lệ.

Editor: tyvybutchi

[Tặng zin zin zin] Chương 20 (tiếp):

“Đừng suy nghĩ lung tung, chuyện của ba mẹ là ngoài ý muốn, không phải em cũng nghe cảnh sát nói rồi ư?” Tôi áp khuôn mặt lạnh lẽo vào ngực anh, cảnh sát nói chuyện này là trách nhiệm của tài xế phía bên

kia, nhưng nếu như chúng tôi không ở thành phố A thì ba mẹ cũng không có khả năng tới thành phố A, và cũng sẽ không thể xảy ra tai nạn xe.

“Bởi vì chúng ta làm loại chuyện đó, cho nên ông trời mới khiến ba mẹ gặp tai nạn để cảnh cáo chúng ta.” Tôi vươn cánh nắm chặt hông của anh, lần này là ba mẹ, vậy lần sau sẽ là ai? Tôi chỉ còn mỗi mình anh thôi! Tôi không muốn anh sẽ gặp chuyện không may, nếu ngay cả anh cũng sẽ xảy ra chuyện thì nhất định tôi sẽ không sống nổi.

“Đừng suy nghĩ, ngủ một giấc đi, em xem mới có mấy ngày mà lại gây một vòng rồi.” Anh ôm tôi vào trong ngực, nhẹ nhàng vỗ lưng tôi, giống khi còn bé dỗ tôi đi ngủ.

Tôi đứng cạnh linh đường nhìn từng người tới dâng hương, nghe mỗi người đi qua lại nói một câu: “Nén đau buồn nhé cháu”. Lễ tang được bố trí trang nghiêm và cầu kì, vòng hoa, xe tang xếp đầy ở trong và ngoài linh đường.” Tôi mặc đồ đen ngồi ở trong phòng nghỉ của người nhà, đóng chặt cửa ngăn cách mấy câu an ủi rỗng tuếch kia. Rốt cuộc tang lễ cũng kết thúc mỹ mãn, tôi và anh cùng ông về nhà, đi theo chúng tôi về còn có cô cô và dượng.

Trong lúc tôi xuống uống nước ở nhà ăn thì nghe được bọn họ nói với ông nội muốn chuyển qua ở chung với ông, để tiện chăm sóc ông. Qua một lúc lâu nhưng ông nội vẫn không nói gì, mãi đến khi tôi tưởng ông sẽ từ chối thì lại nghe thấy ông đồng ý, nhưng ông cũng nói nếu muốn chuyển vào thì có một điều kiện đó là phải giữ căn phòng của anh hai được nguyên vẹn, không cho phép ai có ý đồ gì với căn phòng đó.

Tôi đi tới lầu hai, mở cửa phòng ngủ của ba mẹ ra, thấy anh đang mở hộc tủ không biết đang tìm cái gì. Tôi đi vào trong, anh ngẩng đầu lên nhìn tôi một cái ra hiệu tôi đóng cửa lại, tôi xoay người đóng cửa lại thì thấy trên tay anh đang cầm chùm chìa khóa mẹ để lại trước khi mất. Anh tìm thấy một cái hộp bằng đồng được khóa bằng ổ khóa sắt nằm ở tầng cuối của tủ quần áo.

Cái hộp rất bình thường, giống như cái hộp dùng để đựng tiền lẻ của mấy quán bán đồ ăn vặt ngoài đường, anh cầm chìa khóa vào khê vặn một chút, ổ khóa được mở ra. Anh mở cái hộp, bên trong không khác gì mấy so với tưởng tượng của tôi, một đồng đồ trang sức và mấy cuốn sổ tiết kiệm. Anh mở tờ giấy được gấp thành mấy lần ở trên cùng ra, tôi có chút tò mò đưa đầu tới.

Là một hợp đồng mua nhà, ngày đăng ký là hơn một năm trước, địa chỉ nhà là ở trung tâm thành phố A. Trên hợp đồng mua nhà là tên của anh. Anh nhanh chóng liếc nhìn toàn hợp đồng mấy lần và vài đồ vật bên trong một chút, sau đó đẩy lại rồi khóa kỹ cái hộp, sắp xếp đồ vật bị đảo lộn lại chỗ cũ rồi dặt tay tôi ra khỏi phòng cùng với cái hộp.

21. Chương 21

Đứng ở sân bay thành phố A, mới rời đi có mấy ngày ngắn ngủn mà lần nữa trở lại thành phố A tôi cảm giác như đã rời đi rất lâu rồi. Ra khỏi cửa máy bay, tôi thấy Từ Tiểu Nhã đang vẫy vẫy tay với tôi từ phía xa, bên cạnh còn có Từ Tiểu Trí và Triệu Dật Hiền. Không ngờ bọn họ lại cùng đến đây.

“Tiểu Uyển Uyển, đừng quá đau lòng, chờ cậu nghỉ ngơi mấy ngày mình sẽ dẫn cậu đi dạo khắp thành phố A, cậu sẽ vui vẻ và quên hết chuyện buồn nhanh thôi.” Từ Tiểu Nhã ôm chặt tôi, sau đó lại làm mặt quỷ với tôi. Tôi giật nhẹ môi cười cười: “Trường học...” Gần nửa tháng không đến trường không biết có phải học lại hay là phải thi lại không nữa.

“Yên tâm đi, cậu cũng biết lên lớp thấy không điểm danh mà, hơn nữa cho dù có điểm danh thì mình cũng sẽ giúp cậu điểm danh... lại nói trong lớp hơn một nửa là không đi học, cho nên thiếu một mình cậu cũng chẳng sao đâu. Không sao! Không sao!” Từ Tiểu Nhã vỗ vỗ vai của tôi, cầm lấy hành lý trong tay tôi rồi đưa cho Triệu Dật Hiền bên cạnh.

Chúng tôi một nhóm năm người trở lại chỗ ở, tôi cất hành lý vào căn phòng đã lâu không ở nhưng vẫn không hề thay đổi kia, tất cả đều giống như lúc chúng tôi rời đi, ngay cả ly nước ép hoa quả đã uống còn lại

một nửa cũng vẫn còn nguyên trên bàn trà. Tôi mở tủ lạnh ra xem, không có đồ ăn gì, có lẽ trong khoảng thời gian chúng tôi rời đi đã từng bị điện nên mấy thức ăn bỏ trong tủ lạnh đều bốc ra mùi hôi là lạ.

“Anh à, em đi siêu thị mua chút thức ăn, đồ trong tủ lạnh đều bị hư rồi. Trong nhà không còn cái gì ăn được cả.” Tôi lấy túi rác nhét toàn bộ đồ hư trong tủ lạnh vào.

“Anh đưa em đi.” Anh đứng lên.

“Không cần, anh ở lại nói chuyện với bọn họ đi, siêu thị cách đây không xa, một lát em sẽ về.” Tôi lắc đầu một cái.

“Tiểu Uyển Uyển, mình đi với cậu, một mình cậu đi nhất định sẽ không xách đồ về nổi đâu.” Từ Tiểu Nhã cầm ly uống vài hớp nước rồi đứng lên.

“Anh cũng đi, có con trai đi theo mang đồ vẫn tốt hơn.” Triệu Dật Hiền đứng lên.

“Đúng rồi đúng rồi, các thanh niên trai tráng mấy anh nhìn hai cô gái yếu ớt như chúng tôi túi lớn túi nhỏ đi mua đồ mà không đi theo thì rất không biết suy nghĩ rồi.” Từ Tiểu Nhã giờ tay lên có ý đồ khác vỗ vai Triệu Dật Hiền.

“Chú ý an toàn, trở về sớm một chút.” Anh móc ví tiền trong túi áo ra đưa cho tôi.

“Vâng, em biết rồi.” Tôi gật đầu một cái rồi xoay người cười cười với Từ Tiểu Trí. Tôi đẩy xe mua hàng đi lung tung trong siêu thị.

“Dạo này em gầy quá, uống chút sữa tươi bồi bổ đi.” Một hộp sữa được đưa tới trước mặt tôi, là Triệu Dật Hiền. Tôi gật đầu một cái nhận lấy sữa tươi rồi thả vào trong xe mua hàng.

“Tiểu Uyển Uyển, mình đẩy xe giúp cậu, cậu uống đi, cậu phải ăn nhiều một chút, xem xem cậu đã gầy thành cái dạng gì đây này.” Từ lúc vào siêu thị liền đã không thấy Từ Tiểu Nhã chạy đi đâu, giờ không biết ôm ở đâu ra một đồng đồ ăn vặt ném vào trong xe mua đồ. Tôi nhìn đồng bánh bích quy, kẹo đường, ô mai, thịt bò khô, kẹo cao su... chất hơn nửa xe, may là anh không đi cùng, nếu không lại cau mày rồi. Đi đến khu bán thực phẩm tươi sống, tôi đang do dự không biết nên mua cái gì để nấu cơm tối thì quay đầu nhìn thấy vẻ mặt thèm thuồng của Từ Tiểu Nhã đang nhìn chằm chằm cua đồng trong chậu nước.

“Cậu muốn ăn à?” Tôi đưa tay vỗ vỗ vai Từ Tiểu Nhã.

“Ừ, lần trước mẹ mình có mua, nhưng bà ấy không biết làm, vùi vị rất khó ăn.” Từ Tiểu Nhã vươn tay nghịch mấy con cua trong chậu. Chỉ hai ngày nữa là tới trung thu, lúc này ăn cua là ngon nhất, anh cũng rất thích ăn. Tôi cũng đi theo Từ Tiểu Nhã đến gần chậu lựa chọn vài con cua.

“Tiểu Uyển Uyển, cậu biết làm à?” Từ Tiểu Nhã nhìn tôi chọn cua, hai mắt cô ấy tỏa sáng nhìn tôi. Tôi gật đầu một cái, nói: “Rất đơn giản, cũng làm rất ngon.”

Tôi chọn năm con cua béo mập rồi bảo nhân viên bán hàng đặt vào trong xe đẩy, hơn nữa vừa rồi chọn trái cáu, thịt, còn có sữa tươi, đồ ăn vặt, tất cả chất thành một đồng, xe đẩy có chút nặng, nhưng mà thôi cố chút sức là được. Đột nhiên trên tay chột nhẹ, Triệu Dật Hiền kéo xe đẩy của tôi qua, tôi có chút ngượng cười cười với cậu ta, còn cậu ta chẳng có biểu tình gì.

Xách theo mấy túi thức ăn lớn về đến nhà thì đã qua thời gian cơm trưa, anh và Từ Tiểu Trí, Triệu Dật Hiền ngồi ở trên ghế sa lon không biết nói cái gì. Còn Từ Tiểu Nhã thì ngồi trước TV loay hoay đùa với cái máy chơi game lần trước mới mua chỉ dùng vài lần.

Tôi trở về phòng lấy hành lý mang từ thành phố A đã được giặt mang đi gấp rồi xếp vào trong tủ treo quần áo, lúc đụng đến hành lý của anh, dưới đáy thấy cái túi da nặng trĩu, tôi có một chút do dự muốn mở ra xem một chút những thứ đồ khác, khi đụng đến một gói đồ được dán kín thì ngừng lại, có gì đáng xem đâu chứ? Đồ mà mẹ để lại không có gì khác ngoài đồ trang sức và tiền, hơn nữa còn có hộp đồng mua nhà. Sẽ còn có chuyện gì ngạc nhiên để xem sao?

Tôi kéo ngăn tủ trên đầu giường bỏ túi da vào, sau đó cầm lấy khung ảnh gia đình được chụp từ tết âm lịch đặt trên tủ ở đầu giường, sau đó suy nghĩ một chút rồi lại mang nó đi ra phòng ngủ, rồi đặt nó trước máy

tính. Ngẩng đầu nhìn chiếc đồng hồ được treo trên phòng khách, đã bốn giờ hơn. Tôi xách mấy con cua lúc trưa mua ở siêu thị đi rửa sạch.

Cua này, làm rất đơn giản, nhưng rửa cho nó cũng phiền toái nhất. Phải mất hơn nửa tiếng mới rửa sạch sẽ được mấy con cua, sau đó mang lên nồi bắt đầu hấp. Cơm tối Từ Tiểu Nhã rất hào hứng ăn những hai chén cơm lớn, còn ăn sạch món cua ngay cả một chút nước còn sót lại cũng không bỏ qua.

Cơm nước xong, Từ Tiểu Nhã bắt nhả dựa nửa người trên cái ghế vỗ vỗ cái bụng ăn no hơi căng lên: “Tiểu Uyển Uyển, cậu thật lợi hại, làm ngon hơn mẹ mình gấp mười lần, không, phải là hơn gấp trăm lần, ai mà cưới được cậu về là cả đời tên đó có lộc ăn, bây giờ mình thật muốn mình là con trai quá đi, nếu như vậy thì nhất định mình sẽ lập tức cưới cậu về nhà.”

“Phải, phải, nếu cậu là con trai thì nhất định mình sẽ gả cho cậu.” Tôi vỗ vỗ vai của Từ Tiểu Nhã rồi đưa cho cô ấy một ly trà hoa cúc.

“Đúng vậy, mình cũng muốn ăn cậu về nhà nấu cơm, chỉ sợ có vài người không muốn thôi!” Từ Tiểu Nhã nói còn liếc mắt ra hiệu cho Triệu Dật Hiên đang bưng cái ly. Tôi mơ hồ cảm thấy có cái gì đó, nhưng vẫn chẳng muốn nghĩ thêm, có vài thứ tôi không có quyền được tìm hiểu.

22. Chương 22

Trở lại trường học, lên lớp, tan học, thỉnh thoảng đi dạo phố cùng Từ Tiểu nhã, tất cả vẫn giống như cũ, trừ việc đột nhiên tôi biến thành cô nhi không có cha mẹ ra thì tất cả đều không thay đổi.

“Tiểu Uyển Uyển, tan học cậu muốn đi đâu không?” Từ Tiểu Nhã vỗ vai của tôi, hỏi.

“Không biết, nhưng có lẽ sẽ đi mua một ít đồ!” Buổi sáng lúc ra cửa anh nói với tôi buổi tối có chút chuyện nên sẽ về trễ một chút, tôi không muốn ở một mình ngồi không trong phòng, vừa vặn mấy hôm trước cùng Tiểu Nhã đi dạo mua được cái bình hoa thủy tinh nhưng vẫn chưa có hoa cắm vào, hôm nay đi mua một ít thôi.

“Tiểu Uyển Uyển hôm nay nhà mình có việc, không thể đi mua đồ với cậu, một mình cậu đi được chứ?” Từ Tiểu Nhã nhìn tôi xin lỗi.

“Cậu đi làm việc của cậu đi, mình đi mua một mình rồi sẽ về.” Tôi có chút buồn cười nhìn cô ấy, dù sao tớ cũng ở thành phố này mấy tháng rồi, chẳng lẽ còn có thể bị lạc đường, mà dù có lạc đường tôi cũng sẽ tìm người đi đường mà hỏi, hoặc ngồi xe taxi, thật sự coi tôi là con nít hay sao.

“Vậy mình đi trước, lần sau sẽ đi dạo với cậu.” Chuông tan giờ học vừa vang lên, thầy giáo còn chưa kịp tuyên bố thì Từ Tiểu Nhã đã xách cặp lao ra khỏi phòng học. Tôi cũng cất mấy thứ trên bàn vào cặp chuẩn bị rời đi. Mới vừa đi hai bước, dây cột bím tóc không biết bị người nào dùng sức lôi xuống.

“Lý Ngọc Uyển, hôm nay anh trai cuồng yêu em gái của cậu không đi cùng à?” Sau lưng vang lên giọng nói hơi quen thuộc. Tôi xoay người mạnh mẽ giật tóc trong tay cậu ta trở về: “Triệu Tiểu Vũ mắc mớ gì tới cậu!”

“Ha ha, tôi chỉ tò mò là tại sao vị anh trai ưu tú của cậu lại yên tâm để cậu đến cái trường này.” Cậu ta cười không có ý tốt, cách ăn mặc của cậu ta hôm nay vẫn không khác gì với tác phong không đứng đắn lúc trước.

“Anh mình cũng phải đi học, làm sao có thể cả ngày ở cùng với mình được chứ.” Tôi lui về phía sau hai bước, cả người dán lên tường định thừa dịp cậu ta không chú ý mà chạy đi. Bình thường không bao nhiêu người đi học, mà bây giờ trong phòng học ngoại trừ tôi ra cũng chỉ còn mỗi cậu ta, nếu tôi muốn gọi cứu mạng cũng không có người.

“Không ngờ lại có thể gặp được cậu ở chỗ này, hơn nữa còn học cùng một mái trường cơ đấy.” Hình như cậu ta nhìn thấu ý đồ của tôi, chống tay lên tường ngăn tôi chạy trốn.

“Tôi cũng không ngờ.” Sớm biết gặp phải cậu ta ở ngôi trường này, có chết tôi cũng không tới đây học. Nhìn thấy cậu ta tôi lại nhớ chuyện bị sỉ nhục suốt ba năm tiểu học.

“Tóc cậu vẫn dài như vậy, hẳn đã là giữ rất lâu rồi, tôi nhớ hình như là hơn mười năm rồi.” Cậu ta rảnh rồi vươn tay cầm sợi tóc của tôi lên nắm vào trong lòng bàn tay rồi vò vò.

“Đã hơn mười năm, cậu đừng có kéo tóc tôi nữa có được hay không, cũng không còn là con nít nữa.” Tôi khua tóc ra khỏi bàn tay cậu ta.

“Nhưng là mùi hương trên người cậu vẫn giống hồi đó, hơn nữa cậu cũng đẹp hơn trước kia.” Đột nhiên một khuôn mặt đưa sát vào một bên tóc mai của tôi, hơi thở cực nóng thổi bên tai tôi. Tôi bị tình huống đột nhiên này dọa đến ngây ngẩn cả người, cậu ta đang làm cái gì. Không phải cậu ta rất ghét tôi sao? Tôi nhớ năm đó khi tôi khóc rồi méc với thầy giáo là cậu ta giật tóc tôi, tôi nhớ cậu ta còn nói với mấy bạn học khác là bởi vì tôi rất thích khóc lại hay đánh anh trai nên cậu ta thấy ngứa mắt mà giật tóc tôi. Cậu ta vươn tay định tháo dây cột tóc phía sau của tôi ra “Tôi vẫn thích cậu xoa tóc hơn.”

Tôi sợ hết hồn đẩy cánh tay đan chắn ngang của cậu ta ra, chạy ra khỏi phòng học

“Uyển Uyển, em đang nghĩ gì vậy?”

“A, giấy của anh đây.” Tôi lấy giấy bên cạnh mình đưa cho anh.

“Uyển Uyển, anh muốn lấy tờ báo trên tay em kìa!” Anh vỗ vỗ đầu của tôi đặt giấy lên trên khay trà.

“Dạ, báo của anh đây.” Tôi lại đặt tờ báo lên tay của anh một lần nữa.

“Hôm nay xảy ra chuyện gì sao?” Anh vươn tay ôm tôi vào trong ngực.

“Không có gì. Chỉ là suy nghĩ lung tung một chút thôi.” Tôi áp đầu vào ngực anh, anh cầm tay tôi lên vuốt vuốt.

“Ở trường học có tốt không, học với bạn học như thế nào?” Anh cầm một nắm tóc của tôi lên quẹt nhẹ qua mặt tôi.

“Rất tốt... cũng chỉ là đi học, rồi lại tan học, em cũng không quen mấy bạn cùng lớp nên không nói chuyện gì cả.” Tôi bắt lấy bàn tay anh đang nắm đuôi tóc của tôi rồi ngậm vào trong miệng.

“Thế Triệu Tiểu Vũ thì sao, có làm phiền em không?”

“A... Không có...” Hôm nay chuyện kia cũng không tính là làm phiền nhĩ.

“Anh, lúc còn nhỏ anh có thích chọc ghẹo mấy bạn nữ hay không?” Tôi ngẩng đầu lên nhìn anh đang xem báo. Không biết đã từng đọc ở quyển sách nào đó, nói là khi còn bé có một cậu bé thích một cô bé nhưng lại không tìm được cách biểu đạt nên đã bắt nạt cô bé ấy. Nhưng kì lạ ở chỗ cô bé bị bắt nạt trong nhiều năm kia, sau này khi lớn lên lại quen dần với việc bị cậu bé kia bắt nạt.

“Không có.”

“Vậy anh có từng cảm thấy bạn nữ nào thật đáng yêu không?” Có lẽ anh không giống người khác đi, nên có nghĩ thế nào tôi cũng không tưởng tượng được đáng về bắt nạt người của anh.

“Có!” Anh thả tờ báo trong tay xuống rồi ôm tôi gật đầu một cái.

“Là ai ? Là ai, là ai?” Tôi đổi sang ngồi ở trên đùi anh bắt lấy tay của anh lắc lắc, tôi chưa từng nghe thấy anh nói cảm thấy bạn nữ nào đáng yêu cả.

“Uyển Uyển ghen sao?” Anh kê trán lên trán tôi.

“Ừm. Đương nhiên rồi!” Tôi dùng sức gật đầu, anh là của tôi, là của một mình tôi, tôi không muốn người khác giành với tôi.

“Lúc còn nhỏ anh cảm thấy cô bé dễ thương nhất chính là Uyển Uyển.” Môi anh nhẹ nhàng đặt lên môi tôi, hơi thở nóng rực phả vào trong miệng

“Tan học ngày mai anh sẽ tới đón em!”

23. Chương 23

Ngày hôm sau lên lớp, vừa bước vào phòng học tôi liền cẩn thận quét cả lớp một lượt, từ trái sang phải, từ trên xuống dưới cũng không nhìn thấy bóng dáng quen thuộc, tôi thở phào nhẹ nhõm ngồi trở lại chỗ thường ngồi.

“Tiểu Uyển Uyển, cậu đang nhìn gì vậy? Vừa vào lớp liền thấy cậu không ngừng nhìn loạn khắp nơi.” Tiểu Nhã vỗ vỗ vai gọi tôi vẫn còn đang không nhìn được nhìn về phía sau trở về.

“Không có gì, chỉ xem một chút hôm nay có bao nhiêu người đến lớp mà thôi.” Tôi chuyên ánh mắt trở lại quyển sách ở trên bàn.

“Không phải vẫn giống như mọi ngày sao, người muốn đến vẫn đến, người không muốn đến thì vẫn không đến.” Từ Tiểu Nhã quét một vòng đám người ngồi rời rạc ở hàng sau.

“A, mình chỉ là tùy tiện nhìn một chút thôi.” Tôi cúi đầu có chút giấu đầu hử đuôi.

“Hôm qua cậu đi mua được đồ chưa?”

“Chưa, định hôm nay mới đi.” Ngày hôm qua đột nhiên xảy ra chuyện kia làm cho tôi một đường chạy về nhà, căn bản không nhớ đến ý định phải đi mua đồ.

“Vậy hôm nay mình đi với cậu. Hôm nay mình rảnh.”

“Ừm!” Tôi gạt đầu một cái, tuy tối hôm qua anh nói tan học hôm nay sẽ đến đón tôi, nhưng tôi nhớ hình như cả ngày hôm nay anh đều có lớp, cho nên hôm qua chắc anh chỉ là thuận miệng nói một chút mà thôi. Anh luôn biết rõ sáng hôm nào tôi có lớp, chiều hôm nào có tiết, lúc thì tan học, nhưng mà tôi thì lại luôn không nhớ rõ rốt cuộc lúc nào thì anh đi học, lúc nào thì nghỉ ngơi.

Tiết học hôm nay thật đúng là không biết nói làm sao, lên nửa giờ, một giáo viên lạ mặt vọt vào lớp tôi gọi giáo viên đứng tiết của chúng tôi ra ngoài hồi lâu, sau đó giáo viên đứng tiết trở lại liền giải thích không thể học tiếp được nữa. Sau một lát lại tiếp tục bị gọi đi, lần này là đi đến lúc tan học cũng không trở lại.

Tôi có chút im lặng nhìn cửa phòng học mở lớn, nhìn bộ dạng của thầy hắn là sẽ không trở về rồi. Tôi cất sách và bút vào trong túi xách, lại nhìn tấm bảng đen viết mấy chữ linh tinh một chút, buổi sáng hôm nay coi như mất trắng, cái gì cũng chưa giảng đã đi.

“Sớm biết hôm nay như vậy đã không tới rồi, tối hôm qua ba giờ mình mới ngủ! Thôi đi nào, đi mua đồ của cậu đi.” Từ Tiểu Nhã vỗ vỗ cánh tay tôi.

“Ừ, đi thôi!” Tôi xách balo kéo Từ Tiểu Nhã ra khỏi phòng học.

“Uyển Uyển tan học rồi sao?” Vừa đi ra cổng trường liền nhìn thấy anh đang đứng ở đó, khí chất và quần áo không giống với học sinh ở đây của anh đã thu hút ánh nhìn chăm chú của phần lớn thầy trò đang đi từ trong trường đi ra.

“Anh...” Tôi có chút vui mừng bước nhanh tới chỗ anh, khoác lấy cánh tay anh. Ngày hôm qua tôi còn tưởng anh chỉ là thuận miệng nói một chút mà thôi, không ngờ anh thật sự tới đón tôi.

“A! Cậu cho chị mình leo cây (*)!” Từ Tiểu Nhã đi tới trước mặt anh, vẻ mặt có chút mùi vị hả hê.

(*): thất hẹn.

“Tôi cũng không có đồng ý lời mời hôm nay của Từ Tiểu Trí, tôi chỉ nói là sẽ cân nhắc!” Anh vươn tay ôm tôi ở bên người.

“Uổng phí chị mình ăn mặc xinh đẹp như vậy. Hôm nay chị mình về nhà sắc mặt kia khẳng định rất đẹp mắt.” Từ Tiểu Nhã khoác tay lên vai tôi, vẻ mặt giống như đang định bỏ đá xuống giếng.

“Anh à, có phải là em làm trễ nãi chuyện gì của anh hay không?” Nghe nói Từ Tiểu Trí và anh cùng được chọn làm ứng cử viên cán bộ của hội học sinh, hắn là hôm nay bọn họ có chuyện gì đó cần thương lượng nên mới hẹn nhau.

“Không có việc gì, anh tới đón em cùng nhau đi dạo một chút rồi về, không phải em nói muốn mua chút đồ sao?” Anh vỗ vỗ đầu tôi ý bảo tôi đừng suy nghĩ lung tung.

“Tiểu Uyển Uyển, nếu anh cậu đã đi với cậu rồi thì mình không đi nữa, mình chạy về xem kịch vui!” Từ Tiểu Nhã vậy vậy tay với tôi, bắt một chiếc taxi vừa đi ngang qua ngồi lên.

Editor: tyvybutchi.

Chương 23 (tiếp):

“Anh hai, thất hẹn không tốt lắm đâu!” Anh là người vẫn luôn rất tín ước, lần này thất hẹn với Từ Tiểu Trí không biết ngày mai Từ Tiểu Trí có tức giận hay không, nghe giọng của Từ Tiểu Nhã thì hình như cô ấy rất chờ mong buổi hẹn hôm nay.

“Anh không có hẹn với cô ấy, chỉ nói là sẽ cân nhắc.” Anh khoát vai tôi đi trên đường lớn.

“Anh à, có phải Từ Tiểu Trí... Từ Tiểu Trí thích anh hay không!” Đi hồi lâu, tôi đột nhiên cảm giác gần đây thái độ của Từ Tiểu Trí đối với anh hơi khác thường.

“Không biết!” Tôi thấy anh lắc đầu. Hắn là có đi, ngoài Từ Tiểu Trí ra thì lần lửa trại lúc trước cũng có mấy nữ sinh dùng ánh mắt kì lạ nhìn anh, có chút ái mộ và một chút gì đó khác, còn có người nữ sinh đưa cái ly cho anh giống tôi đến mấy phần kia cũng là như thế.

“Anh à...” Tôi dùng sức níu chặt tay anh, dường như chỉ có làm như vậy thì anh mới sẽ vẫn thuộc về tôi, vĩnh viễn cũng sẽ không tách ra.

“Em đừng nghĩ lung tung, em chính là như vậy mà buổi tối mới luôn ngủ không ngon. Từ Tiểu Trí chẳng qua chỉ là một người bạn học tương đối hợp ý thôi, cũng giống như bọn An Đăng, Triệu Dật Hiên vậy.” Một tay anh nhẹ nhàng cầm bàn tay đang níu chặt đến có hơi trắng bệch của tôi.

“Ô, đây không phải là người anh trai thân yêu mà Lý Ngọc Uyển vẫn luôn bám dính ư, thế nào, bởi vì chuyện ngày hôm qua mà hôm nay tìm anh trai tới làm chỗ dựa à?” Từ sau lưng truyền đến giọng nói có chút quen tai. Tôi và anh đồng thời quay đầu, đứng phía sau là Triệu Tiểu Vũ với cách ăn mặc vẫn giống ngày hôm qua, phía sau hắn còn mấy nam sinh ăn mặc gần giống như hắn.

“Nhìn thấy tôi liền kinh ngạc vậy sao? Không phải cậu đã sớm biết tôi và cô ấy học cùng trường sao, sớm muộn gì cũng sẽ gặp thôi!” Hắn duỗi ngón tay chỉ tôi đang đứng ở bên cạnh anh.

“Anh à, không cần để ý đến cậu ta, chúng ta đi.” Tôi kéo tay anh xoay người liền muốn rời đi.

“Thế nào, gặp bạn cũ cũng không muốn ngồi xuống ôn chuyện sao? Cũng đúng nha, lúc tan học hôm qua chúng ta đã ôn chuyện rồi! Mình đã nói cậu xoa tóc như vậy sẽ đẹp hơn, so với đuôi sam hôm qua đẹp mắt hơn nhiều.” Hắn đi về phía trước hai bước, vươn tay muốn nắm lấy tóc rũ xuống hai bên vai tôi. Tôi lui về sau hai bước, anh cũng chặn ở trước người tôi.

“Lý Ngự Chương, có thể thời tiểu học tôi đánh không lại cậu nhưng không có nghĩa bây giờ tôi vẫn còn đánh không lại cậu.” Sắc mặt hắn có chút giận dữ bất mãn.

“Anh à, mau đi thôi, đừng để ý đến loại người như thế.” Tôi dùng sức kéo tay anh đi đến ven đường, người đi trên đường cũng có chút tò mò dừng chân quan sát. Tôi liếc mắt thấy có một chiếc xe taxi trông chỗ đang lái ngang qua chúng tôi, tôi liền dùng sức vẫy vẫy tay, xe taxi dừng ở bên cạnh vỉa hè, tôi đẩy mạnh anh vào chỗ ngồi phía sau, chính mình cũng chen vào thuận miệng nói với tài xế một địa chỉ trong trí nhớ.

Xe khởi động, tôi quay mặt sang nhìn Triệu Tiểu Vũ ở ngoài xe cũng đan nhìn tôi, về mặt hắn nhìn không ra là biểu tình gì, mãi đến khi bóng dáng hắn càng ngày càng xa, càng ngày càng nhỏ, tôi mới thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng đã giải quyết xong mọi chuyện. Tôi quay mặt sang hít mắt nhìn anh, ánh mặt trời phản xạ ở trên mặt kính làm cho tôi không nhìn rõ lắm về mặt của anh.

“Anh à, không như anh nghĩ đâu, lúc tan học ngày hôm qua em gặp phải cậu ta, cậu ta nắm tóc của em sau đó nói chuyện với em mấy câu, chỉ là nói mấy câu mà thôi.” Cái tên Triệu Tiểu Vũ chết tiệt này, Triệu Tiểu

Vũ thối, nói cái gì mà ôn chuyện, nghe qua chỉ làm cho người ta cảm thấy mập mờ, cũng khó trách anh sẽ tức giận.

Tôi vừa định giải thích tiếp một chút thì tài xế xoay đầu lại nói cho chúng tôi biết đã đến nơi rồi. Anh lấy tiền ra thanh toán, tôi xuống xe đứng trên đường có chút lạ lẫm, đây là đâu vậy? Hình như tôi chưa từng tới bao giờ. Tôi xoay đầu lại nhìn về mặt của anh không khác thường ngày là bao, hẳn là anh đã không còn tức giận nữa rồi nhỉ.

Tôi kéo tay anh đi dạo trên con đường lạ lẫm, mua một bó Bạch Hợp, còn mua thêm đồ ăn vặt, trái cây và đồ ăn tối, thuận đường còn đi dạo tiệm sách mua mấy quyển manga và tạp chí.

Về đến nhà tôi cầm hoa mới mua vào trong bình, sau đó rửa tay đến phòng bếp làm cơm tối, anh vẫn giống như bình thường ngồi trên ghế sofa xem báo và tạp chí hôm nay mới mua.

Cơm tối làm xong, tôi vừa dọn chén không vừa không ngừng nhìn lên mặt của anh, dường như so với bình thường không có gì thay đổi, vẫn lẳng lặng không nhìn thấy manh mối gì. Hẳn là anh đã không còn tức giận nữa nhỉ, hơn nữa tôi cũng không phải cố ý gạt anh, tôi chỉ là không biết nên nói gì mà thôi, hơn nữa tôi cũng không có ôn chuyện cũ gì với tên đó... chỉ là vừa nói mấy câu liền bị tên đó nắm tóc.

Ăn cơm tối xong tôi như thường ngày vùi ở trong ngực anh xem tivi và ăn trái cây, cầm điều khiển trong tay tôi chuyển hết kênh này sang kênh khác.

“Uể uể, thay cái mới đi, cái này đã dùng gần ba năm rồi.” Anh buông tờ báo trong tay xuống, cầm điện thoại tôi ném ở trên khay trà lên vuốt vuốt.

“Dù sao em cũng không có dùng điện thoại nhiều, cái này vẫn còn sử dụng tốt mà.” Điện thoại di động của tôi vẫn là màn hình trắng đen và âm điệu đơn sơ, với điện thoại màn hình màu, chụp hình cộng thêm MP3 gì đó thì đã lạc hậu rất nhiều, sớm nên thay cái mới, nhưng vì cái điện thoại di động này là do anh đã để dành ba tháng tiền ăn vặt mua cho tôi, cho nên tôi vẫn không nỡ thay cái mới.

“Trong danh bạ em vẫn chỉ lưu có mấy số này!” Anh mở danh bạ trong điện thoại di động của tôi ra, kéo lên kéo xuống cũng chỉ mười mấy số điện thoại. Anh, nhà (đt bàn), ông nội, Từ Tiểu nhã, Tinh Tinh, còn có mấy giáo viên trong trường học.

“Em không thích lưu số điện thoại lạ, hơn nữa lưu mà không gọi thì em lưu làm gì.” Tôi cầm điện thoại di động nhìn những số điện thoại trên đó, trừ điện thoại của anh là tôi có thể nhớ được ra thì còn lại tôi đều không thể nhớ hết nổi.

“Ngày mai là Chủ Nhật, có muốn đi đâu chơi hay không?” Anh vòng tay ôm chặt eo tôi, cái trán nhẹ nhàng dán lên trán tôi.

“Không biết nữa, nhưng gần đây thời tiết rất tốt, không quá nóng, nếu như có thể đến ngoại ô ăn cơm dã ngoại thì thật là tốt.” Tôi nhớ lúc học tiểu học, có một lần chủ nhật tôi và anh hai, cả hai trộm rất nhiều đồ ăn ở nhà lên cắm ra sân sau ăn trộm.

“Vậy ngày mai ra ngoại ô đi.”

“Ừm!” Tôi gật đầu một cái. Tắm xong, tôi bọc áo choàng tắm từ phòng tắm xông vào phòng ngủ. Mùa thu của thành phố A không khác mùa đông của thành phố T lắm, không có ánh nắng ấm áp vào ban ngày, lạnh đến làm cho người ta chịu không nổi.

Tôi vọt vào phòng ngủ trở tay đóng kín cửa rồi vén chăn lên chui vào, sau đó cởi áo choàng tắm trên người ra từ trong chăn vương tay ném ở trên ghế bên cạnh.(*). Cả người lạnh lạnh mang theo một chút ướt át dán vào cơ thể ấm áp của anh thật chặt. Anh để quyển sách trên tay xuống nằm vào chăn ôm cơ thể còn hơi lạnh lẽo của tôi vào trong ngực.

(*): hành động giống Mr Bean lột quần áo trong thùng cacton khi xem tivi mà bị rè đài ý

“Hôm qua em và tên đó đã nói những gì?” Anh xoay người đè ở trên người tôi, anh kéo cổ áo ngủ, đặt những nụ hôn đầy đặc vào đầu vai trần trụi của tôi.

“Không có gì cả, cậu ta chỉ nói tóc em vẫn dài như khi còn bé, rồi lại vẫn khi dễ em giống như lúc nhỏ.” Tôi thở nhẹ né tránh bàn tay anh đang thăm dò vào quần áo ngủ của tôi.

“Tên đó không còn nói gì nữa sao?” Nút áo ngủ bị mở, một cái khế cắn có chút đau đớn rơi xuống trên xương quai xanh của tôi.

“Cậu ta hỏi em có phải đã nuôi tóc dài hơn mười năm rồi hay không.” Tôi uốn éo người tránh né ngón tay thon dài đang trêu chọc phái nữ mềm mại giữa hai chân tôi.

“Còn gì nữa không?” Cơ thể nóng bỏng đè ép tôi, không để cho tôi né tránh.

“Hết rồi!” Tôi cố gắng quay lưng lại thay đổi tư thế thành nằm nghiêng ở trên giường muốn tách khỏi ngón tay trêu đùa.

“Uyển Uyển nói dối, nhất định là còn.” Lại một nụ hôn mang một chút đau đớn rơi xuống phía sau cổ và trên lưng trần trụi ẩm ướt của tôi.

“Cậu ta còn nói em vẫn thơm như lúc trước.” Vừa dứt lời, mùi vị nóng bỏng mang theo trần đầy đoạt lấy từ phía sau thật sâu vùi vào nơi mềm mại trong cơ thể tôi.

“Sau này không được nói chuyện với tên đó nữa.”

“Được... a...” Tôi cắn môi dưới ngăn tiếng rên rỉ đã tràn đến bên môi.

“Uyển Uyển, không cần nhịn, anh thích giọng của em.” Giọng anh mang theo tiếng thở dốc thật thấp, nam thể cực nóng không ngừng đụng chạm lấy nơi mềm mại của tôi. Tiếng thở dốc trầm thấp đan vào tiếng rên rỉ mảnh mai, dệt thành một đóa hoa hồng mang sắc màu dục vọng đen tối.

24. Chương 24

Thời gian thoáng một cái chúng tôi đã ở lại thành phố A được 3 năm, tôi rốt cuộc lấy được bằng tốt nghiệp từ trường học, mặc dù không có cảm giác ba năm ở trường này học được thứ gì, nhưng tóm lại cuối cùng cũng kết thúc.

Trong lớp rất nhiều người dường như vội vã tìm việc làm, ngay cả Tiểu Nhã cũng gửi đi rất nhiều hồ sơ và tin tìm việc, cũng nhận được vài cuộc điện thoại tới phỏng vấn của công ty. Nhưng những thứ này dường như không có liên quan đến tôi, anh nói cứ xem đi đã, chờ một chút, không biết còn phải chờ gì nữa.

Gần đây anh luôn rất bận, mỗi ngày ra cửa rất sớm rồi tối muộn mới về, tôi rảnh rỗi ở nhà không phải mua thức ăn nấu cơm thì chính là dạo phố mua đồ, cũng không biết nên làm cái gì mới tốt. Tôi cũng từng giấu anh lên đưa mấy phần sơ yếu lý lịch cho Tiểu Nhã gửi dùm, nhưng vẫn luôn đá chìm đáy biển không có hồi âm.

“Anh, em muốn ra ngoài tìm việc làm!” Tôi ngẩng đầu từ trong ngực anh, tầm mắt xuyên qua tài liệu trong tay anh nhìn chằm chằm.

“Ở nhà không tốt sao?” Anh nhẹ nhàng vuốt tóc tôi, mắt vẫn dán vào tài liệu không nhìn tới tôi.

“vấn đề không phải tốt hay không mà là em đã học lâu như vậy, rốt cuộc cũng tốt nghiệp, hơn nữa tất cả mọi người đều đang tìm việc.” Tôi rút tài liệu trên trong tay anh ném lên bàn trà.

“Tiền tiêu vặt của em không đủ sao?” Anh cầm lại tập tài liệu tôi ném trên bàn tiếp tục xem.

“Đủ thì đủ tiêu, nhưng mà em muốn ra ngoài làm việc, hơn nữa tiền ba mẹ để lại sẽ có một ngày dùng hết.” Tôi đưa tay lấy tập tài liệu trong tay anh lần nữa, sau đó đè dưới người.

“Uyển Uyển đi làm chính là để kiếm tiền, tiền trong nhà bây giờ coi như em không ra ngoài làm việc thì cũng đủ cho em tiêu, sao em còn muốn ra ngoài làm việc chứ?” Anh nhăn mày nhìn tôi.

“Em chính là muốn ra ngoài làm việc!” Tôi có chút tức giận xoay mặt. Người khác đều ra ngoài tìm việc, còn tôi thì mỗi ngày ngồi nhà là làm sao chứ.

“Uyển Uyển...”

“Nếu như ở thành phố A em không tìm được việc thì sẽ về thành phố T, ông nội mấy ngày trước gọi điện thoại nói muốn em về.” Mấy ngày trước ông nội đã lâu không có liên lạc gì điện thoại nói cho tôi biết, nếu như không tìm được việc ở thành phố A thì về thành phố T, ông sẽ nghĩ cách tìm việc cho tôi.

“Uyển Uyển...” Giọng anh có chút bất đắc dĩ.

“Nếu anh không cho em tìm việc ở thành phố A thì mai em sẽ về thành phố T.” Tôi ném xong câu này liền đi vào phòng đóng cửa lại. Sáng sớm, tôi đang mơ màng ngủ thì nghe được tiếng chuông điện thoại.

“Alo...” Trên điện thoại hiện dãy số xa lạ.

“Tiểu Uyển sao? Mình là Tiểu Trí.”

“Có chuyện gì sao? Anh mình đến trường rồi.” Tôi và Tiểu Nhã quan hệ rất tốt, nhưng với Tiểu Trí thì bình thường, thuộc kiểu bạn bè gặp mặt gật đầu nhẹ...

“Mình biết, Ngự Chương bảo mình cùng đi với cậu đến hội tuyển dụng. Khoảng ba mươi phút nữa mình sẽ đến đón cậu.”

“Mình biết rồi, ba mươi phút nữa gặp.” Tôi cúp điện thoại bò dậy khỏi giường bắt đầu tìm quần áo thích hợp đi phỏng vấn trong tủ. Sinh viên và người thất nghiệp nộp đơn chen chúc ở trong hội trường tuyển dụng không quá lớn biến thành nước chảy không lọt. Tôi chen lấn từng công ty nhìn thông tin tuyển dụng trên bảng trước mặt..

“Thật xin lỗi đã làm phiền cậu theo mình đến hội tuyển dụng thế này.” Tôi cười cười xin lỗi Tiểu Trí bên cạnh.

“Không sao, cậu thấy cái này thế nào.” Khóe miệng cô ấy cong lên một chút, chỉ vào bảng gợi ý tuyển dụng trước mặt hỏi tôi.

“Thử một chút đi!” Thật ra tôi cũng không biết tìm công việc dạng gì, mặc dù tốt nghiệp thư kí chuyên nghiệp, nhưng ba năm nay không học được thứ gì cả.

“Cái này không tồi.” Cô ấy lại chỉ tấm bảng khác.

“Ừm! Cũng thử một chút đi!” Tôi gật đầu một cái. Đưa lý lịch đã sớm làm xong tới tay nhân viên tuyển dụng ở từng công ty tôi cảm thấy có chút vị thích hợp. Hôm nay tôi cuối cùng cũng gửi đi 20 phần lý lịch, tin chắc sẽ có công ty tuyển tôi chứ nhỉ.

“Đã làm phiền cậu hôm nay theo mình cả ngày rồi.”

“Không cần cảm ơn, chút nữa mình còn có việc, mình đi trước. Về đến nhà gọi điện thoại cho anh cậu nhé.” Cô ấy nói xong ra ven đường bắt taxi ngồi lên. Từ hội tuyển dụng ra ngoài, tôi thở phào nhẹ nhõm, gửi hai mươi mấy phần chắc sẽ có công ty muốn tuyển tôi đúng không, mặc kệ là công việc gì thì ít nhất tôi cũng tìm được việc. Tôi có chút vui vẻ một đường từ hội tuyển dụng đi dạo về nhà.

25. Chương 25

Sơ yếu lý lịch đưa đi hơn mười ngày, có mấy công ty lục tục gọi điện tới báo tôi đi phỏng vấn.

“Cô Lý, cô đã nộp đơn vào công việc thư ký đúng không?”

“Vâng.” Phỏng vấn là một người phụ nữ chừng ba mươi tuổi, ăn mặc hết sức già dặn, tôi cúi đầu nhìn váy mặc trên người, váy voan eo ầu vàng nhạt, không tay, nhìn thoáng qua có chút mơ mộng.

“Chức vị này chúng tôi cần người làm việc thực tế một chút, cô có biết không?”

“Vâng! Tôi cảm thấy tôi sẽ làm tốt!” Tôi cố gắng làm ra dáng vẻ rất chân thành. Chị ấy quan sát tôi từ trên xuống dưới một hồi, sau đó nhún mày. “Cô Lý, cô biết phần công việc này lương một tháng là bao nhiêu tiền không?”

“Lương tháng?” Tôi nhớ trên bản tuyển dụng hình như không viết, dù tôi không biết là bao nhiêu, nhưng chắc là cũng không nhiều.”

“Cô Lý, chiếc váy trên người cô là kiểu mới nhất của mùa đúng không?”

“A... Vâng?” Không phải chúng ta đang thảo luận vấn đề lương tháng sao? Như thế nào lại chuyển chủ đề tới chiếc váy trên người tôi rồi?

“Cô nộp đơn phần công việc này, một tháng lương chỉ có thể mua nửa cái váy trên người cô.” Tay chị ấy vẽ một vòng trong không khí.

“A.” Cái váy này là mấy ngày trước anh đi mua cho tôi, lúc ấy tôi có hỏi bao nhiêu tiền nhưng anh chỉ nói là không đắt.

“Như vậy đi, chờ chúng tôi suy nghĩ một chút sẽ thông báo với cô.” Chị ấy khép hồ sơ trong tay lại ngẩng đầu lên.

“Cám ơn!” Tôi cúi đầu một cái, sau đó xách túi xoay người đi ra khỏi cửa chính phòng làm việc. Tôi ra khỏi văn phòng sau đó đi dạo lung tung trên đường, thời gian vẫn còn sớm, trong nhà lại không có người nên tôi cũng không muốn về lắm. Tôi lấy di động muốn tìm người nói chuyện mới phát hiện số liên lạc trong di động của tôi ít đến đáng thương. Từ Tiểu Nhã có quan hệ tốt duy nhất thì gần đây đã tìm được việc làm, lúc này cũng đang là thời gian làm việc nên không tiện quấy rầy cô ấy. Tôi theo thói quen bấm dãy số đầu tiên trên điện thoại, điện thoại vang lên hai tiếng liền được nhận.

“Uyển Uyển, giờ em đang ở đâu?” Trong điện thoại truyền đến giọng nói quen thuộc của anh.

“Em mới phỏng vấn xong, đang đi dạo phố.” Tôi cũng không biết tại sao mình lại gọi vào số anh.

“Bây giờ gần trưa rồi, em có muốn đến trường Đại học A ăn trưa với anh không?” Giọng anh nghe rất vui vẻ.

“Vâng, được!” Hai người cùng ăn sẽ ngon miệng hơn là ăn một mình.

“Vậy khi nào em đến cổng trường Đại học A thì gọi cho anh, anh sẽ ra đón em.”

“Thôi để em đến thẳng phòng học tìm anh đi, em biết phòng học anh ở đâu!” Anh cứ coi tôi như trẻ con vậy, cái gì cũng không yên tâm.”

“Được, vậy anh ở phòng học đợi em, có chuyện gì thì gọi cho anh.”

“Ừm!” Cúp điện thoại, tôi đi tới ven đường bắt taxi, chạy tới Đại học A.

“Anh...” Đi vào lớp học trường Đại học A mà tôi không đến qua mấy lần, trong phòng trống không chẳng thấy ai, chắc mọi người đều đã đi ăn trưa cả rồi, anh trai và Từ Tiểu Trí, An Đăng, Triệu Dật Hiên thì ngồi vây quanh một góc.

“Uyển Uyển!” Anh vươn tay vẫy tôi. Tôi đi qua nở nụ cười với họ sau đó ngồi xuống ghế bên cạnh anh.

”Phỏng vấn thế nào?” Anh vươn tay khoác vai tôi.

“Hy vọng không lớn!” Mặc dù người phụ nữ kia nói sẽ suy nghĩ, nhưng nghĩ thế nào cũng biết là không có hy vọng.

“Không sao, cứ từ từ không cần vội, trong nhà cũng không đợi em kiếm tiền nuôi!” Anh vỗ vỗ đầu an ủi tôi.

“Tìm việc gì chứ, chờ anh cậu mở công ty rồi cho cậu trực tiếp vào là được!” An Đăng nhìn về mặt mắt mắt của tôi nói một câu.

“Sao cơ?” Tôi có chút không hiểu nhìn anh.

“Anh dự định sẽ hợp tác với An Đăng, Từ Tiểu Trí, Triệu Dật Hiên mở công ty kinh doanh!”

“Ồ!” Tôi không hỏi nhiều, anh là loại người làm việc luôn có kế hoạch, nếu anh chịu nói ra thì khẳng định anh đã có kế hoạch rõ ràng, hơn nữa còn sẵn sàng bắt tay vào làm. “Đi ăn thôi, Uyển Uyển đói bụng chưa?” Anh đứng lên kéo tôi theo.

“Ừm!” Thật ra trước khi ra khỏi nhà thì tôi đã ăn sáng, sau khi phỏng vấn xong lại mua bánh bao ăn thêm cho nên bây giờ tuyệt đối không đói. Chúng tôi đi tới quán ăn nhỏ cách Đại học A không xa, gọi bảy tám món lên bắt đầu ăn. Trên bàn cơm bọn họ bàn bạc về kế hoạch và phương hướng phát triển, tôi nghe chỉ hiểu được chút ít nên không tiện chen vào.

Trong chớp mắt tôi cảm thấy thế giới của anh cách tôi thật xa, mặc dù anh đang ngồi sát bên cạnh tôi nhưng trước giờ tôi chỉ quen thuộc người anh trai chiều chuộng, yêu tôi, che chở tôi, còn những thứ khác tôi đều không biết.

Hoặc ít nhất hiện giờ tôi không hiểu rõ anh. Tôi nghiêng đầu nhìn khuôn mặt anh, trên đó là vẻ mặt tôi vừa quen thuộc lại vừa xa lạ, giống như lúc anh lên nhận giải trong cuộc thi đàn dương cầm, hay như khi anh đạt được giải nhất cuộc thi vật lý cả nước, vẻ mặt lúc quay về trường diễn thuyết cảm ơn, vẻ mặt giống như người trên cao nhìn xuống chúng sinh, có chút kiêu ngạo không tự chủ.

“Tiểu Uyển, cậu ăn no rồi à?” Giọng nói quen thuộc truyền đến từ bên cạnh, một chiếc khăn sạch sẽ được đưa tới.

“Ừm!” Tôi nhận khăn giấy, ngẩng đầu lên, thì ra là Triệu Dật Hiên.

“Mình thấy cậu không ăn được bao nhiêu, còn đang phiền não chuyện công việc à?” Tiếp đó ly trà ấm áp được đưa tới. Tôi nhận lấy uống hai ngụm, không thừa nhận cũng không phủ nhận.

“Nếu không để mình nói chuyện với cha mình, để ông ấy xem có công việc nhẹ nhàng nào không rồi giới thiệu cho cậu.” Nói xong cậu ấy lấy điện thoại trong túi muốn gọi đi. Nghe nói cha Triệu Dật Hiên là lãnh đạo thành phố A, quyền cao chức trọng. Nhưng tôi lại không muốn dùng loại quan hệ này để tìm được công việc.

“Không cần đâu, chờ thêm một thời gian rồi hẵng tính! Dù sao Uyển Uyển cũng không vội tìm việc gấp!”

“Cũng được, chờ qua đoạn thời gian này tìm một công ty nhà nước rồi sắp xếp cho Tiểu Uyển công việc văn phòng, vừa nhẹ nhàng lại đơn thuần, cậu cũng có thể yên tâm.” Triệu Dật Hiên ném điện thoại lên bàn, tiếp tục ăn cơm.

Cơm nước xong, tôi thấy cũng đã đến lúc, anh và bọn họ còn có việc cần làm, tôi tìm cớ có chút khốn đốn muốn về nhà nghỉ ngơi, rời Đại học A. Ra khỏi Đại học A, tôi lại không muốn về, đưa tay sờ sờ váy nghĩ tới lời người phụ nữ kia nói: “Tiền lương công việc tôi nộp đơn chỉ đủ mua nửa cái váy.”

Tôi xoay người đi tới khu thương mại gần đây, đột nhiên muốn xem cái váy trên người bao nhiêu tiền. Lên tầng bán đồ nữ, đi dạo không bao lâu liền thấy quầy chuyên doanh bán chiếc váy của mình, thiết bị lắp đặt của quầy chuyên doanh cũng giống những quầy khác nhưng nhìn tao nhã hơn nhiều, rất không tầm thường. Ánh đèn xanh nhạt trên trần chiếu lên hàng quần áo có chút cảm giác mờ lung.

Tôi có chút do dự đẩy cửa kính quầy hàng, cô bán hàng lập tức nhiệt tình tiến lên giới thiệu cho tôi quần áo mới của mùa. Tôi nhìn bốn phía các loại quần áo, muốn tìm chiếc váy giống trên người mình nhưng không thấy, có phải tôi nghĩ sai rồi không?

“Xin hỏi chiếc váy trên người tôi còn không?” Tôi chỉ cái váy trên người.

“Cái này ạ, đã hết hàng rồi ạ, phải mấy ngày nữa mới có. Quý khách muốn mua cái nữa sao?” Cô bán hàng mang chút nghi hoặc nhìn tôi.

“Tôi có một người bạn rất thích, cũng muốn mua một cái.” Tôi viện cớ.

“Mấy ngày nữa sẽ có.” Có lẽ nghe thấy tôi còn muốn mua nữa nên cô bán hàng ân cần bảo tôi để lại số điện thoại, chờ váy đến sẽ báo cho tôi.

“Không biết lần sau có được giảm giá hay không?” Tôi cầm lấy một cái áo khoác lên xem. Về mặt cô bán hàng nhìn tôi như nhìn thấy người ngoài hành tinh. “Quần áo nhãn hiệu của chúng tôi cho tới giờ chưa từng giảm giá, hơn nữa cái váy này cũng không phải quá đắt, chỉ có 2.480 đồng thôi.”

“Vậy khi nào váy đến liên lạc với tôi.” Tôi buông áo khoác trong tay tìm lý do rời đi. Tôi vẫn luôn cho rằng cái váy trên người này chỉ tối đa mấy trăm đồng. Tôi có chút buồn cười nghĩ, mặc cái váy hơn hai ba ngàn đi tìm công việc tiền lương có hơn một ngàn, nếu tôi là người phụ nữ kia thì cũng không muốn tuyển mình.

26. Chương 26

Trước đó mấy lần tôi đã có kinh nghiệm, từ trong tủ quần áo chọn ra bộ rẻ nhất cùng kiểu dáng lỗi thời đi phỏng vấn, nhưng xem chừng đều không có kết quả gì cả. Gần đây anh cũng rất bận, chắc là vì đang vội thành lập công ty nên cả ngày không thấy bóng dáng đâu, có lúc tôi đang ngủ rồi mà anh vẫn chưa về, buổi sáng lúc rời giường nếu không phải gối đầu bên cạnh lõm xuống thì tôi nhất định cho rằng anh cả đêm không về.

Khi tôi đang không còn ôm bất kì hy vọng nào vào chuyện được nhận việc thì một công ty rất nhỏ không ngờ lại gọi điện báo cho tôi thứ hai đi làm. Cuối tuần tôi muốn nói với anh rằng tôi đã tìm được việc, nhưng sáng sớm tôi còn chưa dậy thì anh đã đi mất rồi, tôi vốn định gọi anh, nhưng nghĩ nghĩ rồi lại thôi. Buổi tối tôi cũng không biết lúc nào anh mới về, bởi vì thứ hai phải đi làm nên tôi sắp xếp đồ dùng cần thiết và quần áo đến rất khuya, lúc tôi đi ngủ thì đã gần ba giờ sáng, vậy mà anh cũng vẫn chưa về.

Chủ nhật tôi hẹn Tiểu Nhã ra ngoài mua chút quần áo và váy thích hợp để đi làm, tôi định trong khoảng thời gian ngắn sẽ không đụng tới chỗ quần áo vượt quá phạm vi tiền lương của mình kia.

“Tiểu Uyển Uyển, công ty của cậu ở đâu vậy?” Từ Tiểu Nhã cắn ống hút đồ uống nhìn tôi.

“Hình như ở trên đường Hữu Nghị thì phải?” Tôi mơ hồ có chút ấn tượng.

“Cách nơi cậu ở rất xa đúng không? Hình như cũng không có chuyến xe nào chạy thẳng tới đó.” Từ Tiểu Nhã nghĩ tới khoảng cách giữa hai nơi.

“Ừ, lúc tớ đi phỏng vấn cũng biết rồi, khi ấy đi taxi, tốn chừng 30 đồng tiền xe.” Tôi nhớ chỗ đó rất xa. Đi taxi cũng mất gần 30 phút mới tới.

“Công ty đó làm gì vậy? Tớ nhớ trên ảnh không có vẽ gì giống văn phòng cả?”

“Hình như là bán buôn thức ăn nhẹ thôi.” Tôi nhớ lúc phỏng vấn tôi cũng hỏi người ta như vậy.

“Tiểu Uyển Uyển, hay là cậu đừng đi nữa..., tiếp tục tìm một chút, tớ cảm thấy công việc này không có chút tiền đồ nào cả.” Hiếm khi Từ Tiểu Nhã nhíu mày.

“Tớ cũng thấy không có tiền đồ, nhưng lại muốn thử một chút, dù sao tích lũy chút kinh nghiệm cũng tốt.” Thật vất vả mới tìm được công việc, mặc dù công ty không lớn, công việc xem ra cũng chẳng có tiền đồ, nhưng tôi lại không muốn bỏ qua.

”Được rồi, dù sao cậu ở nhà rảnh rỗi, cũng không có việc gì làm. Còn gì cần mua nữa không? Không còn thì chúng ta đi siêu thị đi, gần đây tớ rất muốn ăn sườn xào chua ngọt của cậu!” Từ Tiểu Nhã đẩy cái ly đã uống xong ra, đáng vẻ thêm nhỏ dãi nhìn tôi chằm chằm.

“Không mua nữa... Đi siêu thị đi!” Tôi có chút buồn cười, xách túi đồ mua được lên, người này, mỗi lần đi dạo phố với tôi đều bắt tôi làm một bữa ngon an ủi cô ấy.

“Sườn xào chua ngọt, cá quả hấp, còn có thịt dưa muối, đúng rồi, còn cò canh chua cay lần trước cậu làm nữa.” Từ Tiểu Nhã bắt đầu xòe ngón tay gọi món.

“Vâng, đều có cả... hôm nay làm hết.” Tôi một đường kéo tay anh ấy tới hướng siêu thị. Cơm tối chỉ có tôi và Tiểu Nhã ăn, mặc dù làm một đồng đồ ăn, nhưng có cái bụng lớn Từ Tiểu Nhã ở đây thì cái gì cũng không còn thừa lại.

Cơm nước xong, chờ tôi thu dọn phòng bếp, cô ấy cùng tôi xem TV một lúc rồi mới về. Buổi tối tôi nằm ở trên giường cố giữ tinh thần muốn đợi anh trở lại rồi nói cho anh biết tôi đã tìm được việc. Không biết thời gian đã trôi qua bao nhiêu lâu, đúng lúc tôi gần sắp thiếp đi thì nghe thấy tiếng mở cửa.

“Uyển Uyển còn chưa ngủ sao?” Anh nghiêng mặt nhìn đồng hồ báo thức đầu giường có chút ngoài ý muốn thấy tôi đến giờ này còn chưa ngủ.

“Em có việc muốn nói với anh.” Tôi xoa xoa đôi mắt buồn ngủ, ngồi dậy vực lại tinh thần.

“Có chuyện gì đợi mai rồi nói, em ngủ muộn ngày mai dậy lại không khỏe.” Anh vuốt ve khuôn mặt tôi để tôi nằm lại giường, thuận tiện tén lại chăn.

“Em tìm được việc rồi, ngày mai em sẽ đi làm!” Tôi hướng về bóng lưng anh trai đang bước ra cửa phòng kêu lớn một tiếng, bước chân anh dừng lại một chút rồi xoay người vào phòng tắm. Tâm trạng tôi thả lỏng không ít, tôi nhắm mắt vui mắt vào gối không biết đã bao lâu, rốt cuộc một thân thể ấm áp quen thuộc dán vào phía sau tôi, tôi xoay người lại chôn mặt vào ngực anh.

“Uyển Uyển...” Tôi nghe thấy tiếng anh thở dài.

“Đình đình đình, con heo lười mau rời giường, đình đình đình, con heo lười mau rời giường.”

Tôi vươn tay tắt đồng hồ báo thức đầu giường, lật người muốn ngủ tiếp, đột nhiên nhớ ra hôm nay là ngày đầu tiên đi làm, tôi vọt từ giường xuống lục đồng quần áo và váy hôm qua vừa mua.

“Uyển Uyển, sớm như vậy đã dậy rồi sao?” Anh chống người nhìn đồng hồ báo thức trên đầu giường, đồng hồ hiện bảy giờ rưỡi.

“Vâng, công ty của em hơi xa, ngày đầu đi làm mà tới muộn là không tốt.” Thay quần áo xong, tôi bắt lấy cái lược xử lý mớ tóc rối bù vì ngủ của mình, vẫn là búi tóc lại đi, nhìn có vẻ già dặn hơn một chút. Thay quần áo, làm tóc, rửa mặt đánh răng xong thì cũng đã tám giờ mười phút. Tôi nhớ được thông báo là chín giờ làm việc.

“Uyển Uyển, chú ý an toàn, có chuyện gì gọi điện thoại cho anh!” Anh mặc đồ ngủ đứng ở cửa phòng ngủ lấy cái túi nhỏ tùy thân tôi để trong phòng đưa cho tôi.

“Vâng, em đi đây!” Tôi nhận lấy túi xoay người ra khỏi nhà. Đã lâu không có ra ngoài sớm như vậy, đi xuống lầu liền nhìn thấy các cụ già trong khu chung cư đang tập dưỡng sinh ở trong sân. Ra khỏi cửa chính khu chung cư đi tới trạm xe, nhớ lại tuyến đường hôm qua vừa đi, hình như phải đổi xe ở trạm kế tiếp.

Tôi theo đội quân người đi làm đứng dưới trạm chờ xe buýt, cùng đợi xe, lâu rồi không có cảm giác đợi xe này, hồi còn đi học thì trường học chỉ cách nhà khoảng 20 phút đi đường, ra ngoài đi dạo phố mua đồ xong cũng thuận tiện bắt xe taxi về nhà, cho nên đã rất lâu rồi tôi không có đợi xe buýt như thế này. Hôm nay không biết xe buýt làm sao, đợi thật lâu cũng không thấy, tôi giờ cổ tay nhìn đồng hồ, đã tám giờ rưỡi rồi, xem ra không kịp đợi ngồi xe buýt.

Tôi mở túi lấy ví tiền ra, tôi nhớ hôm qua mua khá nhiều đồ, hình như chỉ còn mấy tờ mười đồng, không biết có đủ tiền đi taxi với tiền ăn trưa không. Tôi mở ví tiền ra, bên trong có mấy tờ 100 đồng, tôi đếm qua, có chừng bốn năm trăm đồng, có lẽ sáng nay khi anh đưa túi cho tôi đã bỏ vào. Tôi tới ven đường gọi taxi, chạy thẳng tới công ty. May là một đường thuận lợi không gặp phải tắc đường. Sát nút chín giờ kém hai phút tôi mới bước vào cửa chính công ty. Công ty không lớn, người cũng không nhiều lắm, ngồi trong phòng làm việc tính thêm tôi là tổng cộng có ba người, còn lại đều là nhân viên giao hàng.

Công việc của tôi chính là tiếp tân kiêm nhân viên điện thoại, ghi lại thông tin khách hàng gọi đến rồi đưa đến kho. Toàn bộ một tháng tiền lương cộng lại là 1000 đồng. Tôi tính toán một chút xem ra không thể ngày nào cũng ngồi taxi được rồi, phải ngồi xe buýt, nếu không một tháng tiền lương còn không đủ tiền đi xe một tuần.

“Xin chào, cậu mới tới hôm nay đúng không!” Đứng trước bàn tôi là một cô gái xem ra cũng tầm tuổi tôi, tóc ngắn ngang tai, trên người mặc chiếc áo sơ mi xanh dương, được giặt tới có chút trắng bệch, phía dưới là váy đen ngắn.

“Chào cậu, mình tên là Lý Ngọc Uyển, hôm nay là ngày đầu tiên đi làm.” Tôi vươn tay bắt tay cô ấy.

“Mình tên là Trương Thư Vân, là người trông kho hàng, đúng rồi, chị ấy là chị La tài vụ.” Cô ấy chỉ một người phụ nữ tầm ba mươi tuổi, ngồi một mình trong góc phòng.

“Chị La.” Tôi ngẩng đầu nhìn phía bên kia cười cười coi như chào hỏi. Công việc không tính là khó khăn cũng không quá bận, chỉ cần nhớ rõ đồ khách hàng đặt rồi giao cho bên Trương Thư Vân là được. Có chuyện làm nên thời gian trôi qua rất nhanh, chưa được bao lâu đã đến giờ ăn trưa.

“Lý Ngọc Uyển, cậu có muốn cùng đi ăn cơm không?” Trương Thư Vân từ kho hàng đi ra, cởi đồng phục làm việc dính đầy bụi bặm trên người xuống ném ở một bên.

“Được, chờ mình một chút, buổi chiều còn có một đồng đơn hàng phải giao đó, đừng có vừa đi là quên giờ giấc luôn.” Chị La tài vụ ngẩng đầu lên liếc nhìn chúng tôi một cái.

“Biết rồi!” Trương Thư Vân thuận miệng đáp một tiếng rồi kéo tôi bước nhanh ra khỏi cửa chính công ty.

“Thật là tự coi mình là bà chủ mà!” Trương Thư Vân vừa kéo tôi vừa lơ lửng nói.

“A, chị La là bà chủ sao?” Tôi có mơ hồ nghe được.

“Phi, chị ấy mà là bà chủ cái gì chứ, chỉ là có một chân với ông chủ vậy thôi mà lại thật sự tự coi mình là bà chủ quản đông quản tây.” Trương Thư Vân nghiêng mặt liếc tôi một cái.

“Buổi trưa ăn gì đây?” Tôi đổi chủ đề, nhìn quán cơm nhỏ bên đường.

“Còn có thể ăn gì chứ, đương nhiên là mì và cơm chiên rồi, chẳng lẽ còn có cái gì để ăn sao.”

Trương Thư Vân đến một quán ăn nhỏ, cô ấy chắc là khách quen của nơi này. Người phụ nữ ngồi một bên quầy thu tiền thấy cô ấy liền quay ra sau kêu to với đầu bếp “Thêm một cơm chiên trứng nữa.”

Đã lâu tôi không có ăn đồ ở bên ngoài như thế này, anh không có thói quen ăn đồ bên ngoài, tôi cũng không quen khẩu vị của thành phố A. Cho nên mấy món bình dân kiểu này rất ít khi nào được ăn, bữa chính chúng tôi gần như tự làm ở nhà, thỉnh thoảng ra ngoài ăn cơm cũng là quán ăn tương đối sạch sẽ chính quy, chưa từng vào quán nhỏ kiểu này.

“Lý Ngọc Uyển, cậu ăn gì thì gọi đi.” Trương Thư Vân đưa thực đơn thoát nhìn hơi lơ đãng cho tôi.

“Mình cũng ăn cơm chiên trứng đi, cho nhiều hành một chút.” Tôi để thực đơn trên tay lên chiếc bàn nhỏ bên cạnh. Có chút khó khăn ăn một nửa đĩa cơm chiên trứng trước mặt. Cùng là cơm chiên trứng và hành, nhưng tại sao mùi vị của cơm chiên trứng này lại kì như vậy, dầu mỡ nhậy nhậy không có chút mùi thơm.

Ăn cơm trưa xong tôi và Trương Thư Vân trở lại công ty, tôi tiếp tục ngồi trước bàn của mình nghe điện thoại viết đơn đặt hàng, Trương Thư Vân tiếp tục cầm đơn đặt giao hàng trong kho của cô ấy.

Thật vất vả chịu đựng đến lúc sắp tới giờ tan ca, tôi uống một ngụm nước thấm giọng chuẩn bị sửa soạn lại bàn làm việc, chợt điện thoại di động truyền đến tiếng nhạc quen thuộc. Tiếp điện thoại, bên trong truyền đến giọng nói quen thuộc: “Uyển Uyển, tan làm chưa?”

“Sắp rồi ạ, còn 20 phút nữa.” Tôi giơ cổ tay nhìn đồng hồ một chút.

“Được, anh chờ em về chúng ta cùng nhau ra ngoài ăn mừng em tìm được việc.”

“Vâng, em sẽ về nhanh thôi.” Cúp điện thoại, tôi còn tưởng rằng anh sẽ vì chuyện tôi tìm được việc mà không vui, xem ra là tôi nghĩ nhiều rồi. Tan làm tôi sửa sang lại bàn, cầm túi chuẩn bị đi.

“Lý Ngọc Uyển, đi thôi.” Trương Thư Vân cũng đang khóa cửa kho hàng.

“Ừm!” tôi gật đầu một cái.

“Lý Ngọc Uyển, nhà cậu ở đâu, ngồi mấy tuyến xe về?” Ra khỏi cửa công ty, đi trên con đường vừa mới lên đèn, tôi và Trương Thư Vân đứng dưới trạm xe buýt chờ xe.

“Mình bắt taxi về, chỗ mình ở hơi xa, buổi tối mình cũng có hẹn ăn cơm.” Tôi nhìn trạm xe đánh giá nếu như ngồi xe buýt về thì ít nhất phải mất nửa tiếng, bây giờ đã hơn sáu giờ, về đến nhà hơn tám giờ thì chắc chắn anh sẽ đói bụng lắm.

“Vậy sao, vậy tự mình chờ xe là được rồi, cậu đi trước đi!” Trương Thư Vân ra dấu tạm biệt. Tôi xoay người ra ven đường đưa tay bắt taxi về nhà. Mặc dù một đường không bị kẹt xe nhưng về đến nhà cũng đã hơn bảy giờ, tôi mở cửa, anh đang ngồi trên ghế salon đọc báo.

“Đi làm thế nào, vất vả không?” Anh vươn tay kéo tôi ngồi xuống salon.

“Cũng bình thường, chỉ là cả ngày tiếp điện thoại nên họng có hơi đau.” Tôi ho khan mấy tiếng, cổ họng rõ ràng có chút ngứa ngáy.

“Không sao, uống nhiều nước một chút là ổn thôi.” Anh vươn tay vuốt mấy sợi tóc có chút mất trật tự của tôi.

“Anh, cơm tối anh muốn ăn gì?” Tôi nghiêng đầu nhớ xem trong tủ lạnh còn gì để ăn hay không.

“Em tắm rồi thay quần áo đi, chúng ta ra ngoài ăn, ăn mừng ngày đi làm đầu tiên của em.”

“Được!” Tôi xoay người vào phòng ngủ thay đồ công sở trên người, mặc áo T-shirt và quần jean thoải mái vào.

Nhà hàng Tây Fareins, một trong những nhà hàng nổi tiếng nhất thành phố A. Đồ ăn tây nơi này rất ngon, làm rất chính công.

“Uyển Uyển, ăn mừng ngày đầu tiên đi làm của em.” Anh giơ chiếc ly đầy rượu đỏ với tôi.

“Cám ơn!” Tôi cũng giơ ly khẽ chạm với anh. Bữa ăn thật ngon, rượu đỏ cũng rất ngon, hôm nay tôi rất vui về ăn thịt bò bít tết, bánh ngọt còn có kem, còn uống hết phần nửa chai rượu. Chờ khi về đến nhà thì đã có chút say l lâng. Tôi ôm hông anh cười không ngừng, hôm nay thật là rất vui vẻ.

“Uyển Uyển, thay áo ngủ, tắm rửa rồi ngủ đi, không phải em ngày mai còn đi làm sao?” Anh đưa áo ngủ cho tôi.

“Ừm, ngày mai còn phải đi làm.” Tôi gật đầu một cái, nhận lấy áo ngủ rồi cởi áo T-shirt, tháo khóa quần rồi tiếp tục cởi áo lót, sau đó khoác áo ngủ lên người.

“Uyển Uyển.....” Thân thể quen thuộc ôm chặt tôi từ phía sau, giây tiếp theo tôi bị ôm vào phòng tắm, vòi hoa sen trong phòng tắm phun ra dòng nước ấm áp, áo ngủ bị kéo xuống ném trên đất. Không có quá nhiều khúc dạo đầu, thứ nóng rực của anh liền trực tiếp tiến vào thân thể tôi. Tôi có chút không thoải mái giây dựa lại bị giữ chặt đè trên bồn rửa mặt trong phòng tắm. Có lẽ hơi nước dẫn phát chất cồn trong cơ thể, không lâu sau tôi liền không nhớ rõ chuyện kể tiếp, chờ tôi tỉnh lại thì đã hơn bảy giờ sáng rồi, cả người tôi trần truồng mang theo dấu vết xanh xanh tím tím sau cuộc yêu vui vào trong ngực anh

27. Chương 27

Trước trước sau sau rốt cuộc tôi cũng đi làm được hơn mười ngày rồi, tôi cũng đã dần thích ứng với công việc có chút khô khan cứng nhắc này. Hôm nay là ngày phát tiền lương, tôi mới tới hơn mười ngày, tiền lương phải đợi tháng sau mới có. Tôi nghiêng mặt liếc nhìn người đàn ông đang ngồi trên ghế chỗ chị La, người kia hơn bốn mươi tuổi ưỡn cái bụng bự cũng phồng vắn tôi hôm đó, căn cứ theo lời của Trương Thư Vân thì ông ta chính là thần long thấy đầu không thấy đuôi – quản lý Tiền, một tháng trừ phi phát lương hay công ty có đại sự gì mới xuất hiện.

“Làm tốt chứ?” Không biết từ lúc nào ông ta đã đi tới chỗ bàn tôi.

“Rất tốt!” Tôi cười cười với ông ta rồi tiếp tục cúi đầu xuống viết đồ khách hàng cần vào đơn hàng.

“Có gì cần giúp cứ nói với tôi, đừng khách sáo.” Ngón tay gõ nhẹ mặt bàn tôi, mang theo chút ý cười.

“Tôi cảm thấy công việc rất tốt, không cần giúp gì cả.” Tôi không thích cái cảm giác ông ta cười, có ý vị mưu đồ khác.

“Vậy cố gắng làm việc.” Có lẽ không lấy được đáp án mình muốn, ông ta xoay người trở về chỗ ngồi vừa rồi. Thật vất vả đến lúc tan việc, tôi vừa mới thu dọn bàn xong chuẩn bị rời đi thì bị Trương Thư Vân gọi lại.

“Lý Ngọc Uyển, hôm nay tan làm cậu có bận gì không?”

“Không có.” Công ty anh vừa thành lập không lâu đã nhận được rất nhiều đơn đặt hàng, mỗi ngày đều rất khuya mới trở về, thỉnh thoảng về sớm lại vào phòng sách không biết làm cái gì.

“Vậy đi dạo phố với mình đi, mình mời cậu ăn tối!” Trương Thư Vân kéo tay áo tôi.

“Được.” Tôi gật đầu một cái, gần đây anh ít về nhà ăn cơm, tôi ăn một mình cũng không có ý nghĩa gì.

Cơm tối là ăn Hamburger và cola còn có khoai tây chiên ở cửa hàng ăn nhanh, anh luôn không thích tôi ăn những đồ này, nhưng thỉnh thoảng ăn một chút cảm giác cũng không tệ.

“Lý Ngọc Uyển, ăn xong chúng ta đi dạo khu thương mại đi. Nghe nói gần đây có giảm giá đó.” Trương Thư Vân chỉ chỉ cửa hàng đèn đèn sáng trưng dưới màn đêm.

“Ừm!” Tôi không quá hứng thú với chuyện giảm giá, cũng không định mua cái gì, nhưng cô ấy muốn tới đó đi dạo thì đi thôi. Ăn xong cơm tối, tôi và Trương Thư Vân thuận đường đi dạo khu thương mại bên kia đường. Không biết có phải là khu thương mại đang lúc chúc mừng tròn năm hay hoạt động gì đó hay không mà mỗi gian quầy chuyên doanh đều có hoạt động mua tặng hoặc giảm giá.

“Lý Ngọc Uyển, cậu thấy cái này thế nào.” Trương Thư Vân lấy một chiếc váy liền thân từ quầy hàng treo bảng giảm giá 2% trong một khu chuyên doanh có bảng hiệu không mấy ấn tượng xuống.

“Cũng được, chất liệu không tệ.” Chất liệu làm bằng tơ lụa, cảm giác chạm vào không tệ.

“Mình cũng thấy không tệ, chỉ có hơn 100 đồng, rất rẻ, xem những cái khác một chút đi.” Cô ấy lại kéo tôi đi chỗ khác. Ở trong cửa hàng đi dạo cũng gần một tiếng rồi, nhìn không dưới mười mấy cái váy nhưng cô ấy vẫn chưa quyết định mua cái nào.

“Lên lầu trên xem chút đi.” Đi mãi ở tầng này tôi cũng thấy chán.

“Cũng được, lên lầu xem một chút.” Có lẽ cảm thấy không chọn được quần áo thích hợp nên chúng tôi tiếp tục lên tầng trên. Tầng trên chủ yếu là bán đồ nam, xen lẫn một chút quần áo thể thao.

“Lý Ngọc Uyển, cậu thấy cái nào đẹp hơn.” Trương Thư Vân giơ hai chiếc áo T shirt hỏi tôi lên.

“Cái bên trái.” Màu xanh dương nhạt nhìn có vẻ không tồi.

“Cái này à!” Cô ấy khoác cái T shirt xanh dương lên vai rồi tiếp tục lục lọi quần áo khác trong quầy hàng bán giá đặc biệt. Tôi có chút nhàm chán nhìn cô ấy háng hái mười phần không ngừng lựa đồ trong quầy, bên cạnh là quầy chuyên doanh chuyên đồ cho nam, có nên chọn cho anh một cái không nhỉ?

Tôi đi vào quầy chuyên doanh, cô bán hàng quan sát tôi từ trên xuống dưới một hồi, có chút không tình nguyện đi tới giới thiệu cho tôi kiểu áo sơ mi mới nhất của mùa thu năm nay.

Màu xám nhạt hay màu xanh dương đẹp nhỉ? Tôi do dự giữ áo sơ mi trong tay, hình như anh đã có mấy chiếc sơ mi xanh nhạt rồi, nhưng mà màu xám tro dường như không đẹp bằng xanh nhạt. Không thì dứt khoát chọn đường vân xanh dương đi.

Khi tôi đang do dự không thôi thì sau lưng truyền đến giọng nói quen thuộc, tôi xoay người lại, thật khéo, là quản lý Tiên và chị La. Tựa hồ cảm thấy gặp tôi ở đây có chút ngoài ý muốn, thấy tôi nhìn chằm chằm bàn tay đang giao nhau của hai người, quản lý Tiên có chút xấu hổ rút tay ra, nhưng chị La lại càng nắm chặt hơn, khuôn mặt tươi cười như muốn thị uy với tôi. Tôi không thèm để ý cười cười rồi tiếp tục nghiên cứu màu sắc thích hợp với anh hai.

“Lý Ngọc Uyển, em cũng tới mua áo sơ mi à, tặng bạn trai sao?” Không biết từ lúc nào chị La đã đứng bên cạnh nhìn áo sơ mi tôi đang cầm trên tay. Tôi cũng không muốn giải thích, tùy ý gật đầu một cái. Hay là

quyết định chọn cái xanh đậm đi, anh mặc xanh đậm đường như cũng không tồi. Tôi nghiêng đầu ý bảo cô bán hàng lấy cái màu xanh đậm cho tôi.

“Lý Ngọc Uyển, mình mua xong rồi, cậu chọn được chưa.....” Trương Thư Vân xách theo túi mua hàng tới đây, thấy quản lý Tiền và chị La cũng ở đây thì dừng người một chút.

“Sắp xong rồi!” Tôi cầm mấy cái áo sơ mi màu khác đưa cho cô bán hàng đi treo lại lên quầy, ra hiệu cho cô ấy tôi chỉ muốn lấy cái màu xanh đậm này.

“Quý khách, cái áo sơ mi này giảm giá xuống còn 498 đồng.” Cô bán hàng đưa biên lai mua đồ.

“498, không phải 298 sao?” Tôi chỉ chỉ tờ giấy dán trên cửa kính viết 298 đồng rất to.

“Bên này là 298, quý khách chọn cái này là 498 đồng.” Cô bán hàng chỉ một cái đường chia ranh giới không rõ ràng.

“A, như vậy à.” 498 liền 498 đi, tôi lấy ví từ trong túi ra. A, tôi quên mất, ngày hôm qua sau khi tan việc đến siêu thị mua một đồng hồ, sau đó trong ví chỉ còn lại hơn trăm đồng thôi.

“Thế nào, không mang đủ tiền?” Chị La tiến tới trước mặt tôi, ánh mắt có chút khinh miệt liếc qua cái ví chỉ có hơn trăm đồng.

“Lý Ngọc Uyển, còn thiếu bao nhiêu, mình cho cậu mượn.” Trương Thư Vân cũng tiến tới cạnh tôi hỏi nhỏ định lấy ví tiền ra.

“A, chị ơi, tiền mặt không đủ vậy tôi có thể quẹt thẻ không?” Tôi nhớ mấy ngày trước anh có đưa tôi thẻ tín dụng, nói tôi đã đi làm rồi, thỉnh thoảng cần dùng gấp mang trong người để dùng hơn.

“Có thể, chúng tôi cũng nhận thẻ.” Cô bán hàng đưa biên lai mua đồ tới tay tôi. Tôi rút thẻ trong ví ra đưa cô ấy. Không lâu sau cô bán hàng cầm túi mua hàng và hóa đơn mua đồ, giấy biên nhận đưa tôi ký tên.

“Lý Ngọc Uyển, cái thẻ này là thẻ vàng sao?” Trương Thư Vân cầm lấy chiếc thẻ trong tay tôi soi kỹ.

“Ừm.” Tôi không rõ thẻ vàng thẻ bạc là gì, lúc anh đưa thẻ nói mặt mã cho tôi xong tôi liền cho luôn vào ví.

“Thẻ này là thẻ phụ đi?” Trương Thư Vân lật đi lật lại nhìn kỹ.

“Thẻ phụ? Chắc vậy.” Không rõ lắm, tôi nhớ hình như anh cũng ột tấm như vậy vào ví tiền của anh ấy. Tôi nhận lại thẻ và hóa đơn để vào túi, vừa định xách đồ chào quản lý Tiền và chị La đi về thì nghe thấy tiếng điện thoại trong túi xách vang lên.

“Uyển Uyển, đã trễ vậy rồi còn chưa về nhà, ở lại làm thêm giờ sao?” Trong điện thoại truyền đến giọng nói quen thuộc.

“Em đang ở khu thương mại, vừa thuận tiện mua áo sơ mi cho anh luôn.” Tôi nhìn cái áo sơ mi trong tay nói.

“Đang ở khu thương mại sao? Vậy để anh qua đón em, muộn vậy rồi một mình em không an toàn.”

“Khu thương mại Trung Sơn ở đường Trung Sơn nhé.” Tôi nhìn thông tin trên tờ giấy ghi khuyến mãi thật to của khu thương mại.

“Anh cũng đang ở gần đó, chừng mười phút nữa sẽ đến, em ở chỗ nào?”

“Khu đồ nam tầng ba.” Tôi nhìn nhãn hiệu cái áo sơ mi rồi nói tên quầy hàng chuyên doanh.

“Ngoan ngoan ở đó chờ anh, không được chạy loạn.” Trước khi ngắt điện thoại hình như tôi nghe thấy giọng anh nói với tài xế. Vốn muốn đi nhưng bây giờ thì không được rồi, anh tới vừa đúng lúc có thể thử áo sơ mi, không thích hợp còn có thể đổi. Tôi đứng trong quầy chuyên doanh mắt to trừng mắt nhỏ với bọn họ.

“Lý Ngọc Uyển, bạn trai em muốn tới đón em sao?” Chị La cầm một cái áo sơ mi màu trắng, mắt lại nhìn tôi chăm chăm. Tôi không muốn giải thích quá nhiều gật đầu một cái.

“Cái áo sơ mi này là mua cho cậu ta? Em cũng thật có lòng, tiêu nửa tháng tiền lương mua một cái áo sơ mi.” Những lời nói ra sặc mùi thuốc súng, tôi có ở đâu trên chọc gì chị ta sao?

“Em cảm thấy màu này không tệ.” Tôi đi làm hơn mười ngày, tiền xe tiền cơm trưa, tiền mua đồ đều là anh cho, nhiều nhất tôi chỉ chọn một cái áo cho anh mà thôi.

“Lý Ngọc Uyển, chút nữa có người đón cậu vậy mình không ở lại nữa, mình đi trước!” Trương Thư Vân nhìn tôi rồi nhìn quản lý Tiền và chị La.

“Ừ, cậu đi trước đi, mình chờ người đến đón.” Tôi khoát tay với cô ấy. Không mua đồ mà cứ đứng trong cửa hàng thì cũng không ổn, tôi xách đồ ra khỏi cửa hàng đi qua bên lan can đối diện. Quản lý Tiền và chị La cũng đi theo đứng cách đó không xa, bộ dạng giống như là trước khi chưa được nhìn thấy người đến đón tôi có dáng dấp như thế nào thì sẽ không chịu đi. Tôi đứng cạnh lan can có chút nhàm chán lấy điện thoại ra chơi trò chơi.

“Uyển Uyển, sao hôm nay lại nghĩ đến mua quần áo?” Trên tay chợt nhẹ đi, túi trong tay bị lấy mất, giọng nói quen thuộc vang lên bên cạnh.

“Đồng nghiệp của em muốn đi dạo khu thương mại nên em theo cô ấy đi một chút, vừa hay thấy cái áo sơ mi này thích hợp với anh.” Tôi chỉ chỉ túi hàng trong tay anh.

“Không chọn được cái mình thích sao?” Anh nhìn trong túi đồ chỉ có một chiếc sơ mi.

“Không có, quần áo mấy ngày trước em mua còn chưa mặc hết đây này.”

“Cũng không biết Từ Tiểu Nhã đi mua quần áo với em ở đâu, trông già muốn chết.” Anh cau mày nhìn lướt qua quần áo tôi mặc hôm nay.

“Em đi làm mà, đương nhiên không thể mặc giống như khi đi học được.” Ở trường muốn mặc thế nào cũng được, nhưng đi làm rồi thì tôi không muốn chuyện lần đó xảy ra nữa.

“Cậu là bạn trai Lý Ngọc Uyển?” Chị La và quản lý Tiền không biết từ lúc nào đến bên cạnh chúng tôi. Anh nhìn tôi một cái rồi gật nhẹ đầu.

“Lý Ngọc Uyển rất chịu khó đó, tiêu nửa tháng tiền lương mua áo sơ mi cho cậu.” Chị La ngăn trước mặt chúng tôi chỉ cái áo sơ mi trong tay anh.

“A, thật sao?” Anh giơ tay vén sợi tóc rủ xuống ra sau tai tôi.

“Cậu vẫn còn là sinh viên đúng không?” Chị La chỉ chỉ sách kẹp trong tay anh.

“Phải!” Anh gật đầu một cái.

“Mới rồi Lý Ngọc Uyển quẹt thẻ vàng trả tiền.” Nói xong ngay cả chào tạm biệt cũng không có liền xoay người kéo quản lý Tiền hướng phía khác rời đi. Tôi có chút buồn bực, quẹt thẻ hay trả tiền mặt thì khác nhau chỗ nào chứ, không phải đều là tiền sao. Chị ấy làm gì mà ở trước mặt anh cường điệu tôi dùng thẻ trả tiền chứ?

“Uyển Uyển, có muốn đi dạo một chút rồi về không?” Chúng tôi xuống chỗ đồ nữ dưới tầng hai.

“Không cần đâu, về nhà thôi, em hơi đói bụng muốn về nhà nấu chút đồ ăn.” Bữa tối xem ra vẫn phải ăn cơm mới được, Hamburger và cola căn bản không thể chống đói.

“Ừm, vậy về nhà thôi.....”

28. Chương 28

Trong khoảng thời gian này tôi cứ có một loại cảm giác kỳ lạ không tả được. Trong lúc tôi đang cầm cúi viết đơn đặt hàng hôm nay phải giao thì hai nhân viên giao hàng ở bên trái đằng trước cách đó không xa rất ăn ý cùng nhau liếc tôi một cái sau đó bắt đầu xì xầm bàn luận, đến khi nhìn thấy tôi nhìn bọn họ, sắc mặt bọn họ mới có chút không được tự nhiên chuyển sang chỗ khác, có chút tư vị giấu đầu lòi đuôi.

Trương Thư Vân cũng là một bộ giống như có điều muốn hỏi tôi, nhưng luôn là lời đến khóe miệng đều nuốt xuống. Gần đây không thấy quản lý Tiền đến nữa, nhưng chị La thì luôn nhìn tôi bằng ánh mắt có chút miệt thị và đố kỵ. Tan việc, tôi gọi Trương Thư Vân đang muốn xách túi rời đi. “Trương Thư Vân, tan việc cậu có bận gì không, có thể đợi mình một lát không?”

Cô ấy nhìn tôi một lát, lại có chút do dự nhìn chị La: “Không có bận gì.”

“Vậy chờ mình một chút, chúng ta cùng đi.” Tôi cũng không thèm quan tâm tới việc dọn dẹp cái bàn, cầm đơn đặt hàng ném vào trong tủ sau đó liền xách túi, khoác tay cô ấy đi ra ngoài.

Ra khỏi công ty, tôi tìm một quán cà phê tương đối an tĩnh kéo Trương Thư Vân đi vào, chọn vị trí tương đối khuất và an tĩnh sau đó gọi hai ly nước trái cây và hai phần thức ăn. Đồ đưa tới, tôi uống nước trái cây nhưng ánh mắt lại nhìn chằm chằm vào Trương Thư Vân đang ngồi ở đối diện, dường như cô ấy bị tôi nhìn chăm chú đến có chút không được tự nhiên, cầm đôi đũa gác lên bên phần thức ăn nhưng lại đung rút cái muỗng để ở bên cạnh.

“Gần đây mình cảm thấy hình như cậu luôn muốn hỏi mình gì đó, nhưng lần nào lời đến khóe miệng cũng đều dừng lại?” Tôi cũng không muốn vòng vo dài dòng nên trực tiếp hỏi thẳng vấn đề tôi muốn hỏi.

“Mình không có gì cũng muốn hỏi.” Cô ấy ngẩng đầu nhìn tôi một cái lại cúi đầu xuống há to miệng ăn cơm.

“Cậu có cảm thấy gần đây ánh mắt của mọi người trong công ty nhìn mình là lạ hay không?” Tôi tiếp tục uống một ngụm nước.

“Mình không cảm thấy như vậy...” Cô ấy tiếp tục cúi đầu ăn ngồm ngoàm.

“Cậu có cần lại gọi thêm một phần hay không?” Tôi chỉ chỉ đĩa cơm đã ăn đến sắp thấy đáy của cô ấy.

“A! Không cần đâu.” Cô ấy vội vã lắc đầu một cái.

“Thật không cần?”

“Thật không cần, mình đã ăn no lắm rồi.” Cô ấy đặt cái đĩa đã ăn đến không còn một hột cơm qua bên cạnh.

“Gần đây hẳn là trong công ty đang truyền nhau nói một chút gì đó về mình đúng không?” Tôi đẩy ly nước đã uống xong ra trước mặt rồi tựa người vào trên ghế salon.

Cô ấy có chút do dự: “Mình nói cái này cậu đừng giận mình nha, mình cũng chỉ là nghe nói thôi.”

“Ừ, mình sẽ không giận, cậu nói đi.” Tôi gạt đầu một cái ngồi thẳng người lại.

“Mình nghe chị La nói với những người khác, cậu là được người có tiền bao nuôi, sau đó lại đem đồng tiền kia đi nuôi một tên tiểu bạch kiểm (*).” Cô ấy có chút xấu hổ nói.

(*): mắt trắng nhỏ là chỉ những nam sinh có mặt đẹp giống con gái, ẻo lả. Ở đây là đang noi Lý Ngự Chương.

“Tại sao chị La lại nói như vậy?” Tôi có chút ngoài ý muốn, tại sao có thể có lời đồn như vậy.

“Bởi vì lần trước cậu mua áo sơ mi chính là dùng thẻ vàng đài thọ, chị La nói một sinh viên mới vừa tốt nghiệp làm sao có thể có thẻ vàng, nhất định là có người bao nuôi, sau đó còn nói bạn trai cậu mới là người sinh viên gì đó kia.”

“Còn gì nữa không?” Hằng là không chỉ nói có những thứ này thôi.

“Còn có lúc trước có người thấy cậu mấy ngày đi làm đều là bắt taxi, còn có một hôm có xe của lãnh đạo thành phố tới đón cậu, chị La nói cậu cũng không phải là người của thành phố A, làm sao có thể quen biết loại lãnh đạo thành phố này, nhất định là người bao nuôi của cậu, sau đó...chỉ vậy thôi. Nhưng mình lại cảm thấy cậu không phải là người như vậy, mình muốn hỏi cậu nhưng lại không biết nên hỏi như thế nào.” Cô ấy một hơi toàn bộ nói xong những gì muốn nói.

“Tại sao chị La phải nghĩ như vậy chứ mình có thể vàng, bắt taxi đi làm tại sao không thể nghĩ là vì bởi gia cảnh của mình không tệ?” Tôi có chút vừa buồn cười vừa tức giận khi nghe được lời đồn gần đây trong công ty.

“Bởi vì chị La nói nếu như gia cảnh của cậu rất tốt thì cũng sẽ không tốt nghiệp ở cái trường học kia, cũng sẽ không mặc quần áo chỉ đáng mười mấy đồng tiền.” Cô ấy chỉ chỉ bộ váy mà chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn ra là cực rẻ tiền trên người tôi.

“Chỉ là chút nguyên nhân này thôi sao?” Tôi đã không còn cảm giác tức giận như vừa rồi nữa mà chẳng qua là cảm thấy tức cười, mặc quần áo quá đắt thì không tìm được việc làm, mặc đồ quá bình dân thì lại đưa tới những lời đồn như vậy.

“Chắc vậy, thôi....Mình còn có chuyện, mình đi trước.” Có lẽ vì nói cho tôi biết những điều này mà cô ấy có chút không được tự nhiên, liền xách túi muốn đi. Tôi khe khẽ gật đầu không có ngăn cô ấy. Đợi sau khi cô ấy về, tôi mới ngồi trên ghế salon ở quán cà phê nhớ lại những lời cô ấy vừa nói. Bắt taxi đi làm là bởi vì buổi sáng đợi xe buýt tới tương đối lâu, mà tôi lại sợ trễ nên mới bắt taxi. Mà xe của lãnh đạo thành phố tới đón là bởi vì ngày đó Triệu Dật Hiền hẹn mọi người đến nhà cậu ấy ăn cơm, nhưng tôi tan việc tương đối trễ cậu ấy mới lấy xe của ba cậu ấy tới đón tôi tan việc đến nhà cậu ấy mà thôi.

Tôi nhìn đồng hồ một cái, gần chín giờ, không ngờ thời gian đã qua lâu như vậy. Tôi giơ tay lên gọi phục vụ tính tiền. Ra khỏi quán cà phê tôi bắt xe taxi về nhà. Về đến nhà, tôi ngồi ở trên ghế salon dùng sức cắn quả táo trong tay, càng nghĩ càng tức giận.

“Uỷển Uỷển, sao vậy? Có người chọc em tức giận sao.” Anh để quyển sách trên tay xuống ôm tôi ở bên cạnh.

“Không có....” Tôi trượt vào trong ngực anh tiếp tục cố gắng dùng sức gặm quả táo.

“Còn nói không có, từ nhỏ em đã quen chỉ cần tức giận là sẽ dùng sức gặm trái cây.” Anh chỉ chỉ quả táo trong tay thôi.

“Em không có tức giận, chỉ là cảm thấy có chút cực kỳ buồn nôn.” Tôi ném lõi táo còn dư vào trong thùng rác rồi vui mặt ở trong ngực anh.

“Sao vậy, làm việc quản lý không hài lòng nên bị phê bình?”

“Không có, nếu là phê bình thì tốt rồi.” Tôi kể lại chuyện hôm nay Trương Thư Văn nói với tôi không sót một chữ cho anh nghe.

“Uỷển Uỷển, nếu đi làm không vui vẻ thì không cần đi nữa.... trong nhà cũng không thiếu chút tiền em kiếm về này.” Anh ôm tôi vào trong ngực, đầu gối ở trên vai tôi.

“Em không muốn ở nhà, ở nhà một mình thật nhàm chán.” Mặc dù phần công việc này rất khô khan, tiền lương mỗi tháng còn không bằng tiền tôi bắt taxi đi làm, nhưng ít nhất so với ở nhà một mình vẫn tốt hơn.

“Uỷển Uỷển, có muốn tiếp tục đi học hay không?” Anh vẫn là ôm tôi vào lòng thật chặt.

“Hừm, tiếp tục đi học?” Tôi từ trong ngực anh ngẩng mặt lên.

“Ừ, tháng chín năm nay đại học A muốn mở một lớp tự thi, nếu như em cảm thấy ở nhà quá nhàm chán thì chọn một ngành rồi tiếp tục đi học cũng được.” Giọng anh nghe không ra tâm tình gì, giống như chỉ là cho tôi một lời đề nghị mà thôi.

“Anh, nhưng mà em lại học không giỏi, làm sao đây?” Lại đi học, thật vất vả mới tốt nghiệp, giờ lại phải tiếp tục đi học sao?

“Không quan trọng, từ từ học, coi như em không làm việc thì anh cũng có thể nuôi em.”

“Tiếp tục đi học, để em suy nghĩ một chút...” Tôi từ trong ngực anh đứng lên bắt đầu suy nghĩ có nên tiếp tục đi học hay không.

Tiếp tục công việc...

Tiếp tục đi học.....

Chọn cái gì mới tốt đây?

29. Chương 29

Tôi lại bắt đầu tiếp tục đi học rồi, sau khi suy nghĩ thật lâu rốt cuộc tôi chọn chuyên ngành tiếng Anh trong học viện tự thi của đại học A, tôi cũng không biết vì sao tôi lại chọn chuyên ngành này, có lẽ bởi vì có chỗ nào không hiểu thì anh có thể dạy kèm cho tôi.

Không biết có phải là do từng đi làm hơn một tháng gặp đủ loại người hay mọi người trong lớp tôi sống chung với nhau khá dễ hay không mà tôi không còn bị động quen biết bạn bè như trước nữa, tôi đã quen được khá nhiều bạn tâm đồng ý hợp. Giờ tự học, tôi nhàm chán lật qua lật lại từng tờ sách nhìn nội dung có chút khó hiểu ở trong.

“Lý Ngọc Uyển tan học cậu có đi đâu không? Nếu không có việc gì thì chúng ta đi dạo phố đi.” Viên Mai ngồi bên cạnh đẩy tay tôi một cái.

“Còn có thể đi đâu chứ, tối cần tin ăn cơm thôi, buổi chiều còn có lớp đó.” Tôi nghiêng đầu liếc cô ấy, đây là Viên Mai - kẻ cuồng đi dạo phố, bắt được chút thời gian rảnh là liền đi shopping, sau đó mua một đồng lớn đồ chả có chỗ dùng trở về, cái móc dây đinh đinh đang đang treo trên di động của tôi chính là chiến lợi phẩm cùng cô ấy đi dạo phố mấy lần có được.

“Lại là cần tin à! Lý Ngọc Uyển, cậu ăn mãi ở cần tin không chán sao, đổi chỗ mới ăn đi, nếu không chúng mình ra ngoài ăn McDonald?” Tôn Linh Lâm ngồi đằng trước nghe tôi nói buổi trưa tối cần tin ăn cơm thì vẻ mặt không ủng hộ xoay người đề nghị.

“thôi, mập lên nữa là mình phải giảm cân đó..., lại nói ra ngoài ăn, đi tới đi lui cũng mất gần một tiếng, còn thời gian nào mà ăn nữa chứ, quay về cũng không còn thời gian nghỉ ngơi.” Tôn Linh Lâm là cô nàng cuồng đồ ăn nhanh, đáng người nhỏ nhỏ tong teo mà có thể ăn cả một thùng lớn hamburger KFC nhưng ăn thế nào cũng không thấy cô ấy tăng ra thêm chút thịt, gần đây tôi cùng đi ăn với cô ấy mấy lần lại phát hiện dường như mình có béo lên một chút so với trước.

“Lý Ngọc Uyển, cậu còn nói mập lần nữa mình bóp chết cậu.” Một đôi tay thịt thịt vòng qua cổ tôi.

“Chu Châu, mình sắp bị cậu bóp chết rồi.” Tôi vỗ vỗ cái tay vòng trên cổ.

“Lý Ngọc Uyển cậu còn nói mập nữa, mình dứt khoát không thêm sống nữa.” Cái vòng trên cổ buông ra, Chu Châu có chút tròn vo từ phía sau tôi đi tới hàng ghế trống phía trước ngồi xuống.

“Chu Châu, cậu không mập, cậu chỉ là đầy đặn mà thôi, nếu đặt ở triều đại nhà Đường cậu còn xinh đẹp hơn cả Dương quý phi.” Chu Châu người cũng như tên, ngũ quan dung mạo rất xinh đẹp, tròn trịa khiến người ta yêu thích, chỉ là có chút tham ăn. Chỉ cần là ăn thì đều thích, luôn là không ngăn được cái miệng nên không thể nào hạ được quyết tâm giảm cân.

“Cũng đến giờ rồi, đi ăn thôi... ăn xong quay về còn có thể nghỉ ngơi được một lát.” Tôi giơ cổ tay nhìn đồng hồ, cũng sắp tới giờ mở cửa cần tin rồi.

“Đi thôi.....”

“Lại cần tin à.....”

“Đồ ăn ở đó thật ra cũng không tệ mà!”

Nhanh chóng rời khỏi phòng học, tôi quay qua nhìn cô gái vẫn ngồi trong phòng học đang cúi đầu đọc sách không hề nói chuyện. “Nhiệm Tĩnh, cùng đi ăn cơm chứ?”

“Không cần, tôi không đói bụng.” Cô ấy ngẩng đầu nhìn tôi một cái rồi lại cúi đầu đọc tiếp. Tôi nhún vai không để ý, rời khỏi phòng học.

“Lý Ngọc Uyển, cậu làm gì mà tốt với tình địch thế?” Chu Châu tiến tới trước mặt tôi thấp giọng hỏi.

“Tình địch, từ khi nào thế, sao mình không biết?” Đột nhiên nghe được tin tức kinh người.

“Lần trước không phải Trịnh Kiệt hẹn cậu đi xem phim sao? Bắt đầu từ lần đó, cậu không cảm thấy cô ấy làm chuyện gì cũng chĩa mũi nhọn vào cậu sao.” Về mặt Chu Châu như là ‘cậu mới phát hiện sao’ nhìn tôi.

“Mình cũng thấy thời gian gần đây cô ấy làm cái gì cũng có cảm giác luôn nhắm vào mình, nhưng mà Trịnh Kiệt không phải mời mình, là mời chúng ta mà, cái hôm cậu ta đưa vé xem phim ình là muốn mời cả bốn đứa tại mình mà.” Tôi nhớ lần trước mặc dù Trịnh Kiệt có đưa vé xem phim cho tôi, nhưng tổng cộng có bốn vé, lúc đi xem phim cũng là bốn người chúng tôi cùng đi.

“Đó là bởi vì Trịnh Kiệt sợ hẹn một mình cậu thì cậu sẽ không đi, cho nên mới kéo ba đứa bọn mình đi làm bóng đèn, mình nghe nói trước kia bọn họ từng là bạn học, Nhiễm Tĩnh bởi vì thích Trịnh Kiệt nên mới theo Trịnh Kiệt tới đây học.”

“Cậu biết rõ thật đấy.” Tôi vươn tay néo néo cánh tay nức thịt của Chu Châu.

“ Dĩ nhiên, trước kia mình chính là mật thám nổi danh đó”. Chu Châu đưa cánh tay thịt tự hào vỗ ngực. Đến căn tin, tôi và Tôn Linh Lâm đi tìm chỗ ngồi, Chu Châu và Viên Mai tới chỗ bán cơm. Tôi cầm đĩa ngồi lại chỗ liền nghe thấy Tôn Linh Lâm vừa ăn vừa nói sao đại học A không có trai đẹp thế này, đại học A không có trai đẹp thế kia. Tôi có chút buồn cười nhìn cô ấy, đừng nói chuyện quan trọng nhất trong lòng cô ấy chỉ có gà rán với trai đẹp thôi nha?

“Này, này trai đẹp kia”. Chu Châu vỗ vỗ Tôn Linh Lâm Đang mất hồn chỉ chỉ năm người đang ngồi cách chúng tôi bảy tám bàn. Tôi ngẩng đầu nhìn theo hướng Chu Châu chỉ, không cần nhìn mặt tôi cũng biết rõ bóng lưng quen thuộc kia là của ai.

“Chu Châu, chỉ nhìn bóng lưng thôi cậu liền biết là trai đẹp, cậu có mắt nhìn thấu sao? Nói không chừng bóng lưng người ta đẹp thật, nhưng mặt thì lại giống con cóc”. Tôn Linh Lâm khoát tay về mặt không tin.

“Hội trưởng hội học sinh của đại học A đợt này cậu không thể không ấn tượng chứ?” Tôn Linh Lâm trợn to mắt vốn đang không có tinh thần lại gần Chu Châu. Ngay cả đám Viên Mai đối với trai đẹp không có hứng thú cũng xông tới.

“Đúng vậy! Đó chính là Lý Ngự Chương. Hội trưởng hội học sinh khóa này”. Tôi cũng ghé vào bọn Chu Châu nghe tin đồn.

“Không biết anh ấy có bạn gái chưa?”. Mặt Tôn Linh Lâm tràn đầy vẻ mơ mộng.

“Đương nhiên là có rồi..., người bên cạnh anh ấy kìa”. Chu Châu chỉ Từ Tiểu Trí đang đưa đồ uống cho anh.

“Mình biết ngay trai đẹp đã có chủ mà”.Tôn Linh Lâm thất vọng dựa vào ghế.

“Tớ nghe nói hoa khôi hệ tiếng Trung của học viện văn học công khai nói muốn theo đuổi Lý Ngự Chương đó”. Chu Châu chỉ chỉ cô gái tóc dài đang sóng vai đưa lưng về phía chúng tôi, trên người mặc một chiếc áo len đen bên dưới là quần cụt phong cách Scotland.

“Tớ cũng mở bàn cược đây, ai có thể ở trước mặt công chúng nói ‘ Lý Ngự Chương, em thích anh’, sau đó không bị anh ấy mắng thì tớ liền mời người đó một bữa thức ăn nhanh no nê”. Tôn Linh Lâm lấy ra tờ 100 đồng từ trong ví ra hào khí ngút trời vỗ lên bàn.

“Cái đó của cậu tính là gì, tớ cũng vậy, nếu ai có thể trước mặt công chúng hôn lên mặt Lý Ngự Chương mà anh ấy không tức giận, tớ liền mời một bữa no kem Haagen-Dazs”. Viên Mai cũng lấy 200 đồng từ trong ví ra hào khí ngút trời vỗ lên bàn.

“Mấy thứ đó của các cậu thì có là gì. Ai có thể khiến Lý Ngự Chương hôn lại cô ấy một cái, tớ liền tặng vé ăn tình nhân miễn phí vào dịp giáng sinh của nhà hàng Xuân Thiên Tiên Hoa này cho người đó”. Chu Châu rút ra tờ phiếu ăn miễn phí được in rất tinh xảo vỗ lên bàn. Tôi cầm phiếu ăn miễn phí của Chu Châu lên nhìn, tôi biết sự kiện tiệc ăn giáng sinh này, gần đây báo chí truyền truyền bốn phía, vé dành ột người đã gần 498 đồng rồi, phần cho đôi tình nhân tặng lên cũng phải 1000 đồng.

“Này, Lý Ngọc Uyển cậu có muốn thử một chút hay không, nghe nói Lý Ngự Chương thích cô gái có khí chất như cậu đó” Chu Châu rút tờ phiếu ăn trong tay tôi lắc qua lắc lại.

“Haha thử chút đi, nói em thích anh, phiếu ăn miễn phí này không được nhưng cũng được bữa ăn nhanh nha!” Tôn Linh Lâm ở một bên cũng bắt đầu ồn ào.

“Cậu dám hôn anh ấy, tớ mời cậu ăn Haagen-Dazs.” Viên Mai cũng xông tới.

“Lý Ngọc Uyển, cậu làm được điều thứ ba tớ sẽ đưa cậu tờ phiếu này nha.” Chu Châu tiếp tục cầm phiếu ăn lắc lắc trước mặt tôi. Những người ngồi gần đó nghe được đánh cuộc của chúng tôi cũng tò mò nhìn sang.

“Chu Châu, tớ mà làm được, phiếu miễn phí này thật sự cho tớ sao?” Tôi nhìn chăm chăm phiếu ăn miễn phí đang bay qua bay lại trước mặt.

“Cậu làm được tuyệt đối sẽ cho cậu”.

“Không đổi ý?”

“Tuyệt không đổi ý!”

“Viên Mai, Tôn Linh Lâm hai cậu làm chứng nha”.

“Được không thành vấn đề, bọn này làm chứng.”

“Được, vậy tớ đi.” Tôi đưa túi cho Chu Châu rồi đứng lên.

“Cố lên nha!” Ba người bọn họ ở phía sau ra dấu tay, tôi khoát tay áo một cái. Thời gian ăn trưa rất đông người, tôi thật vất vả chen vào đứng đằng sau lưng anh, An Đằng ngồi đối diện nhìn thấy tôi đang định lên tiếng chào, tôi ra dấu tay im lặng. Tôi lòn tay từ bên cổ xuyên qua buồng xuống trước khuôn ngực đã tựa vào vô số lần của anh, cả người dán sát vào lưng anh, đầu cũng nhẹ nhàng tựa lên vai anh

30. Chương 30

Đáng lẽ ra lúc này tôi hẳn đang trên đường về nhà, vậy tại sao tôi lại phải đứng ở trong rừng cây phía sau phòng học, ngăn người nhìn Trịnh Kiệt đi tới đi lui hồi lâu ở trước mặt tôi không biết là muốn làm gì.

“Lý Ngọc Uyển.” Cậu ta đột nhiên đứng trước mặt tôi, trịnh trọng nhìn tôi.

“Ừm!” Tôi bị dọa sợ, thu lại tâm tư không biết đã bay tới nơi nào, tập trung lực chú ý nhìn người đứng ở trước mặt tôi.

“Nghe nói. Nghe nói ở căn tin cậu nói với Lý Ngự Chương rằng cậu thích anh ta, còn có. Anh ta còn hôn cậu.” Lời nói có chút do dự ấp a ấp úng.

“Ừ, vậy thì sao.” Tôi gật đầu một cái, ngày đó có ít nhất hơn một nửa số người trong căn tin nghe được tôi tỏ tình, hơn nữa những người gần đó cũng đều nhìn thấy tôi hôn anh và anh hôn lại tôi.

“Mình. Mình.” Trên

mặt cậu ta phấp phất ửng hồng khả nghi. Tôi lui về phía sau hai bước, trong lòng không ngừng bắt đầu nói thầm, không phải cậu ta muốn tỏ tình với mình chứ. Trước không nói đến bây giờ tôi đã có anh hai, coi như không có anh ấy thì cậu ta cũng không phải là loại tôi thích, tôi thích người lịch sự và phải có dáng vẻ giống anh hai, không phải loại nam sinh năng động như ánh mặt trời, mặc dù anh hai vận động cũng rất tốt, nhưng không giống như loại nam sinh bắp thịt tương đối nhiều này.

“Mìnhmình.....” Cậu ta lại tiến lên trước hai bước vươn tay về phía tôi hình như là muốn bắt lấy tôi. Tôi tiếp tục muốn lui về phía sau, lưng dựa lên vách tường không có đường lui.

“Lý Ngọc Uyển, mình thích.....” Bỗng tiếng chuông điện thoại chói tai vang lên ngắt lời cậu ta. Tôi hơi may mắn mặc kệ điện thoại là ai gọi tới đều hết sức biết ơn người đó. Tôi điện thoại di động từ trong túi áo lấy ra nhấn nút nghe.

“Uyển Uyển, tan lớp chưa? Anh chờ em bên ngoài phòng học.”

Điện thoại là anh gọi tới, tôi nhớ hình như hôm qua tôi có đồng ý là hôm nay sau khi tan lớp sẽ về nhà cùng anh.

“ Em tan lớp rồi, em đang ở trong rừng cây phía sau phòng học.”

“ Sao lại chạy đến đó..., anh đi tới chỗ em.” Điện thoại ngắt, tôi thở một hơi.

“ Lý Ngọc Uyển, mình” Trịnh Kiệt vẫn chưa từ bỏ ý định, duỗi tay dài nắm lấy cánh tay tôi.

“ Trịnh Kiệt, mình.....” Tôi không cần nghĩ cũng biết lời phía sau là nói cái gì, vừa định mở miệng từ chối cậu ta thì xa xa đã nhìn thấy anh xuyên qua hành lang phòng học đi tới hướng bên này. Tôi còn chưa kịp phản ứng xem xảy ra chuyện gì thì tay Trịnh Kiệt đã bị gỡ bỏ khỏi cánh tay tôi, tôi được rơi vào vòm ngực quen thuộc.

“ Cút ngay.....” Giọng anh rất thấp, rõ ràng mang theo tức giận, mặt tôi chôn ở trước ngực anh nên không thấy được vẻ mặt của anh. Tôi cũng không thấy được bây giờ trên mặt Trịnh Kiệt là biểu cảm gì, chỉ nghe được tiếng bước chân rối loạn rời đi.

Tôi ngẩng đầu nhìn anh đang cau mày tức giận. Giơ ngón tay lên, đầu ngón tay nhẹ vuốt lông mày nhú chật của anh, anh luôn thích cau mày, mặt cũng nhăn đến già rồi, lúc tôi nói cho bọn Chu Châu rằng tôi và anh là song sinh thì họ vẫn cứ cho rằng tôi nhỏ hơn anh hai ba tuổi cơ đấy.

Tay bị cầm, ý vị nặng nề mang theo chiếm hữu hôn vào trên môi tôi, tôi khẽ mở đôi môi để lùi vị quen thuộc tràn đầy giữa môi lưỡi. Lần này hôn hoàn toàn khác với trước kia, mang theo đầy vị đoạt lấy, có chút đau nhức, tôi nếm phải mùi máu tươi nhàn nhạt. Tay anh xuyên qua vạt áo khoác vào bên trong áo len mỏng cách áo lót dùng sức vuốt ve nơi đầy đặn trước ngực tôi. Hơi thở của tôi có chút không yên, đầy anh đang ôm chặt tôi ra, nhắc nhở anh đây là trường học, trước không nói quan hệ của chúng tôi, dù là bạn bè trai gái bình thường cũng không dám ôm hôn ở nơi người tới người lui.

Về đến nhà tôi còn chưa kịp buông túi trong tay xuống đã bị ném lên giường trong phòng ngủ, váy ngắn bị kéo lên cao quần lót bị gạt phăng, thứ nóng rực của anh vội vã chôn chặt sâu vào trong nơi mềm mại của tôi. Tôi hơi không thoải mái, nhẹ nhàng uốn éo người muốn thích ứng thứ nóng rực trong cơ thể, anh đè ở trên người tôi cánh tay ôm chặt tôi không nhúc nhích. Mỗi dán vào bên tai tôi nhẹ nhàng nói lời nhỏ nhẹ không ngừng quanh quẩn ở bên tai tôi.

“ Uyển Uyển, em là của anh, cả đời đều là của anh, anh sẽ không buông tay, ai cũng không thể cướp em từ bên người anh.”

Tôi biết rõ anh đang lo lắng, cũng giống như tôi lo lắng. Tình yêu cấm kỵ của chúng tôi không thể công bố ở đời, đối với bên ngoài chúng tôi chỉ là anh em, nam chưa cưới nữ chưa gả, mỗi người đều có quyền lợi theo đuổi và được theo đuổi, mà không có người nào biết chúng tôi yêu nhau sâu đậm, chỉ muốn ở bên nhau, đã không thể chấp nhận được sự tồn tại của những người khác. Tôi vươn tay khẽ vuốt vai anh, khích lệ anh xâm chiếm thật sâu mỗi một tấc trong cơ thể tôi, lúc tia lửa kích tình nở rộ thì tôi đè lại cơ thể anh nói cho anh biết: “Kiếp này, kiếp sau, kiếp sau sau nữa em cũng sẽ đều ở bên cạnh anh. Vĩnh viễn cũng sẽ không có người khác.”

Một đêm này chúng tôi nằm ở trên giường ôm lấy nhau thật chặt, ai cũng không nguyện ý buông tay ra. Tôi dụ dỗ bao dung anh đoạt lấy dưới từng cái lo lắng, anh cũng không dừng , ôm chặt lấy tôi nói cho tôi biết anh vĩnh viễn đều sẽ không rời tôi. Cho đến tận khi trời đã tờ mờ sáng, chúng tôi mới ôm nhau nhắm mắt rơi vào trạng thái ngủ say.

31. Chương 31

“ Này, nghe nói hôm qua Trịnh Kiệt tỏ lộ với cậu?” Sáng sớm Chu Châu liền chen đến bên cạnh tôi với gương mặt tò mò.

“ Không có, có thể cậu nghe lầm rồi, nghe nói cậu tìm được một quán nấu súp rất ngon, vậy hôm qua đi ăn cảm thấy thế nào?” Tôi không biết nên nói thế nào về chuyện ngày hôm qua.

“ Đừng đổi chủ đề, quán súp ăn rất ngon, nhưng bây giờ điều mình muốn hỏi là ngày hôm qua Trịnh Kiệt tỏ tình với cậu có thành công hay không?” Chu Châu cắt đứt ý nghĩ muốn đổi chủ đề của tôi, tiếp tục truy vấn.

“ Đúng đó, nói một chút đi, cậu ta tỏ tình có thành công không?” Lần này ngay cả Viên Mai và Tôn Linh Lâm cũng rất hứng thú xông tới.

“ Cậu ta không có tỏ tình với mình, các cậu nhất định là nghe ai nói bậy rồi. Mình nghĩ có lẽ cậu ấy muốn nói chuyện gì với tớ, nhưng chưa nói xong đã có chuyện rồi đi rồi.” Thành thực mà nói khi cậu ta vừa bắt đầu tỏ tình thì đã bị điện thoại cắt đứt, sau đó lại bị anh trai tôi xuất hiện cắt đứt lần nữa, sau đó anh lại dọa cậu ta chạy mất.

“ Không thế nào? Ngày hôm qua có người nói với mình là nhìn thấy Trịnh Kiệt kéo tay cậu.” Chu Châu gãi gãi đầu.

“ Người nọ còn thấy được cái gì nữa không?” Tôi có vẻ khấn trương sợ người ta thấy anh ôm hôn tôi.

“ Người đó chỉ đi ngang qua, không cẩn thận thấy Trịnh Kiệt kéo tay cậu, cũng không phải là cố ý rình coi hai người, chẳng lẽ phía sau còn có chuyện gì đó không thể cho người khác thấy đã xảy ra sao?” Chu Châu đưa mặt tới gần tôi, gương mặt cười cười không có ý tốt.

“ Không có, cậu nói bậy gì vậy.” Tôi hơi không được tự nhiên, đảo mắt nhìn xung quanh.

“ Lý Ngọc Uyển, mau thành thật khai báo, có phải cậu đã có bạn trai rồi đúng không? Cho nên mới từ chối Trịnh Kiệt.” Chu Châu liếc Trịnh Kiệt ngồi ở hàng sau, thấp giọng nói hỏi.

“ Mình.....” Nếu nói có thì quan hệ của chúng tôi không được xã hội và đạo đức loài người cho phép, còn nếu nói không thì lại không thành thật với lòng, bởi vì tôi đúng là đã có người tôi yêu sâu đậm.

“ Đừng nói không có, lần này tớ đã nắm được chứng cứ!” Đuôi mắt Chu Châu nhìn chằm chằm da thịt bên gáy lộ ra bên ngoài của tôi, vẻ mặt như đã thực hiện được gian kế. Gì vậy, tôi vươn tay sờ sờ nơi Chu Châu nhìn, không có cảm giác khác thường.

“ Đừng có sờ nữa, tự mình xem đi!” Một chiếc gương trang điểm nhỏ được đưa tới trong tay. Tôi soi gương nhìn nơi Chu Châu vừa chỉ, một vết hôn nhàn nhạt màu đỏ tím hiện lên ở bên gáy, không chú ý sẽ không nhìn ra.

Tôi duỗi ngón tay ra nhẹ nhàng sờ sờ dấu vết đó, đây cũng là tối ngày hôm qua không cẩn thận lưu lại thôi. Mặc dù mỗi lần thân mật anh cũng đều sẽ lưu lại một chút dấu vết trên người tôi, nhưng toàn là ở nơi được quần áo che chắn. Nghiêm trọng nhất là có lần cả phần eo trở xuống đều là vết hôn và vết cắn nông nông sâu sâu. Mặc dù khiến tôi mặc quần dài suốt một tuần trong mùa hè nóng bức nhưng nơi lộ ra bên ngoài ngay cả chút máu ứ đọng cũng không có. Quan trọng nhất là Từ Tiểu Nhã cũng không phát hiện, chỉ thắc mắc tại sao tôi mặc quần dài một tuần mà thôi.

“ Đây, Lý Ngọc Uyển, bạn trai cậu là người như thế nào?” Bây giờ một tổ ba người tò mò đột nhiên sinh ra hứng thú nồng nặc đối với bạn trai mới có của tôi.

“ Anh ấy rất cao, bề ngoài rất lịch sự, có tướng rất thư sinh, nhưng thỉnh thoảng lại rất bá đạo, đối với người ngoài luôn có chút xa cách...” Một cái vỗ nhẹ vào tay tôi gọi suy nghĩ của tôi trở về.

“ Đây, bọn mình hỏi là bạn trai cậu chứ không phải anh trai cậu, anh trai cậu trông như thế nào bọn này còn không rõ ràng ư?”

Thì anh mình chính là bạn trai mình đó, nhưng lời như thế tôi không thể nào dám nói ra. “ Bạn trai mình cũng không khác anh mình lắm, đều cho người ta loại cảm giác đó.”

“ Lý Ngọc Uyển, không phải cậu tìm bạn trai theo tiêu chuẩn anh trai của cậu chứ?”

“ Không kém bao nhiêu đâu!” Tôi đáp xong có chút chột dạ.

“Mình biết ngay, nhưng anh cậu quả thật rất ưu tú..., lấy anh cậu làm tấm gương thì thật vất vả cho bạn trai cậu!” Chu Châu bắt đầu đồng tình với cái người gọi là bạn trai của tôi. Hôm nay có lẽ trường học tạm thời có hội nghị hoặc có chuyện gì đó quan trọng mà cả ngày đáng lẽ đều có tiết nhưng lại được thông báo các tiết buổi trưa sẽ hủy bỏ. Anh thì học năm thứ tư đại học, ở trường gần như là không có tiết gì, sáng sớm hôm nay trước lúc đi học hình như tôi nghe thấy anh bảo hôm nay anh không phải đến trường học.

Từ đại học A ngồi xe về đến nhà, vốn còn nghĩ sẽ thấy anh ở nhà, ai ngờ mở cửa ra chỉ thấy cả phòng trống trải. Tôi lấy điện thoại ra đang định gọi cho anh thì điện thoại lại vang lên trước, phía trên biểu thị là điện thoại nhà? Là ai gọi tới? Ông nội hay cô cô. Tôi có chút chần chờ dè xuống phím call.

“A lô....”

“Tiểu Uyển, gần đây các con có khỏe không?” Điện thoại là ông nội gọi tới, giọng ông nghe có vẻ già hơn trước rất nhiều.

“Ông nội, chúng con rất khỏe...” Cầm điện thoại, tôi không biết nên nói cái gì. Mặc dù đó là ông nội nhưng tôi cũng không thân thiết với ông lắm, cũng không có thói quen gọi điện thoại nói chuyện về gia đình.

“Ông nghe tiểu Chương nói con lại bắt đầu đi học, đi học cũng tốt, đọc thêm nhiều sách học thêm chút kiến thức cũng tốt.”

“Dạ!” Tôi cũng không biết nên nói gì, nên trả lời như thế nào.

“Các con sắp được nghỉ lễ rồi đúng không, con bảo tiểu Chương hết bận thì trở về mừng năm mới với ông nghe chưa.”

“Dạ! Con sẽ nói với anh ấy.”

“Vậy các con sớm trở về, trước khi trở về nhớ gọi điện thoại trước để ông bảo cô cô của con thu xếp phòng cho các con.”

Điện thoại ngắt, tôi ngẩn người nhìn điện thoại, trong điện thoại ông nội không có chuyên chế và độc tài như trong trí nhớ hay quá khứ, trong điện thoại tôi chỉ nghe được giọng của một ông lão cô đơn với một tâm nguyện nho nhỏ là hi vọng đứa cháu yêu dấu có thể hầu hạ dưới gối. Có lẽ năm nay chúng tôi nên về sớm một chút và nán lại một thời gian.

“Uyển Uyển đang suy nghĩ gì vậy?” Anh rút tạp chí trong tay tôi ra, kéo chân đắp cho tôi chỉ đang mặc áo ngủ nên cơ thể hơi lạnh.

“Anh, hôm nay ông nội có gọi điện thoại cho em.” Tôi đưa bàn tay lạnh như băng dán vào trước ngực anh sưởi ấm.

“Ông nội nói gì?” Trong bóng tối tôi không nhìn thấy nét mặt anh.

“Ông nói khi nghỉ lễ muốn chúng ta trở về thuận tiện mừng năm mới.” Tôi nói đại khái nội dung điện thoại hôm nay cho anh nghe.

“Uyển Uyển muốn trở về sao?” Giọng anh nghe không ra tâm tình gì.

“Có chút muốn, đã lâu rồi chúng ta chứ về ở mấy ngày.” Kể từ sau khi ba mẹ mất mặc dù mỗi cuối năm chúng tôi đều có trở về, nhưng luôn là gần đến giao thừa mới đến nhà, qua mừng hai đã rồi đi trở lại thành phố A.

“Vậy chờ mấy ngày nữa em được nghỉ, anh cũng sắp xếp xong công việc thì chúng ta trở về.” Anh ôm tôi chặt đến có chút thở không thông, tôi kê mặt trong ngực anh nhắm mắt lại.

Thật vất vả rồi cuộc cũng được nghỉ, anh sắp xếp xong chuyện công ty, đặt trước vé máy bay, còn tôi thì ở nhà dọn dẹp hành lý đơn giản và dụng cụ rửa mặt. Ngồi ở trên máy bay, tôi nắm tay anh thật chặt, lúc đầu thì không cảm giác được cái gì không đúng, nhưng bây giờ khi đã thật sự đang trên đường về nhà thì không khỏi cảm thấy lo lắng, có chuyện gì sẽ xảy ra sao?”

32. Chương 32

Anh không cho ông nội gọi dưỡng tới đón chúng tôi, máy bay hạ cánh tôi và anh bắt taxi trở về nhà, cách nhà càng gần tôi càng lo lắng mãnh liệt, một loại lo lắng không rõ bao quanh tôi thật chặt. Đến cửa nhà, tôi có chút khản trương khoác tay anh không dám đưa tay ra gỡ cánh cửa đóng chặt.

“Không sao đâu, chỉ là trở lại chơi mấy ngày mà thôi, nếu như cảm thấy khó chịu quá thì chúng ta nán lại hai ngày rồi trở về.” Anh vươn tay ôm ôm vai tôi sau đó nhấn chuông cửa. Người ra mở cửa là cô cô, nhìn thấy chúng tôi đứng ở cửa, trên mặt cô cô liền tràn đầy nụ cười. Trong miệng còn không ngừng nói: “Đã sớm mong các con trở lại, ông nội các con cũng nhắc đi nhắc lại hỏi sao lâu vậy chưa thấy tụi con về tới nhà.”

“Máy bay bị hoãn cho nên mới về trễ.” Anh xách theo hành lý kéo tay tôi đi vào phòng khách. Không ngoài dự đoán, ông nội ngồi trên ghế sa lon đang uống trà trong phòng khách, nhìn chúng tôi đi vào thì mắt cũng không nhướng, lông mày cũng không động một cái.

“Ông nội, chúng con trở lại.” Anh buông hành lý trong tay xuống nắm tay tôi song song đứng ở trước mặt ông nội.

“Ừ, trở lại.” Giọng ông nội không cảm giác như chúng tôi đi gần một năm mới trở về, tựa như chúng tôi chỉ mới ra đường đi dạo hai tiếng rồi trở lại vậy. Anh nắm tay tôi chuẩn bị xách hành lý cất vào phòng trên lầu.

“Cô cô của các con đã thu dọn xong phòng rồi, con ngủ ở căn phòng kia, còn căn phòng đó là Tiểu Uyển và Tĩnh Văn ngủ chung.”

Bước chân của anh dừng lại một chút, tiếp theo đó kéo tay tôi lên lầu. Phòng anh vẫn giống y như trong trí nhớ không có chút thay đổi, nhưng hẳn là mới được sửa sang lại, tôi đưa tay lau mặt bàn trong phòng sách, không có một chút bụi bặm.

Chăn và ga giường cũng là mới thay, hoa văn hoạt hình, nếu là mẹ chắc chắn bà sẽ không cho anh dùng ga giường và chăn loại này, anh dùng luôn là màu trắng hoặc hoa văn ô vuông đơn giản. Cho dù nhà chúng tôi ở thành phố A thì chúng tôi dùng ga giường, chăn cũng vẫn là lấy màu trắng làm chủ đạo, tuyệt đối không thể nào xuất hiện loại hoa văn hoạt hình xanh đỏ này.

Tôi lấy quần áo tắm rửa và đồ dùng rửa mặt hàng ngày từ trong hành lý ra cất vào trong tủ đầu giường, lựa quần áo để thay khi tắm rửa xong của anh ra đặt ở trong tủ treo quần áo, đồ rửa mặt đặt ở phòng vệ sinh. Lại ôm quần áo tắm rửa của mình chuẩn bị đến phòng ông nội nói cất.

Lúc tôi đang ôm quần áo chuẩn bị kéo cửa phòng đi ra ngoài thì nửa người bị gắt gao ôm chặt. Tôi xoay người lại kề mặt trước ngực anh, nhắm mắt lại hít một hơi thật sâu sau đó mở mắt ra ngẩng đầu lên nhìn anh nhẹ nhàng lắc đầu một cái, đây không phải là ở nhà của chúng tôi ở thành phố A, ở chỗ này chúng tôi không thể như ở nơi đó muốn thế nào thì làm thế đó được.

Tôi tránh lồng ngực của anh, kéo cửa ra cũng không quay đầu lại đi ra khỏi phòng. Tôi xoay người đi vào căn phòng đã từng là của tôi, còn bây giờ đã là phòng ngủ của chị họ, bây giờ đã hoàn toàn khác với lúc tôi ở, vách tường vốn màu hồng bây giờ đã sơn thành màu vàng nhạt, giường đơn cũng trở thành giường hai người, bên trong tất cả dấu vết tôi từng ở đã biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Tôi quan sát căn phòng đã trở nên xa lạ, đặt quần áo tắm rửa lên giường rồi xoay người ra ngoài phòng đi xuống lầu dưới. Không biết anh xuống lầu từ lúc nào, đang cùng cô cô, dưỡng ngồi trên ghế sa lon nói chuyện phiếm. Tôi đi tới bên sofa theo thói quen ngồi ở bên cạnh anh.

“Lâu rồi không thấy Tiểu Uyển, Tiểu Uyển thật là càng lớn càng xinh đẹp, nhớ năm đó chỉ mới là một cô nhóc, bây giờ lớn lên đã thành thiếu nữ rồi.”

“Đúng vậy, đúng vậy, so ra thì xinh đẹp hơn hồi bé.” Dưỡng ở bên cạnh phụ họa lời cô cô nói. Tôi cười cười không đáp lời, có lẽ cô cô và dưỡng cảm thấy không có gì để nói với tôi nên lại bắt đầu đem đề tài vòng vo qua chuyện học tập và công việc hiện nay của anh.

Tôi quay đầu thấy quả táo và lê để trên khay trà, tôi lấy một quả táo, tìm dao gọt trái cây từ trong phòng bếp rồi bắt đầu gọt vỏ táo. Quả táo gọt xong rồi, tôi dùng dao bổ thành hai nửa, đưa một nửa lớn vào tay

anh. Cô cô nhìn một nửa quả táo tôi đưa cho anh. “Vẫn là hai anh em con tốt, Tình Văn nhà cô ăn cái gì cũng chưa bao giờ nghĩ đến người khác, xem Tiểu Uyển kia, ăn táo còn nghĩ đến chia cho anh một nửa.”

“Mẹ, vừa vào cửa đã nghe thấy mẹ nói xấu con rồi.” Từ cửa truyền đến giọng chị họ Tình Văn. Đi vào phòng khách nhìn thấy tôi và anh đang ngồi trên ghế sa lon thì ngẩn người. “Không trách được hôm nay mắt con nhảy liên hồi, thì ra là thiên tài nhà chúng ta trở lại.”

Từ khi tôi bắt đầu có trí nhớ thì cô cô rất ít khi đến nhà chơi, trừ ăn tết hoặc có chuyện quan trọng mới thỉnh thoảng tới đây mấy lần, chị họ lớn hơn tôi một tuổi, từ nhỏ đã rất thích ăn hiếp tôi, nắm tóc tôi, làm dơ quần áo của tôi, cướp đồ ăn vặt của tôi, cướp đồ chơi của tôi.....

Cơm tối cô cô làm rất nhiều món ăn, trên bàn cơm không ngừng khuyên chúng tôi dùng cơm, nếu như người không hiểu rõ ràng bên trong thì có lẽ sẽ cảm thấy đây là chủ và khách vui vẻ dùng bữa tối, tôi và anh sinh sống gần hai mươi năm ở nơi này, lần này về chúng tôi lại biến thành khách, mà những người từng làm khách bây giờ lại biến thành chủ.

Không biết ở bên ngoài quá lâu hay là tôi đã thành thói quen với thức ăn nhạt, cơm tối hôm nay tôi ăn vài miếng đã no, lấy cốc rời phòng ăn trở lại phòng khách. Tôi ngồi trên ghế sa lon mắt nhìn chăm chăm TV, ý nghĩ không biết đã bay đến nơi nào. Ăn cơm tối xong, cô cô ở phòng bếp dọn dẹp bát đĩa, anh, ông nội, dượng, chị họ từ phòng ăn đi tới phòng khách. Ông nội ngồi trên ghế sa lon, không ngừng quan sát tôi và anh, không biết trong lòng đang suy tính cái gì.

“Tiểu Chương, Tiểu Uyển, lát nữa các con đến phòng sách, ông có việc muốn nói với hai con.” Nói xong cầm ly trà đi tới phòng sách.

Tôi hơi lo lắng nhìn anh đang đứng bên cạnh, ông nội muốn nói cái gì? Hay là ông nội đã biết cái gì? Tay anh nhẹ nhàng vỗ vỗ vai tôi để tôi an tâm. Tôi ôm lòng thấp thỏm lo lắng đi theo sau anh bước vào phòng sách đã nhiều năm không bước vào.

Ông nội ra hiệu chúng tôi đóng kín cửa sau đó ngồi xuống. Đóng cửa xong, tôi ngồi trên ghế gỗ lim có chút hồi hộp nhìn ông nội ngồi sau bàn đọc sách.

Chúng tôi cũng không có ai nói chuyện, chỉ nhìn chăm chăm đối phương, ông nội đặt tách trà ở trước mặt, hơi nước tạo thành một lớp màn mỏng che khuất khuôn mặt ông nội nhìn mông lung không rõ. Tay tôi để ở bên người nắm chặt có chút tê dại, rốt cuộc ông nội muốn nói cái gì, hay muốn hỏi cái gì.

33. Chương 33

Không khí khó tả tràn ngập toàn bộ không gian, cũng không ai lên tiếng trước, trong phòng sách yên tĩnh chỉ nghe được tiếng tích tắc của đồng hồ.

Tôi cúi đầu nhìn mình chăm chăm trong lòng thầm đếm từng ô vuông trên váy.

Không ngờ người không nhin được lên tiếng đầu tiên lại là ông nội, ông hắng giọng nhấp một hớp trà, sau đó giương mắt lên nhìn anh rồi lại nhìn tôi.

“Tiểu Chương, sang năm con phải thi tốt nghiệp rồi.”

“Dạ, tháng sáu sang năm.”

“Tốt nghiệp rồi quay về đây thi công chức*.” Câu nói giống như đang thương lượng, nhưng giọng điệu thì lại là yêu cầu.

*Nhân viên làm việc cho Nhà nước.

“Con không muốn thi công chức.” Anh không có một chút do dự từ chối yêu cầu của ông nội.

“Con không muốn thi công chức thì muốn làm cái gì?” Trên mặt ông nội mang theo tức giận.

“Con không muốn thi công chức.” Anh vẫn lặp lại những lời này. Sức mạnh ông nội có chút khó coi, chắc có lẽ là chưa từng có ai dám trực tiếp phản kháng lại mệnh lệnh của ông.

“Dù sao còn nửa năm nữa con mới tốt nghiệp, đến lúc đó lại nói.” Ông nội không giống như trước kia tôi biết, muốn anh phải trực tiếp phục tùng mệnh lệnh mình.

“Tiểu Uyển, con đã tốt nghiệp đúng không?” ông nội quay mặt qua nhìn tôi.

“Uyển Uyển vẫn còn đang đi học, năm nay chỉ mới học năm thứ nhất, chuyện tốt nghiệp vẫn còn sớm.” Tôi còn chưa kịp trả lời, anh đã đoạt lời tôi nói trước.

“Bây giờ Tiểu Uyển học sách ở nơi nào cũng có thể học, trở về thành phố T cũng có thể học, ông đã nhờ người tìm công việc văn phòng ở thành phố T cho Tiểu Uyển, lần này trở về Tiểu Uyển cũng không cần lại lên thành phố A nữa, chờ hết năm sẽ đi làm. Tiểu Chương cũng tốt nghiệp rồi nhanh chóng trở lại đây, đừng sống ở thành phố A nữa.” Người ông nội đang nói đến là tôi nhưng ánh mắt lại chăm chú nhìn chăm chăm anh.

“Chờ Tiểu Uyển tốt nghiệp xong rồi chúng con mới xem xét có trở lại hay không, không phải bây giờ.” Anh đứng ở trước bàn đọc sách, tay chống trên bàn, nhìn thẳng vào mắt ông nội. Đây cũng là lần đầu tiên tôi nhìn thấy có người dám trực tiếp từ chối yêu cầu của ông nội. Lúc trước, ngay cả ba cũng không dám. Ánh mắt ông nội như có điều suy nghĩ, chăm chú nhìn anh rồi lại nhìn tôi đang đứng bên cạnh: “Tiểu Uyển, con muốn tiếp tục đi học ở thành phố A sao?”

Đột nhiên bị gọi tên, tôi có chút không biết làm sao. Quay đầu nhìn anh rồi lại nhìn ông nội đang nhìn chăm chăm, tôi khẽ gật đầu: “Con muốn ở đó học cho xong.” Thật ra thì chuyện đi học tự tôi cũng biết, người khác chỉ dùng hai năm là có thể học xong nhưng tôi thì có lẽ phải cần tới ba bốn năm mới có thể học xong toàn bộ học phần. Có thể tốt nghiệp hay không và có thể lấy được bằng tốt nghiệp hay không cũng không quan trọng, tôi chỉ là không muốn tách khỏi anh.

“Tiểu Chương, ông hy vọng con không làm ra chuyện khiến nhà họ Lý mất mặt.” Ánh mắt ông nội lộ ra một chút ý tứ không nói được nhìn anh chăm chú.

“Chẳng phải con đang làm theo lời ông nội dạy đó thôi, chỉ cần là thứ con muốn, nếu như không chiếm được thì dù có phá hỏng hết tất cả cũng quyết không buông tay.” Ánh mắt anh lóe lên sự kiên quyết.

Phòng khách lại chìm vào không khí yên tĩnh, ông nội và anh đứng ở hai bên bàn đọc sách nhìn nhau trao đổi ánh mắt mà tôi xem không hiểu.

Không biết lại qua bao lâu, ông nội nhắm mắt lại, ngồi trở lại ghế phát phát tay ý bảo chúng tôi đi ra ngoài. Tôi mở cửa đi ra ngoài trước, ngay lúc anh đang bước ra cửa thì tôi nghe thấy ông nội nói: “Tiểu Chương, con bé là em gái con.”

Vừa nghe thấy một câu kia, đầu óc tôi liền trống rỗng, ngay cả việc mình trở về phòng lúc nào cũng không biết. Trở về phòng, tôi nửa dựa vào trong ngực anh, nghĩ tới lời ông nội nói, ông nội nói câu kia rất cuộc là có ý gì, là ông nội đã biết chuyện giữa tôi và anh ư? Hay là còn chuyện gì khác nữa mà tôi không biết.

“Anh...” Tôi ngẩng đầu lên có chút lo âu, tôi cảm giác được hình như có chút chuyện gì đó mà tôi không biết đang nổi lên.

“Đừng lo lắng, mấy ngày nữa chúng ta sẽ trở về thành phố A, hơn nữa công ty anh đã thành lập cũng không cần ông nội ủng hộ, yêu cầu của ông nội cũng không cần thiết phải nghe.” Anh ôm tôi vào trong ngực để cho tôi an tâm.

“Ừm!” Mặc dù anh làm cho tôi an tâm không ít nhưng trong lòng vẫn luôn cảm giác giống như sắp có chuyện gì đó rất nghiêm trọng sẽ xảy ra. Cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra không báo trước, tôi bị dọa sợ đến cứng cả người nằm trong lòng anh.

“Vương Tịnh Văn, chị vào phòng không biết gõ cửa sao?” Trên mặt anh mang theo tức giận nhìn chăm chăm chị họ đang đứng ở cửa.

“Ồ, chị làm sao biết hai người các em đang ở bên trong chứ. Lý Ngọc Uyển, em lớn ngần này rồi còn bám dính lấy anh trai làm nũng!” Chị họ tựa vào trên khung cửa nhìn tôi đang nửa dựa vào trong ngực anh.

“Chị vào đây làm gì?” Anh cảm giác tôi cứng ngắc và không được tự nhiên, ánh mắt nhìn chằm chằm chị họ đang nửa tựa vào cửa hỏi.

“Sắp mười hai giờ rồi, mẹ bảo chị lên gọi Lý Ngọc Uyển đi tắm rồi ngủ. Lỡ chị đã chuyển xong, muốn nghe hay không tùy các em quyết định.” Chị họ nói xong, xoay người đi xuống lầu.

Buổi tối tôi nằm ở trên giường, giường xa lạ, chăn xa lạ, cảm thấy hoàn cảnh xa lạ khiến tôi khó có thể ngủ say. Mắt đã đóng nhưng hơi đau nhức, đại não vẫn rất tỉnh táo.

Tôi ngồi dậy từ trên giường, nường vào ánh đèn yếu ớt ngoài cửa sổ để nhìn đồng hồ trên cổ tay, đã hai giờ, tôi lần qua lần lại trên giường hai tiếng đồng hồ cũng không cảm thấy chút buồn ngủ, nếu là bình thường thì tôi đã sớm ngủ say đến không hay biết gì rồi.

Tôi lấy áo khoác để ở một bên khoác lên đi ra bên ngoài, nhẹ nhàng ra khỏi phòng, xoay người để tới phòng anh. Nhẹ nhàng vặn khóa cửa, may mà anh không có thói quen khóa cửa, mở cửa nhấc mũi chân đi vào, sau đó lại nhẹ nhàng đóng kỹ cửa phòng.

Tôi ngồi xổm người xuống bên cạnh cửa, kéo áo khoác đắp lên đùi có chút lạnh như băng rồi nhắm mắt lại. Chỉ chốc lát sau cơn buồn ngủ liền nhấn chìm tôi. Tôi hình như nghe được tiếng anh, sau đó hơi thở ấm áp an tâm bao quanh tôi, cảm giác anh ôm tôi như thường ngày, thật tốt.....

34. Chương 34

Đồng hồ báo thức vang lên không ngừng, tôi có chút không thoải mái mở mắt ra thấy trần nhà xa lạ, tôi mơ hồ nhớ hình như nửa đêm hôm qua tôi làm thế nào cũng ngủ không được, sau đó đi tới phòng anh nằm ở cạnh cửa. Tôi giật nhẹ cái chăn đắp trên người. Không có một chút ấn tượng về việc lúc nào thì tôi đã trở về phòng nằm trở lại trên giường.

“Tiểu Uyển, Tỉnh Văn mau rời giường ăn điểm tâm.” Dưới lầu truyền đến tiếng của cô cô. Tôi ngồi dậy lấy quần áo để ở một bên ra thay cho áo ngủ trên người. Đổi quần áo xong, tôi đi ra khỏi phòng, đến phòng ngăn giữa phòng của anh để rửa mặt.

“Buổi tối ngủ không ngon sao?” Anh đưa tay vuốt cằm thâm nhàn nhợt dưới mắt tôi.

“Chắc là chưa quen giường thôi.” Tôi nắm vốc nước vỗ vào mặt, tinh thần nhất thời tỉnh táo hơn rất nhiều.

“Trời lạnh như thế này, đừng có dùng nước lạnh rửa mặt, tránh cho bị cảm.” Anh lấy khăn lông treo ở trên kệ ra cẩn thận lau chùi mặt tôi.

“Em cảm thấy cũng không lạnh lắm.” Tôi nhận lấy khăn lông lau khuôn mặt dính đầy nước. bây giờ ở bên ngoài không thể so với ở nhà.

Chúng tôi ở chỗ này không thể vượt qua ranh giới anh em, câu nói cuối cùng của ông nội ngày hôm qua mặc dù không đầu không đuôi, nhưng tôi lại cảm giác chắc chắn ông đã biết được điều gì đó.

“Đi xuống ăn điểm tâm đi, ăn điểm tâm xong anh và em ra ngoài đi dạo, lâu rồi chưa ra bên ngoài, xem xem thay đổi bao nhiêu.” Anh giúp tôi treo khăn lông.

“Ừm!” Tôi gạt đầu một cái, ở lâu trong nhà cảm giác không khí ngột ngạt khó chịu, ra ngoài hóng mát một chút cũng tốt.

Xuống lầu ăn bữa sáng xong, anh viện cớ cùng tôi đi ra ngoài. Ở trên bàn cơm ông nội và cô cô hình như muốn nói cái gì đó, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra miệng.

Gần bốn năm trời không có dạo phố ở đây, các cửa hàng bán đồ ăn vặt, bán văn phòng phẩm và manga trong trí nhớ đã không còn thấy bóng dáng, mà thay vào đó là các cửa hàng bán quần áo và quán cà phê trang trí bắt mắt.

Năm đó chúng tôi đi dạo vẫn còn chưa xây xong quảng trường mua sắm, trong ký ức, các cửa hàng bán đồ thủ công nằm ở đường dành riêng cho người đi bộ, tôi nhìn bao lớn bao nhỏ chiến lợi phẩm trên vai anh đặt xuống ghế. Xem ra tôi bị Viên Mai dạy hư rồi, tôi nhớ trước đây đi dạo phố, tôi không thích mua đồ lung tung.

“Nhắm mắt lại nghỉ ngơi chút đi, mắt em đều đỏ cả lên rồi kìa.” Ghế ngồi được thiết kế cho các cặp đôi, anh vươn tay rất dễ dàng ôm tôi vào trong ngực, tôi vùi mặt vào trong ngực anh, nhắm mắt lại, ngửi mùi hương quen thuộc mới an tâm nhắm mắt lại.

“Lý Ngự Chương, thật sự là cậu sao... cậu trở về từ lúc nào vậy. Tiểu Uyển có về chung với cậu không?” Chợt bên tai truyền tới giọng nói có chút quen thuộc.

“Mới về mấy ngày trước, có chuyện gì không?” Anh đắp áo khoác lên người tôi, kéo lên che kín hơn nửa mặt tôi.

“Mấy ngày nữa bọn này có tụ họp bạn thời trung học, nếu tiểu Uyển có về thì cũng gọi cậu ấy cùng đi.” Giọng nói rất quen thuộc, trong vắt lại mang một chút ngọt ngào.

“Mình sẽ nói cho em ấy biết.”

“Mà số điện thoại di động của cậu ấy vẫn không thay đổi chứ? Hay là để mình trực tiếp gọi điện thoại cho cậu ấy là được rồi.” Đối phương hình như có chút không yên lòng về chuyện để anh chuyển đạt lại dùm, muốn trực tiếp gọi điện thoại cho tôi, là ai đây ta?

Giọng rất quen, nhưng lại không nhớ được là người nào. Điện thoại di động không báo động trước vang lên, tôi xoay người ra khỏi lồng ngực ấm áp của anh, vươn tay từ trong túi áo khoác lấy điện thoại di động ra.

Áo khoác che ở trên người tôi chợt trượt xuống đất, chuông điện thoại di động bỗng chốc cũng ngưng bật, tôi cảm thấy sau lưng dường như có tầm mắt đang nhìn chăm chăm lưng tôi. Tôi ngồi thẳng người quay đầu lại, ánh mắt đang nhìn tôi chăm chăm kia dời từ lưng đến trên mặt tôi. Đối phương thật đúng là người quen, quen thuộc đến không thể quen thuộc hơn được nữa, bạn hồi tiểu học, trung học có quan hệ tốt nhất với tôi – Trệu Tinh Tinh.

“Tinh Tinh, đã lâu không gặp.” Tôi có chút không được tự nhiên nở nụ cười lấy lòng với Tinh Tinh đang ngồi ở đối diện.

“Lý Ngọc Uyển, cậu giỏi lắm. Đi gần bốn năm, ngay cả điện thoại cũng không gọi, trở lại cũng không biết liên lạc với bạn bè, uống phí lúc học cấp 3 chúng ta quan hệ tốt như vậy. Lần này nếu không phải là mình tình cờ thấy Lý Ngự Chương thì có phải cậu cũng định không nói mình biết cậu đã trở lại hay không?” Giọng nói có chút lớn tiếng, mang theo chút chỉ trích.

“Không có, trước đây mỗi lần trở lại đều chỉ ở hai ba ngày rồi lại đi trở về cho nên không kịp liên lạc. Lần này trở lại ở chơi thời gian lâu hơn một chút.” Mặc dù đã lâu không gặp Tinh Tinh nhưng tôi vẫn hiểu rõ tính tình của cô bạn học đã chơi chung nhiều năm này, bây giờ tốt nhất là để cho cô ấy phát tiết xong, nếu không chắc chắn tôi sẽ bị cô ấy chỉ trích lần nữa.

“Vừa nãy tớ nói với Lý Ngự Chương hồi lâu, nếu không phải mình gọi điện thoại cho cậu thì còn không biết là cậu đang ở trước mặt mình cơ đấy. Cậu ngủ thật hay là không muốn quan tâm mình hả.”

“Mình...” Tôi không biết phải giải thích như thế nào, từ lúc cô ấy tới đây nói gì tôi cũng đều nghe được. Mặc dù giọng nói rất quen nhưng tôi lại quyến luyến lồng ngực ấm áp và hơi thở của anh nên không muốn mở mắt ra cũng không muốn quay đầu lại nhìn xem là ai tới.

“Ngày hôm qua Uyển Uyển ngủ không ngon, vừa rồi ngủ thiếp đi thôi.” Anh choàng áo khoác của mình lên người tôi, vén mấy sợi tóc xoắn xết do ngủ của tôi ra sau tai.

“Thật sao?” Ánh mắt Tinh Tinh nhìn tôi có chút kỳ lạ.

“Thật, ngày hôm qua suốt đêm mình không ngủ, vừa rồi ngủ thiếp đi, điện thoại di động vang lên mới nghe thấy.” Tôi chỉ có thể tiếp tục nói theo anh.

“Lý Ngọc Uyển, ngày mai có buổi tụ họp các bạn bè thời trung học, nếu cậu mà không tới đó hả...” Tinh Tinh lấp lửng nửa câu trềng mắt lên nhìn tôi.

“Ngày mai à, ừ, đến lúc đó cậu gọi điện thoại ỉnh, mình nhất định sẽ đi.” Bây giờ vì Tinh Tinh đang bắt măn, đừng nói là bạn học tụ họp, cho dù lên núi đao xuống biển lửa tôi cũng nhất định sẽ đi.

“Nhớ đó, đừng có mà đợi đến lúc đó lại tìm lý do không đi được với mình.” Tinh Tinh không yên lòng dặn.

“Mình nhất định sẽ đi mà.” Tôi liên tục đảm bảo với Tinh Tinh rằng mình tuyệt đối sẽ đi.

“Nhớ đừng quên. Thôi mình có việc đi trước nha, hẹn gặp ở tiệc tụ họp bạn bè!” Tinh Tinh nhìn tôi và anh rồi xoay người rời khỏi ghế dài chỗ chúng tôi ngồi.

Gần đến giờ cơm tối tôi và anh mới xách theo bao lớn bao nhỏ mua được về nhà. Tôi ngồi ở ghế salon nhìn các thứ mới mua hôm nay: quần áo, túi xách và một đồng hồ chuẩn bị mang về tặng cho bạn học xem như là quà đi chơi.

Tôi lấy áo khoác ngoài mới mua hôm nay ra, vải màu trắng lông dê, cổ áo điểm xuyết lông cáo trắng như tuyết, đường viền hoa màu xám bạc, sờ vào mềm nhũn, thật là thoải mái.

“A, Tiểu Uyển, em thật là có tiền nha, bộ quần áo này chắc đắt tiền lắm nhỉ!” Chị họ từ trên lầu đi xuống nhìn áo khoác ngoài tôi đang cầm trong tay.

“Cũng bình thường thôi chị à, có giảm giá.” Cái áo khoác ngoài này đúng là có hơi đắt, lúc ở thành phố A tôi có thấy bán, dù rất thích nhưng thời tiết tương đối ẩm áp nên không mua, hôm nay vừa hay lại thấy được, anh nói sắp hết năm cũng nên mua bộ quần áo mới cho nên liền mua về.

“Còn chưa có việc làm đã đi mua quần áo đắt thế này, không biết chờ em có công việc thì bao nhiêu tiền lương mới có thể nuôi nổi em đây nhỉ.” Mặt chị họ đỏ kị vuột lông nhưng trên cổ áo.

“Uyển Uyển, cầm quần áo và đồng hồ mới mua kia lên trên lầu đi, đừng ném bừa bộn trên ghế salon như vậy, rồi rửa tay xuống ăn cơm.”

“Dạ.” Tôi gật đầu một cái, cầm quần áo từ trên tay chị họ, sau đó ôm đồng hồ bị tôi ném tùy tiện trên ghế salon đi lên lầu.

“Tiểu Uyển, ngày mai con có bận gì không?” Ông nội dừng động tác cầm dưa trong tay lại hỏi tôi.

“Ngày mai? Có chuyện gì không ạ?” Tôi đặt bát và đôi dưa trong tay xuống nhìn ông nội, ngày mai có chuyện gì muốn nói với tôi sao? Tôi lơ đãng thấy được vẻ mặt xem kịch vui của chị họ.

“Nếu ngày mai không có chuyện gì thì đi sớm về sớm, đừng cả ngày đi lung tung khắp nơi.” Ông nội cũng không nói lý do vì sao bảo về sớm.

“Ngày mai Uyển Uyển có hẹn bạn học, không chắc về sớm được.” Anh đáp lời ông nội.

“Vậy sao, ngày mai đồ đạc của con cũng không cần mang đi, cứ để ở nhà là được.” Ông nội cúi đầu suy nghĩ một chút rồi nói tiếp.

“Dạ.” Đột nhiên không có khẩu vị ăn cơm, tôi đặt bát và đôi dưa trong tay xuống, rời khỏi bàn cơm.

35. Chương 35

Buổi tối luôn là ngủ được không yên ổn, buổi sáng sau khi rời giường đầu óc choáng váng có chút khó chịu, sáng sớm dường như anh có chuyện phải đi ra ngoài, nói một lát sẽ trở lại, tôi và ông nội, cô cô ở nhà không có chuyện để nói, ăn điểm tâm xong tôi liền trở lại phòng của anh, lấy laptop từ trong balo ra đăng nhập vào hòm thư xem thử có ai gửi mail cho tôi hay không.

“Tiểu Uyển? Đang bận sao? Ông nội bảo con xuống đây một chút.” Mới ngồi không bao lâu liền nghe thấy tiếng cô cô gọi tôi ở dưới lầu.

“Dạ!” Tôi khép máy vi tính lại, đóng cửa rồi đi xuống lầu. Tôi đứng ở cửa cầu thang nhìn vào phòng khách, trong phòng khách trừ ông nội và cô cô ra thì còn có hai người đàn ông trung niên xa lạ ước chừng bốn mươi, năm mươi tuổi ngồi ở đó.

“Ông nội, cô cô.” Tôi bước vào phòng khách lần lượt lên tiếng chào bọn họ, sau đó tìm một vị trí hơi chếch phía xa ngồi xuống.

“Hai vị này nên gọi là bác hai và bác ba.” Ông nội chỉ chỉ hai người đàn ông đang ngồi trước mặt ông.

“Bác hai, bác ba.” Tôi lại lần lượt gọi bọn họ một lần.

“Cậu họ, đây chính là Tiểu Uyển phải không, đáng tiếc thật là thanh thú xinh đẹp, giống mẹ hai lúc còn trẻ y như đúc.” Người gọi là bác ba một trong hai người lên lên xuống xuống quan sát tôi... tôi cảm giác ánh mắt đó giống như là đang chọn lựa hàng hóa vậy.

“Tiểu Uyển đúng là rất giống chị cả lúc còn trẻ, cũng gần sáu mươi năm không gặp chị hai rồi, chị hai có khỏe không?” Ánh mắt ông nội rơi vào nơi xa, tựa như đang nhớ lại cái gì đó.

“Mẹ hai rất khỏe, bác sĩ nói nếu làm ẹ vui vẻ chút nữa thì sẽ có thể sống lâu thêm mấy ngày.” Cái người gọi là bác hai kia trả lời câu hỏi của ông nội.

“Ừ, những năm trước đây chị cả đã chịu rất nhiều cực khổ rồi, đáng lẽ bây giờ có thể thoải mái sống qua ngày, nhưng khổ nỗi lại mắc phải căn bệnh này. Ai.” Ông nội hình như rất quan tâm người chị cả trong miệng ông.

“Cho nên lần này hi vọng mẹ hai có thể vui vẻ mà sống qua mấy ngày này.” Bác ba có chút giả dối dùng ngón tay lau khóe mắt một cái. Tôi có chút nhàm chán, chào cũng chào xong rồi, tôi đứng lên muốn đi lên lầu.

“Tiểu Uyển chờ một chút.” Ông nội gọi tôi đang muốn xoay người bước đi.

“Dạ!” Tôi lại ngồi trở về trên ghế salon chờ ông nói tiếp.

“Tiểu Uyển, ông có một người chị bây giờ đang ở nước ngoài, mắc bệnh ung thư sống không được bao lâu nữa.”

“A.” Chưa từng nghe ông nội nói qua ông có thân thích ở nước ngoài, hơn nữa tôi nhớ ông nội chỉ có một người em gái, sau đó rất nhiều năm trước đã mất rồi, theo tôi nhớ thì hình như ông nội không có chị gái.

“Người chị này của ông mấy năm trước đã kiểm tra và phát hiện là mắc bệnh ung thư, bác sĩ nói nếu như bà ấy có thể vui vẻ một chút thì có thể sống thêm vài năm.”

“A.” Tôi không hiểu ông nói với tôi những thứ này có ích lợi gì, bản thân tôi cũng không phải là người rất dễ dàng vui vẻ, đừng nói chi là làm cho người khác vui vẻ.

“Về sau bà ấy lại nhờ người thân tìm được ông, ông vốn là muốn đưa bà ấy trở về nước sống hết phần đời còn lại, nhưng dù sao trình độ điều trị chữa bệnh trong nước vẫn không bằng nước ngoài. Hơn nữa bác sĩ cũng đề nghị không cho bà ấy du lịch đường dài.”

Ông nội nói cho tôi biết những thứ này có ích lợi gì chứ? Ông nội muốn đi thăm chị mình thì cứ đi, không cần thiết phải nói với tôi cặn kẽ như vậy.

Ông nội nhấp một hớp trà hắng giọng một cái: “Chị của ông không có sinh con. Nhưng bà vẫn luôn muốn một đứa bé có cùng huyết thống với mình có thể ở bên cạnh bà đến hết những ngày cuối đời, mấy năm trước bà ấy có gọi điện thoại tới đây hy vọng ông có thể cho bà ấy một đứa cháu làm con thừa tự. Năm đó lúc ba mẹ con vẫn còn, ông có đề cập chuyện đó với ba mẹ con, mẹ con cũng đồng ý, nhưng không ngờ lại xảy ra chuyện như vậy cho nên vẫn luôn trì hoãn, lần này lại nhắc tới, cho nên ông chỉ muốn...”

Tôi rốt cuộc hiểu rõ mục đích ông gọi tôi tới, nói hồi lâu chính là muốn đưa tôi cho người chị cả trong miệng ông nội, mẹ hai trong miệng hai người đàn ông này làm con thừa tự.

Một lá thư được đưa tới trên tay tôi, tôi mở lá thư ra lấy tài liệu bên trong đặt ở trên khay trà. Mặc dù tôi không rõ lắm những tài liệu này có dụng ý gì, nhưng ít nhất tôi có thể xem hiểu được một cuốn hộ chiếu trong đó, trên hộ chiếu viết chính là tên của tôi.

Tôi mở hộ chiếu ra, ngày viết phía trên là trước ngày chúng tôi trở lại một ngày, xem ra trước khi chúng tôi trở lại ông nội đã quyết định muốn đưa tôi đi, một đồng lời nói hôm nay chỉ là tường thuật lại mà thôi, thực tế chẳng qua chỉ là báo cho tôi để tôi đi chuẩn bị.

Tôi nhìn hình trên hộ chiếu, ánh mắt càng ngày càng mơ hồ, hốc mắt nóng nóng giống có thứ gì đó muốn tràn ra rơi xuống.

“Tiểu Uyển, con chuẩn bị thu xếp hành lý đi, mấy ngày nữa hãy cùng bọn họ trở về.” Giọng ông nội lại khôi phục như trước đây, lời nói ra lệnh đó cứ quanh quẩn bên tai tôi. Hộ chiếu trong tay chợt bị rút đi, bộp một tiếng ném ở trên khay trà, cả người bị cuốn vào trong một lồng ngực ấm áp.

“Thì ra lần này bảo bọn con trở lại chính là muốn bán Uyển Uyển đi, Uyển Uyển là em con, không cần một đồng tiền của các người, con vẫn có thể tự mình nuôi sống em ấy.” Sắc mặt của anh có chút xanh mét, giọng nói mang theo tràn đầy lửa giận.

“Tiểu Chương, chúng ta chẳng qua chỉ là muốn cho Tiểu Uyển làm con thừa tự của cô cả thôi, không phải bán, hơn nữa rất nhiều người muốn ra nước ngoài mà không được, bây giờ Tiểu Uyển có thể rời nước như vậy cũng là một cơ hội tốt với con bé, không phải sao?” Cô cô ở một bên phụ họa.

“Cơ hội, vậy sao cô không để cho con gái cô tranh cơ hội này đi, cơ hội này bọn con không cần, hơn nữa đừng nói chỉ là các người có thể được bao nhiêu lợi ích từ trong chuyện này, tối hôm qua cô và dượng nói gì tôi đã nghe hết rồi.” Sắc mặt cô cô lúc xanh lúc trắng. Lời nói nghẹn ở cổ họng nói không nên lời.

“Uyển Uyển, chúng ta đi, ở chỗ này một hồi nói không chừng còn có thể bị bán đi lần thứ hai, chúng ta trở về nhà của chúng ta đi.” Anh liền kéo tôi đi lên lầu. Một tiếng rầm thật lớn vỗ vào trên khay trà, tôi và anh đồng thời xoay người lại nhìn về mặt phần nộ của ông nội.

“Cái gì mà có bán hay không, không ai bán em gái con đi cả, cho Tiểu Uyển qua đó làm con thừa tự là để phụng dưỡng cho bà cả của con.” Trên mặt ông nội mang chút tức giận.

“Cho làm con thừa tự cũng được, bán cũng được, con đều không đồng ý.” Anh kéo tay tôi tiếp tục đi lên lầu.

“Chuyện này ông đã quyết định, hơn nữa năm đó mẹ con cũng đồng ý.” Có lẽ đây là lần đầu tiên bị phản đối kịch liệt như vậy, về mặt ông nội có chút không nhịn được.

“Chuyện này con không đồng ý, hơn nữa bọn con còn có việc ở thành phố A, hôm nay liền rời đi.” Anh buông tay tôi ra xoay người bước lên lầu. Không tới mười lăm phút sau liền nhìn thấy anh xách theo cái túi hành lý chúng tôi mang theo lúc trở về đi xuống lầu.

“Không được đi, hơn nữa chuyện cho làm con thừa tự này đã quyết định rồi.”

Anh không để ý ông nội rống giận, một tay kéo tôi, một tay nhắc hành lý liền định đi hướng cửa chính.

“Con thật là ra bên ngoài đi học mấy năm này cánh đã mọc cứng cáp rồi, ngay cả lời ông nói cũng dám không nghe.” Đây vẫn là lần đầu tiên tôi thấy ông nội giận đến như vậy, ngón tay có chút run rẩy chỉ về phía anh.

“Có bản lĩnh rời đi thì cũng đừng trở về nữa, coi như nhà họ Lý ta không có hai đứa cháu chúng mày.”

Anh vẫn là kéo tôi đi về phía trước, tôi dừng bước lại, đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy ông nội bị chọc tức thành như vậy, cho tới bây giờ anh đều là niềm kiêu hãnh của ông nội, là niềm kiêu hãnh của dòng họ Lý, nhưng lần này thế nhưng ông nội lại nói ra lời như vậy.

“Anh...” Tôi kéo bàn tay đang nắm chặt tay tôi của anh.

“Uyển Uyển, chúng ta đi.” Anh vẫn là kéo tay tôi đi ra ngoài.

“Anh.” Tôi buông tay anh ra, đi trở về trước sofa cầm hộ chiếu vừa rồi ném ở trên khay trà. Mấy ngày nay nhìn hành động của ông nội tựa như có lẽ ông đã cảm giác và mơ hồ biết được gì đó, cho nên ông mới nghĩ hết cách muốn tách chúng tôi ra.

Nhìn hộ chiếu trong tay, tôi thật sự không phải vì ông nội nghĩ như vậy mà muốn rời xa anh. Mà là vì anh có tiền đồ, tương lai sáng lạn của anh, không thể bởi vì chuyện này mà phá hủy cả đời anh, và cũng là vì tôi muốn biết có phải là do từ trước đến giờ bên cạnh anh vẫn luôn có tôi tồn tại mà khiến anh không cách nào phân biệt tình thân và tình yêu khác nhau hay không. Tôi và anh đều nên tỉnh táo suy nghĩ một chút về tình cảm của chúng tôi, thứ tình cảm này về sau muốn dài lâu thì cần phải đối mặt với không biết bao nhiêu gian nan, mà bây giờ tôi lại không cách nào làm rõ tình cảm của anh đối với tôi và cả của tôi đối với anh có phải là thật sự khó từ bỏ như vẫn nghĩ hay không, hay là bởi vì từ nhỏ đã chỉ có hai người chúng tôi ở bên cạnh nhau mà sinh ra lệ thuộc.

Nếu như là cái trước, vậy thì mạnh mẽ tách chúng tôi ra có lẽ là cách tốt nhất, còn nếu như là cái sau, như vậy lúc tôi trở lại lần nữa, nếu như anh vẫn giống bây giờ chỉ thích mỗi mình tôi, vậy thì không cần biết con đường phía trước là gian nan như thế nào, tôi cũng đều sẽ luôn luôn cùng anh đi tới cuối cùng.

36. Chương 36

Hôm nay là ngày họp lớp, tôi nhớ tối hôm qua Tinh Tinh gọi điện thoại có nói mười một giờ sẽ tới gọi tôi cùng đi.

Tôi mở mắt xem đồng hồ báo thức trên đầu giường một chút, sáu giờ rưỡi, bên ngoài yên tĩnh, có lẽ mọi người cũng chưa có ai tỉnh dậy. Ngày hôm qua kể từ sau khi chính miệng tôi đồng ý ông nội sẽ làm con thừa tự cho bà cả thì anh vẫn không nói câu nào ôm tôi, còn tôi thì vẫn vui mừng vào cơ thể đang tan rã tức giận nặng nề của anh.

Một đêm này tôi không có trở về phòng của chị họ, cả đêm đều vui ở trong ngực anh, cả đêm anh đều không có nói chuyện, chỉ là thật chặt ôm tôi vào trong ngực. Một đêm này cũng là một đêm tôi ngủ được an ổn nhất và duy nhất sau khi trở về đây.

Nhìn thời gian còn sớm tôi tiếp tục vui mừng vào trong lồng ngực ấm áp của anh nhắm mắt lại, anh dường như đã tỉnh, mà cũng dường như không có tỉnh, cánh tay vòng ở ngang hông tôi vẫn ôm thật chặt không có nửa phút buông lỏng. Tôi biết rõ anh rất tức giận đối với chuyện tôi đồng ý ông nội làm con thừa tự, nhưng không đồng ý là không được, mục đích của ông nội không phải chỉ là cho tôi làm con thừa tự hoặc bất quá trong chuyện này là như vậy, chủ yếu ông vẫn là muốn tách chúng tôi ra.

Lắng nghe nhịp tim đập trầm ổn của anh, ngửi hơi thở làm người ta an tâm của anh, tôi nhắm mắt lại, một lần nữa tiến vào trong mộng. Không biết ngủ bao lâu tôi hình như nghe thấy tiếng gõ cửa, sau đó một tay anh nhẹ nhàng phủ lên trên lỗ tai tôi, ngăn cản tiếng gõ cửa, một tay khác thì phủ lên hai mắt tôi ngăn cản ánh mặt trời chói mắt, nụ hôn nhẹ nhàng rơi vào trên môi tôi.

Tôi nhắm mắt lại dồn lực chú ý vào giữa môi và lưỡi đang quấn quýt, cho đến khi tôi nghe thấy tiếng mở cửa và tiếng bước chân có chút bối rối chạy xuống lầu. Tôi có chút thở khê khê không thông, môi anh mới chậm rãi rời đi.

Tôi không biết vừa rồi là ai đi lên, thấy được bao nhiêu, nhưng tôi biết anh rõ ràng chính là biết sẽ có người đi vào hôn tôi, như vậy là tại sao? Tôi xoay người nhìn đồng hồ báo thức trên đầu giường, sắp mười một giờ rồi, lát nữa Tinh Tinh sẽ tới tìm tôi. Tôi ngồi dậy quay đầu nhìn anh vẫn đang nằm trên giường nhắm mắt giả vờ ngủ say.

“Hôm nay em có buổi gặp mặt bạn cũ, lát nữa Tinh Tinh sẽ tới đón em.”

“Ừ, đừng chơi quá lâu, có chuyện gì nhớ gọi điện thoại cho anh.” Anh vẫn nhắm mắt như cũ. Tôi mặc đồ ngủ rồi bước xuống giường, đóng chặt cửa phòng đang khép hờ lại, chọn quần áo từ trong tủ ra thay.

Ba mươi phút sau tôi rửa mặt xong đứng ở trước tủ quần áo soi gương chải chuốt lại mái tóc. Anh đứng ở phía sau xem tôi chải đầu, lúc ở thành phố A vẫn thường hay như vậy, mỗi sáng sớm dù cho không có lớp buổi sáng thì anh cũng sẽ ngồi dậy nhìn tôi chải hết đầu rồi mới lại ngủ tiếp.

Xuyên qua gương tôi thấy được ánh mắt phức tạp của anh, tôi biết rõ anh đang nghĩ cái gì, nhưng nếu như rời đi có thể đổi được một kết quả thì tôi nghĩ đây là cách tốt nhất. Tôi thắt tóc thành đuôi sam rồi một lần nữa sửa sang lại quần áo và cổ áo. Vươn tay ôm lấy cơ thể vẫn đứng ở phía sau tôi không động đậy của anh: “Em đi đây, buổi tối sẽ trở về.”

Tôi đang định xuống dưới lầu gọi điện thoại cho Tinh Tinh, mới vừa đi tới phòng khách thì có chút ngoài ý muốn nhìn thấy Tinh Tinh đang ngồi ở trên ghế salon xem tivi.

“Tinh Tinh cậu tới lúc nào vậy, tại sao không gọi mình một tiếng”

“Tôi được một lúc rồi...., cô cô của cậu nói cậu còn đang ngủ, mình thấy thời gian cũng còn sớm cho nên không muốn đánh thức cậu.” Lời tuy nói ra rất có lý, nhưng tôi lại tựa hồ cảm giác ánh mắt của cô ấy nhìn tôi rất không được tự nhiên.

“Đã đến lúc rồi, chúng ta đi thôi.” Tôi kéo Tinh Tinh đang ngồi ở trên ghế sa lon lên liền đi ra ngoài.

“Uyển Uyển, trên người em có tiền đủ chứ?” Không biết từ lúc nào anh đã xuống lầu, nửa tựa vào cầu thang trong tay xách theo áo khoác.

“Chắc là đủ rồi, nếu như không đủ em sẽ gọi điện thoại cho anh đưa tới.” Tôi hướng anh phát phát tay hẹn gặp lại rồi kéo Tinh Tinh ra khỏi nhà. Vốn là định ngồi xe đến địa điểm tập hợp, nhưng bởi vì thời gian vẫn còn sớm nên chúng tôi quyết định đi bộ đến đó. Dọc theo đường đi tôi thấy Tinh Tinh hình như có lời gì muốn nói với tôi rồi lại luôn là không nói ra.

“Tinh Tinh, cậu có cái gì muốn nói với mình phải không?” Tôi lấy quà tặng mang từ thành phố A ở trong túi ra đưa cho Tinh Tinh, có phải vì Tinh Tinh không thích quà tặng này hay không?

“Tiểu Uyển, cậu và Lý Ngự Chương thật là anh em ruột sao?”

“Ừm!” Tôi và anh hai là anh em ruột không phải cô ấy đã sớm biết rồi sao?

“Có khi nào có một người trong các cậu là con nuôi hay không?”

“Chắc sẽ không đâu, nếu là con nuôi thì mình đã sớm nên biết rồi.” Hơn nữa năm trước bệnh viện của thành phố A cũng có tổ chức làm giám định DNA, tôi còn ôm một tia hi vọng kéo anh hai cùng đi làm một lần, kết quả chúng tôi rõ ràng 100% là anh em ruột, ngay cả khả năng cùng mẹ khác cha hoặc cùng cha khác mẹ gì đó cũng không có.

“Vậy....” Tinh Tinh dường như còn muốn nói gì đó.

“Đó có phải là nơi tập hợp hay không.” Tôi chợt nhìn thấy được mấy gương mặt quen thuộc.

“Chính là chỗ đó.” Tinh Tinh gật đầu một cái. Hợp bạn học, chính là một đồng người nhàm chán ngồi chung một chỗ, tán gẫu quá khứ, tán gẫu tương lai, tán gẫu mong muốn sau này.

Một đồng người quan hệ tốt hay không tốt gì cũng đều tụ tập chung một chỗ ăn ăn uống uống không biết có cái gì vui, tôi có chút nhàm chán nhìn đã từng khuôn mặt bạn học quen thuộc sau lại trở nên có chút xa lạ. Sau bữa cơm chiều một nhóm người lại hẹn nhau đi quán bar uống rượu, mặc dù tôi không muốn đi lắm, nhưng vì lo ngại sĩ diện nên tôi cũng bị buộc đi theo một đám người đó tới quán bar.

Tới quán bar, tôi nhớ chỉ có một lần sau khi thi tốt nghiệp trung học kết thúc, là anh dẫn tôi tới đây thôi, và đó cũng là lần đầu tiên và duy nhất. Một đám gọi mười mấy lon bia, tôi từng chút từng chút uống cạn hơn nửa ly bia, nhìn một đồng người trò chuyện trò chuyện nhiều loại đề tài, hôm nay Tinh Tinh rất kỳ quái, trong ấn tượng của tôi cô ấy nói rất nhiều, nhưng hôm nay từ lúc gặp đến giờ, cô ấy vẫn dùng ánh mắt như có điều suy nghĩ nhìn tôi chằm chằm.

Chẳng lẽ người sáng sớm hôm nay gõ cửa chính là cô ấy sao. Tôi giơ cổ tay lên nhìn đồng hồ, đã sắp mười giờ rưỡi, gọi điện thoại nói một tiếng với anh thôi. Tôi lấy điện thoại di động từ trong túi ra ấn xuống dãy số quen thuộc.

“Uyển Uyển, vẫn chưa về sao?” Giọng nói dịu dàng của anh truyền ra từ trong microphone.

“Chưa, em còn đang ở quán bar uống rượu, anh tới đón em được không?” Không biết vì sao đột nhiên tôi dường như đang làm nũng với anh.

“Em đang ở đâu.” Giọng anh vẫn dịu dàng không có một chút mất kiên nhẫn như cũ. Tôi nói tên quán bar sau đó ngắt điện thoại. Không tới nửa giờ tôi liền thấy bóng dáng quen thuộc đứng ở trước cửa quán bar. Tôi giơ tay lên vẫy vẫy thu hút sự chú ý của anh.

“Uyển Uyển.” Ánh mắt anh không quá hài lòng nhìn ly rượu đã cạn hơn phân nửa tôi cầm trên tay.

“Anh uống giúp em đi.” Tôi cầm ly rượu đã cạn hơn phân nửa trong tay đưa tới trước mặt anh. Anh vài hớp giúp tôi uống xong ly rượu còn dư lại, sau đó duỗi tay ôm tôi tới bên người.

Không biết là bởi vì mọi người trong lớp đều nhớ năm đó tôi có một người anh trai tài hoa hạng nhất hay là vì anh quá nổi tiếng mà khi anh vừa ngồi xuống không bao lâu thì các bạn học vốn là ngồi ở một bên nói chuyện trên trời dưới đất liền nhiệt tình tới đây chào hỏi anh, tôi nhớ lúc anh còn chưa tới thì tất cả bọn họ đều tán gẫu riêng không thèm để ý đến tôi đây đang ngồi bên cạnh nữa cơ.

Tôi tựa đầu ở trên vai anh, bới móc đồ ăn vặt trên bàn. Bây giờ một đồng người lấy anh làm trung tâm nói chuyện trên trời dưới đất, lúc đầu tôi còn hiếu kỳ bọn họ là đang nói chuyện kinh thiên đại sự gì nữa chứ, nào ngờ nghe được mới biết chỉ là một đồng chuyện lông gà vỗ tỏi, chuyện lý thú trong trường học cùng với phương hướng tìm việc làm sau này mà thôi.

Không biết vì sao hôm nay tôi chợt dính lấy anh không muốn buông ra. Tôi nghe mọi người nói chuyện có chút không thú vị, tay vòng ở ngang hông anh, đầu dựa vào trước ngực anh nửa khép hờ mí mắt.

“Tiểu Uyển, cậu muốn đi toilet không.” Tinh Tinh đứng lên nhìn tôi.

“Mình muốn đi.” Vốn không muốn đi, nhưng nhìn Tinh Tinh dường như có lời gì đó muốn nói với tôi, cho nên không thể làm gì khác hơn là đứng lên. Đi tới toilet, tôi vốc một ngụm nước lạnh vỗ vỗ lên gương mặt có chút ửng đỏ của mình.

“Tiểu Uyển.” Tinh Tinh không tiếng động đứng ở bên cạnh tôi.

“Cậu xong rồi à? Đi thôi.” Tôi xoay người muốn rời khỏi toilet nhưng tay lại bị kéo lấy.

“Tiểu Uyển, mình muốn hỏi cậu chút chuyện, mình biết hẳn là mình nghĩ sai rồi, nhưng không hỏi thì mình lại bị ghen đến khó chịu, nếu như mình nghĩ sai thì cậu cũng đừng giận mình nha.”

Tôi gạt đầu một cái đi trở về đứng bên cạnh bồn rửa tay. Thật ra thì tôi cảm thấy chúng tôi nên tìm nơi yên tĩnh khác để nói, chứ ở nhà vệ sinh thì cảm giác có hơi là lạ.

“Ngày đó, chính là ngày mình ở trên đường gặp phải cậu đó, mình là thấy Lý Ngự Chương đầu tiên, lúc ấy mình liền nhìn thấy trong ngực cậu ấy có ôm một người, nhìn thân hình rất giống cậu nhưng bởi vì cảm giác cậu ấy ôm không giống với dáng vẻ anh trai ôm em gái, cho nên mình nghĩ chắc không phải là cậu, cho đến khi mình gọi điện thoại cho cậu thì mới biết người cậu ấy ôm chính là cậu, mặc dù lúc ấy có chút quái dị nhưng mình sớm biết tình cảm của anh em các cậu trước giờ rất tốt cho nên cũng không để ý gì.”

Cô ấy nuốt nước miếng làm thanh lại giọng nói có hơi khàn, lại tiếp tục nói: “Nhưng hôm nay lúc mình đến nhà cậu, cô cô của cậu nói cậu còn đang ngủ, mình liền lên đầu muốn gọi cậu rời giường, nhưng mà mình lại thấy...Thấy cậu mặc đồ ngủ nằm ở trên giường, mà Lý Ngự Chương thì đang ở đó...hôn cậu.” Giọng Tinh Tinh có chút không được tự nhiên.

Tôi có thể hiểu vì sao cô ấy lại mất tự nhiên, coi như nếu thấy người tình bình thường ở trên giường ôm hôn thì cũng sẽ cảm thấy không được tự nhiên, huống chi hai người ôm hôn còn là anh em có huyết thống ruột thịt, tôi nghĩ tôi đã có thể giải thích được tại sao lúc ấy lại nghe được tiếng bước chân hốt hoảng chạy xuống lầu rồi.

“Vậy cậu muốn hỏi cái gì?” Tôi nhìn khuôn mặt ơ có men say phản chiếu trong gương, hôm nay tôi và tôi của bình thường rất khác nhau, dòng máu trong cơ thể không ngừng sôi trào, có chút muốn làm một số chuyện ngoài dự đoán của mọi người.

“Mình chỉ muốn biết mình là nghĩ sai rồi, các cậu chỉ đơn giản là tình cảm anh em tương đối tốt mà thôi.”

“Vậy cậu cho rằng thế nào?” Tôi không trả lời vấn đề của cô ấy, mà tôi cũng không biết phải làm như thế nào để trả lời vấn đề của cô ấy. Tôi xoay người lại, mang theo nụ cười nhạt đi trở về chỗ ngồi. Rốt cuộc chịu đựng đến khi hợp bạn học kết thúc, tôi đứng trước cửa quán bar, mặt dán vào trước ngực anh, vòng tay qua thắt lưng anh.

“Anh, tối nay em không muốn về, chúng ta không về có được không?” Tôi ngẩng mặt lên nhìn khuôn mặt anh trong màn đêm. Xe taxi dừng bên cạnh chúng tôi, anh ôm tôi ngồi vào chỗ ngồi phía sau, nói với tài xế tên một khách sạn xa lạ.

Tôi nhắm hai mắt tựa vào trên người anh. Đến khách sạn, anh mượn phòng hai người, tôi bước vào phòng cởi áo khoác trên người xuống, tháo tóc đuôi sam, để cho những sợi tóc phân tán giống thác nước xỏa ở phía sau.

Tôi chui vào phòng tắm để cho dòng nước ấm áp tẩy rửa, thấm ướt da thịt tôi. Tôi tắt nước nhìn đồ lót ném ở bên cạnh một chút. Sau đó đưa tay kéo khăn tắm màu trắng giặt một bên qua quần lên người.

Tôi bước ra phòng tắm, máy điều hòa không khí bên trong phòng đã điều chỉnh thành nhiệt độ thích hợp, anh ngồi ở bên giường cúi đầu không biết đang nhìn cái gì? Cảm thấy tôi đến gần, anh ngẩng đầu nhìn tôi chỉ đang quấn khăn tắm, ánh mắt trở nên sâu thẳm. Tôi đi tới trước cách người anh chừng nửa bước thì dừng lại, tay khoác lên vai anh, vén mái tóc mềm mại ra sau tai anh.

Cơ thể bị đặt nằm ngang trên giường, nụ hôn rơi vào trên mặt, trên môi trên vai. Khăn tắm bị kéo xuống, đôi môi ấm áp từ xương quai xanh lướt tới ngậm chặt lấy hồng quả kiêu diễm trên bầu ngực đầy đà, tôi ước người chờ đợi càng thêm nhiều an ủi.

Đến khi lửa nóng của anh thật sự lấp đầy khoảng trống trong cơ thể, tôi mới than nhẹ ra tiếng. Lần này có lẽ là thật phải chia lìa, không biết đến bao giờ mới có thể gặp lại. Từ lúc ra đời đến giờ chúng tôi chưa từng tách nhau ra, vẫn luôn một mực ở bên cạnh nhau.

Cả đêm triền miên cho đến khi trời tỏa ra ánh sáng xám trắng mờ lung anh mới ôm tôi ngủ. Cho đến lúc mặt trời đã cao ba sào tôi từ trong ngực anh ngơ ngác bò dậy, nhìn xem thời gian đã gần mười hai giờ. Suốt đêm không về, bây giờ về không biết ông nội sẽ nói như thế nào.

Hôm nay là ngày rời đi, tôi lấy chứng nhận và vé máy bay xách theo hành lý không coi là nhiều đứng ở cửa kiểm an.

“Chú ý an toàn, rảnh rồi nhớ gọi điện thoại về, cẩn thận thân thể.” Một loạt lời dặn dò theo công thức nghe đến sẽ chỉ làm cho người khác cảm thấy chết lặng. Anh đứng trước mặt tôi cái gì cũng không nói tôi biết rõ anh đối với yêu cầu của ông nội cũng không phải là ngầm cho phép, nếu như tôi phản đối thì dù cho có phải náo loạn đến tình trạng không thể vấn hồi thì anh cũng sẽ mang theo tôi rời khỏi. Nhưng bởi vì đây là lời tôi nói, là bởi vì tôi hi vọng, cho nên bây giờ tôi mới có thể đứng ở chỗ này.

“Uyển Uyển, anh ở nhà sẽ mãi mãi chờ em.” Một chiếc khóa móc hình thiên sứ được đặt vào tay tôi.”

“Ừm!” Tôi nắm chặt chiếc chìa khóa trong tay, tôi biết rõ nhà anh nói ở đây chính là chỉ ngôi nhà ở thành phố A của chúng tôi, không phải là chỗ của ông nội và cô cô kia. Tôi buông hành lý trong tay xuống vươn tay ôm cổ anh thật chặt, đầu găt gao chôn vào bên cổ anh, nước mắt không ngừng chảy ra ngoài.

Tôi mạnh mẽ đẩy người anh ra, xách hành lý đặt ở dưới chân lên, cũng không quay đầu lại đi tới chỗ cửa kiểm an, không thể quay đầu lại nhìn, tôi biết rõ không thể quay đầu, quay đầu lại tôi nhất định sẽ hối hận, quay đầu lại tôi khẳng định mình sẽ không đi được nữa. Bàn tay nắm chặt lại, chiếc chìa khóa ẩn thật sâu vào lòng bàn tay, tôi nhấn nhin ham muốn được quay đầu nhìn anh một lần nữa, thẳng tắp đi vào phòng chờ.

37. Chương 37

Lần nữa bước vào căn chung cư trong trí nhớ này, dường như có một số thứ đã thay đổi, tôi nhớ đường phố nơi này vốn là có chút vắng lạnh, nhưng bây giờ hai bên lại đều là nhiều loại cửa hàng phồn hoa, tôi đi theo con đường trong trí nhớ dừng lại trước một căn nhà bình thường đơn giản đang đóng chặt cửa, chiếc chìa khóa trong tay nắm chặt đến có chút đau, nhưng tôi lại vẫn như cũ không dám cầm chìa khóa vào khóa cửa, người lên lầu xuống lầu đã bắt đầu dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn tôi. Nhưng chính tôi cũng không biết mình là đang sợ hãi cái gì.

Sợ anh đã chuyển đi nơi khác. Không đâu, trước khi lên lầu tôi đã xem qua, rèm treo trên cửa sổ vẫn y như cũ từ lúc tôi đi.... Sắc hoa (*) chưa từng thay đổi, vậy tôi rốt cuộc là đang sợ cái gì? Bàn tay nắm chìa khóa có chút phát run, thật vất vả mới cầm được chìa vào ổ khóa, nhẹ nhàng xoay, khóa cửa cạch một tiếng được mở ra, thậm trọng đẩy cửa, bên trong nhà là một mảnh tĩnh lặng.

(*): màu sắc và hoa văn.

Tôi kéo hành lý vào phòng, nhìn căn phòng 5 năm qua chưa từng có người bước vào này. Bên trong bài biện cùng với lúc tôi đi gần như không có gì thay đổi. Vẫn giống khi đó như đúc, ly cà phê uống còn dư lại một nửa đặt trên khay trà và cái gạt tàn thuốc đã đầy quá nửa.

Tôi đi tới trước khay trà cầm cái ly lên, tôi nhớ anh chỉ thích uống nước trái cây và trà, cho tới bây giờ cũng chưa từng uống một hớp cà phê, cũng không cho phép tôi uống cà phê luôn nói uống thứ này không tốt. Hơn nữa anh cũng không hút thuốc lá, nhưng bây giờ trong cái gạt tàn thuốc lá đầy quá nửa cùng với bao thuốc là rỗng ném ở một bên và cái bật lửa làm cho tôi bất giác cảm thấy có chút sợ.

Thời gian 5 năm đã làm cho anh biến hóa lớn đến mức nào, có phải anh sẽ không còn đối với tôi giống như trước đây, hoặc là tình cảm cũng hay đổi thành anh trai đối với em gái bình thường hay không. Tôi có chút do dự đẩy cửa phòng ngủ ra, thật tốt, không nhìn thấy đồ dùng phụ nữ xa lạ gì, chăn trên giường được xếp gọn, giường hai người chỉ có dấu vết một bên là có người ngủ qua, tôi ngồi ở mép giường kê mặt lên gối đầu anh đã ngủ qua, hít lấy mùi hương quen thuộc.

Tôi rốt cuộc đã về nhà, đi 5 năm đây là lần đầu tiên tôi có cảm giác mình đã về nhà.

Phòng ngủ bài biện vẫn như cũ không thay đổi, mỹ phẩm dưỡng da tôi đã dùng qua có chút mất trật tự đặt ở trên bàn trang điểm, lọ nước hoa có kiểu dáng dễ thương trên bàn trang điểm bên trong đã không còn nước hoa, chỉ để lại mấy dấu màu hồng nhạt khô cạn.

Lược vẫn như cũ nằm ở vị trí tôi thường quen đặt. Kéo tủ quần áo ra, lúc rời khỏi quần áo còn dư lại tôi treo ở bên trong vẫn không thay đổi, thứ duy nhất thay đổi chính là quần áo của anh, từ áo khoác màu nhạt bình thường và T shirt nay đã biến thành áo sơ mi, áo vest và âu phục đậm màu.

Tôi đi ra phòng ngủ, đẩy cửa phòng sách ra, có lẽ phòng sách là nơi biến hóa lớn nhất. Trong giá sách và trên bàn sách chất đầy sách, tôi đến gần bàn đọc sách, tôi nhớ tôi từng đặt ở nơi này một tấm ảnh gia đình, bây giờ khung hình vẫn còn, chẳng qua bên trong là tấm ảnh anh và tôi chụp chung trong một lần ra ngoại ô chơi, trong tấm ảnh là tôi với nét mặt tươi cười như hoa rúc vào trong ngực anh.

Bây giờ tôi liền chợt muốn gặp anh, rất muốn. Tôi đi ra phòng sách, cầm chìa khóa và túi sách ném ở trên bàn lên, xoay người lao ra khỏi nhà. Tiện tay bắt một chiếc taxi nói tên đường trong trí nhớ.

Chỗ đó cũng không xa lắm, chỉ trong chớp lát đã đến. Tôi đứng ở cửa văn phòng (*) nhìn tòa cao ốc không có một chút thay đổi như trong trí nhớ, công ty của anh ở lầu mấy đây? Lúc trước mỗi lần tới đây đều là anh dẫn tôi theo...tôi chưa từng chú ý tới vấn đề tầng lầu. Tôi đứng ở quầy tiếp tân, ngẩng đầu nhìn bảng hướng dẫn viết tên các công ty và tầng lầu “Công ty thương mại xuất nhập khẩu Tâm Uyển (**)” lầu 12, 13, 14. Tôi nhớ lúc anh lấy cái tên này còn bị bọn An Đảng cười thật lâu, nói đường đường là đáng mày râu sao lại lấy cái tên công ty nổi gai ốc như vậy.

(*)Văn phòng: là nơi chuyên cho các công ty thuê văn phòng để làm việc.

(**): tâm là trái tim, tấm lòng, uyển là Uyển Uyển. Có thể hiểu thành “một lòng hướng về Uyển Uyển” hoặc “trong tim chỉ chứa UU” hay gì đó tương tự.

Tôi đi vào thang máy ấn xuống nút 12, lúc đầu vốn là muốn ấn lầu 14, nhưng suy nghĩ một chút thì tôi lại không biết anh sẽ ở lầu mấy, cho nên đến tầng thấp nhất hỏi một chút tương đối an toàn hơn. Đi ra thang máy đối diện chính là tấm bảng tên công ty lấp lánh ánh đèn treo trước cửa. Tôi đi về phía quầy tiếp tân trong đại sảnh vừa định hỏi một chút anh đang ở đâu thì cả người liền bị đẩy ra chỗ khác.

“Chúng tôi là đại biểu của công ty Kim Hâm, có hẹn trước với tổng giám đốc Lý, xin hỏi tổng giám đốc Lý đang ở đâu.” Một người đàn ông mặc tây trang màu xám tro ước chừng 24-25 tuổi vượt lên trước hỏi cô nhân viên tiếp tân.

“Tổng giám đốc Lý đang ở phòng họp chờ các anh, mời lên lầu 14.” Cô nhân viên tiếp tân lễ phép trả lời người đàn ông kia, thuận tiện cũng giải quyết luôn nghi vấn của tôi.

“Lầu 14 sao?” Tôi liền theo một đám người tiếp tục đi lên lầu 14. Lên lầu 14, người đàn ông cùng lên lầu và một nhóm nhân viên quen việc dễ dàng làm phía sau lưng đã đi vào căn phòng viết hai chữ phòng họp, tôi đứng ở cửa thang máy nhìn nhân viên bên trong đang chuyên chú làm việc.

5 năm này công ty của anh hẳn là đã phát triển rất tốt, tôi nhớ lúc trước khi tôi đi thì công ty mới chỉ có bảy tám người thôi, bây giờ nhân viên tầng lầu này và nhân viên tầng lầu vừa rồi tôi đến cộng lại, chắc cũng ít nhất là hai mươi, ba mươi người rồi.

Tôi vừa định đi tới hỏi một chút xem anh đang ở đâu thì liền nhìn thấy bóng dáng quen thuộc đến làm cho tôi đau lòng từ cửa phòng làm việc viết ba chữ “Tổng giám đốc” đi ra, một thân tây trang áo vest màu xám thẫm, áo sơ mi màu trắng, hơn nữa trong trí nhớ anh cũng không giống như vậy, trước đây nét mặt của anh không có sâu thẳm như thế này, không có thành thực như vậy, bây giờ xem ra anh đã là người đàn ông trưởng thành có vẻ còn thành thực và nội liêm hơn số tuổi 27 của mình.

Tôi đứng bên cạnh cửa chăm chú nhìn chăm chăm khuôn mặt của anh, gần đây có phải anh có chuyện gì phiền lòng hay không, lông mày anh nhíu lại thật chặt. Đi theo phía sau anh là một cô gái khoảng 25, 26 tuổi ôm một tập tài liệu không biết đang nói với anh những gì, cô gái kia mặc quần áo chuyên nghiệp kiên luyện (*)

(*): tạo cảm giác chuyên nghiệp, tài giỏi, kiên trì...

Tôi cúi đầu nhìn qua cái áo len cổ V màu vàng nhạt và váy mỏng bằng vải nỉ ngắn tới đầu gối trên người, nhìn bóng dáng của mình phản chiếu ở trên cửa thang máy, 27 tuổi rồi, năm nay tôi đã tròn 27 tuổi, nhưng bây giờ tôi ngoài việc gầy hơn 5 năm trước một chút, sắc mặt có tái nhợt hơn một chút ra thì cách ăn mặc và tâm trạng so với 5 năm trước gần như không có thay đổi gì.

Tôi vừa định đi lên trước gọi anh lại, nhưng lời nói cứng rắn của anh lại làm ngừng bước chân tôi. “Tiểu Uyển, gần đây em có tái phạm sai lầm gì hay không?” Đây là lần đầu tiên tôi thấy anh dùng ánh mắt dè dặt này nhìn người con gái khác ngoại trừ tôi, trái tim đau đớn giống như bị người nào bóp lấy, có chút không thở nổi.

“Không có mà, gần đây em rất nghiêm túc.” Cô gái gọi là Tiểu Uyển đó có chút ngượng ngùng từ trên chỗ ngồi đứng lên, nhìn kỹ thì lại thấy hình như cô ấy ước chừng 22, 23 tuổi đi (?), tóc dài thẳng tắp tới em, da thịt mềm mại trong trắng lộ hồng, giọng nói có chút mềm mại, ánh mắt của cô ấy nhìn anh tràn đầy ái mộ không thể xem là ít.

Đầu tôi bắt đầu đau đến có chút khó chịu, giống bị người nào đó dùng chùy bổ thẳng xuống, tôi có chút gian nan móc lọ thuốc giảm đau từ trong túi xách ra. Tay không nắm vững, lọ thuốc rơi xuống đất. Tôi ngồi xổm người xuống một lòng muốn nhặt lọ thuốc dưới đất lên không hề để ý có người từ trong thang máy đi ra ngoài.

Đưa tay ra nhặt lọ thuốc xem chút nữa là lấy được thì chợt vướng phải cô gái đang ôm một đồng hồ hộp lớp hộp nhỏ mới vừa bước ra thang máy kia. Cái hộp vốn là không ổn định liền hung hăng đập lên người tôi. Cửa thang máy xôn xao đưa tới sự chú ý của những người trong phòng làm việc, tôi nhặt lọ thuốc rơi trên đất lên cất vào trong túi quần áo, sau đó giúp cô gái bị tôi vướng ngã nhặt hộp giấy rơi đầy đất.

Cơ thể chợt từ trên mặt đất bị kéo lên, sau đó một vòng tay ôm tôi thật chặt vào lồng ngực quen thuộc, bên tai vang lên giọng nói thì thầm có chút đè nén của anh “Em rất cuốc đã trở về.”

“Em đã trở về!” Tôi từ trong ngực anh ngẩng đầu nhìn gương mặt quen thuộc, rồi cuộc, tôi rồi cuộc đã trở về.

38. Chương 38

Tôi được đưa vào một căn phòng làm việc rộng rãi, hẳn đây là phòng làm việc của anh, các thiết bị lắp đặt của anh rất có phong cách, trắng và đen đan xen không có màu sắc dư thừa, chỉ có trang trí ở bên cạnh là màu xanh lục của cây cảnh.

“5 năm này em sống có tốt không?” Anh đưa tay vuốt đôi gò má không có một tia màu máu của tôi, cau mày.

“Cũng tạm tạm!” Ít nhất tôi có thể còn sống trở lại không phải sao, có thể lần nữa về gặp anh là tôi đã cảm thấy rất tốt rồi.”

“Trở về lúc nào?” Anh ôm tôi đến bên cạnh.

“Sáng sớm hôm nay vừa mới xuống máy bay.” Tôi tựa đầu ở trên vai anh, nhắm mắt lại cảm nhận hơi thở ấm áp đã lâu không xa cách này. Anh không tiếp tục nói chuyện nữa, lại lần nữa hưởng thụ lồng ngực và vòng ôm ấm áp an tâm của anh.

Ở thế kỷ 21 công nghệ truyền tin phát triển, dù xa ngoài vạn dặm trừ chuyện tôi và anh có thể thường xuyên gặp mặt ra thì trò chuyện đã không phải vấn đề khó khăn, nhưng tôi và anh lại đứt liên lạc trong suốt 5 năm ròng rã, trong 5 năm này tôi không có gọi điện thoại cho anh lấy một lần hay viết một cái mail cho anh, anh cũng không hề cố ý hỏi thăm tin tức của tôi ở Mỹ, bởi vì song sinh ăn ý nói cho chúng tôi biết, nếu như tôi ở nơi nào nghe được giọng của anh thì bất luận sẽ có loại kết quả gì tôi cũng đều không để ý mà trở lại, mà anh cũng sẽ mặc kệ tôi ở nơi đó sống có tốt hay không cũng sẽ bất chấp tất cả dẫn tôi trở lại, cho nên 5 năm qua chúng tôi không có gọi cho nhau lấy một cuộc điện thoại, cũng không có cố ý đi hỏi thăm tin tức của đối phương.

Tiếng gõ cửa nhẹ cắt đứt sự yên tĩnh ấm áp giữa hai chúng tôi, bước vào là cô gái vừa rồi đi theo sau lưng anh kia, tôi thấy được cô ấy dùng ánh mắt có chút suy đoán nhìn lên nhìn xuống đánh giá tôi một lần, sau đó cúi đầu ở bên tai anh nhẹ giọng nói gì đó. Anh khẽ cau mày một cái sau đó lại nhẹ giọng không biết là nói với cô ấy những gì, cô ấy xoay người rời khỏi phòng làm việc.

Đầu vẫn còn chút đau nhức mơ hồ, tôi lấy lọ thuốc từ trong túi áo trên ra dùng tay mở nắp bình đồ ra một viên thuốc, liếc nhìn lọ thuốc chỉ còn lại mấy viên, không biết trong nước có thể mua được thuốc giống như vậy hay không. Anh nhìn tôi lắc lọ đổ mấy viên thuốc vào trong lòng bàn tay, lấy một viên rồi lắc những viên còn lại vào lọ thuốc.

“Ừn ừn, tịa sao em lại uống loại thuốc này?” Anh cầm lọ thuốc bộp một tiếng đặt ở trước mặt tôi.

“Nó có thể ngăn nhức đầu.” Tôi đã quên mất từ nhỏ Anh Văn của anh tốt hơn tôi rất nhiều, nhãn hiệu và công dụng của lọ thuốc được viết rất rõ ràng anh không thể nào xem không hiểu.

“Em nên biết đây không phải là thuốc giảm đau bình thường, hơn nữa từ nhỏ em đã không có tật nhức đầu đến mức cần phải uống thuốc.”

“Người sẽ lớn lên, dĩ nhiên cũng sẽ có đủ loại tật xấu, em cũng biết đây không phải đơn giản là thuốc giảm đau, nhưng hiệu quả của nó rất tốt, em đã uống gần 4 năm rồi đấy.” Tôi đương nhiên biết nó không đơn giản là thuốc giảm đau, nó là thuốc dùng để trị bệnh suy nhược thần kinh nặng. Tôi cầm viên thuốc trong tay bỏ vào trong miệng, để cho vị đắng chát của viên thuốc tràn đầy cả khoang miệng.

“Ừn ừn, 5 năm nay em rồi cuộc đã sống như thế nào?” Anh kéo tôi ôm thật chặt vào lòng, vùi đầu trên vai tôi.

“Rất tốt, thật sự rất tốt, không lo ăn không lo mặc, mỗi ngày đều áo đến vươn tay cõm tới há mồm.” Tôi vươn tay vòng chặt lấy vai anh.

“Ừn ừn, em đừng đi nữa...” Giọng anh trầm trầm như đag nhẩn nại cái gì đó.

“Ừm, không đi nữa.” Lần này trở về tôi vốn không có tính toán sẽ lại lần nữa rời đi, tôi nhớ lúc rồi nói với bác hai và bác ba tôi muốn trở về nước, tôi cảm giác về mặt bọn họ giống như là rốt cuộc đã ném đi được củ khoai lang phồng tay vậy (*).

*buông xuống được sự việc khó giải quyết.

“Anh, em mệt mỏi quá.” Tôi nhắm mắt lại tựa đầu ở trên vai anh.

“Uể uể, nghỉ ngơi thật tốt, anh sẽ ở cùng với em.” Anh ôm tôi đi tới một cánh cửa đóng chặt bên trong phòng làm việc, cửa đẩy ra bên trong là một căn phòng nghỉ ngơi nho nhỏ. Anh nhẹ nhàng đặt tôi lên giường, kéo chăn xếp ở một bên qua, nhẹ nhàng đắp lên trên người tôi rồi xoay người muốn đi ra ngoài.

“Anh.....” Tôi từ trong chăn vươn tay kéo vạt áo nah.

“Uể uể, anh đi ra ngoài một lát sẽ trở lại với em.” Anh cầm bàn tay đang kéo lấy vạt áo anh của tôi nhét lại vào trong chăn.

“Lập tức quay lại?”

“Lập tức quay lại!”

“Nhất định?”

“Ừ, nhất định.” Anh xột xa vươn tay sờ sờ khuôn mặt không thấy màu máu của tôi. Tôi mở to hai mắt nhìn anh rời phòng sau đó đóng cửa lại. Tôi nhìn vòng quanh căn phòng nghỉ ngơi nho nhỏ này, giường đệm đơn giản, quần áo ném ở một bên, gối đầu và trên chăn là mùi trên người của anh, hẳn là anh thường nghỉ ngơi ở chỗ này. Không bao lâu sau anh quay trở lại, tôi vươn tay nắm thật chặt tay anh. Anh ngồi ở mép giường vuốt ve mái tóc có chút mất trật tự của tôi.

“Uể uể, làm sao em gầy nhiều như vậy.” Tay anh lại lần nữa vuốt ve khuôn mặt tái nhợt của tôi, sau đó cầm cánh tay gầy đến hiện ra mạch máu màu xanh của tôi.

“Có sao? Em cảm thấy cũng tốt mà..., giảm cân thành công thôi.” Tôi muốn nói so với trước kia thì bây giờ đã rất tốt rồi. Bây giờ đã là trạng thái tốt nhất của tôi rồi, một năm trước tôi so với bây giờ còn tàn tạ hơn.

“Uể uể, nhắm mắt lại ngủ một lát đi, sắc mặt em thoát nhìn rất mệt mỏi.” Anh đưa tay nhẹ nhàng phủ lên mí mắt tôi, để cho hai mắt tôi nhắm lại.

“Anh có nhân lúc em ngủ mà đi mất hay không?” Tôi giơ tay đặt lên mu bàn tay đang phủ lên mí mắt tôi.

“Sẽ không”

tôi không nhìn thấy nét mặt anh, nhưng hẳn là mặt của anh đang cách tôi rất gần, bởi vì tôi có thể cảm thấy lúc nói chuyện hơi thở ấm áp của anh thổi qua ở trên mặt tôi.

“Anh, cho dù em ngủ thiếp đi anh cũng đừng đi có được hay không.” Tôi nắm thật chặt tay anh giống như bắt được cọng cỏ cứu mạng.

“Không đi, anh sẽ không đi đâu cả, anh sẽ ở đây cùng với Uể uể.” Bàn tay phủ lên mí mắt tôi được lấy ra, tôi mở to hai mắt nhìn anh đang cởi nút áo khoác trên người. Áo khoác cởi xuống ném ở trên ghế bên cạnh, anh vén 1 góc chăn nằm lên giường sau đó vươn cánh tay ôm tôi vào lòng thật chặt.

“Uể uể, ngoan ngoãn ngủ một chút đi, lát nữa tỉnh dậy chúng ta cùng nhau ăn trưa.” Giọng anh trầm trầm giống y như trong trí nhớ.

“Ừm.” Tôi vùi mặt ở trong ngực anh, gật đầu một cái nhắm mắt lại. Hình như đã rất lâu rồi tôi không có được loại cảm giác có thể ngủ mà không cần uống thuốc này, lắng nghe nhịp tim đập trầm ổn của anh, mặt dán thật chặt ở trước ngực anh, thật tốt, thật may mắn là tôi còn có thể trở về.

39. Chương 39

Mở mắt ra, mặt của anh đang ở trước mặt tôi không đi xa, anh giống như còn chưa tỉnh, hơi thở liên tục thổi lát phất ở bên cổ tôi. Tôi đưa mặt ra phía trước cọ cọ má anh, sau đó nhẹ nhàng hôn lên mắt, môi nhẹ nhàng rơi vào trên môi anh, rốt cuộc đã trở về, lần này tôi sẽ giữ anh thật chặt ở bên người, sẽ không rời đi nữa. Tôi tiếp tục nhắm mắt lại kê mặt ở trong ngực anh lần nữa cảm thụ hơi thở ấm áp mà yên tĩnh này.

“Lý Ngự Chương, hôm nay cậu làm gì thế hả, buổi sáng vốn đã quyết định xong cậu sẽ chủ trì hội nghị mà, tại sao cuối cùng lại ném ình, vừa rồi mình hỏi thư ký Phùng, cậu ấy nói cậu đang nghỉ trưa, bây giờ đã mấy giờ rồi mà cậu vẫn còn ở đây nghỉ trưa, tối hôm qua cậu là làm cái gì hả.”

Cửa phòng nghỉ ngơi đột nhiên bị đẩy ra, tôi cảm thấy cả người anh giật giật sau đó đặt tay sau lưng vỗ nhẹ lưng của tôi để cho tôi tiếp tục an tâm ngủ.

“An Đăng, nhỏ giọng chút đi.” Giọng anh ép tới có chút thấp. Kéo chăn lên che lại đầu vai lộ ra bên ngoài của tôi.

“Lý Ngự Chương, gần đây cậu bị gì vậy hả, chuyện Trần Văn Hương cậu công tư bất phân, mình và Tiểu Trí cũng không muốn so đo quá nhiều, dù sao cô ta cũng không tạo ra sóng gió lớn gì, nhưng không phải bây giờ cậu thật là có hơi quá đáng sao, sáng sớm liền kéo phụ nữ về công ty.”

Tôi nhắm mắt lại nghe lời An Đăng nói, hình như mấy năm này bên cạnh anh có rất nhiều oanh oanh yến yến, nhưng bây giờ tôi đã trở về, anh là của tôi, tôi sẽ không buông tay, tuyệt đối sẽ không. Tôi không cho phép ai tới giành với tôi, lúc cần thiết làm một chút chuyện cần thiết thì thỉnh thoảng đó cũng là một loại biện pháp sinh tồn.

Tôi dụi dụi mắt làm bộ như bị làm ồn tỉnh ngồi dậy, 5 năm không cắt, tóc đã dài vén qua một bên, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn mỏng lung có chút buồn ngủ.

“Anh, là em không đúng, đã quá rầy anh làm việc.” Tôi cúi đầu tựa trán ở trước ngực anh.

“Không có, dậy rồi ư, có muốn ngủ tiếp một lát hay không?” Anh lấy áo khoác để ở một bên ra choàng lên vai tôi.

“Không ngủ nữa đâu, đã lâu không có ngủ nhiều như vậy.” Tôi kéo áo khoác trên vai chặt lại vào người, vuốt vuốt trán có hơi choáng.

“Tiểu Uyển, cậu là em gái Tiểu Uyển sao, cậu đã trở về?” Giọng An Đăng có chút vui mừng.

“An Đăng, đã lâu không gặp.” Tôi nghiêng mặt sang đối diện với An Đăng lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

“Lý Ngự Chương, Tiểu Uyển trở về cậu cũng không nói một tiếng, hại mình cho là cậu giấu Tiểu Uyển ở bên ngoài này ọ.....”

“An Đăng, cậu làm việc xong rồi sao?” Giọng anh trầm xuống cắt đứt lời An Đăng định nói ra miệng.

“Sắp xong rồi, Tiểu Uyển còn chưa có ăn cơm trưa phải không, bây giờ cùng đi ăn cơm trưa đi”.

“Ừm” Tôi từ trên giường đứng lên cài hết nút áo khoác. Vuốt vuốt đầu tóc có chút rối bời, tôi nhớ hình như trong túi của tôi có lược. Tôi xoay người đi ra khỏi phòng nghỉ ngơi, thấy túi nhỏ đang cô đơn nằm trên ghế sa lon. Đi tới mở túi ra, lấy lược chải lại mái tóc dài. Lần này trở về hẳn là sẽ đi cắt tóc, những năm kia vẫn không làm sao có hứng thú cắt bỏ, lần này trở về tìm lúc rảnh rồi đi cắt tóc thôi.

Đầu vẫn còn có chút đau đau không tự nhiên, có lẽ là thay đổi do chênh lệch thời gian và hoàn cảnh, tôi xem lọ thuốc đặt ở trên khay trà một chút. Tôi mở cửa phòng làm việc ra liếc nhìn cô gái đang ngồi trên bàn làm việc ở cạnh cửa, cô ấy hẳn là thư ký Phùng trong miệng An Đăng.

“Cô có thể lấy giúp tôi một ly nước được không?”

“A, xin chờ một chút!” Hình như không ngờ tôi sẽ nói chuyện với cô ấy, cô ấy ngăn người sau đó hướng tôi lộ ra nụ cười chuyên nghiệp rất hoàn mỹ rất khách khí ý bảo tôi chờ một lát. Tôi đóng cửa ngồi trở lại ghế sa lon tiếp tục chải tóc. Không tới chốc lát, cô ấy bưng nửa ly nước đẩy cửa bước vào.

“Cám ơn!” Tôi nhận lấy cái ly đặt ở trên khay trà, còn cây lược cầm trên tay thì cất lại trong túi xách. Tôi cầm lọ thuốc đặt trên khay trà lên đổ ra một viên thuốc vào lòng bàn tay.

“Uyển Uyển, không được uống loại thuốc này nữa, mấy ngày nữa anh sẽ cùng em đi khám bác sĩ lần nữa.” Viên thuốc trong tay bị hất rơi xuống đất, trong tay chỉ còn lại ly nước.

“Được, không uống.” Tôi uống cạn ly nước trong tay không quan tâm nhún nhún vai, dù sao cảm giác nhức đầu bây giờ còn có thể nhịn, chẳng qua là quanh năm tích lũy đã trở thành thói quen, hơn nữa thuốc kia chủ yếu chỉ làm hòa hoãn chứ cũng không có hiệu quả chữa trị quá lớn.

Bữa trưa là ăn ở quán ăn gần văn phòng, tôi, anh và An Đăng cùng nhau ngồi ở đó, bây giờ đã qua thời gian cơm trưa rất lâu rồi, trong quán ăn nhỏ nhỏ vô cùng vắng vẻ và trống trải.

“Tiểu Uyển đi thật lâu, lần này trở về cũng đừng đi nữa, ở lại đây quản lí anh cậu nhiều một chút.”

“Ừ, không đi nữa, thật vất vả mới trở về dĩ nhiên sẽ không đi.” Tôi từng chút từng chút bôi cơm vào trong chén.

“Uyển Uyển, ăn nhiều thức ăn một chút.” Anh gấp một khối sườn đặt vào trong chén tôi. Tôi nhú mồm một cái, bây giờ tôi ăn uống lấy thanh đạm làm chủ, đã rất lâu không có đụng qua khối sườn lớn như vậy rồi.

“Đúng vậy đó Tiểu Uyển, cậu ở bên ngoài là sống làm sao vậy, thế nào lại gầy nhiều như vậy, hơn nữa sắc mặt cũng không quá tốt, anh cậu nói cậu đi du học, nhưng tại sao trở về lại giống như Tây Thi bị bệnh thế này.”

“Lúc qua đó ăn uống không quen, cho nên liền bị một trận bệnh, nhưng mà không nghiêm trọng lắm, bây giờ đã tốt hơn nhiều.” Tôi gấp khối sườn qua một bên chén rồi tiếp tục ăn thức ăn.

“Tiểu Uyển cậu ở Mỹ nhiều năm như vậy, rốt cuộc là ở thành phố nào vậy?”

Tôi phun ra súp nấm mới vừa uống, đó là một trấn nhỏ không tên ở miền Nam nước Mỹ.

“Nơi đó có trường nào nổi tiếng không?” An Đăng nghiêng đầu nghĩ tới tên và địa chỉ của các trường đại học nổi tiếng ở Mỹ.

Tôi cười cười, không trả lời, cái trấn nhỏ kia đừng nói là đại học, ngay cả một trường trung học nổi tiếng cũng không có, nhưng cái trấn nhỏ kia lại có một viện điều dưỡng tư nhân hoàn cảnh đẹp đẽ với những thiết bị tân tiến.

“Uyển Uyển, ăn cơm xong em về nhà nghỉ trước đi, chiều anh sẽ trở về.”

“Em muốn đi cắt tóc.” Tôi kéo tóc dài rũ xuống sau lưng lên trước ngực.

“Ừ, vậy chú ý an toàn, cắt tóc xong thì về thẳng nhà.”

“Anh, em cắt tóc xong có thể đến tìm anh hay không, sau đó chúng ta cùng nhau về nhà.” Tôi cúi đầu có một ngụm một ngụm uống hết súp nấm mà vừa rồi An Đăng múc cho tôi.

“Được, nếu như trễ quá thì gọi điện thoại cho anh... anh sẽ trực tiếp đến đó đón em.”

“Ừm! Em sẽ cắt tóc xong rất nhanh mà.” Tôi gật đầu một cái.

40. Chương 40

Cắt tóc thành bộ dạng 5 năm trước không có một chút sửa đổi dư thừa, tóc dài cứ thế thẳng tắp rũ xuống thắt lưng. Mặc dù stylist một mực không ngừng khuyên tôi uốn tóc thành kiểu đáng đang lưu hành hiện nay nhưng tôi lại không đồng ý.

Cuối cùng đã xong, tôi soi gương nhìn dáng vẻ của mình bây giờ, xem ra ông trời đối đãi tôi rất tốt, 5 năm trôi qua cũng không có lưu lại trên người tôi dấu vết gì, trừ việc so với 5 năm trước gần như giống nhau như đúc, không, tôi so với 5 năm trước càng thêm có mấy phần khí chất ưu thương.

Trả tiền, tôi đứng ở cửa tiệm cắt tóc vén vén mái tóc bị gió thổi tung, thời gian vẫn còn sớm, lúc này hẳn là anh còn chưa về nhà, hay là đến công ty xem một chút, thuận tiện tìm hiểu tình hình 5 năm này của anh, lại nghiên cứu tình địch một chút, biết người biết ta mới có thể trăm trận trăm thắng mà.

Tôi nhìn phương hướng một chút, thật may vừa rồi đi tới đây cũng không xa, giờ trở về cũng không tốn bao nhiêu thời gian. Tôi dọc theo đường lúc tới để đi trở về, ở trên đường tôi thuận đường mua một chút trái cây và sữa tươi. Lần này tôi trực tiếp lên lầu 14, từ lúc đi ra thang máy cho đến khi bước vào khu làm việc, những ánh mắt mang theo tò mò và có chút địch ý vẫn luôn nhìn tôi chằm chằm. Tôi đi thẳng tới cửa phòng làm việc viết chữ ‘tổng giám đốc’. Tôi đưa tay vừa định đẩy cửa ra thì thư ký Phùng vốn đang ngồi ở một bên lại không biết từ lúc nào đã đứng ở bên cạnh, vươn tay ngăn cản đường đi của tôi.

“Bây giờ tổng giám đốc đang họp ở phòng họp, nếu cô muốn gặp tổng giám đốc thì mời đến phòng tiếp khách đợi.”

“Tôi không thể đến phòng làm việc chờ anh ấy sao?” Tôi nhíu mày một cái, không ngờ lại nhanh như vậy đã gặp một người (tình địch).

“tổng giám đốc không có ở đây, người ngoài không thể tùy tiện đi vào.” Tay vẫn là thẳng tắp ngăn cản đường đi của tôi.

“Vậy cũng được!” Tôi nở nụ cười thấu tình đạt lý với cô ấy đi đến phòng tiếp khách cô ấy chỉ, đi chừng hai bước, tôi xoay người lại lấy giọng điệu (không) vô ý thuận miệng nói một câu. “nhưng mà tôi lại làm rơi khăn tay ở trong phòng nghỉ rồi, cô có thể quay lại tìm dùm tôi được không, còn nữa, tôi khôn nghĩ tới hôm nay sẽ lạnh như vậy, lúc đi vào đó cô cũng thuận tiện cầm một cái áo khoác cho tôi đi.” Nói xong tôi xoay người không để ý người phía sau cũng không quay đầu lại đi tới chỗ phòng tiếp khách.

Những ánh mắt mang theo thăm dò và suy đoán ở say lưng biến thành bàn luận xôn xao, tôi ngồi ở phòng tiếp khách lật qua lật lại tờ báo, thật may là vừa rồi có mua một ít thức ăn, có thể ăn vặt giết thời gian. Cô ấy đi tìm hồi lâu sau đó tay không đi vào phòng họp nói với tôi: “Tôi không tìm thấy khăn tay của cô.”

“Không thấy, vậy phải làm sao bây giờ?” Tôi làm ra vẻ mặt có chút phiền não.

“Như vậy đi, cô giúp tôi đi hỏi tổng giám đốc của các cô một chút, tôi nhớ khăn tay là anh ấy giúp tôi lấy xuống, cô giúp tôi hỏi một chút anh ấy để ở đâu.” Nhờ hoàn cảnh hòng làm việc rộng rãi nên mấy câu tôi nói mặc dù không lớn, nhưng ít nhất tôi cho là những người nên nghe đều nghe thấy, coi như không nghe thấy thì ít nhất cũng sẽ có người truyền đạt lại. sắc mặt thư ký Phùng biến thành có chút khó coi. Cô ấy hít một hơi thật sâu sau đó không nói gì liền xoay người đi ra khỏi phòng tiếp khách.

Tôi quay đầu không ngoài dự đoán nhìn thấy nữ sinh gọi là ‘tiểu Uyển’ kia vẻ mặt đau lòng nhìn tôi. Tôi làm bộ như không nhìn thấy tiếp tục ngồi trở lại chỗ ngồi lật xem tạp chí đặt ở bên cạnh. Cửa phòng họp bỗng chợt mở, người bên trong đi ra, cuối cùng là anh và An Đăng. tôi xách theo túi để ở bên cạnh lên đi tới đứng trước mặt anh.

“Cắt tóc xong xem ra có tinh thần hơn nhiều.” anh vươn tay vuốt ve sợi tóc rũ xuống trước ngực tôi.

“Ừm, em cũng cảm thấy nhẹ nhàng khoan khoái hơn nhiều.” Tôi nửa tựa ở bên người anh lơ đãng xoa xoa cánh tay có chút gầy yếu của mình.

“Uyển uyển lạnh sao?” anh vươn tay ôm tôi ở trước người.

“có chứ, không tính là quá lạnh.” Thật ra thì cũng không có lạnh như vậy, chẳng qua là làm dáng một chút mà thôi. Anh cởi áo khoác trên người xuống, khoác lên trên vai của tôi, ôm tôi xoay người đi vào phòng làm việc.

“Uyển Uyển, buổi tối muốn ăn cái gì?” Tôi ngồi trên ghế salon nhìn anh vừa dọn dẹp bàn vừa hỏi tôi.

“Chúng ta trở về tự mình làm đồ ăn ăn có được hay không?”

“Trở về tự làm sao, nhưng mà thân thể của em...” Anh cau mày nhìn thân thể mỏng manh của tôi.

“Không sao đâu mà, hơn nữa em ở bên ngoài nhiều năm như vậy có học vài món ăn, mặc dù đã mấy năm không làm nhưng yên tâm hôm nay em nhất định sẽ làm một bữa ăn thật ngon.” Tôi ôm hông của anh am

nững.

“Phải, hôm nay về ăn ở nhà, yêu cầu của Uyển Uyển anh đương nhiên không từ chối.” Anh ôm eo tôi, trán kề trán. Tôi kéo cánh tay anh, cùng anh đi ra khỏi phòng làm việc, lúc ra cửa anh dặn dò thư ký Phùng mấy câu, tôi không nghe rõ anh nói cái gì, nhưng tôi lại thoáng thấy ánh mắt thư ký Phùng nhìn tôi tràn đầy địch ý.

41. Chương 41

Ăn cơm tối xong, coi TV một lúc, tôi đi tắm rửa xong liền dựa vào trước ngực anh nhìn gương mặt anh.

“Uyển Uyển, em đang nhìn gì vậy?” Thấy tôi nhìn anh không chớp mắt, anh đặt quyển sách trong tay xuống, đưa tay vuốt vuốt mái tóc còn hơi ướt của tôi.

“Anh, em rất nhớ anh, thật sự rất nhớ.” Tôi đưa tay ôm cổ anh, mặt ghé sát vào cổ anh.

“Anh cũng rất nhớ em.” Anh nghiêng đầu hôn vào bên tóc mai của tôi.

“5 năm này em đã sống như thế nào? Sao lại đổ bệnh tới mức gãy trơ xương thể này?” Anh vuốt ve thân thể gãy tong teo của tôi, khẽ cau mày.

“Lúc mới qua đó em còn chưa thích ứng được, không quen giường, hơn nữa lại không được ôm anh ngủ, nên buổi tối không ngủ được, một hai lần cứ như vậy không ngủ được cho nên có một ngày không cẩn thận ngã xiêu, sau đó bác sĩ nói em bị bệnh nghiêm trọng cần phải chữa trị, thật ra cũng không nghiêm trọng lắm.” Tôi nói ra bệnh tình đã khiến tôi suýt mất mạng nhẹ nhàng cứ như đang nói về bệnh cảm lạnh thông thường vậy.

“Uyển Uyển, bà cả có tốt với em không?”

“Rất tốt, bà cả tốt với em nhất.” Nhớ tới người bà ba tháng trước đã qua đời vì bệnh, hốc mắt tôi liền ửng đỏ.

“Đừng nghĩ quá nhiều, đi ngủ sớm đi.” Anh kéo chăn lên cao qua vai tôi, để tôi tiếp tục nằm trong ngực anh.

“Vâng.” Tôi nhìn đồng hồ báo thức, thấy cũng tới giờ ngủ, tôi xuống giường lấy lọ thuốc từ trong hành lý ra, đổ ra hai viên thuốc ngủ.

“Uyển Uyển.” Anh nhìn chăm chăm thuốc trong tay tôi, ánh mắt đầy bất mãn. Được rồi, được rồi, tôi bỏ lại hai viên thuốc vào hộp, cất vào đồng hành lý gọn gàng, đồ trong valy căn bản đều sắp xếp xong, tôi nhìn cái túi còn dư lại trong valy, suy nghĩ nên để chỗ nào. Tôi xoay người chú ý tới cuốn sách anh đang đọc, tiểu thuyết tiếng anh, tôi dùng tốc độ nhanh nhất kéo ngăn tủ đầu giường ra bỏ cái túi vào đó, rồi thật nhanh đẩy ngăn kéo lại như cũ. Sau đó chui vào trong chăn, tiếp tục nằm trong ngực anh.

“Uyển Uyển, vừa rồi em bỏ cái gì vào trong túi vậy?”

“À, không có... Không có gì, mấy tờ giấy thôi mà.” Tôi không ngờ anh lại chú ý tôi bỏ đồ vào ngăn tủ.

“Anh xem chút có được không?” Anh rướn người lên muốn lấy.

“Anh, không có gì đâu... Chỉ có mấy tờ giấy thôi mà.” Tôi giữ người anh lại không cho anh lấy cái túi giấy trong valy.

“Uyển Uyển.” Anh vẫn kiên trì.

“Nhìn đi, nhìn đi, anh cứ nhìn cho thỏa mãn đi.” Tôi tức giận lấy túi giấy trong ngăn kéo ra, ném về phía anh, sau đó xoay lưng lại không để ý tới anh. Tôi nghe thấy tiếng túi giấy bị mở ra, nghe tiếng tờ giấy lật sột soạt, qua một lúc lâu, đèn ngủ được tắt đi, căn phòng rơi vào tối tăm, cơ thể ấm áp dán vào lưng tôi, đôi tay vòng qua ôm lấy tôi.

“Tại sao không nói? Tại sao không gọi điện về?” Giọng anh tràn ngập đau lòng, tôi xoay người lại sau đó vùi mình vào ngực anh. Mặt chôn trước ngực anh, giọng buồn buồn: “Lúc em ngất xỉu được đưa tới bệnh viện, tỉnh lại, bác sĩ nói với em đã mất rồi, lúc đó em biết rồi còn làm được gì, đứa nhỏ cứ như vậy mà mất đi sao?!” Tôi đưa tay sờ bụng, nơi đó đã từng có một sinh linh bé bỏng tồn tại.

“Uyển Uyển...”

“Đã qua rồi, hơn nữa cũng là chuyện năm năm trước, bây giờ không phải em đã trở về rồi sao?!” Tôi đưa tay ra vuốt chân mày đang chau lại của anh. Nơi đó giống như tôi nghĩ, đang nhăn chặt lại.

42. Chương 42

Đặt tay lên nắm nắm cửa, vừa định đẩy cửa đi ra ngoài thì từ bồn rửa tay ngoài cửa truyền đến tiếng nói chuyện không nhỏ. Trước kia xem trên TV thấy người ta diễn cảnh nói chuyện ở bồn rửa còn thấy rất buồn cười, sao lại có người thích đứng ở đó nói chuyện. Nhưng bây giờ mới hiểu là thực có chuyện như vậy.

“Yêu nữ kia thật không biết xấu hổ, cả ngày cứ kè kè bên tổng giám đốc.” Giọng nói xa lạ, không nhận ra là giọng của ai.

“Đúng vậy, cậu nên chủ động ra tay, trước mặt tổng giám đốc nói rõ ràng, cậu là bạn gái anh ấy mà.” Bên cạnh có người chen miệng vào.

“Nhưng mà, anh ấy chưa từng thừa nhận mình là bạn gái...” Giọng nói hơi do dự, nhưng rất quen.

“Nếu không phải bạn gái vậy tại sao hai ba bữa anh ấy lại hẹn cậu đi ăn cơm, hơn nữa, trong công ty ai cũng nhận ra anh ấy che chở cho cậu.”

“Nhưng mà, đã mấy ngày anh ấy đã không nói chuyện với mình rồi.” Nghĩ hoài cũng không nhớ nổi chủ nhân của giọng nói này là ai.

“Nếu không thì cậu dứt khoát đi tìm yêu nữ kia nói chuyện, bảo cô ta đừng có quẩn luyến bạn trai người khác.” Người nói chuyện bộ dạng căm phẫn, giống như người bị cướp bạn trai là cô ta vậy.

“Mấy ngày nữa là cuộc họp cán bộ công ty, lúc đó tổng giám đốc chắc chắn sẽ phải tham gia, chúng ta nhân cơ hội liền đi tìm yêu nữ kia, bọn mình đi với cậu.”

Tôi tựa vào cửa nghe đoạn đối thoại mắc cười kia, không ngờ lần đầu tiên nghe lén tin đồn nhiều chuyện mà nhân vật chính lại là mình, tôi cứ thế biến thành yêu nữ trong miệng họ, tôi rất hiếu kỳ muốn xem người bạn gái tốt đẹp kia là ai, giọng nói sao lại quen như vậy.

Tôi đẩy cửa đi ra ngoài, ba người đứng ở bồn rửa tay kia không ngờ tôi lại ở trong toilet, mặt biến sắc, những lời đàm tiếu đều là như vậy, sau lưng bạn có thể thích nói gì thì nói, nhưng ở trước mặt bạn thì lại cứng họng. Tôi bước tới bồn rửa tay mở nước rửa tay, liếc mắt thấy một người đang đẩy cô gái tóc dài lên trước.

Tôi đã nhớ ra cô ta là ai, là người mà ngày đầu tiên anh gọi “Tiểu Uyển”, chẳng trách giọng nghe quen như vậy. Tôi tắc nước, rút khăn giấy ra lau tay, tôi đã cố ý làm chậm lại, nhưng xem ra hôm nay họ không có can đảm nói chuyện với tôi, tôi đang định bỏ ra ngoài thì chợt nghe thấy tiếng bước chân đang tới gần toilet, đây là tiếng bước chân của tiểu Nhã, bước đi thật vội vàng, tôi quay mặt lại cười với “Tiểu Uyển.”

“Chào cô, vừa rồi tôi nghe nói cô là bạn gái tổng giám đốc Lý.” Tôi tiếp tục nhìn cô ta nở nụ cười vô hại.

“Chào, cô là...” Giọng cô ta có vẻ ngập ngừng dè dặt.

“Tôi à, tôi là người thân nhất của anh ấy.” Tôi cố ý nói lời mập mờ.

“Thật sao?” Nháy mắt sắc mặt cô ta thật khó coi.

“Hôm đó tôi còn định chào hỏi với cô một tiếng, nhưng mà...” Tôi mỉm cười đưa tay về phía cô ta.

“À.... không sao.” Nhìn thấy tôi đưa tay ra, cô ta cũng đưa tay ra bắt. Bà cả từng nói với tôi, ở chỗ lõm giữa ngón tay cái và ngón trỏ không cần dùng nhiều sức nhưng bấm vào đó sẽ làm đối phương đau vô cùng, mà người bị bấm sẽ vì đau mà buông tay người kia ra, năm đó, cô cũng dùng chiêu này để loại bỏ người dì thứ 5 lúc đó trẻ tuổi nhất nhà. Nhưng bà cả vẫn bị hại mất đi cái thai năm tháng, hơn nữa cả đời còn khó có thể thụ thai lần nữa.

Lúc tiểu Nhã mở cửa bước vào thì chỉ nhìn thấy chính là cô gái tên “Tiểu Uyển” kia đẩy tôi ngã vào bồn rửa tay, cánh tay cửa vào gạch sứ bên cạnh chảy ra một vệt máu.

“Các người đang làm gì vậy?” Tiểu Nhã hét lên chạy lại phía tôi.

“Bọn tôi...” Cô gái tên “Tiểu Uyển” đó không ngờ tôi sẽ té xuống đất, sắc mặt xanh lét.

“Không sao, tiểu Nhã à, không có việc gì, chắc cô ấy không phải cố ý đâu.” Đứng ở góc độ này không thể nắm được bất kì chỗ tựa nào, lưng đụng vào bồn rửa tay, bây giờ bắt đầu đau, không ngờ còn làm cánh tay bị thương, tôi liếc mắt nhìn vết thương đang chảy máu.

“Tiểu Uyển Uyển, cậu bị sao vậy, có đi được không, có cần gọi xe cứu thương không?” Tiểu Nhã đỡ tôi từ dưới đất lên.

“Uyển Uyển, làm sao vậy?” Không biết là ai đi báo tin, anh hai xuyên qua đám người đang đứng coi đi lại phía tôi.

“Em không sao, hình như eo bị đụng nên đứng không được.” Tôi hít sâu một hơi, cố gắng xoa dịu cảm giác đau nhức ở bên hông. Anh ngồi xuống muốn bế tôi lên, tôi thấy người đứng bên cạnh muốn nói chuyện nhưng lại không biết nói gì, chính xác mà nói người đó là “Tiểu Uyển”, tôi kéo tay áo anh.

“Anh à, bạn gái anh không biết em là em gái của anh, chắc cô ấy không cố ý đẩy em đâu, anh đừng trách cô ấy.” Thất lưng đau quá, lần sau phải chọn góc độ khác đứng tốt hơn, mắt tôi đau tới trắng bạch.

“Cô ấy không phải bạn gái anh, đừng nghĩ vậy.” Anh ôm lấy tôi, đi thẳng ra toilet, đầu không ngoảnh lại, lúc bước ra khỏi toilet tôi thấy gương mặt cô gái kia xanh mét.

Mấy ngày sau nghe cán bộ trong công ty thảo luận mới biết, hội nghị này 3 tháng diễn ra một lần, thảo luận về việc sa thải hay thăng chức cho cán bộ, nghe nói là do tiểu Trí nghĩ ra, muốn giữ vững công ty thì phải luôn đổi mới.

Hội nghị qua mấy ngày, thất lưng cũng không đau như trước nữa, tôi lại khôi phục bộ dạng giống như con chó nhỏ ngày ngày theo anh đi làm. Buổi trưa vừa định đi hỏi tiểu Nhã muốn ăn cái gì thì lại nhìn thấy cô gái tên “Tiểu Uyển” đứng trước một cái thông báo rơi nước mắt.

Hai cô gái ở trong toilet lúc đó đang khuyên cô ấy. Tôi đi ngang qua cột thông báo, liếc mắt nhìn một cái, trên đó là “danh sách nhân viên nghỉ việc”, tôi mang theo nụ cười hài lòng tiến về phòng tiểu Nhã, cái này có phải là báo hiệu trận này tôi thắng rồi?!

43. Chương 43

“Đau. , a. , Nhẹ một chút á..., anh à~” Tôi nằm lỳ ở trên giường, áo ngủ vén đến trên vai lộ ra lưng và eo mảnh khảnh.

“Thật là đau. , anh, đau lắm, anh nhẹ một chút á~” Tôi nằm ở trên giường đang không ngừng vịn vịn muốn tránh thoát bàn tay đang tàn sát bữa bãi trên lưng tôi.

“Uyển Uyển, bác sĩ nói thoa thuốc xong phải dùng tay xoa bóp đến khi nóng lên mới được.” Một tay anh cầm eo của tôi không để cho tôi uốn éo qua lại, một tay khác thì không ngừng xoa thuốc mỡ lên thất lưng tôi.

“Anh à, bác sĩ cũng nói không phải là quá nghiêm trọng, mấy ngày nữa sẽ tốt á.”

“Cũng không biết 5 năm nay thế nào mà em lại học những thứ này, bây giờ còn tự làm mình bị thương để hăm hại người khác, may mà bị thương không quá nghiêm trọng, chỉ là bị đụng bầm tím một mảng thôi.” Lời nói không có cảm xúc gì, nhưng lại làm cho nhịp tim của người nghe là tôi đập chột ngừng lại.

“Em nào có hăm hại cô ấy, tiểu Nhã cũng thấy cô ấy đưa tay đẩy em.” Không thừa nhận, chết cũng không thể thừa nhận.

“Uyển Uyển, tuy anh không biết em làm sao lại khiến cho cô ấy đẩy em, nhưng Trần Văn Hương đã ở công ty này hơn nửa năm, tính cách của cô ấy ít nhiều gì anh cũng hiểu được một chút, cô ấy không phải loại con gái sẽ chủ động đẩy người khác.” Trong lời nói của anh ngầm mang theo ý trách cứ.

“Anh không giữ lời hứa.” Tôi ngồi dậy co rút người lại lui đến 1 góc giường, nhích ra xa anh.

“Anh khi nào không giữ lời hứa hả?” Anh duỗi tay muốn bắt tôi trở lại bên cạnh.

“Rõ ràng anh đã đồng ý với em sẽ luôn luôn ở cùng em, sẽ không có bạn gái, nhưng bọn họ đều nói cô ấy là bạn gái của anh, hơn nữa anh còn thường hẹn cô ấy đi ăn cơm gì đó, còn có An Đăng cũng nói anh có rất nhiều rất nhiều bạn gái” Cả người tôi co rút thành một cục ở góc giường, vùi mặt vào giữa đầu gối, tâm trạng quá đau khổ, anh không giữ lời hứa, rõ ràng anh từng nói sẽ mãi ở cùng với tôi, vậy mà tôi mới rời khỏi 5 năm, anh liền có bạn gái mà còn là không chỉ một người, sớm biết như vậy đã không trở lại rồi.

“Uyển Uyển.” Giọng anh mang theo một chút ý vị không nói nên lời.

“Em vốn nghĩ anh sẽ giống như em, không gặp được nhau, không nghe được giọng của nhau cũng sẽ giờ giờ phút phút đều nhớ tới em, trong lòng sẽ giống như em vĩnh viễn chỉ có một mình đối phương, nhưng mà khi em trở về lại nghe được không phải như vậy, 5 năm này mỗi ngày anh đều trải qua thăng trầm đủ loại dẽ mê ở trong lòng phụ nữ khác.” Hốc mắt có chút ửng đỏ, nóng nóng rất không thoải mái, nhưng dù có không thoải mái hơn nữa thì cũng không so được với loại cảm giác đau đớn này, mặc dù bà cả từng nói phụ nữ hay tính nết cũ là dằn vặt, là loại chọc cho đàn ông ghét nhất, nhưng tôi lại là không nhịn được, tôi vẫn luôn cho là anh sẽ như tôi cũng giống như thế, dù tách ra lâu hơn nữa thì trong lòng cũng sẽ chỉ có mỗi nhau.

“Uyển Uyển.” Anh bò đến góc giường ôm tôi vào trong ngực, cánh tay vòng lấy cơ thể tôi thật chặt. Đầu đặt trên đỉnh đầu tôi. Tôi vùng vẫy muốn chui từ trong ngực của anh ra, nhưng cánh tay của anh lại vòng quá chặt, giống như một chiếc vòng sắt vậy ngang hông tôi, một chút cũng không di chuyển được.

“Buông em ra, anh không cần em...em cũng không cần anh nữa..., em muốn về Mỹ, cũng sẽ không bao giờ quay lại nữa.” Cơ thể giãy không ra, nhưng miệng lại một mực la lớn.

“Uyển Uyển. , anh rất sợ.” Giọng anh đè xuống thật thấp, tôi dừng lại giãy giụa và la lối, anh chôn mặt ở bên cổ tôi, hơi thở ấm áp thổi lướt qua sau tai, đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy anh nói mình sợ một thứ gì đó, từ nhỏ đến lớn trong lòng tôi anh chính là không gì không làm được, chưa từng nghe qua anh cảm thấy sợ thứ gì đó, lại nói lúc học cấp 1 khi xem phim “The Ring” tất cả mọi người đều bị dọa đến thét chói tai, mà tôi thì toàn bộ từ đầu tới cuối phim đều chôn ở trong ngực anh một chút cũng chưa xem, tôi nhớ lúc ấy sau khi phim kết thúc anh còn phân tích tình tiết không hợp lý và chỗ sơ hở trong phim cho tôi nghe.

“Anh sợ cái gì?” Tôi có chút nghi vấn.

“Sợ em không muốn trở về, sợ sau khi em trở về lại không muốn ở bên cạnh anh.” Anh ngẩng đầu lên đưa tay nâng mặt của tôi, đầu ngón tay vuốt ve môi tôi.

“Anh à, tại sao anh lại cảm thấy em không muốn trở về? Không muốn ở bên cạnh anh?” Tôi nhìn chăm chú vào ánh mắt anh.

“Bởi vì ban đầu lúc em nói em phải đi, kiên quyết như vậy, quả quyết như vậy, ban đầu nếu như không phải là anh cưỡng bức em thì có lẽ chúng ta cũng chỉ là anh em bình thường, mà em cũng sẽ có cuộc sống riêng của em. Là bởi vì năm đó anh trẻ tuổi kích động và tham muốn giữ lấy mà giam cầm em thật chặt ở bên cạnh anh. Anh rất sợ sau khi em rời đi liền không muốn trở về nữa, mà dù có trở về thì có lẽ em cũng sẽ có người mà em yêu thương và quan tâm hơn anh, cho nên.” Về mặt anh mơ hồ mang theo khổ sở.

“Anh, anh sẽ hối hận vì ban đầu muốn em sao?” Tôi cầm tay anh có chút khấn trương hỏi.

“Không, bởi vì em là người anh yêu nhất, nếu như lần này em trở lại nói cho anh biết em có người yêu thì anh nghĩ anh sẽ đổ kị đến giết chết hẳn.”

“Anh, cái ngày mà lần đầu tiên anh cưỡng bức em ấy, lúc ấy em thật sự rất rất hận.” Nhớ lại đêm hôm ấy, thật là có chút cảm giác gặp ác mộng, người anh trai mà tôi luôn thích nhất, luôn bảo vệ tôi nhất lại làm như vậy với tôi, đến bây giờ tôi vẫn nhớ lúc tê liệt đau đớn đánh tới đó, khi đó tôi cảm thấy toàn bộ thế giới của tôi đều hồng mất.

Anh đưa tay cầm ngược lấy tay tôi thật chặt, nắm đến có chút phát đau, phát hiện vì những câu tôi nói vừa rồi mà anh có chút khấn trương. Tôi hắng giọng một cái: “Sau đó em lại nghĩ, có lẽ khi đó em đã yêu anh rồi mà bản thân mình lại không biết, em chỉ cho đó cũng chỉ là tình anh em bình thường. Chỉ là mười mấy năm giáo dục đạo đức nói cho chúng ta biết, hành động của chúng ta như vậy là trái với xã hội, nhưng nếu như khi đó anh nói cho em biết người anh yêu mến là người khác thì em nhất định sẽ rất thương tâm, thương tâm đến đau lòng.” Tôi tựa đầu ở trước ngực anh, cảm nhận ngón tay của anh khẽ vuốt ve gương mặt tôi.

“Uyển Uyển.” Tay anh nhẹ nhàng nâng đầu tôi lên, hơi thở cực nóng thổi lướt ở trên môi tôi. Tôi nhẹ nhàng nhắm mắt lại chờ đợi đôi môi cũng cực nóng như hơi thở của anh rơi

Vào môi mình. Từ lúc tôi trở lại đến bây giờ đã qua hơn một tháng rồi, mặc dù tôi vẫn giống như trước kia ngày ngày đều cùng anh cùng giường chung gối, nhưng từ lúc tôi trở lại đến bây giờ anh vẫn chỉ có ôm tôi vào trong ngực, thỉnh thoảng hôn hôn mặt của tôi nhưng không có giống như trước đây hôn tôi, chớ đừng nói chi là giống như trước đây thường xuyên muốn tôi.

Cơ thể tôi hơi run rẩy mong đợi chuyện kế tiếp sắp xảy ra, nhắm mắt lại cảm nhận anh mang theo nồng đậm tình dục và ý vị chiếm hữu hôn tôi, cùng tôi môi lưỡi quấn quýt. Đôi tay ấm áp thăm dò vào vạt áo ngủ theo đường cong cơ thể dẫn ngọn lửa cực nóng đi tới trước không ngừng vuốt ve đầy dầ của tôi.

Môi lưỡi ướt át buong đôi môi của tôi ra, cách áo ngủ khe hở quả hồng trên bầu ngực đầy dầ của tôi, tôi có chút khó nhin rên rỉ, hai chân mảnh khảnh vòng chặt lấy thắt lưng cường tráng của anh, hi vọng nóng bỏng của anh có thể lấp đầy khoảng không của tôi. Ngón tay mang theo đùa giỡn rượt vào giữa nơi mềm mại đã khe ướt át, nhẹ nhàng vuốt ve nơi chặt chẽ đã chuẩn bị tốt.

Trống rỗng khó nhin làm cho tôi không ngừng uốn éo người dán mềm mại của mình lên nơi nóng bỏng của anh, cho đến khi ngón tay anh dùng lực nhẹ nhàng thăm dò vào nơi chặt chẽ, dịu dàng không ngừng co rúm ở trong cơ thể tôi, hóa giải khó nhin của tôi, ngón tay linh hoạt làm cho tôi rất nhanh lấy được khoái cảm như lửa nóng đng thẳng vào, nhưng lại không chút nào giải quyết được trống không trong lòng tôi, khi khoái cảm qua đi, toàn thân tôi còn đang run rẩy chưa bình phục lại thì cánh tay anh đã kéo tôi vào lòng thật chặt, tôi cảm nhận được nóng bỏng của anh có vài lần muốn tiến vào bên trong cơ thể của tôi nhưng cũng vào lúc uối cùng lại dừng lại, tôi mở mắt, nghi hoặc nhìn khuôn mặt mang tình dục rõ ràng của anh.

Tại sao, tại sao anh không vào? Có lẽ nhìn thấu nghi vấn của tôi, anh ôm tôi thật chặt vào trong ngực, giọng nói khàn khàn mang theo tình dục “Uyển Uyển, anh không có chuẩn bị đồ, anh không muốn em lại phải khổ sở như vậy lần nữa.”

Tôi biết rõ anh đang nói đến cái gì, cũng biết rõ anh nói khổ sở là vì chuyện gì. Tôi lật người đè ở trên người anh, thông thả ung dung cởi xuống áo ngủ đã cởi một nửa, tôi cúi thấp người để cho bầu ngực đầy dầ của mình dán vào trước ngực anh chuyển động. Tôi thấy được ánh mắt anh đen lại, hơi thở có chút trở nên không ổn định.

Tôi nắm tay anh đặt lên bầu ngực trắng như tuyết của mình, nhìn ngón tay anh vuốt ve bầu ngực của tôi, vuốt vuốt kéo nhẹ quả hồng trước ngực. Tôi nhẹ nhàng nâng cao người nhét nóng bỏng của anh thật sâu vào trong nơi chặt chẽ của tôi, cảm giác lấp đầy đột ngột làm cho tôi hơi không thoải mái cau mày, tôi cho là tôi đã chuẩn bị tốt lắm nhưng 5 năm không tiếp nạp qua nay cơ thể lại tiếp nạp lần nữa thế nhưng lại có cảm giác xé rách đau đớn như đêm đầu tiên. Anh dường như cảm nhận được tôi khó chịu, xoay người đè người tôi lại, nụ hôn mềm mại mang theo thương tiếc nhẹ nhàng hôn lên gáy, lên mặt tôi. Nhẹ tay vuốt ve chỗ kết hợp của tôi và anh, giúp tôi xoa dịu khó chịu.

“Đau không?” Nóng bỏng của anh chôn vào cơ thể tôi không hề cử động. Tôi lắc đầu một cái vươn tay ôm cổ anh, khó chịu và đau đớn dần biến mất, sau đó tôi chỉ cảm thấy dạt dào tràn đầy. Đường như anh cũng cảm nhận được khó chịu của tôi đã biến mất, tôi cảm thấy nóng bỏng của anh ở trong cơ thể tôi rút ra mang theo ngọn lửa kích tình, tôi rên rỉ kích thích anh xâm lược, tôi cảm thấy vật cực nóng xâm lược càng ngày càng sâu, càng ngày càng nóng, càng lúc càng nhanh, khi nóng bỏng sắp nổ tung thành pháo hoa kích tình thì tôi cảm thấy nóng bỏng chợt lui đi.

“Đừng đi.” Tay tôi ôm lấy anh không để cho anh rời đi, hai chân vòng quanh thân anh thật chặt, ngăn cản anh lui bước.

“Ừnnn, không được...” Giọng anh cũng mang theo khó nhịn.

“Có thể, có thể, em ẽ không mang thai, sau này em rất khó có cơ hội mang thai.” Một lần sanh non kia bác sĩ nói cho biết, sau này nếu như tôi còn muốn có em bé thì sẽ rất khó khăn.

Tôi cảm giác nóng rực lại lần nữa tiến vào trong cơ thể tôi, sau đó tôi nhắm mắt lại cảm nhận pháo hoa kích tình mà nóng bỏng mang tới này, sau khi lúc nóng dần ổn định, thân thể quen thuộc vòng lấy thân thể mảnh khảnh của tôi thật chặt, nụ hôn mang theo thương tiếc và đau lòng hôn khắp toàn thân tôi. Tay của tôi cũng vòng lấy cơ thể anh thật chặt, để cho hơn phân nửa người anh che ở trên người tôi, cảm nhận nhịp tim anh từ từ ổn định trở về vững vàng có lực, tôi mới an tâm thỏa mãn nhắm mắt lại.

44. Chương 44

Không có việc gì mỗi ngày tôi ngoài việc đi theo anh đến công ty xem tạp chí, ngăn người và ngủ ra thì gần như không làm việc gì khác.

Tôi cần tạp chí trong tay ngồi trên ghế sa lon lật từng tờ từng tờ xem tin tức mà gần đây mọi người hay truyền miệng nhau bàn tán, ngẩng đầu lên, nhìn anh đang ngồi trước bàn làm việc xem văn kiện, đôi mày nhăn chặt, hẳn là anh đang gặp vấn đề khó khăn không nhỏ, mặc dù tách ra năm năm nhưng qua hai mươi mấy năm cùng nhau sinh hoạt ăn ý cũng để làm cho giữa chúng tôi không hề sinh ra khoảng cách gì, tôi vẫn có thể từ một động tác nho nhỏ hoặc ánh mắt lơ đãng của anh mà đoán ra được anh đang nghĩ gì.

Trên cửa truyền đến tiếng gõ nhẹ nhàng, cửa phòng làm việc bị đẩy ra, thư ký Phùng mặc quần áo chuẩn kinh doanh và nụ cười mím tiêu chuẩn nghề nghiệp từ ngoài cửa bước vào. Trong tay ôm mấy chồng giấy hẳn là tài liệu cần anh ký.

Thư ký Phùng nhìn tôi đang ngồi ở bên cạnh xem tạp chí một chút, đặt tài liệu lên bàn làm việc của anh sau đó xoay người đi tới bên cạnh tôi, kể từ khi biết tôi không phải bạn gái mà là em gái của anh thì cô ấy luôn cười với tôi bằng nụ cười mang theo vài phần lấy lòng, tôi biết rõ cô ấy muốn cái gì, nếu là trước kia thì có lẽ là tôi sẽ không hiểu, nhưng sau khi ở cái nơi ngoài mặt hoà hợp đầm ấm mà sau lưng lại đâm chính người ta kia, sống 5 năm trong cái gia tộc luôn đấu đá với nhau thì tôi làm sao lại có thể nhìn không ra được mục đích của cô ấy chứ.

“Tiểu thư Lý, có muốn tôi giúp cô mang nước uống hoặc là mua chút đồ ăn vặt lên cho cô hay không.” Cô ấy nửa cúi người thu nhặt mấy vỏ kẹo và đồ ăn vặt đã ăn xong mà tôi ném trên khay trà vào thùng rác.

“Vậy làm phiền cô giúp tôi mua một túi quả mơ đi. Còn nữa, gọi tôi Tiểu Uyển đi, gọi tiểu thư Lý này tiểu thư Lý nọ, nghe kỳ lắm.”

“Ừnnn, không được ăn linh tinh nữa, một hồi ăn tối lại ăn không nổi.” Anh nghe thấy lời tôi nói liền lên tiếng ngăn yêu cầu muốn mua một bọc đồ ăn vặt nữa của tôi lại.

“A.” Tôi cúi đầu tiếp tục vùi đầu đọc sách, dù sao tôi cũng không hẳn là rất muốn ăn, chỉ là cảm thấy nhàm chán mà thôi. Nhìn tôi không nói thêm gì nữa, anh cũng không có chuyện gì cần, thư ký Phùng dọn dẹp cái bàn sạch sẽ xong liền đi ra khỏi phòng làm việc.

Tập chí trong tay không biết đã xem qua mấy lần rồi, tôi nhàm chán ngồi trên ghế sa lon gần người. Toàn bộ công ty xem ra mọi người đều rất vội, chỉ có tôi là không có việc gì làm, nhàm chán đến cực hạn.

“Anh à, em muốn đi xuống lầu một chút.” Tôi từ trên ghế salon đứng lên, cầm túi sách đặt ở bên cạnh lên.

“Em biết đường không? Có cần anh tìm người đi cùng với em hay không?” Có lẽ anh cũng thấy được tôi đang nhàm chán nên không có phản đối đề nghị của tôi.

“Em cũng không phải là trẻ con, hơn nữa em chỉ đi dạo ở gần đây một chút thôi, cũng không đi xa, không cần người đi cùng, em đi một lát sẽ trở lại.”

“Có chuyện gì gọi điện thoại cho anh.” Anh ngẩng đầu nhìn tôi đã chạy tới cạnh cửa.

“Em biết rồi, anh yên tâm, có chuyện gì em sẽ điện thoại cho anh.” Tôi mở cửa đi ra khỏi phòng làm việc. Công ty anh mặc dù không ở trong khu vực buôn bán phần hoa nhất, nhưng lại cách khu buôn bán cũng không xa, đi bộ hơn 10 phút là có thể tới, tôi cầm túi xách nhỏ chẳng có mục đích đi loạn ở trên đường.

Không tìm được gì muốn mua, cũng không có gì đặc biệt muốn xem. Tôi đi dạo trong quầy chuyên doanh bán nước hoa của khu thương mại, nghĩ tới chai nước hoa trong nhà đã cạn sạch, nên mua thêm một chai nữa.

“Cậu là Lý Ngọc Uyển đúng không?” Một cô gái mặc đồ công sở màu xanh dương đậm đứng ở bên cạnh tôi, gương mặt vui mừng. Tôi xoay người lại quan sát khuôn mặt có chút ấn tượng này, nếu như mập thêm chút nữa thì hình như tôi đã gặp ở đâu rồi? “Lý Ngọc Uyển, cậu không nhớ mình à? Mình là Chu Châu đây!”

“Chu Châu?” Tôi nhớ ra rồi, lúc đi học ở đại học A, cô ấy là bạn học chơi chung với tôi một khoảng thời gian, là nữ sinh tròn tròn thích ăn đồ ăn, tôi nhớ cô ấy còn đánh cược thua tôi hai vé ăn tiệc đứng miễn phí, nhưng tôi nhớ Chu Châu hẳn là mập hơn bây giờ một vòng, cô gái này mặc dù cũng không phải quá gầy, nhưng cả người xem ra lung linh hấp dẫn hơn nhiều.

Chương 44 (tiếp)

“Trời ạ, thật không ngờ còn có thể gặp lại cậu, nhớ khi đó lúc anh cậu tới làm thủ tục nghỉ học giúp cậu, đám bọn mình còn đau lòng thật lâu. Cô kéo tay của tôi không ngừng kể những chuyện đã xảy ra sau khi tôi đi.

“Mình cũng rất nhớ các cậu, nhưng đi du học là quyết định đột ngột nên mình không kịp báo cho các cậu, sau khi trở về lại không có cách liên lạc với các cậu, chò nên....” Lúc trở lại tôi từng nghĩ tới sẽ liên lạc với bạn bè và bạn học, nhưng vì rất nhiều người đã đổi số điện thoại di động và điện thoại bàn mà tôi dù có muốn liên lạc cũng không biết liên lạc bằng cách nào.

“Nếu không phải là cậu và cậu của 5 năm trước giống nhau như đúc thì mình đã không dám gọi cậu rồi, xem ra mấy năm nay hẳn là cậu sống ở nước ngoài rất tốt đúng không, mặc dù hơi gầy nhưng so với 5 năm trước thì gần như không có gì thay đổi, ngay cả phong cách cũng vẫn y như vậy, vẫn giống như trước kia lúc chúng ta học chung vậy, chả bù ỉnh, vì cuộc sống bôn ba mà cũng thành bà cụ non rồi.”

“Chu Châu, xem ra bây giờ cậu xinh đẹp hơn nhiều đó.” Đúng vậy, ở bên ngoài 5 năm mặc dù ngã bệnh, nhưng ở trong bệnh viện điều dưỡng tư nhân cao cấp thì ăn mặc đúng là không có thiếu một chút, ba ngày bổ ít, năm ngày bổ nhiều, mặc dù mỗi lần bà cả phân phó người giúp việc hầm thuốc bổ cách thủy có vài phần không biết tác dụng gì, nhưng cũng xem là có ăn đằng hoàng đi, chưa từng có một chút suy nghĩ lo lắng về ăn uống, sinh hoạt hay tiền bạc.

Sau khi trở về mặc dù không có thuốc bổ của bà cả thì ăn mặc vẫn là không có chút lo lắng, sau khi trở về cũng không có nghĩ đến tìm việc làm hay đi kiếm tiền, có lẽ thật sự là không cần bôn ba vất vả vì cuộc sống sinh hoạt hằng ngày mà mới có thể làm cho tôi duy trì bộ dạng không khác gì 5 năm trước.

“Lý Ngọc Uyển, cậu kết hôn chưa?” Thấy tôi không có đeo bất kỳ đồ trang sức dư thừa nào trên ngón tay, cô ấy hỏi có chút cẩn thận.

“Chưa, cậu thì sao?” Đờ tôi có lẽ không thể nào kết hôn rồi.

“Sắp rồi, là tháng sau.” Chu Châu rất vui vẻ đưa chiếc nhẫn kim cương trên ngón vô danh cho tôi xem.

“Vây chúc mừng cậu, đến lúc đó nhất định phải ình biết, mình nhất định sẽ đi.”

“Ừ. Đến lúc đo nhất định sẽ mời cậu.” Lưu lại số điện thoại của tôi, Chu Châu nói bây giờ cô ấy còn có việc, lại hàn huyền một hồi rồi rời đi. Tôi tiếp tục đi dạo trong khu thương mại, mua chai nước hoa có mùi hương giống như mùi của biển, lại mua mấy cái cà vạt cho anh, còn mua ình một bộ đồ ngủ.

Không biết khi nào tôi đã đi dạo đến khu trang sức, nhìn đồ trang sức trong quầy loé ra ánh sáng chói mắt, nghĩ đến chiếc nhẫn đeo trên ngón tay của Chu Châu vừa rồi lại nhìn ngón tay trống rỗng của mình một chút, đột nhiên có kích động muốn mua. Tôi đứng trước quầy triển lãm nhìn một đôi nhẫn cặp ở bên trong, phía trên đính những viên kim cương nho nhỏ tạo thành một đoá hoa, giá tiền cũng không đắt, một đôi nhẫn cặp chỉ không tới mười triệu đồng.

“Quý khách, cô thích không? Cô có thể mang thử.” Cô bán hàng ân cần lấy chiếc nhẫn ra đặt vào khay ở trước mặt tôi. Tôi lấy nhẫn nữ kia đeo vào trên ngón tay, kim cương nho nhỏ, thân nhẫn bằng bạch kim nhìn ngón tay có vẻ cực kỳ thanh mảnh.

“Quý khách, gần đây chúng tôi có một hoạt động, nếu như cầm giấy hôn thứ tới mua nhẫn sẽ được bớt tám phần trăm.”

“Thật sao?” tôi gỡ nhẫn xuống thả lại khay, kết hôn, đây là mơ ước mà cả đời này tôi không thể thực hiện. Rời khỏi quầy trang sức đột nhiên không còn hứng thú đi dạo phố nữa, tôi xách theo một đồng hồ vừa mua khi này đi trở về.

Đi đường nghĩ đến lời vừa rồi Chu Châu nói với tôi, kết hôn, sinh con, có lẽ đời này tôi sẽ không thể thực hiện được. Đi vào phòng làm việc, anh ngẩng đầu liếc nhìn tôi xách theo bao lớn bao nhỏ chiến lợi phẩm đi vào “Uyển Uyển, mua được những gì rồi?”

“Em mua một chai nước hoa, còn có áo ngủ và cà vạt.” Tôi đưa tay ném túi lên ghế salon.

“Không mua được thứ gì đặc biệt muốn mua sao?”

“Thứ đặc biệt muốn mua sao, không có.” Tôi nghĩ tới đôi nhẫn vừa rồi. Một giây khi đeo lên ngón tay kia thật sự tôi đã có kích động muốn mua, nhưng lại không có lý do gì để mua nó.

45. Chương 45

Cùng Chu Châu đi dạo phố hơn nửa ngày, đôi chân vừa mỏi vừa đau, vậy mà người kia còn chưa hài lòng kéo tôi đi dạo thêm mấy khu thương mại nữa, tôi phải hứa hẹn lần sau sẽ lại đi dạo với cô ấy mới có thể lấy được cơ hội thoát thân.

“Tổng giám đốc Lý đang họp ở trong phòng, cô có muốn uống chút gì không?” Thư ký Phùng nhìn tôi đẩy cửa phòng làm việc ra.

“Không cần, tôi chỉ muốn nghỉ ngơi một chút.” Tôi đẩy cửa ra đi vào, cũng không có tinh thần gì mà nhìn về mặt cô ấy là như thế nào khi nói những lời này với tôi. đi n đàn lê q ụy đồn Tôi xoay người đóng kín cửa xách túi đi tới bên cạnh cửa phòng nghỉ ngơi đang khép hờ.

Thật là mệt quá, không ngờ Chu Châu cũng là người thường đi dạo phố, đi dạo lâu như vậy ngay cả nước cũng không uống một hớp mà cũng không nghe thấy cô ấy kêu một tiếng mệt, nhưng dù sao mua đồ cưới cũng là một việc vui, cho nên tôi có thể hiểu tâm trạng của cô ấy.

Tôi ném người lên giường nhỏ trong phòng nghỉ ngơi, nhắm mắt lại toàn thân cao thấp mệt rã rời. Máy điều hòa nhiệt độ thổi không khí lạnh lạnh vào người tôi, vuốt ve cơ thể nóng ran vì vừa từ bên ngoài trở về của tôi.

Dường như tôi đã vô thức ngủ thiếp đi, cho đến khi bên ngoài truyền đến tiếng nói chuyện mơ hồ mới đánh thức tôi từ trong cơn buồn ngủ tỉnh lại, tôi từ trên giường nhỏ đứng lên vuốt ve váy ngủ bị nhăn, thuận tay

bới bới tóc có chút xốc xếch đi tới cạnh cửa khép hờ vừa định đẩy cửa đi ra ngoài thì từ trong khe cửa chợt nhìn thấy An Đăng với khuôn mặt nặng nề nhìn chằm chằm chỗ anh ngồi.

“Lý Ngự Chương, cậu.” An Đăng đứng cách bàn làm việc không xa sắc mặt có chút nặng nề không tả được, giống như có chuyện gì rất quan trọng phải nói.

“An Đăng, có chuyện gì sao? Phương án vừa rồi mình cảm thấy còn có chút chỗ cần sửa.” Tôi không nhìn thấy mặt của anh, nhưng nghe giọng nói thì hẳn là không có chuyện gì quá khó giải quyết.

“Mình., hôm nay mình.” An Đăng muốn nói lại thôi nhìn chằm chằm chỗ anh ngồi.

“Có chuyện gì không? Xem cái bộ dáng này của cậu? Có phải cậu lại làm Tiểu Nhã tức giận rồi hay không, nếu muốn dỗ Tiểu Nhã thì tìm Uyển Uyển không phải tốt hơn sao, nói với mình cũng không có tác dụng gì.” diễ n đàn lê q ụy đôn Giọng nói mang theo vài phần hài hước, giống như hai người Tiểu Nhã và An Đăng thường ngày cũng hay gây gổ như vậy. An Đăng xoay người lại liếc mắt nhìn cửa lớn phòng làm việc đóng chặt, sau đó móc một chuỗi chìa khóa từ trong túi tiền ra đặt ở trên bàn làm việc.

“Cảm ơn, sáng sớm hôm nay ra cửa quên mang tài liệu theo, thật may có cậu dành chút thời gian đi lấy.” Chuỗi chìa khóa để trên bàn treo một thiên sứ có bộ dạng giống y như đúc móc gấn chìa khóa trong tay tôi, tôi biết đây là chìa khóa của anh.

“Lý Ngự Chương, hôm nay mình đến nhà cậu.” Hình như An Đăng muốn nói cái gì đó, nhưng lại không biết nên mở miệng như thế nào.

“Mình biết, không phải hôm nay cậu đến nhà mình lấy tài liệu giúp mình sao?”

“Mình. ! !”

“Chuyện gì à? Luôn ấp a ấp úng, không giống với tác phong thường ngày của cậu chút nào, hôm nay cậu thế nào? Có gì cứ nói đi!”

“Lý Ngự Chương, hôm nay mình đến nhà của cậu, mình phát hiện.” An Đăng làm ra vẻ mặt quyết đánh đến cùng.

“Phát hiện ra đồ gì kỳ lạ sao?”

“Lý Ngự Chương, bọn mình đến nhà cậu rất nhiều lần, nhưng cho tới bây giờ trừ phòng khách ra bọn mình đều chưa từng bước vào hai gian phòng còn lại trong nhà cậu, diễ n đàn lê q ụy đôn nhưng bởi vì Tiểu Uyển ở căn phòng bên phải, cho nên bọn mình liền cho rằng cậu hẳn là ở căn phòng bên trái.”

“Ý cậu là sao?” Tôi không nhìn thấy nét mặt anh, nhưng giọng nói của anh có một loại mùi vị không thể tả được, giống như đang kiềm nén thứ gì đó.

“Hôm nay lúc tìm tư liệu mình mở cửa phòng bên trái kia ra, đó là một phòng sách, sau đó ở gian phòng bên phải mình thấy một cái áo ngủ và áo sơ mi mà ngày hôm qua cậu mặc.” Giọng nói giống như từ đáy lòng phát ra, có chút trầm thấp.

“Cậu muốn nói cái gì?”

“5 năm trước cậu và Tiểu Uyển trở về mừng năm mới, một năm kia sau khi chỉ có một mình cậu trở lại thì cậu liền thay đổi, ở trường học bốn năm cậu chưa từng có bạn gái, nhưng mà ở một năm kia khi cậu trở về thì cậu liền bắt đầu không ngừng quen bạn gái, có lúc còn đồng thời quen ba bốn cô, bây giờ mới nhớ tới, những nữ sinh trước kia mà cậu quen hoặc ít hoặc nhiều đều có một chút chỗ tương tự với Tiểu Uyển, đều là tóc dài, mắt hạnh, phong cách dịu dàng điềm đạm.”

Editor : tyvybutchi.

Chương 45 (tiếp):

“Thật sao? An Đăng, không ngờ cậu quan sát kỹ thế này đấy.”

“Lần đầu tiên mình thấy Tiểu Uyển, mình liền cảm thấy cô ấy và những cô gái cùng tuổi không giống nhau, có mấy phần thú vị không thể tả được, giống như đắm chìm trong trong luyến ái rồi lại cảm thấy khó xử, mình nhớ khi đó lúc Triệu Dật Hiền nói muốn theo đuổi Tiểu Uyển, mình còn nghĩ Tiểu Uyển đã có bạn

traí. Nhưng quen biết mấy năm tuy mình và Tiểu Uyển gặp mặt nhau cũng không nhiều nhưng lại chưa từng thấy bên cạnh Tiểu Uyển có nam sinh khác, cũng chưa từng nghe cậu nói Tiểu Uyển đã có bạn trai, sau này Tiểu Uyển lại rời đi, sau khi cậu trở lại tìm bạn gái cũng có chút giống Tiểu Uyển, bọn mình luôn cảm thấy hình như cậu là bởi vì không quen không có em gái ở bên cạnh cho nên muốn tìm một chỗ dựa vào, đi n dần lê q úy đôn ngày đó Tiểu Uyển trở về mình đến phòng nghỉ ngơi của cậu lại gặp cậu ôm Tiểu Uyển ngủ trên giường, trong lòng mặc dù có chút cảm thấy kỳ quái, nhưng nghĩ đến Tiểu Uyển vừa trở về mà tình cảm anh em các cậu lại luôn rất tốt cho nên cũng không có nghĩ gì khác, nhưng mà.”

“An Đằng, rốt cuộc cậu muốn nói cái gì.”

“Lý Ngự Chương, cậu biết rõ mình muốn nói gì mà!”

“An Đằng, có một số việc biết rồi thì thôi, cũng không nhất định phải nói ra.” Giọng anh không nóng không lạnh nghe không ra tâm trạng gì.

“Nhưng có một số việc coi như cậu không để ý, thì chẳng lẽ những người khác cũng sẽ không để ý sao, coi như cậu không suy nghĩ ỉn thì cũng nên vì Tiểu Uyển mà suy nghĩ một chút chứ, các cô gái khác cùng tuổi cô ấy không phải đang yêu thì chính là đã kết hôn sinh con rồi, chẳng lẽ cậu nhẫn tâm để cô ấy che che giấu giấu sống như vậy cả đời sao?” An Đằng đứng lên tay chống trên bàn làm việc giọng nói có chút kích động.

“An Đằng, có một số việc không phải như cậu nghĩ.”

“Lý Ngự Chương, mình đã nói đến nước này rồi, cậu là người thông minh, mình không hy vọng đến lúc đó cậu không chỉ hại bản thân mình mà còn liên lụy đến Tiểu Uyển.” An Đằng nói xong xoay người kéo cửa phòng làm việc xông ra ngoài. đi n dần lê q úy đôn Tôi đứng ở cạnh khe cửa nghe An Đằng và anh nói chuyện xong, sự bất an lo lắng ở trong lòng từng chút từng chút một mở rộng, chuyện đầu diêm gần mười năm rốt cuộc cũng bị người phát hiện, chúng tôi nên làm gì đây, anh sẽ làm như thế nào, tôi lại nên làm như thế nào?

“Uyển Uyển, ra đi!” Giọng anh vững vàng truyền đến, tôi sợ hết hồn, làm sao anh lại biết tôi núp ở cửa nghe lén chứ.

“Anh. , làm sao anh biết em ở bên trong.” Tôi đẩy cửa phòng nghỉ ngơi ra đi tới bên cạnh anh.

“Chắc là thần giao cách cảm, anh vừa bước vào phòng làm việc liền cảm thấy em ở đây rồi.” Anh vươn tay kéo tôi ngồi lên đùi anh sau đó ôm tôi vào lòng.

“Anh à, An Đằng phát hiện rồi, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?” Tôi kê mặt ở trước ngực anh lắng nghe nhịp tim trầm ổn của anh, lo lắng trong lòng vừa rồi hình như cũng đã biến mất không thấy tăm hơi.

“Uyển Uyển, em cảm thấy uất ức sao?” Anh đưa tay vuốt ve gò má thoát nhìn rất mềm mại của tôi. Tôi lắc đầu một cái, đây là con đường tôi tự mình lựa chọn, làm sao mà tôi lại cảm thấy uất ức được chứ. Nếu như thật sự hối hận hay cảm thấy uất ức gì đó, vậy thì tôi cũng sẽ không trở lại mà đã sớm nghe theo sắp xếp của bà cả gả cho cháu trai của bạn tốt của bà rồi.

Hôn lễ của Chu Châu được làm theo kiểu phương Tây, trên thảm cỏ xanh rộng lớn bày từng hàng bàn ăn dài, phía trên là tiệc đứng được chuẩn bị tỉ mỉ, tôi đứng ở một bên nhìn Chu Châu mặc áo cưới bằng lụa trắng, dáng vẻ vui mừng hơn hớn đến có chút mất hồn.

“Uyển Uyển, ăn chút trái cây lót dạ trước đi.”

“Ừm.” Tôi vươn tay nhận lấy cái đĩa được đưa tới trước mặt tôi, đi n dần lê q úy đôn lúc tôi vươn tay ra giữa không trung thì có một ánh sáng bạc chói mắt thoáng xẹt qua, một chiếc nhẫn kim cương làm bằng bạch kim hoàn mỹ được thiết kế lịch sự tao nhã đeo trên ngón áp út của tôi.

Tôi đưa tay vuốt ve chiếc nhẫn trên ngón vô danh, đã đủ rồi, cả đời này có lẽ tôi sẽ không thể giống như những người khác mặc áo lụa trắng, nhưng ít nhất tôi cũng có được một đêm cầu hôn lãng mạn, nhớ lại đêm hôm đó lúc anh đeo chiếc nhẫn này vào giữa kẽ tay của tôi, những lời ngọt ngào kia chắc chắn sẽ làm cho tôi mãi nguyện hạnh phúc cả đời mỗi khi nhớ lại.

46. Chương 46

Tôi đứng ở quầy thực phẩm tươi sống trong siêu thị chọn tôm sông và cá quế tươi, Tiểu Nhã đứng bên cạnh đẩy xe mua hàng không ngừng nhìn xem các loại thức ăn rồi chọn lựa bỏ vào trong xe.

“Tiểu Uyển uyển, thật sự rất xin lỗi, hẹn cậu đến nhà mình ăn cơm mà lại phiền cậu phải nấu ăn.” Từ Tiểu Nhã ngoài miệng nói rất xin lỗi, nhưng trên mặt lại một chút cũng không có vẻ xấu hổ biết lỗi mà còn nhìn xung quanh chọn món cô ấy thích ăn.

“Tiểu Nhã, cậu kết hôn cũng gần hai năm rồi, vậy mà còn chưa biết nấu cơm à?” Tôi nhặt hải sản và thịt không được tươi mà Từ Tiểu Nhã bỏ vào trong xe đẩy ra ngoài.

“Cậu biết đó, mình vốn là không biết nấu ăn, mặc dù kết hôn hơn hai năm, nhưng mỗi khi mình vào nhà bếp trừ nấu mì ra thì chưa từng nấu được cơm hay món gì khác.” Tiểu Nhã tiếp tục ném thức ăn vào trong xe đẩy.

“Vậy hai năm qua cậu và An Đằng sống bằng cách nào thế, không ăn cơm à?” Không biết đồ gia vị trong nhà Tiểu Nhã có đủ không nữa, có cần mua một chút hay không đây, nếu lát nữa lấy thức ăn ra chuẩn bị mà thiếu này thiếu nọ thì phiền lắm.

“Bữa ăn sáng thì tùy tiện ăn chút đồ ở trên đường, ở công ty thì ăn đồ ăn Trung Quốc, bữa ăn tối thì không phải đến nhà mẹ anh ấy ăn thì chính là đến nhà ba mẹ mình ăn, nếu không thì lại dứt khoát tùy tiện ăn chút đồ ở bên ngoài, còn nếu ngán ăn đồ ở bên ngoài quá thì về nhà nấu mì ăn là được.” Tiểu Nhã bẻ ngón tay đếm tổng cộng có bao nhiêu lần ăn đồ ăn ở nhà. Tôi không chịu nổi lắc đầu một cái, đi tới quầy bán đồ gia vị lựa chút đồ cần thiết.

“Tiểu Uyển Uyển, hôm nay cậu muốn làm món gì thế? Nếu không thì làm tiếp món vịt chiên giòn đi?” Tiểu Nhã cầm một con vịt phì nộn giơ lên trước mặt tôi.

“Tiểu Nhã, hôm nay chúng ta đã mua rất nhiều thức ăn rồi, nếu làm thêm món vịt chiên giòn thì sẽ ăn không hết, để lần sau đi.” Tôi đem con vịt thả lại tủ đông.

“Quyết định vậy đi, lần sau mình muốn ăn vịt chiên giòn! Tiểu Uyển Uyển, cậu trở về thật tốt, cậu không biết 5 năm này mình nhớ mấy món ăn cậu làm cỡ nào đâu.” Mặc dù đã kết hôn nhưng Tiểu Nhã vẫn là mặc quần áo trung tính của con trai như cũ, vẻ mặt cô ấy cảm động ôm vai tôi, đưa tôi người đi qua bên cạnh đều ghé mắt nhìn.

“Phải, mình đã trở về, lần sau cậu muốn ăn cái gì thì cứ nói, dù sao mình cũng không có đi làm, buổi trưa chờ các cậu tan sở mình có thể dẫn các cậu đi ăn cơm.” Tôi có chút buồn cười, cái cô Tiểu Nhã này mặc dù đã kết hôn, nhưng vẫn giống y như trước đây không hề thay đổi.

“Thật sao! Vậy thì tốt quá, Tiểu Uyển Uyển nếu mình đàn ông chắc chắn sẽ lập tức rước cậu về nhà.” Tiểu Nhã vẫn là cười giòn với tôi giống như trước kia.

“Phải phải, nếu cậu là đàn ông nhất định mình cũng sẽ gả cho cậu.” Tôi vừa thuận theo cô ấy trả lời vừa duỗi tay lấy đồ gia vị cần thiết.

Tôi và Tiểu Nhã xách theo bao lớn bao nhỏ trở lại chỗ ở sau khi cưới của bọn họ, may mà chỗ này cách siêu thị không xa lắm, nếu không tôi thật sự không biết làm sao mới có thể xách được nhiều đồ như vậy trở về. Đi tới trước cửa nhà, Tiểu Nhã vừa định móc chìa khóa từ trong túi ra mở cửa thì cửa chính đã mở ra, An Đằng đi ra nhận lấy túi mua hàng trong tay tôi.

“Tiểu Uyển, thật ngại quá, mời cậu ăn cơm mà còn phiền cậu phải nấu ăn.” An Đằng đưa cho tôi một ly nước ép hoa quả. Tôi quan sát nhà mới của bọn họ, rất có phong cách của Tiểu Nhã, gần như chỉ có thể dùng từ lộn xộn để hình dung, phòng khách tùy ý để mấy băng ghế sofa bằng vải bố và gối dựa mềm nhũn, màu giấy dán tường cũng rất nam tính hóa, nếu như không nhìn kỹ chủ nhà thì người ngoài còn tưởng trong nhà này không hề có phụ nữ.

Cả phòng khách nếu như muốn tìm ra một thứ gì đó thuộc về nữ tính thì có lẽ chính là xâu chuỗi thủy tinh treo cạnh TV. Cái xâu chuỗi đó là 5 năm trước vào một lần đi dạo phố trong lúc vô tình tôi đã mua tặng cho Tiểu Nhã, dưới thủy tinh màu tím nhạt là những sợi dây được xuyên thành một nút thắt kiểu Trung Quốc, không ngờ Tiểu Nhã còn giữ. Tôi đi tới vuốt ve những sợi tua xâu chuỗi đã có chút phai màu.

Editor : tyvybutchi.

Chương 46 (tiếp):

“Cái xâu chuỗi thủy tinh này là bảo bối của Tiểu Nhã đó, ban đầu lúc nhà cửa còn đang lắp ráp thì Tiểu Nhã cứ nhất định bắt thợ lắp đặt phải làm một cái móc để treo đồ ở đây, còn nói chỗ này là nơi tốt nhất để ngày ngày đều có thể nhìn thấy, cũng bởi vì cái móc này mà làm hại toàn bộ bức tường TV mà công ty lắp đặt thiết kế giúp chúng tôi bị nhỏ đi một phần ba.”

“Mình không ngờ cô ấy còn có thể giữ lại vật này, nó cũng không đáng giá bao nhiêu tiền.” Lúc trước mua nó cũng không mất bao nhiêu tiền, không ngờ Tiểu Nhã lại quý trọng như vậy.

“Tiểu Uyển Uyển, cần giúp một tay không?” Tiểu Nhã đứng ở phía sau lấy túi thức ăn hôm nay mới mua từ trong túi mua hàng ra.

“Thôi khỏi, cậu đi chỗ khác chơi là đã giúp ỉnh rất nhiều rồi.” Nhớ lại 5 năm trước tôi khổ khổ sở sở hầm một nồi vịt tiềm thuốc bắc cả ngày trời, vậy mà bởi vì sự hỗ trợ của cô ấy mà biến thành chè vịt đen, từ đó về sau tôi liền không dám để cô ấy phụ giúp cái gì nữa.

“Vậy nếu cậu có cái gì cần giúp một tay thì liền kêu mình nha.” Tiểu Nhã đi ra khỏi phòng bếp, vừa đi vừa quay đầu nhìn lại phòng bếp lớn tiếng kêu.

“Mình biết rồi, có gì cần mình sẽ kêu cậu.” Tôi kiểm tra đồ hôm nay mới mua, nghĩ xem nên làm cái gì trước mới thích hợp. May mà đồ ăn hôm nay mua đều không phải là những món ăn quá công phu, nhưng chờ tôi làm xong mấy món mà Tiểu Nhã yêu cầu thì cũng đã gần bảy giờ rưỡi tối rồi. Tôi lau sạch nước trên tay, cởi tạp dề cột ở bên hông xuống. “Tiểu Nhã, có thể ăn cơm rồi!”

Tôi đi ra phòng bếp, miệng có chút nhớ thêm nước trái cây lúc này vẫn chưa uống xong, lại thấy có một người đàn ông xa lạ đang ngồi trên sofa phòng khách. Anh ta nhìn thấy tôi liền cười cười, tôi cũng lễ phép mỉm cười lại với anh ta một cái.

“Tiểu Uyển Uyển, cậu thật sự là rất lợi hại.” Tiểu Nhã vừa bưng mấy món ăn đã chuẩn bị xong từ phòng bếp lên phòng ăn, vừa không ngừng ăn vụng.

“Tiểu Nhã, sắp được ăn cơm rồi, đừng ăn vụng.” An Đăng vỗ cái ót Tiểu Nhã một cái, thiếu chút nữa là vỗ ặt của Tiểu Nhã dán tới trên bàn cơm. Tiểu Nhã đứng thẳng người, không ngừng đuổi theo An Đăng muốn vỗ lại đầu anh. Thật vất vả đùa giỡn nửa ngày mới dọn được toàn bộ thức ăn bày ra trên bàn, An Đăng, Tiểu Nhã, tôi và người đàn ông xa lạ kia toàn bộ đều ngồi ở trước bàn cơm.

“Tiểu Uyển, tài nấu nướng của cậu thật sự là càng ngày càng tốt á..., thịt viên nước mắm này còn ngon hơn mẹ mình làm gấp trăm lần.” Tiểu Nhã nhét một viên thịt vào trong miệng, trên đĩa còn đang kẹp thêm một viên.

“Ăn từ từ thôi, coi chừng mắc nghẹn.” Nhìn cô ấy ăn thành ra như vậy, tôi có chút lo lắng cô ấy có thể bị nghẹn hay không.

“Bây giờ phụ nữ có thể xuống bếp nấu ăn đã rất ít rồi, không nghĩ tới hôm nay lại vẫn có thể gặp được một cô gái có tay nghề làm thức ăn ngon như vậy.” Người đàn ông xa lạ kia lên tiếng.

“Tiểu Uyển, đây là đàn em của mình lúc còn học ở đại học A, bây giờ đang đi làm ở một công ty chứng khoán, tiền đồ vô lượng đấy.” An Đăng chỉ vào người đàn ông xa lạ ngồi ở đối diện tôi giới thiệu.

“Tôi tên là Hạ Chi Kỳ, chào chị.” Cậu ta gật đầu với tôi một cái.

“Lý Ngọc Uyển.”

“Chi Kỳ, Tiểu Uyển là em gái của Lý Ngự Chương đó, chắc chú không thể ngờ Lý Ngự Chương lại có một người em gái dịu dàng ngoan hiền như vậy đúng không?”

“Đúng là không ngờ, mấy ngày trước lúc anh nói với em thì em còn nghĩ em gái của Lý Ngự Chương chắc sẽ là một cô gái thông minh lợi hại nào cơ.”

Lúc này dù cho ngu hơn nữa thì tôi cũng đã biết được lý do An Đăng cứ nhất quyết bảo Tiểu Nhã hẹn tôi tới dùng cơm là vì muốn tôi—— xem mắt, xem mắt cái người gọi là Hạ Chi Kỳ này.

“Đúng vậy, Tiểu Uyển Uyển vẫn luôn là dịu dàng lại ngoan hiền, còn có thể làm được không ít thức ăn ngon, nếu cậu mà cưới được cô ấy thì chắc chắn là đời trước đã tích được không biết bao nhiêu là đức.” Tiểu Nhã vừa không ngừng dùng cơm còn vừa có thể nói chuyện.

“Đúng vậy, nếu em có thể tìm được một người bạn gái vừa dịu dàng lại ngoan hiền như vậy thì thật tốt quá.” Hạ Chi Kỳ vừa nói chuyện vừa có thâm ý nhìn tôi một cái. Tôi cúi đầu mắt nhìn chằm chằm thức ăn trong chén, chuyên tâm thưởng thức tâm huyết hôm nay của tôi. Ăn một cơm tối, trong lòng mỗi người đều có tâm tư riêng, nhưng tôi nghĩ người có suy nghĩ đơn giản nhất ở đây hẳn là Tiểu Nhã, phần lớn món ăn cả bàn đều là do cô ấy giải quyết.

Editor : tyvybutchi.

Chương 46 (tiếp):

“Tiểu Uyển Uyển mình đi rửa chén, cậu ở đây nghỉ ngơi trước, đợi lát nữa mình lại ra ngoài với cậu.”

“Ừ.” Tôi gật đầu với cô ấy một cái.

“Chi Kỳ, anh đi giúp Tiểu Nhã rửa chén, nếu không ngày mai có lẽ nhà anh sẽ phải mua chén lần nữa, chú ở đây trò chuyện với Tiểu Uyển đi.” An Đăng nói xong cũng đi vào phòng bếp. Tôi ngồi trên sofa phòng khách, trong tay cầm thức uống mà vừa rồi An Đăng đưa cho tôi.

“Nhớ năm đó ở đại học A anh trai chị là nhân vật làm mưa làm gió toàn trường chứ nhỉ, thông minh, sáng suốt, làm việc trầm ổn, đến bây giờ mấy vị giáo sư vẫn còn nói chuyện say sưa về thành tích vĩ đại năm đó của anh trai chị đấy, nhưng thật không ngờ anh ấy như vậy mà lại có một người em gái dịu dàng xinh đẹp như chị.”

“Thật sao?” Ánh mắt tôi nhìn chằm chằm cái ly trong tay, đầu cũng không ngẩng lên, thành tích vĩ đại của anh cũng không phải là đợi đến đại học mới có, ngay từ lúc còn nhỏ anh đã được tán dương nhiều đến mức không có gì là kỳ lạ nữa.

“Có anh trai ưu tú như vậy chị có cảm thấy có cảm thấy áp lực hay không?”

“Không biết.” Từ nhỏ anh đã luôn bảo vệ tôi, anh ưu tú cũng là vì muốn có thể giúp tôi được tốt hơn, cho nên tôi làm sao có thể có cái áp lực gì chứ.

“Tiểu Uyển, bình thường chị thích làm cái gì?”

“Không làm gì, đọc sách thôi.” Tôi nhú mày một cái, tôi không thích cậu ta gọi tôi là Tiểu Uyển, cảm giác không thoải mái, có một loại cảm giác bên tai ừ ừ. Cậu ta không ngừng tìm đề tài nói chuyện phiếm với tôi, còn tôi thì rõ ràng dùng giọng điệu qua loa trả lời làm cho cậu ta cảm thấy có chút bất mãn. Đường như An Đăng cảm giác được không khí giữa hai chúng tôi có chút ngưng ngưng, cuối cùng từ trong phòng bếp đi ra, tôi giơ cổ tay lên xem đồng hồ một chút, thật là, đợi hai vợ chồng bọn họ hết rửa chén thì tôi đã làm xong được một bữa cơm nữa rồi.

“A, đã trễ thế này rồi, Tiểu Uyển cũng nên đi về, Chi Kỳ chú đưa Tiểu Uyển về đi, một cô gái trở về một mình không an toàn đâu.”

Hạ Chi Kỳ ừ một tiếng, tôi nghĩ có lẽ cậu ta cảm thấy đưa tôi trở về thì có thể sẽ có phát triển gì khác biệt đi ?

“Không cần, anh mình nói lát nữa sẽ tới đón mình.” Lúc tới nhà An Đăng tôi có bảo anh là sau khi làm xong việc liền trực tiếp chạy đến đây đón tôi về.

“Để Chi Kỳ đưa cậu về cũng giống vậy mà, tránh cho còn phiền Lý Ngự Chương lại chạy đến đây một chuyến.” Nhìn bộ dạng An Đăng hẳn là quyết tâm muốn cho Hạ Chi Kỳ đưa tôi về nhà. Tôi vừa định gật đầu đồng ý thì nghe thấy tiếng gõ cửa nhẹ nhẹ.

“Anh à, đúng lúc em đang định đi về thì anh đã tới rồi.” Tôi ba bước thành hai bước chạy tới kéo An Đăng và Tiểu Nhã đang đứng ở bên cửa ra, vậy tay gọi anh.

“Anh thấy em chơi cũng đã rồi cho nên thuận đường đến đón em về.” Anh vươn tay vén những sợi tóc rũ xuống ngực của tôi ra phía sau.

“Ừ, chúng ta đi thôi. Hôm nào lại đến đây chơi.” Tôi xoay người lại chào tạm biệt với mọi người sau đó nắm tay anh đi ra ngoài.

“Lý Ngự Chương, chờ một chút.” An Đăng đột nhiên lên tiếng gọi anh lại. Tôi và anh xoay người lại không hiểu nhìn cậu ấy.

“Đây là Hạ Chi Kỳ, là một trong những đàn em của chúng ta.” An Đăng chỉ chỉ Hạ Chi Kỳ đứng ở một bên vẫn không có biểu cảm gì.

“Chào!” Anh bắt tay với Hạ Chi Kỳ.

“An Đăng, bọn mình đi trước, đã muộn quá rồi.” Chào hỏi xong anh nhìn An Đăng một cái, trong mắt hai người đều có chút gì đó không thể diễn tả được. Trên đường tôi và anh nắm tay nhau đi về nhà, cả hai không nói chuyện, anh cũng không hỏi tôi chuyện của Hạ Chi Kỳ, mà tôi cũng không chủ động nói cho anh biết.

Bởi vì chúng tôi biết sự xuất hiện của tên kia sẽ không tạo thành thay đổi giữa chúng tôi. Ánh trăng chiếu trên đôi bàn tay đang nắm lấy nhau chặt chẽ của chúng tôi phản xạ ra tia sáng chói mắt, An Đăng không có phát hiện trên ngón áp út của tôi và anh đều cùng đeo một chiếc nhẫn bạc tương tự nhau, hai chiếc nhẫn bạc này trói chặt chúng tôi, đại biểu chúng tôi vĩnh viễn viễn viễn chỉ thuộc về nhau.

47. Chương 47: Chương 47

48. Chương 48

Kể từ sau khi tôi nói cho Tiểu Nhã nghe chuyện kia xong thì những ngày tiếp theo tôi được yên ổn hơn rất nhiều. Nhưng mấy ngày trước trên đường đi tới công ty lại vô tình gặp phải An Đăng, vẻ mặt An Đăng nhìn tôi như muốn nói lại thôi, giống như có ngàn vạn câu chữ muốn nói với tôi vậy.

Hôm nay là chủ nhật nên anh không cần đi làm, cả đêm qua triền miên làm cho toàn thân tôi bủn rủn đến không muốn hoạt động cơ thể. Tôi vùi ở trong ngực anh hưởng thụ vòng tay ôm chặt của anh trong khi anh vẫn còn đang say giấc nồng, cảm nhận hơi thở ấm áp an toàn bao quanh tôi.

Tôi duỗi ngón tay ra nhẹ nhàng vạch lên lồng ngực trần của anh rồi ngọt ngào ngâm khê. Đúng lúc tôi đang định nhắm mắt lại một lần nữa cảm thụ (cảm nhận+hưởng thụ) sự ấm áp thuộc về tôi này thì tiếng chuông cửa lại đột ngột vang lên.

Tôi ngồi dậy kéo áo ngủ để ở một bên qua mặc lên cơ thể trần trụi của tôi, sớm như vậy là ai tới đây? Tôi đi ra mở cửa, nhưng làm cho tôi có chút ngoài ý muốn, người đứng ngoài cửa lại chính là hai vợ chồng An Đăng và Tiểu Nhã ăn mặc nhẹ nhàng khoan khoái.

“Tiểu Uyển Uyển, còn chưa rời giường sao, bây giờ thời tiết thật tốt nên mình muốn rủ hai cậu cùng đi du lịch.” Cửa vừa mở ra thì Tiểu Nhã đã vọt vào trước, hưng phấn không ngừng nói cho tôi biết kế hoạch của cô ấy, còn An Đăng đi theo sau thì sắc mặt có chút không được tự nhiên.

“Tiểu Uyển, mình vốn định gọi điện thoại trước cho các cậu, nhưng Tiểu Nhã nói còn sớm như vậy chắc chắn hai cậu có ở nhà, cô ấy bảo cứ trực tiếp đến đây là được rồi.” Khuôn mặt An Đăng không được tự nhiên, ánh mắt không ngừng nhìn tới cửa phòng ngủ.

“Không sao, cũng rất lâu rồi mình không có đi dã ngoại, chờ mình đi thay đồ trước đã.” Tôi xuống phòng bếp rót hai ly nước cho An Đăng và Tiểu Nhã, sau đó xoay người đi trở về phòng ngủ.

“Ai tới vậy?” Trở về phòng tôi liền thấy anh đang nửa tựa trên đầu giường nhìn tôi.

“Tiểu Nhã và An Đăng rủ chúng ta cùng đi du lịch.” Tôi mở tủ ra tìm quần áo thích hợp để đi du lịch. Tôi lấy áo T shirt màu trắng và quần jean màu xanh dương của anh ra đặt lên giường. Lại lấy một áo T shirt màu vàng nhạt ngắn tay và một cái quần jean ra thay áo ngủ trên người.

“Uổng phí bọn họ đã kết hôn mà vẫn không biết điều như vậy, mới sáng sớm đã kéo nhau tới gõ cửa nhà người ta rồi.” Một cơ thể ấm áp dán vào sau lưng tôi, cánh tay vòng lấy hông tôi thật chặt, hơi thở nóng rực thổi lướt qua sau cổ làm cho tôi không tự chủ được khẽ run.

“Bọn họ vẫn còn chờ ở bên ngoài đó, anh mau thay quần áo đi!” Tôi đè thấp âm lượng, nhẹ giọng vừa nói chuyện vừa thuận tiện kéo bàn tay đang thăm dò vào quần áo của tôi sờ loạn ra ngoài. Thay xong quần áo tôi soi gương cầm lược chải thẳng mái tóc có chút rối bời, sau đó đi ra khỏi phòng.

“Tiểu Uyển, anh cậu đâu? Còn chưa dậy nữa à!” Thấy tôi từ trong phòng đi ra, Tiểu Uyển thúc giục tôi đi gọi anh rời giường.

“Anh ấy đã dậy rồi, đang thay quần áo thôi.” Tôi liếc nhìn An Đăng có chút không tự nhiên nói.

“Nhanh lên chút nhanh lên chút, đồ thì bọn mình đều đã chuẩn bị xong, các cậu chỉ cần phụ trách đến đó là được.” Nhìn vẻ mặt hưng phấn Tiểu Nhã, thật là làm cho người khác không đành lòng phá hỏng sự hăng hái của cô ấy.

“Tiểu Nhã, sáng sớm cậu đã tới gõ cửa rồi, chẳng lẽ tối hôm qua hai vợ chồng các cậu ngủ sớm lắm sao?” Anh kéo cửa ra từ phòng ngủ đi ra cắt đứt tiếng ríu rít hưng phấn của Tiểu Nhã. Tôi xoay người lại thấy vẻ mặt không biết nên diễn tả là nét mặt gì của An Đăng và khuôn mặt mơ hồ của Tiểu Nhã, biết việc chúng tôi ngủ cùng một phòng là một chuyện, nhưng chân chính tận mắt nhìn thấy thì lại là một chuyện khác.

Đợi đến khi tôi và anh chuẩn bị xong hết mọi thứ thì đã là chuyện của nửa tiếng sau rồi, trong nửa tiếng này An Đăng vẫn luôn dùng ánh mắt như có điều suy nghĩ tới lui nhìn tôi và anh, Tiểu Nhã thì cũng từ hưng phấn biến thành vẻ khó hiểu có chút nghi ngờ nhìn tôi.

Địa điểm du lịch là một công viên có núi có hồ có cây cối um tùm và cách thành phố A khá xa, có lẽ bởi vì cách xa thành phố ồn ào náo nhiệt mà nơi đây mới có vẻ yên tĩnh thanh bình như vậy. Anh nắm tay tôi đỡ tôi bước xuống cửa xe, không khí mang theo mùi bùn đất ẩm ướt phả vào mặt.

“Tối rồi tối rồi, chúng tôi tối rồi đây.” Tiểu Nhã nhảy xuống xe liền không ngừng vẫy tay với mấy chiếc xe đang dừng ở cách đó không xa.

“Tiểu Nhã, ngoại trừ chúng ta ra thì còn có người khác sao?” Tôi vẫn cho là chỉ có bốn người chúng tôi tới đây, nào ngờ Tiểu Nhã còn hẹn người khác.

“Còn có bạn học thời cấp 3 gì đó của An Đăng.” Tiểu Nhã xoay người lại trả lời nghi vấn của tôi. Tôi dời mấy bước đi tới bên cạnh anh nhìn nam nam nữ nữ chừng mười mấy người đang bước xuống xe từ nơi không xa đi tới bên này. Tiểu Nhã giới thiệu với tôi mười người nam nam nữ nữ này, tôi không rảnh để nhớ tên và dáng vẻ của bọn họ, thế nhưng tới khi Tiểu Nhã giới thiệu anh cho bọn họ thì tôi phát hiện có mấy người nữ sinh lộ ra ánh mắt ái mộ anh.

“Uyển Uyển, để anh chụp hình cho em.” Dường như anh nhìn thấu tôi không vui, vươn tay dắt tay của tôi dẫn tôi đi đến chỗ khác.

“Ừm!” Tôi gạt đầu một cái tùy anh dẫn tôi đến chỗ khác. Dường như Tiểu Nhã cảm thấy được tôi cố ý tránh né, nhưng cũng không còn cưỡng cầu tôi nhất định phải đến chơi đùa với bọn họ nữa. Tôi nắm tay anh đi vào sâu trong rừng rậm tĩnh lặng, không ngờ ở đây lại có thể thấy được mặt hồ phẳng lặng như vậy. Tôi vừa nằm trên ngọn đồi phủ kín cỏ nhỏ, ngắm nhìn nước hồ lấp lánh gợn sóng vừa cảm thụ cảm giác ấm áp của ánh mặt trời chiếu ở trên người.

“Uyển Uyển, em thích nơi này không?” Anh cũng theo tôi nửa nằm ở trên thảm cỏ.

“Thích!” Nếu như lần này không phải là một đồng người đến mà chỉ có mình tôi và anh thì thật là tốt biết bao.

“Lần sau chúng ta sẽ tự mình lái xe tới đây chơi.” Anh duỗi tay ôm tôi vào trong ngực, tôi tựa đầu vào trước ngực anh.

“Uyển Uyển!”

“Hửm?”

“Uyển Uyển, em biết thành phố B không?” Anh đưa tay vuốt ve mái tóc dài xõa ở phía sau lưng tôi.

“Biết, em có xem qua giới thiệu trên tạp chí.” Đó là một thành phố rất nhỏ, nhưng lại làm cho người ta khó quên nhất chính là ở đó có kiến trúc cổ kính rất đặc biệt và khí hậu thích hợp cho người ở tĩnh dưỡng.

“Anh đã mua nhà nơi đó.” Giọng anh có chút trầm thấp.

“Sao?” Tôi ngẩng đầu lên nhìn vào mắt của anh.

“Đợi thêm mấy ngày nữa, chúng ta liền dời đến đó ở, nơi đó không có ai biết chúng ta, ở đó chúng ta sẽ có thể làm lại từ đầu, sống cuộc sống mà chúng ta muốn, một cuộc sống giống như vợ chồng thật sự.”

“Thật, thật sao?” Tôi có chút kích động nắm chặt tay anh.

“Ừ, nhưng phải thêm chờ chút thời gian nữa, anh muốn sắp xếp xong mọi chuyện bên này.” Anh vuốt ve khuôn mặt không giấu được kích động của tôi, bình tĩnh nói.

“Nhưng. . . .” Anh có sự nghiệp ở đây, có công ty, còn ở đó anh không có gì cả. Anh rất tài giỏi, với năng lực mà anh có, thật sự là không thể mai một ở cái thành phố nhỏ mặc dù là tuyệt đẹp nhưng lại không có gì phát triển so với thành phố A kia.

“Uyển Uyển, em còn quan trọng hơn mọi thứ, anh không muốn giống như ba, kiếm được một đồng tiền nhưng cuối cùng ông lại chẳng có gì cả.”

“Anh, em. . . .” Tôi còn muốn nói tiếp nhưng từ đâu đột ngột phát ra ánh sáng đèn flash lại cắt đứt lời tiếp theo của tôi. Tôi và anh ngồi dậy đồng thời quay mặt sang phương hướng đèn flash chiếu tới, ở chỗ không xa là một người con trai đang đứng cầm máy ảnh trong tay, hẳn là bạn học thời cấp 3 của An Đăng, vừa rồi lúc Tiểu Nhã giới thiệu tôi không có chú ý tên của cậu ta là gì.

“Thật xin lỗi, không khí giữa hai người quá tốt nên tôi mới nhất thời ngứa tay nhấn nút chụp ảnh, tôi chưa từng thấy qua cặp nào cực kì xứng đôi như hai người cả.” Cậu ta đến gần chúng tôi giải thích hành động vừa rồi.

“Tôi là nhiếp ảnh gia nghiệp dư.” Cậu ta móc danh thiếp từ trong túi ra đưa cho anh. Anh tùy ý liếc mắt nhìn sau đó bỏ vào túi.

“Thật ngại quá, chưa được sự đồng ý của hai người mà tôi đã chụp rồi, chờ rửa ảnh xong tôi sẽ nhờ An Đăng gửi cho hai người.” Dường như cậu ta cũng cảm thấy bản thân đang quấy rầy chúng tôi nên sờ lỗ mũi một cái rồi thức thời theo đường cũ đi trở về. Tôi và anh không để ý tiếp tục ngồi trở lại sân cỏ cảm thụ không khí thanh bình nơi đây, chỉ là chúng tôi không ngờ tới tấm ảnh lơ đãng chụp được kia thế nhưng lại đưa tới sóng gió không nhỏ.

49. Chương 49

Hai ngày trước Từ Tiểu Trí đã tuyên bố với chúng tôi rằng cô ấy muốn kết hôn, không chỉ làm cho tôi cảm thấy hết sức bất ngờ mà ngay cả Tiểu Nhã cũng cảm thấy rất bất ngờ. Tôi nhớ ngày đó đúng lúc tôi và anh đang ăn cơm ở nhà Tiểu Nhã thì liền nghe được tiếng điện thoại của Tiểu Nhã không ngừng reo lên.

“Alo, có chuyện gì vậy chị?”

“Kết hôn? Tháng sau chị kết hôn, sao em không có nghe Lý Ngự Chương nói là đang chuẩn bị kết hôn gì cả vậy?”

“Không phải là với Lý Ngự Chương? Vậy là chị kết hôn với ai chứ!”

“Em không biết, một khách hàng, đến lúc đó lại bàn tiếp.”

“Được, hẹn gặp lại.”

Tiểu Nhã cúp điện thoại ngồi trở lại bàn cơm tiếp tục to miệng ăn thức ăn trên bàn.

“Tiểu Nhã, ai gọi điện thoại tới vậy, hình như anh nghe được có chữ kết hôn gì đó.” An Đằng dừng chiếc đũa trong tay lại, nghiêng mặt sang bên hỏi Tiểu Nhã đang cố gắng quét sạch món ăn đầy bàn.

“Chị em mới vừa nói tháng sau chị ấy sẽ kết hôn. Lý Ngự Chương, không phải chị mình đang quen cậu sao, tại sao chị ấy sắp kết hôn mà chú rể lại không phải là cậu.” Mặt Tiểu Nhã buồn bực quay sang nhìn anh.

“Bây giờ bọn mình không còn quen nhau nữa.” Không nhìn ra được khi nghe tin tức Tiểu Trí kết hôn này thì trong lòng anh cảm thấy như thế nào, từ lúc vừa nghe Tiểu Nhã nhận cuộc điện thoại đến lúc hỏi Tiểu Nhã thì trên mặt anh không hề biểu lộ ra vẻ gì.

“Hai người không còn quen nhau, chuyện là thế nào hả? Mình nhớ hình như không lâu trước đây chị mình vẫn còn rất vui vẻ hẹn mình đi ăn cơm, còn nói với mình là tình cảm của hai người các cậu đang phát triển rất thuận lợi cơ mà.” Lần này nét mặt Tiểu Nhã càng thêm buồn bực.

“Bọn mình sớm đã không còn cùng hẹn nhau đi riêng nữa rồi.” Anh giải thích lại lần nữa sau đó quay mặt sang nhìn tôi, tôi vươn tay ở dưới bàn nhẹ nhàng nắm bàn tay anh đặt ở trên đùi rồi tiếp tục ăn cơm.

“Vậy bây giờ chị mình đang ở chung với ai, còn muốn kết hôn nữa chứ? An Đằng, anh và chị em làm chung công ty, chị em sắp kết hôn thì dù sao anh cũng phải biết chứ đúng không.” Tiểu Nhã lại quay mặt sang nhìn chồng mình. An Đằng cau mày lắc đầu một cái.

“Thôi, đợi ngày mai tự mình đi hỏi chị ấy là được, mình còn chưa thấy mặt anh rể tương lai trông như thế nào mà chị ấy lại sắp kết hôn rồi.” Tiểu Nhã vừa nói thầm vừa lại tiếp tục nỗ lực ăn cơm.

Sau khi ăn xong anh giống như có chuyện quan trọng hơn phải làm nên kéo tôi rời khỏi nhà Tiểu Nhã rất sớm.

“Uyển Uyển, anh và Tiểu Trí không có gì cả.” Một vòng tay đưa tới, anh ôm tôi vào trong ngực giải thích chuyện vừa rồi Tiểu Nhã nói.

“Em biết.” Chuyện này tôi đã sớm nghe người trong công ty nói ở toilet rồi, toilet công ty chính là nơi tin tức được trao đổi thường xuyên và truyền đi nhanh nhất, người nào đang lui tới với người nào, ai chia tay ai, người nào lại đang thăm mền người nào, đặc biệt là lúc nghỉ trưa ở trong buồng rửa tay, chỉ cần nán lại đó một lát là liền biết hết tất cả rồi. Anh và Tiểu Trí, chuyện của hai người bọn họ từ hai tháng trước tôi đã nghe những người khác nói rồi.

“Anh à, có phải bởi vì em mà anh mới chia tay Tiểu Trí đúng không?” Tôi nhớ lúc mình nghe được tin tức này ở buồng rửa tay thì tôi đã sững sốt thật lâu, từ lúc bắt đầu đi học tôi đã biết ngay Tiểu Trí rất thích anh mà tôi cũng cho là sau này anh và Tiểu Trí sẽ quen nhau, nhưng nghe nói nửa năm trước khi tôi trở về thì bọn họ mới bắt đầu quen nhau, hơn nữa cũng chỉ quen được mấy tháng ngắn ngủn thì đã liền chia tay, lúc ấy mấy người ngoài chuyên nói chuyện trời đất kia còn nói lý do anh và Tiểu Trí chia tay là bởi vì “Đi nhỏ khó dây dưa” là tôi đây, nhưng việc tôi trở về đây là quyết định tạm thời, tôi không hề thông báo cho bất kỳ ai, anh cũng là nhìn thấy tôi mà mới biết là tôi đã trở về.

“Không phải, là vì bọn anh căn bản không hợp nhau.” Anh ôm chặt lấy vai tôi ấn đầu tôi vào trước ngực anh. Trên đường về nhà anh thậm trọng ôm tôi không ngừng cúi đầu nhìn mặt tôi, tôi biết anh đang lo lắng cái gì, thật ra thì lo lắng của anh là phí công vô ích, vì nếu anh thật sự muốn yêu người khác thì tôi không thể nào giống những phụ nữ khác đi la lối om sòm, khóc rống hét to, dù có đau lòng khó chịu như thế nào đi nữa thì tôi cũng phải làm cho được bộ dạng thật vui vẻ để đi chúc phúc bọn họ, bởi vì ở trước mặt người khác chúng tôi mãi mãi chỉ là anh em, dù cho có hôn có tình cảm hơn thế nào đi nữa thì vĩnh viễn cũng chỉ là anh em, không có những thứ quan hệ khác.

Những ngày kế tiếp theo, Tiểu Nhã đã xác định Từ Tiểu Trí thật là muốn kết hôn, không phải là bởi vì nhất thời hứng thú đùa giỡn, chúng tôi lại bắt đầu bận rộn làm công tác chuẩn bị, mặc dù quan hệ của tôi và Tiểu Trí chưa thể nói là rất tốt, nhưng Tiểu Trí là đối tác của anh, Tiểu Nhã còn là bạn tốt của tôi, căn cứ vào hai tầng quan hệ này mà tôi cũng nên giúp một tay.

Chọn áo cưới, đặt nhà hàng, mua đồ cưới, may mắn vật chất xã hội bây giờ phong phú, chỉ cần có tiền là mua được, nhưng đi mua và làm đồ thì mất rất nhiều thời gian, cho nên tốn thêm chút tiền thúc giục thì trong vòng mười ngày cũng gần như đã làm xong toàn bộ.

Ngồi trong tiệm áo cưới nhìn Từ Tiểu Trí mặc đầm lụa trắng, mặc dù khuôn mặt rất giống Tiểu Nhã, nhưng cái loại khí chất phụ nữ tài trí quyến rũ tỏa ra trên người Tiểu Nhã kia lại là thứ tôi không có mà cũng không thể nào học được.

“Chị à, sao chị lại đột nhiên quyết định sẽ kết hôn vậy hả? Ngay cả anh rể tương lai trông như thế nào mọi người còn chưa biết.” Mấy ngày bận rộn vẫn quên hỏi Từ Tiểu Trí tại sao đột nhiên kết hôn, bây giờ cuối cùng cũng được rảnh rỗi rồi.

“Xem vừa mắt thì gả thôi, hơn nữa chị cũng trưởng thành rồi.” Từ Tiểu Trí vuốt vuốt áo cưới màu trắng được tạo hình lịch sự tao nhã trên người, tùy ý trả lời Tiểu Nhã.

“Các người đẹp đã chuẩn bị xong chưa?” Cửa phòng nghỉ ngơi bị đẩy ra, một người đàn ông xem ra có chút quen mặt đi tới.

“Ah, cô cũng ở đây sao, thật trùng hợp tôi còn định nhờ Tiểu Nhã đưa hình qua cho cô nữa cơ, cô chờ tôi một chút.” Cậu ta xoay người rời khỏi phòng nghỉ ngơi.

Mấy phút sau lại cầm một cái túi ny lon trở lại, bên trong đựng một khung hình thủy tinh đặt vào tay tôi. “Rửa hình xong rồi tôi thuận tiện lồng khung hình cho hai người luôn, coi như là quà xin lỗi vì đã tự ý chụp hình mà chưa có sự đồng ý của hai người.”

“Hình gì vậy, ỉnh xem một chút.” Tiểu Nhã cầm lấy khung hình thủy tinh trên tay tôi, lật túi ny lon ở phía trên xuống.

Trong hình tôi nửa nằm ở trước ngực anh, còn tay anh thì khẽ vuốt ve mái tóc dài xõa ở phía sau lưng tôi, bên cạnh là mặt nước hồ lấp lánh ánh vàng thỉnh thoảng có gợn sóng lấp lánh lan ra và rừng cây rậm rạp sâu hun hút đằng xa.

Tấm hình này được chụp cực kì tốt, cực kì sắc nét và đẹp dễ, mọi bức ảnh chụp một đôi tình nhân nào cũng đều là những tác phẩm xuất sắc hiếm có, bởi vì trong hình không chỉ chụp được chúng tôi rất đẹp mà coi như người không hiểu nhìn vào cũng sẽ nhìn ra được sự chăm chú trìu mến trong mắt anh và tình yêu say đắm lộ ra trong mắt chúng tôi.

Tiểu Nhã cầm khung hình nhìn tấm hình bên trong có chút không dám tin nhìn tôi một cái, rồi lại nhìn tấm hình trong khung một chút, ánh mắt từ mơ hồ không hiểu rồi đến sáng tỏ, cuối cùng dùng một loại ánh mắt bị phản bội nhìn chằm chằm vào tôi.

Tôi muốn lấy lại khung hình trong tay Tiểu Nhã, nhưng mới vừa vươn tay ra thì khung hình lại bị Từ Tiểu Trí đứng bên cạnh Tiểu Nhã cầm đi.

“Thì ra cảm giác của tôi không sai, hai cậu thật sự có gì đó với nhau, vậy mà tôi vẫn luôn cho là mình suy nghĩ quá nhiều.” Bàn tay cầm khung hình của Từ Tiểu Trí có chút run rẩy.

“Mình. . . .” Tôi há miệng nhưng lại không biết nên nói cái gì.

“Lúc Lý Ngự Chương nói với tôi rằng chúng ta quen nhau đi, tôi đã thật vui mừng cho là mình chờ đợi nhiều năm như vậy rồi cuộc cũng có được kết quả tốt đẹp, nhưng nhà của hai người, từ sau khi cậu rời đi thì từ Lý Ngự Chương ra thì không có ai được bước vào đó lần nữa. Dù cho khi đó tôi đã trở thành bạn gái của Lý Ngự Chương thì cậu ấy cũng không hề mời tôi vào. Đúng lúc đó trong công ty tuyển một nhân viên mới tên là Trần Văn Hương, lần đầu tiên nhìn thấy Trần Văn Hương tôi liền có cảm giác như gặp lại cậu, hơn nữa Lý Ngự Chương cũng đối xử với cô ấy rất dịu dàng rất tỉ mỉ, so với tôi là bạn gái đây còn dịu dàng tỉ mỉ hơn, tôi thật sợ hãi, sợ cậu ấy sẽ thay lòng, cho nên vào cái ngày Valentine năm đó tôi đã hẹn cậu ấy đến

khách sạn ăn mừng Valentine đầu tiên mà bọn tôi đi chung với nhau, cũng vào ngày đó tôi đã hoàn toàn giao hết tất cả cho cậu ấy, nhưng khi cậu ấy ôm tôi ngủ thì trong miệng lại gọi tên của cậu, cậu có biết lúc đó tôi đã đau lòng như thế nào không?” Sắc mặt của Từ Tiểu Trí có chút trắng xanh, vẻ mặt đầy oán hận nhìn tôi.

Tôi lui về phía sau hai bước, cả người tựa vào trên tường, nhưng tôi lại vẫn có thể cảm nhận được hận ý nồng nặc phát ra từ trên người Từ Tiểu Trí.

“Tôi đã lén cầm chìa khóa của Lý Ngự Chương rồi đi vào nhà của hai người, quần áo của cậu, mỹ phẩm hay nước hoa cậu dùng, cái ly cậu thích, đồ ăn vặt cậu thích nhất, mỗi một thứ đều được đặt ở vị trí cũ, giống như cậu chưa từng rời khỏi đây, nhưng hai người là anh em, không thể nào quen nhau được, hơn nữa tôi yêu cậu ấy, rất yêu cậu ấy, cho nên tôi quyết định coi thường tất cả. Cho đến sau này tôi đã không thể chịu được nữa, mặc dù cậu không có ở đây nhưng lần nào khi tôi và cậu ấy đang ở bên nhau thì đều giống như có cậu ngăn cách ở giữa bọn tôi, lần nào Lý Ngự Chương cũng sẽ nói, Uyển Uyển thích gì, Uyển Uyển muốn cái gì, Uyển Uyển thích hợp cái gì, cậu đã rời đi năm năm rồi, nhưng cậu ấy vẫn có thể nhớ cậu thích ăn táo, thích uống nước trái cây, không thích uống sữa tươi, thích hợp mặc váy màu vàng nhạt, quần áo mặc size S, lại vĩnh viễn không nhớ tôi không thích uống sữa tươi, không thích uống nước trái cây, tôi thích quần áo có màu sắc trang nhã, thích những đồ trang sức mà mấy nữ sinh kia thường tức giận đòi có.” Giọng nói của Từ Tiểu Trí càng ngày càng bén nhọn, tiếng càng ngày càng lớn.

“Thật xin lỗi. Thật xin lỗi.” Tôi không biết còn có thể nói cái gì, từ lúc anh vào đại học A thì tôi đã biết ngay cô ấy vẫn có hảo cảm thật sâu với anh, nhưng tôi không biết cô ấy lại yêu anh sâu đến như vậy.

“Hai người là anh em đó có biết hay không, hai người như vậy là làm trái với luân lý, hai người như thế này gọi là loạn luân, hai người như vậy sẽ không có kết quả tốt, sẽ phải chịu nguyên rủa.” Từ Tiểu Trí không ngừng đưa tay đẩy người của tôi. Tôi có chút không biết làm sao nhìn Tiểu Nhã đứng một bên vẫn không nói nửa câu.

“Cút ra ngoài, tôi không muốn nhìn thấy cô, cô mau cút ra ngoài, cút ra ngoài cho tôi.” Tôi bị đẩy ra khỏi cửa chính, khung hình cũng hung hăng ném ở cạnh chân tôi. Tôi nhặt khung hình lên nhìn cửa lớn phòng nghỉ ngơi đóng chặt một chút rồi xoay người rời khỏi tiệm áo cưới.

Về đến nhà tôi đặt khung hình vào trên tủ đầu giường, nằm trên giường nghĩ tới những lời mà Từ Tiểu Trí nói hôm nay và ánh mắt nhìn tôi lúc ấy của Tiểu Nhã, trong lòng có một loại cảm giác không nói nên lời, tôi biết rõ tôi và anh như vậy là trái với đạo đức, nhưng những lời này từ trong miệng người khác nói ra lại đánh sâu vào tim tôi còn khó thừa nhận hơn gấp trăm lần so với trong tưởng tượng của tôi.

50. Chương 50: Chương 50

51. Chương 51

Từ tiệc rượu về đến nhà, tôi nằm ở trên giường trong đầu đều là lời của Tiểu Trí, tôi không ngừng tự nói với mình rằng đây là chuyện đã qua rồi, tôi không nên đi truy cứu nữa, nhưng tôi lại chính là không có biện pháp làm mình không suy nghĩ thêm về chuyện này.

“Uyển Uyển, sao cả đêm không thấy em ăn cái gì vậy.” Anh ngồi ở bên cạnh tôi cúi đầu kề trán lên trán tôi.

“Anh à, em chỉ là không có khẩu vị, không có khó chịu trong người.” Tôi thoáng dời mặt đi, từ chối anh đụng chạm.

“Uyển Uyển em làm sao vậy, tối nay lúc ăn cơm trông em rất lạ.” Anh kéo tôi vào trong ngực vuốt ve gương mặt tôi.

“Không có việc gì, em mệt quá, em muốn ngủ.” Tôi xoay người lại đắp chăn lên đầu không muốn nhìn thấy mặt của anh. Một đêm này là một đêm duy nhất tôi từ chối lồng ngực của anh, một thân một mình bọc chăn ngủ ở một góc giường bên kia, nửa đêm tôi từ trong mộng tỉnh lại, toàn thân lạnh như băng mở mắt xoay người nhìn anh đang ngủ ở bên cạnh, đây là lần đầu tiên sau khi trở về tôi tỉnh lại từ trong ác mộng mà cảm thấy sợ hãi, sợ đến mức tôi cho là mình đã trở về những ngày ở bên Mỹ, từ trong ác mộng tỉnh lại không có ai cả, chỉ có cả phòng lạnh lẽo và tịch mịch.

Tôi không khỏi có chút oán hận Từ Tiểu Trí, tại sao cô ấy lại nói với tôi những lời đó, nếu như cô ấy không nói những lời đó thì tôi liên cái gì cũng không biết, tôi không biết thì cũng sẽ không sợ hãi giống như bây giờ.

Từ trong bóng tối tôi nhìn anh đang nhắm mắt ngủ say, nhớ vòng tay ấm áp an toàn mà không biết đã từng ôm qua bao nhiêu phụ nữ khác, đột nhiên đầu giống như bị tia chớp đánh trúng phát ra một loại đau đớn như đâm tim xé thịt, trở về lâu như vậy trừ ngày đầu tiên từng phát bệnh ra thì không còn đau nữa, tôi từng cho là tôi đã khỏi, nhưng lần này so lúc trước càng đau đớn khó nhịn hơn, tôi cắn môi dưới nhịn tiếng rên rỉ sắp bật thốt lên, đưa tay bật đèn bàn trên đầu giường, tôi nhớ trong ngăn kéo đầu giường có thuốc giảm đau mà lần trước tôi bỏ vào.

Tôi mở ngăn kéo ra đưa tay vào trong theo trí nhớ lục tìm chỗ cất thuốc giảm đau, không có, không có sờ được cái lọ thuốc quen thuộc đó, tôi nhớ tôi bỏ vào rồi mà, tại sao lại không có chứ. Tôi mở ngăn kéo khác ra tìm kiếm lọ thuốc giảm đau, không có, ở đây cũng không có, vậy tôi đã cất nó ở đâu chứ. Tôi nhớ mấy tháng trước lúc dọn dẹp hành lý tôi đã để nó trong ngăn kéo này mà, tại sao bây giờ lại không thấy chứ? Tiếng tôi tìm kiếm đồ đã đánh thức anh đang ngủ say, anh mở mắt ra thấy tôi mặc áo ngủ thật mỏng, nước mắt lăn dài trên má ngồi lẫn lộn giữa một đồng thứ.

“Uyển Uyển, em sao vậy?” Anh vội vàng nhảy xuống giường ôm cơ thể lạnh lẽo đến có chút dọa người của tôi.

“Thuốc của em mất rồi, thuốc của em mất rồi.” Tôi ngồi dưới đất dùng sức ném mấy thứ đồ rơi vãi lộn xộn bên cạnh, nhức đầu cộng thêm trong lòng vốn không tốt đã làm cho tôi có chút gần như buồn bực phiền não đến điên loạn.

“Tại sao lại nhức đầu nữa chứ? Không phải rất lâu rồi đã không còn nhức đầu nữa sao?” Anh ngăn bàn tay của tôi không để cho tôi tiếp tục ném loạn đồ.

“Không biết, em không biết, em muốn thuốc của em, thuốc của em!!” Tôi tránh tay của anh ra kéo valy lấy thuốc ngủ tôi ném bên trong ra, thuốc giảm đau không tìm được nhưng có thuốc ngủ là tốt rồi, ngủ sẽ không đau đớn cũng sẽ không nghĩ đông nghĩ tây nữa. Tôi dùng sức mở nắp bình ra đổ gần nửa lọ thuốc ngủ vào lòng bàn tay, há miệng muốn đổ toàn bộ thuốc trong tay vào miệng thì tay chợt bị giật ra, thuốc trong tay kể cả mấy viên thuốc còn dư lại trong lọ rơi đầy trên đất.

“Uyển Uyển, rốt cuộc em bị sao vậy hả.” Anh ôm tôi thật chặt, không để cho tôi đưa tay nhặt lại mấy viên thuốc dưới đất.

“Buông em ra, đừng ôm em...em không muốn anh ôm, anh đi ôm mấy cô gái kia đi.” Tôi đẩy cánh tay đang vây quanh tôi của anh ra, dùng sức giãy giụa.

“Uyển Uyển, hôm nay em bị sao vậy, bình thường em không có điên loạn như vậy!” Anh dùng sức ôm chặt lấy cơ thể tôi, không để cho tôi tránh thoát khỏi ngực anh.

“Em đúng là đang điên lên, là bị bệnh thần kinh đó anh có biết hay không? Lúc em ở bên ngoài năm năm, trừ ba tháng đầu trải qua cuộc sống của người bình thường ra thì toàn bộ những tháng ngày còn lại em đều ở trong viện điều dưỡng! Bác sĩ chủ trị của em là bác sĩ giỏi nhất trong khoa thần kinh toàn nước Mỹ, anh biết tại sao ông ấy lại phải đến trị liệu cho em không? Không phải là bởi vì bà cả trả tiền phí chữa trị nhiều mà là bởi vì như ông ấy nói, em là bệnh nhân bị bệnh nghiêm trọng nhất mà ông ấy đã gặp, ông ấy chưa từng thấy qua bệnh nhân có thần kinh yếu ớt như vậy, không thể chịu nổi một chút kích thích, cho nên ông ấy rất có hứng thú tới trị liệu em, ông ấy trị cho em gần năm năm, bệnh của em vẫn một chút cũng không có tốt lên, cho nên ông ấy từ bỏ việc trị liệu đề nghị em trở lại nơi quen thuộc mà em đã từng sống, nói rằng ở đó có lẽ sẽ giúp cho bệnh tình của em có thể tốt lên.” Tôi không giãy dụa nữa cúi thấp đầu chảy nước

mất kể lại cuộc sống năm năm qua của tôi, tôi vốn đã quyết định sẽ không nói cho anh biết, tôi vốn muốn giữ bí mật chuyện này ở trong lòng cả đời.

“Uyển Uyển, anh không biết mọi chuyện lại xảy ra như vậy.” Cánh tay ôm tôi của anh có chút run rẩy, giọng cũng thật thấp giống như đang khóc.

“Em không cần anh lo cho em, anh đi lo cho đám phụ nữ kia đi, đi tìm Từ Tiểu Trí hoặc mười mấy người phụ nữ kia là được, em phải đi xa một chút để không gặp lại anh nữa.” Tôi tránh thoát cánh tay của anh giãy giụa đứng lên lung tung kéo quần áo treo trong tủ xuống ném vào trong valy đang mở ra.

“Uyển Uyển, không có những người khác, không có những phụ nữ khác, anh không biết Từ Tiểu Trí đã nói với em cái gì, nhưng anh chỉ có mỗi mình em thôi.” Anh kéo tôi về trong ngực đặt tôi lên trên giường, hơn nửa người che ở trên người tôi ngăn mọi hành động của tôi lại.

“Từ Tiểu Trí nói với em, cô ấy và rất nhiều rất nhiều phụ nữ từng cùng anh, cùng anh. . . .” Những lời còn lại tôi không thể nói ra miệng nổi, nghĩ tới là trong lòng liền đau đớn như bị người nào đó siết lấy.

“Uyển Uyển, anh không biết Từ Tiểu Trí đã nói gì với em, nhưng những chuyện đó đều không phải là thật, năm năm này anh đúng là đã trải qua một cuộc sống có chút phóng đãng, nhưng anh không có như em tưởng tượng, đúng là anh đã từng hàng đêm ở trong hộp đêm quán Bar, đã từng quen rất nhiều phụ nữ, nhưng mà anh lại không có cùng họ lên giường, mỗi lần anh uống say đều là An Đằng đưa anh về đến nhà, nếu như em không tin thì em có thể hỏi An Đằng.” Anh vùi đầu ở bên cổ tôi giọng nói có chút đè nén, và một chút cảm giác mà tôi không thể tả được.

“Nhưng Từ Tiểu Trí còn nói anh và cô ấy từng quen nhau, hơn nữa vào buổi tối ngày Valentine hai người còn cùng nhau lên giường.” Tôi không tin Từ Tiểu Trí sẽ vì muốn làm cho tôi đau lòng khổ sở mà lấy sự trong sạch của mình ra nói giỡn.

“Nếu như là Từ Tiểu Trí thì có lẽ anh biết, Uyển Uyển, không được nhúc nhích, ngoan ngoãn nằm ở trên giường, anh đi lấy đồ tốt cho em xem.” Anh chống người lên rời khỏi phòng ngủ vào phòng sách, không tới năm phút sau anh cầm theo một tấm hình trở lại phòng ngủ.

“Cái gì vậy?” Tôi ngồi dậy muốn nhìn rõ tấm hình trong tay anh.

“Nằm yên không được nhúc nhích, anh sẽ đưa cho em xem.” Anh nằm lại bên cạnh tôi kéo cao chăn đắp ở trên người lạnh như băng của tôi, đưa hình trong tay tới trước mặt tôi. Trong tấm ảnh là hình hai người chụp chung, người bên trái là anh, tôi hí hóp mắt nhìn cô gái có nụ cười ngọt ngào đứng bên phải, cô gái này có tóc thẳng xoã thật dài ngang eo, mắt hạnh tròn trịa, lỗ mũi xinh xắn, mặc một cái áo màu vàng nhạt và quần jean màu xanh dương, trong miệng đang cắn một quả táo. Làm tôi cảm thấy ngạc nhiên không phải là động tác thân mật của anh và cô gái này mà là cô gái này và tôi có ít nhất bảy phần giống nhau. Nếu như người không biết mà nhìn thấy tấm hình này thì tôi tin tưởng gần như sẽ có một nửa số người cho rằng cô gái ở trong hình là tôi.

“Đây là. . . .” Tôi chỉ vào cô gái trong tấm hình rồi quay mặt sang nhìn anh. “Cô ấy tên là Hàn Sướng, là đàn em của anh thời đại học.”

Tại sao cô ấy và em lại giống nhau như vậy. Một câu này tôi không hỏi ra, nhưng tôi lại dùng ánh mắt nghi hoặc thẳng tắp nhìn mặt anh chăm chăm.

“Sau khi em rời đi anh về thành phố A trở lại trường học, vào một lần hoạt động anh đã gặp phải cô ấy trong ban tổ chức, lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy anh còn tưởng là em đã trở lại, nhưng sau khi đến gần mới phát hiện là không phải. Nhưng khuôn mặt của cô ấy rất giống em nên đã làm cho anh muốn lui tới với cô ấy.” Anh nghiêng đầu xem thái độ của tôi.

“Sau khi quen xong anh mới phát hiện, cô ấy và em hoàn toàn không giống nhau, cô ấy hướng ngoại, thông minh, độc lập. Nhưng vì nhớ nhung em mà anh đã nghĩ hết mọi cách cải tạo cô ấy thành bộ dạng của em, lúc anh và cô ấy đi ra ngoài ăn cơm anh đã chỉ định món ăn mà em thích ăn, anh tặng quà cho cô ấy cũng là chọn những thứ em thích, anh chỉ cho phép cô ấy ăn táo, chỉ cho cô ấy mặc quần áo màu ấm, chỉ cho cô ấy để tóc dài tới eo. Sau đó có một ngày cô ấy nói với anh, cô ấy mệt mỏi không muốn làm thể thân thay thể người khác nữa, không muốn để cho anh mỗi lần nhìn cô ấy là như xuyên qua bộ dạng của cô ấy mà

nhìn người khác. Lúc đó anh cũng mệt mỏi, bởi vì dù có thay đổi thể nào đi nữa thì cô ấy vẫn không phải em, dù cho có giống em thế nào đi nữa thì cô ấy cũng chỉ là thể thân, càng tiến thêm một bước anh càng cảm thấy mình đang phản bội em. Cho nên anh đồng ý chia tay, sau này có một ngày anh mới vô tình nghe được là Từ Tiểu Trí cầm hình của em đi nói cho cô ấy biết cô ấy chỉ là một thể thân thay thế vị trí của em. Nhưng anh lại không muốn đi truy cứu, bởi vì dù không có Từ Tiểu Trí thì anh cũng sẽ đưa ra quyết định chia tay, bởi vì cô ấy mãi mãi không phải là em.”

“Nhưng tại sao sau đó anh lại quen Từ Tiểu Trí?” Đây cũng là một trong những chuyện tôi để ý nhất.

“Đã nhiều năm như vậy, em vẫn chưa trở về cũng không có tin tức, mà An Đăng cũng không chỉ một lần nói cho anh biết Từ Tiểu Trí yêu anh, anh cũng đã sớm biết, từ lúc ở trường học anh đã liên biết cô ấy yêu anh. Thật ra thì Từ Tiểu Trí cũng coi như là một trợ thủ rất tốt, cô ấy khôn khéo, lão luyện, làm việc sáng suốt đầu vào đấy, nếu như không phải vì em trở lại thì có lẽ cô ấy vẫn là một người bạn tốt, ít nhất cô ấy sẽ không liên tục tìm anh hỏi anh rốt cuộc có thể yêu cô ấy hay không. Nhưng ngày Valentine đó cô ấy hẹn anh ăn cơm, chờ khi anh tỉnh lại thì anh và cô ấy đã cả người trần trụi nằm ở trên giường lớn trong quán rượu, bộ dạng của cô ấy giống như những gì chúng ta đã từng làm, mặc dù anh uống say rồi nhưng anh lại biết anh và cô ấy chẳng có gì xảy ra cả, chỉ là cùng nằm trên giường lớn ngủ một giấc. Sau đó cô ấy lại không ngừng quấy nhiễu cuộc sống của anh, cô ấy muốn vào ở trong căn nhà của riêng hai chúng ta, cho nên cuối cùng anh vẫn là đưa ra quyết định chia tay cô ấy.”

“Nhưng tại sao cô ấy lại nói với em những lời đó?” Tôi vẫn không hiểu tại sao người luôn tỉnh táo lý trí như Từ Tiểu Trí lại làm ra chuyện này, nói ra những lời như vậy.

“Có lẽ em đã kích thích đến chỗ nào đó của cô ấy rồi đúng không, Từ Tiểu Trí mặt ngoài là một phụ nữ tỉnh táo lý trí, nhưng thật ra thì vào một lúc nào đó cô ấy cũng sẽ không muốn nhận thua, nhất là đối với phụ nữ.” Anh ôm cơ thể lạnh lẽo của tôi vào trong ngực ấm áp của anh.

“Có lẽ là tấm hình này đã kích thích đến cô ấy.” Tôi lấy khung hình đặt ở đầu giường ra đưa cho anh.

“Có lẽ là vậy, nhưng rốt cuộc cô ấy vẫn kết hôn.” Anh nhận lấy khung hình trong tay tôi liếc mắt nhìn sau đó để lại đầu giường.

“Anh, anh thật sự không có cùng phụ nữ khác.” Đây là chuyện mà Từ Tiểu Trí nói làm cho tôi cảm thấy để ý nhất.

“Không có, anh chỉ muốn em, chỉ ôm em, không có những phụ nữ khác. Chuyện trong năm năm này em có thể đi hỏi hai người An Đăng hoặc Từ Tiểu Nhã, bọn họ rõ ràng nhất. Uyển Uyển, bây giờ đã khuya lắm rồi ngoan ngoan ngủ đi nào, đầu còn đau không? Sáng sớm ngày mai đến bệnh viện khám một chút đi.” Hơi thở ấm áp không chỉ sưởi ấm cơ thể lạnh lẽo của tôi mà còn làm cho tinh thần vốn căng thẳng của tôi được thả lỏng không ít.

“Không còn quá đau nữa rồi.” Tôi lắc lắc đầu còn đang đau nhắm mắt lại yên lặng nằm trong lồng ngực quá quen thuộc này.

52. Chương 52

Tôi mở mắt, rèm cửa sổ trong phòng rủ xuống làm cả căn phòng mờ mờ, không biết bây giờ đã mấy giờ rồi, tôi quay đầu nhìn đồng hồ báo thức trên đầu giường, đồng hồ báo thức đã chỉ đúng hai giờ. Hai giờ, đã hai giờ chiều rồi sao, tôi thế nào lại ngủ lâu như vậy, tôi vuốt vuốt đầu có chút nặng nề, nhớ lại chuyện xảy ra tối hôm qua.

“Uyển Uyển, đã tỉnh chưa? Đầu còn đau không.” Cửa phòng ngủ bị đẩy ra, anh bưng một ly sữa bốc khói nghi ngút đi vào.

“Cũng may, không đau lắm.” Tôi nhắm mắt lại lắc lắc đầu, mặc dù còn chưa hẳn là thoải mái, nhưng ít nhất là không còn đau đớn như tối hôm qua nữa.

“Em uống hết ly sữa tươi này trước đi, lát nữa chúng ta lại ra ngoài ăn chút gì đó.” Anh cầm cái ly còn bốc hơi nóng trong tay đưa tới trước mặt tôi. Trong ly chứa hơn phân nửa sữa tươi nóng, tản ra mùi thơm nồng

nặng của sữa. Tôi cầm cái ly khẽ nhấm một hớp sữa tươi ấm nóng. Không biết vì sao nước mắt cứ như vậy không ngừng chảy xuống.

“Uyển Uyển, em sao vậy, sao lại khóc.” Anh ngồi ở mép giường nhận lấy cái ly trong tay tôi đặt ở đầu giường, đưa tay ôm tôi vào trong ngực.

“Anh à, em không muốn rời khỏi anh, mãi mãi cũng không muốn rời khỏi anh... Anh cũng vẫn mãi mãi luôn ở bên em có được hay không.” Tôi vươn tay vòng qua cổ anh, vùi mặt ở trên vai anh.

“Uyển Uyển, em nói cái gì vậy, anh đương nhiên sẽ mãi mãi ở bên em.” Anh ôm tôi, tay nhẹ vỗ lưng tôi để cho tôi thả lỏng tinh thần.

“Anh ngủ với em có được hay không, em sợ lắm.” Tôi nằm lại vào chăn kéo anh tới bên người.

“Được, tối hôm qua em không có nghỉ ngơi tốt, bây giờ ngủ tiếp một lát đi.”

Tôi tựa vào trên cánh tay anh, kê mặt ở trước ngực anh, cánh tay vòng qua hông anh.

“Uyển Uyển, hôm nay em rất dính người nha.” Anh đưa tay lên vén những sợi tóc tán loạn trên mặt tôi qua một bên.

“Em chính là muốn dính lấy anh, vẫn mãi mãi dính lấy anh.” Tôi lại nằm xích lại phía anh sau đó dùng sức siết chặt cánh tay vòng qua thắt lưng anh lại.

“Uyển Uyển, em biết không? Anh thích em dính lấy anh, ỷ lại anh, cái gì em cũng không nghĩ chỉ muốn chú tâm yêu anh, yêu bản thân, những chuyện vụn vặt còn lại anh đều sẽ giúp em giải quyết, cho nên em không cần lo lắng không cần lo lắng gì cả, có biết không?”

“Ừm!” Tôi gật đầu một cái, dù cho tôi biết rõ một khi tôi dựa vào anh, tôi sẽ là một con chim rơi vào lồng mất đi tự do thì tôi cũng tâm cam tình nguyện sa lưới, chỉ cần có anh ở bên tôi là được.

“Anh, anh thật không có ôm qua những phụ nữ khác sao?” Mặc dù ngày hôm qua anh đã nói với tôi rồi, nhưng đàn ông và phụ nữ không giống nhau, tôi có chút hoài nghi có phải anh vì an ủi tôi mà hôm qua mới nói như vậy hay không.

“Uyển Uyển, anh sẽ giải thích tính tình của em, nếu như anh thật sự có những phụ nữ khác, tuy rằng em cũng không nhất định sẽ nói ra miệng nhưng chắc chắn trong lòng sẽ rất khó chịu, em là bảo bối mà anh thật vất vả mới dỗ xong, anh không có khả năng vì một người phụ nữ không quan trọng khác mà mất đi em, trừ phi anh thật sự xác định em không còn muốn trở lại bên cạnh anh, nếu không anh sẽ vẫn mãi mãi chờ em.”

“Anh. . . .” Mắt có chút nóng nóng, tôi không biết anh thế mà lại làm được như vậy, bởi vì tôi vẫn cho là mặc dù anh rất thích tôi, nhưng chẳng qua đó chỉ là bởi vì tôi vẫn luôn ở bên cạnh anh mà thôi, cho nên anh mới không khỏi có một loại tham muốn giữ lấy đối với tôi, trước kia lúc rời đi tôi không có cảm giác được anh quan trọng đối với tôi đến như vậy, sau khi rời đi tôi mới phát hiện anh là trung tâm của tất cả sinh hoạt trong cuộc sống hằng ngày của tôi, không có anh cuộc sống của tôi giống như nhất thời bị sụp đổ.

Lúc ở nơi đất khách quê người, mỗi ngày tôi luôn là luống cuống tìm kiếm bóng dáng quen thuộc của anh, mỗi đêm đều là từ trong ác mộng bị kinh sợ tỉnh dậy. Tôi mới phát hiện không có anh cuộc sống của tôi cũng gần như mất đi ý nghĩa tồn tại.

Tôi ôm chặt lấy cổ anh, cả người dán vào bên người anh, mặt chôn ở trước ngực anh. Tôi không thể tin được lúc trước mình có thể rời khỏi vòng ôm ấm áp này rờn rã năm năm, mà năm năm trôi qua mọi chuyện cũng không có giống như những người khác mong muốn, tình cảm giữa chúng tôi cũng không bởi vì khoảng cách và thời gian mà từ từ trở thành lạnh nhạt rồi biến thành bình thường, mà chính là bởi vì năm năm chia lìa đã khiến cho tôi vốn còn có chút không xác định lại phát hiện ai cũng không thể ngăn cản tôi và anh ở bên nhau được nữa.

“Anh à, em thật sự rất yêu rất yêu rất yêu anh, nếu như không có anh em thật không biết phải sống làm sao nữa?” Nước mắt không nhịn được lại rơi xuống.

“Uyển Uyển, không nên suy nghĩ bậy bạ, nghỉ ngơi cho thật tốt, anh cũng rất yêu em, vẫn luôn yêu em, cho nên em yên tâm sẽ không ai có thể cướp anh đi từ bên cạnh em, mà anh cũng sẽ vẫn luôn ở bên em.” Môi anh dán vào khuôn mặt tôi, nụ hôn đặt xuống cuốn đi nước mắt của tôi.

“Mãi mãi ở cùng một chỗ sao?”

“Mãi mãi ở cùng một chỗ.” Anh cầm một tay tôi áp vào trước ngực anh, tay còn lại thì khẽ hôn sau đó nắm chặt lại, hai chiếc nhẫn tương tự trên hai bàn tay giao nhau của chúng tôi dưới nắng chiều chiếu xuống loé ra tia sáng chói mắt

53. Chương 53

Hôm nay là ngày đầu tiên trong kì nghỉ dài hạn, khoảng mấy ngày trước anh liền quyết định dẫn tôi đến thành phố B xem trước một chút để làm quen với hoàn cảnh, bởi vì có khả năng đây sẽ là nơi tôi sống lâu dài sau này.

Xách theo hành lý đơn giản tôi và anh ghi tên xong liền chuẩn bị đi tới khu vực kiểm an của sân bay.

“Uyển Uyển, đến thành phố B xem thử có thích căn nhà mà anh mua kia hay không, cũng xem một chút có thích hoàn cảnh nơi đó hay không.” Anh ôm eo tôi đi qua khu vực kiểm an.

“Ừ, em biết rồi!” Tôi gạt đầu một cái rồi áp đầu vào trước ngực anh, tôi hiểu tại sao anh phải tìm một nơi chúng tôi chưa từng đi qua, hơn nữa còn là thành phố mà trong cuộc đời này tôi chưa từng đến để mua nhà cho chúng tôi, đi n đàn lê q ụy đôn bởi vì nơi đó sẽ không có ai biết chúng tôi là anh em, chúng tôi có thể không cần sợ ánh mắt của người khác, chúng tôi có thể ở nơi đó sinh hoạt giống như vợ chồng thật sự.

Trong khu chờ, tôi ngồi trên ghế nửa tựa vào vai anh ôm một quyển tạp chí chờ truyền thanh thông báo lên máy bay.

“Uyển Uyển lên máy bay thôi.” Anh vỗ nhẹ người tôi.

“Được” Tôi cất quyển sách vào trong túi, đứng lên nắm tay anh đi tới lối lên máy bay.

“6A, 6A, ở chỗ này.” Tôi tìm được vị trí ngồi của mình trên máy bay.

“Uyển Uyển vẫn rất ghét ngồi máy bay sao?” Anh nhìn sắc mặt có chút tái nhợt của tôi, vuốt ve mái tóc rũ xuống sau lưng tôi.

“Cũng may là không có rất ghét như lúc trước nữa, chỉ là còn chưa quen lắm thôi.” Tôi kéo cao cổ áo lên ngồi yên tại chỗ.

“Lạnh không?” Nhìn tôi kéo cổ áo anh cảm áo khoác này giờ vẫn giắt trên tay ra khoác lên vai tôi.

“Không lạnh lắm, chỉ là không thích không khí trên máy bay thôi.” Vùi mặt vào trong áo khoác, hít mùi xà bông trên áo khoác để át đi những mùi làm cho tôi khó chịu kia.

“Em vẫn y như lúc trước, Uyển Uyển, khi nào thì em mới có thể lớn lên đây?” đi n đàn lê q ụy đôn Anh vươn tay để cho tôi tựa đầu ở trên vai anh.

“Anh hi vọng em lớn lên sao?” Đầu tựa vào trên vai anh, giọng tôi thật thấp giống như nỉ non.

“Anh chỉ hi vọng em có thể mãi mãi dựa vào anh giống như vậy.” Anh quay đầu môi nhẹ nhàng hôn lên trán tôi. Tôi nhắm mắt lại để cho sự cứng chiều bao quanh toàn thân tôi.

Máy bay bắt đầu cất cánh, anh giúp tôi buộc dây nịt an toàn lại, nhắm mắt lại vùi đầu ở trước ngực anh, tôi rất ghét cảm giác máy bay cất cánh, có một loại khó chịu không tả được.

“Uyển Uyển, có muốn ngủ một chút hay không, còn khoảng ba tiếng nữa mới đến thành phố B.” Anh đưa tay vuốt ve đôi gò má gần như tái nhợt của tôi.

“Em không muốn ngủ, đầu có chút bức bối không được thoải mái lắm.” Tôi vuốt vuốt đầu có chút khó chịu cúi xuống tìm thuốc giảm đau mà không biết lần trước đã cất ở đâu.

“Uống chút ngọt đồ đi rồi em sẽ khá hơn một chút. Để anh gọi tiếp viên hàng không đưa nước trái cây đến.”

“Ừm!”

Một người tiếp viên hàng không mặc đồng phục màu đỏ thẫm từ cửa đi tới chỗ chúng tôi, anh vẫy vẫy tay gọi người tiếp viên hàng không đó đến bên cạnh.

“Phiền cô đưa một ly nước trái cây tới đây.”

“Xin chờ quý khách chờ một chút.” Tiếp viên hàng không rất lễ phép gật đầu với chúng tôi một cái rồi xoay người rời đi, đi n đàn lê q ụy đôn tôi nhìn người tiếp viên hàng không rời đi đó chợt cảm thấy cô ấy có chút quen mắt, dường như đã gặp qua ở đâu rồi nhưng lại thế nào cũng không nhớ nổi.

Thấy tôi cứ nhìn chằm chằm vào cô tiếp viên hàng không đó, anh áp mặt của tôi trở về trong ngực anh. “Uyển Uyển, sao lại nhìn cô ấy chằm chằm như vậy, là người quen sao?”

“Không biết, nhưng em cứ cảm thấy nhìn quen quen.” Tôi thuận theo anh vùi mặt trở về trong ngực anh.

“Vậy sao, có lẽ là bạn học trước kia thôi.” Nhìn bóng lưng đi xa anh nhẹ giọng dán vào lỗ tai tôi khẽ nói.

“Chắc là vậy, anh có cảm thấy mình từng gặp cô ấy hay không.” Tôi thật sự có cảm giác rất quen thuộc rồi lại cứ không nhớ nổi là đã gặp qua ở đâu.

“Anh không thấy rõ, đừng suy nghĩ nữa, dù là bạn học em cũng sẽ không có quá nhiều ấn tượng đâu, nhắm mắt lại nghỉ ngơi thật tốt đi.” Giọng anh có chút chuyên chế. đi n đàn lê q ụy đôn Tôi nhắm mắt lại không thêm nghĩ đến khuôn mặt có chút quen mắt kia nữa, nửa nằm ở trên ghế, đầu dán vào trước ngực anh, đắp áo khoác của anh trên người, lẳng lặng vượt qua 3 tiếng làm cho tôi khổ sở này.

“Uyển Uyển, sắp đến thành phố B rồi.” Giọng anh nhẹ nhàng vang lên bên tai tôi.

“Nhanh như vậy đã đến rồi sao.” Tôi vuốt vuốt mí mắt có chút chua xót của mình, không ngờ tôi lại có thể ngủ quen như vậy, ngay cả máy bay sắp đáp đất cũng không biết.

“Để ý quần áo một chút, còn mấy phút nữa là đến rồi, anh đã đặt khách sạn, lát nữa về khách sạn lại ngủ tiếp được không?”

“Ừm!” Tôi gật đầu một cái vuốt thẳng mái tóc vì ngủ mà có chút rối tung, kéo kéo áo khoác có chút nhăn nhúm rồi ngồi yên chờ máy bay đáp xuống đất.

Rốt cuộc máy bay hạ cánh, anh nắm tay tôi đi đến chỗ lấy hành lý, vừa đi không được mấy bước tôi liền thấy cô tiếp viên hàng không mà lúc ở trên máy bay tôi cảm thấy rất quen mắt kia đang thẳng tắp đi tới chỗ chúng tôi, trong mắt lộ ra một tia vui mừng.

54. Chương 54

Mặc đồng phục nhân viên màu đỏ thẫm vừa vặn, bước chân vội vàng ba bước thành hai bước đến trước mặt chúng tôi, trên mặt ngoài ý muốn mang theo kinh ngạc chăm chú nhìn anh đang đứng ở bên cạnh tôi.

“Đã lâu không gặp, không ngờ lại gặp được anh ở đây, anh tới thành phố B là đi công tác hay là du lịch?” Giọng nói không tự chủ run rẩy và vẻ mặt không giấu được sự vui mừng làm cho tôi không khỏi có chút hoảng hốt.

“Đã lâu không gặp, còn tưởng rằng em sẽ vào ngân hàng hoặc phát triển về phương diện tài chính, không ngờ em lại làm tiếp viên hàng không.” đi n đàn lê q ụy đôn Trên mặt anh mang theo mỉm cười thân nhiên, loại mỉm cười này không phải đối với người xa lạ hay khách hàng..., đây là mỉm cười phát ra từ trong lòng mà chỉ có bạn bè rất quen thuộc mới có thể nhìn thấy.

“Chắc là có duyên, em cũng không ngờ em sẽ làm nghề này, vị này là bạn gái của anh sao?” Cô ấy vừa đưa tay vuốt những sợi tóc rơi trên trán mình sang một bên vừa nhìn tôi.

Lúc cô ấy nghiêng đầu nhìn thì tôi chợt nhớ ra được cô ấy giống ai rồi, bởi vì tôi chưa từng vén tóc qua, cho nên lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy chỉ cảm thấy cô ấy nhìn quen mắt, còn bây giờ đáng vẻ nghiêng đầu nhìn tôi của cô ấy lại có mấy phần tương tự tôi và cái tên Hàn Sướng cũng lập tức xuất hiện trong đầu.

Cô ấy là Hàn Sướng, tuyệt đối không sai rồi. Mặc dù anh từng nói với tôi lúc ấy là Hàn Sướng quyết định chia tay trước, bởi vì cô ấy không cách nào làm một thể thân, nhưng bây giờ nhìn ánh mắt của cô ấy, trong ánh mắt kia là tràn đầy tình yêu say đắm không muốn buông tay, mà lúc vừa nhìn thấy anh thì cô ấy lại lộ vẻ vui mừng có thể làm cho bất kỳ người tình ý nào cũng đều nhìn ra là cô ấy vẫn còn tình cảm với anh.

“Uyển Uyển, đây là đàn em thời đại học của anh- Hàn Sướng.” Anh vỗ vỗ vai tôi chỉ chỉ Hàn Sướng đang không ngừng quan sát tôi.

“Chào em!” Tôi tận lực làm ình bỏ qua một tia địch ý đang dần lộ ra, duỗi tay về phía cô ấy.

“Chào chị.” Cô ấy cầm tay tôi, sau đó nhiều nhất chỉ có mấy giây hai chúng tôi liền đồng thời buông tay ra.

“Học trưởng, bạn gái của anh có cảm giác thật mãnh mai, mẫu bạn gái anh chọn đã nhiều năm như vậy vẫn không thay đổi nha.” diễ n đàn lê q ụy đôn Cô ấy dùng giọng điệu vừa đùa giỡn vừa nhạo báng nói với anh.

“Thật sao? Anh là người chung tình mà.” Anh dùng một câu hai nghĩa nói đùa với cô ấy. Tôi không quá vui vẻ với cái loại không khí kỳ quái giữa bọn họ, tôi kéo kéo ống tay áo anh sau đó giơ tay lên vuốt vuốt trán.

“Đầu em vẫn còn đang đau đúng không? Vậy chúng ta về khách sạn nghỉ ngơi trước đi.”

“Ừ.” Tôi gạt đầu một cái, mặc dù đầu tôi cũng không đau lắm.

“Hàn Sướng, Uyển Uyển có chút không thoải mái, bọn anh trở về khách sạn nghỉ ngơi trước, hôm nào có cơ hội lại tán gẫu tiếp.”

“Được, vậy hai người đi nghỉ trước, em cũng phải đi làm thủ tục thay ca rồi. Hôm nào lại nói chuyện tiếp.”

Tôi và anh xoay người xách theo hành lý đi ra ngoài phi trường, nhưng tôi lại có thể rõ ràng cảm thấy được một ánh mắt mang theo địch ý dán vào sau lưng tôi thật chặt.

“Uyển Uyển, uống chút sữa tươi đi rồi nghỉ ngơi.” Một ly sữa tươi ấm vẫn đang bốc mùi sữa nồng nặc được đưa tới bên môi tôi. diễ n đàn lê q ụy đôn Tôi nhận lấy ly uống sữa xong lại mềm nhũn nằm ngã ra trên giường lớn, nhưng ánh mắt thì vẫn chăm chú nhìn anh đang ngồi ở một bên sofa sang lại hành lý.

“Cô ấy là Hàn Sướng, chính là cô gái mà lần trước anh đã nói với em, thật không ngờ trùng hợp như thế lại gặp cô ấy ở thành phố B.” Anh cúi đầu không biết là đang tìm cái gì trong hành lý.

“Em cảm thấy em và cô ấy không giống nhau.” Tôi nhắm mắt nhớ lại tướng mạo của cô gái kia.

“Đúng là không giống lắm, Uyển Uyển mệt sao?” Anh ngồi ở bên cạnh tôi, đưa tay vỗ vỗ gương mặt của tôi.

“Ừm, em muốn ngủ.” Tôi xoay người vùi mặt ở trên gối nhắm mắt lại. Một cơ thể ấm áp từ phía sau ôm tôi vào trong ngực thật chặt, hơi thở quen thuộc thổi lướt qua bên tai tôi. “Uyển Uyển, em không cần lo lắng, cô ấy chỉ là một đàn em, là một người quen biết, em yên tâm mà làm quen với hoàn cảnh thành phố B đi, được chứ!”

Thành phố B thật sự là một thành phố rất nhỏ, mặc dù khí hậu dễ chịu hơn thành phố A nhưng chạy xe từ chỗ gần nhất ở phía nam đến phía bắc thành phố cũng chỉ cần nhiều nhất là hai tiếng, so với những nơi tôi từng đến lúc trước thì nơi đây thật là không cách nào tưởng tượng được.

Editor : tyvybutchi.

Chương 54 (tiếp):

“Uyển Uyển, đi xem nhà mới của chúng ta một chút đi!” Xe taxi dừng ở một chỗ cổng vòm có cây leo che khuất, đi vào cửa chính anh móc một tấm card màu xám bạc từ trong túi tiền ra cho bảo vệ trực cửa kiểm tra một cái sau đó chúng tôi liền bước vào căn chung cư sắp trở thành nhà mới của chúng tôi.

Không ngờ bên trong căn chung cư có khung cảnh bên ngoài tầm thường này lại có sự khác nhau lớn như vậy, gần bên vòng ngoài tường rào có trồng mấy cây thụ lớn cành lá rậm rạp, bóng cây in lên tầm mắt

tò mò của những người đi đường, đi n đàn lê q úy đôn bên trong căn chung cư giống như đình đài lầu các Giang Nam này là những căn biệt thự hai tầng mang phong cách cổ điển với kiến trúc đan xen hợp lý tận dụng triệt để các không gian trong chung cư, mặc dù thoát nhìn khoảng cách giữa các căn biệt thự không xa nhau lắm nhưng mỗi nhà lại đều có không gian riêng tư cần phải có của mình, không hề can thiệp lẫn nhau. Anh nắm tay tôi đi tới một tòa nhà trong đó.

“Uyển Uyển, đây chính là nhà sau này của chúng ta.” Tầm thẻ màu bạc cắm vào lỗ cắm dưới tay cầm cửa, khóa ‘cạch’ một tiếng mở ra. Cửa chính màu đen có thể soi được bóng người ‘kẹt’ một tiếng bị anh đẩy ra, xông vào mặt đầu tiên chính là mùi đặc trưng của thiết bị lắp đặt nhà cửa. Phòng không lớn, lầu dưới là phòng khách và phòng ăn rộng lớn, phòng bếp và các loại phòng của người giúp việc, trên lầu là phòng ngủ, phòng sách và một gian phòng tắm bốn phía lắp thủy tinh đặc biệt.

“Thích không? Em có thích nhà mới của chúng ta không! Nhìn xem còn cần những thứ gì, chúng ta có thể lại từ từ mua thêm, nếu như không mua được ở thành phố B thì chúng ta có thể trở về thành phố A sau đó lại đi mua.” Anh ôm tôi ngồi lên sofa trong phòng khách, sau đó về mặt hưng phấn nói với tôi kế hoạch của anh đối với căn phòng này và nên trang trí gian phòng này như thế nào.

Tôi vui ở trong ngực anh không nói gì, từ khi bước vào gian phòng này tôi liền không biết nên nói gì, từ thiết bị lắp đặt trong phòng cho đến cách bài biện, cách phối màu sắc đều nhìn ra được anh đã tốn rất nhiều công sức, nhưng nhìn căn phòng được trang hoàng hết sức hoa lệ này lại làm cho tôi có một loại cảm giác không cách nào ưa thích từ tận đáy lòng.

Nhà ở thành phố A không lớn, các thiết bị mà năm đó lắp đặt xem ra rất tốt thì bây giờ đã hơi lỗi thời, vốn là dân chung cư đơn thuần cũng bởi vì thời gian thay đổi mà trở nên phức tạp, khiến cho hoàn cảnh vốn là thanh bình dần trở nên huyền ảo, nhưng mà tôi lại thích nơi đó hơn, tại sao vậy chứ, là bởi vì thời gian tôi ở nơi đó tương đối dài sao? đi n đàn lê q úy đôn Ở bên ngoài năm năm, lúc nào tôi cũng muốn trở lại nơi đó, trở lại căn nhà chỉ thuộc về tôi và anh kia. Trở lại nơi đó tôi liền dường như có thể được thật sự thả lỏng, có cảm giác được thở phào nhẹ nhõm. Nhưng nơi này lại không cho tôi loại cảm giác như vậy.

“Uyển Uyển thích không? Thích không?” Anh hưng phấn đến có chút giống như đứa trẻ có được món đồ chơi mới, không ngừng hỏi tôi có thích hay không.

“Rất thích, rất đẹp!” Mặc dù nơi này không cho tôi cảm giác là nhà, nhưng cũng không thể phủ nhận nơi này được trang hoàng rất xinh đẹp rất hoa mỹ, nhà ở thành phố A đúng là không thể sánh bằng.

“Uyển Uyển sao vậy, không vui sao?” Mặc dù trên mặt tôi mang theo nụ cười thích thú, nhưng vì quá mức quen thuộc biến hóa tâm trạng của đối phương mà làm cho anh phát hiện tôi không có vui vẻ thật sự.

“Không có, em rất thích, nơi này rất đẹp, phòng khách thật là lớn, phòng ăn thật là to, phòng bếp thật là rộng”, tôi từ trên ghế salon đứng lên kéo tay anh đi hết chỗ này đến chỗ khác, ra vẻ thích thú với nơi này.

“Thích là tốt rồi, chỉ cần Uyển Uyển thích thì cái gì cũng không có vấn đề, Uyển Uyển xem thử còn thiếu gì không.” Tôi cố tình tỏ ra thích thú để anh không lo lắng, anh chỉ vào căn phòng còn thiếu chút đồ trang trí hi vọng tôi có thể tự mình đi mua thêm những thứ đồ này.

“Ừm! Nghỉ ngơi một chút rồi chúng ta đi xem có cái gì để mua hay không.” Tôi ngồi trở lại ghế sa lon đánh giá phòng khách trừ đồ điện gia dụng ra thì không có đồ trang trí gì khác, cân nhắc xem nên mua thêm thứ gì về. Mặc dù tôi không phải là rất thích nơi này, nhưng nếu như anh hi vọng chúng tôi có thể sống ở đây thì tôi liền muốn sống ở đây, cùng anh trải qua những tháng ngày sinh sống ở trong căn nhà này, mặc kệ những ngày tháng sau này sẽ là hạnh phúc hay là bất hạnh thì đây cũng chính là con đường mà tôi lựa chọn.

55. Chương 55

Mặc dù thành phố B không lớn nhưng những đồ mà thành phố A có bán thì nơi này cũng không thiếu, mặc dù giá tiền có hơi cao chút.

Tôi đang chẳng có mục đích lựa chọn các đồ trang trí mà tôi cho là thích hợp trong cửa hàng bày đầy các loại đồ trang trí nhà cửa. Không biết chủ quán là lần đầu tiên gặp phải khách hàng mua nhiều đồ như vậy

hay là thái độ phục vụ của cửa hàng này tốt hơn nơi khác mà chủ quán để cho nhân viên trong cửa hàng đẩy xe nhỏ đi theo sau giúp tôi đẩy các đồ trang trí mà tôi đã chọn xong, còn anh thì đứng ở một nơi không xa mỉm cười lẳng lặng nhìn tôi chọn lựa đồ trang trí, dường như không có ý định can thiệp quá nhiều vào sự chọn lựa của tôi.

Tôi đứng ở trước một tấm thảm lông cừu thuần trắng do dự thật lâu, đây là tấm thảm mà cách đây thật lâu tôi đã muốn mua, nhưng vì giá tiền của nó lại làm cho tôi cảm thấy hơi đắt, với giá tiền này thì ở thành phố A cũng có thể mua được một nửa rồi. Thấy tôi cầm tấm thảm trải sàn này hồi lâu không lên tiếng, anh không biết từ khi nào đã đi đến sau người tôi nói “Uyển Uyển, thích liền mua đi!”

“Nhưng. . . .” Giá tiền phía trên lại làm cho tôi có chút do dự. Tôi đang muốn hỏi chủ quán có thể giảm giá hay không thì một giọng nói có chút quen tai từ phía sau cách đó không xa vang lên.

“Thật là trùng hợp, thế nhưng lại gặp nhau ở đây.” Tôi và anh đồng thời xoay người lại —— Hàn Sướng, mặc một bộ đồ mùa thu tươi đẹp, tóc dài đến eo được uốn lọn dùng dây cột tóc buộc lên. Xem ra có một loại xinh đẹp quyến rũ.

Cô ấy phát hiện tôi đang chọn lựa đồ trang trí nhà cửa thì trong mắt lóe lên chút kinh ngạc và một tia sáng không biết tên. “Chị thích tấm thảm này à, nhưng giá tiền thật là đắt, ở thành phố F cũng bán cái này nhưng giá tiền chỉ bằng một phần ba thôi.” Thấy tôi nắm một góc thảm trong tay, cô ấy đến gần tôi nhìn lướt qua bảng giá trên mặt thảm.

“Thật sao?” Tôi trả lời có chút không chút để ý. Coi như giá tiền ở thành phố F chỉ có bằng một phần năm nơi này thì tôi cũng không thể chỉ vì một tấm thảm mà đặc biệt chạy đến thành phố F để mua được.

“Đúng rồi, cuối tuần em có chuyến bay đến thành phố F, đến lúc đó em sẽ mua một tấm về cho chị.” Hàn Sướng có hơi vô cùng nhiệt tình đề nghị.

“Nhưng. . . .” Tôi không muốn dính líu đến cô ấy quá nhiều, lần trước gặp phải đã là rất khéo rồi, tôi không muốn cô ấy tham dự vào trong cuộc sống của tôi và anh quá nhiều.

“Không sao không sao, rất tiện, hơn nữa giá tiền cũng rẻ hơn ở đây rất nhiều. Đúng rồi số điện thoại của chị là bao nhiêu, chờ em mua xong rồi sẽ gọi điện thoại đưa tới cho chị.” Cô ấy xoay người lại hỏi số điện thoại của tôi.

“Ừ, được” Đối phương đã hỏi tôi số điện thoại, không cho cô ấy thì hình như cũng không được tốt cho lắm.

“Được, không quấy rầy hai người đi dạo phố nữa, đã có số điện thoại liên lạc rồi, học trưởng có nếu rảnh rồi thì ra ngoài ăn bữa cơm, rất nhiều bạn học thời cấp 3 của em rất muốn trông thấy học sinh ưu tú đứng đầu đại học A trong truyền thuyết trông như thế nào lắm đấy.” Hàn Sướng vẫy vẫy tay với chúng tôi rồi không quay đầu lại, xoay người rời khỏi cửa hàng đồ trang trí.

Đột nhiên tôi không còn hứng thú tiếp tục mua đồ, đẩy những đồ lúc trước chọn xong tới quầy tính tiền, bởi vì mua tương đối nhiều mà chủ quán giảm giá cộng thêm giao hàng về đến tận nhà.

“Uyển Uyển, có tâm sự sao?” Ngồi ở trên xe taxi mặt tôi vẫn nhìn quang cảnh thành phố ngoài cửa sổ đang không ngừng di động về phía sau, anh vươn tay xoay mặt tôi đối diện với anh, nhìn thẳng vào mắt của tôi.

“Không có gì, chỉ là quang cảnh thành phố chưa xem qua bao giờ nên có chút mới lạ.” Tôi tiếp tục xoay mặt trở về ngoài cửa sổ.

Dường như anh muốn nói gì đó nhưng cuối cùng không có nói ra khỏi miệng, thành phố không lớn cho nên đi cũng không lâu, mới mười mấy phút chúng tôi liền về tới nhà, chỉ chờ chủ quán đưa đồ mà chúng tôi mua tới. Đồ được đưa tới... tôi lựa chọn đồ thích hợp đặt ở vị trí mà mình cho là thích hợp, mặc dù mua rất nhiều nhưng không tốn bao nhiêu thời gian thì tôi đã bày biện xong. Anh vẫn ngồi ở trên ghế sa lon dùng ánh mắt như có điều suy nghĩ nhìn tôi mang các đồ trang trí lên các chỗ. Cho đến khi một bình hoa cuối cùng được mang lên giàn hoa sau đó tôi mới xoay người đi vào toilet rửa sạch tay.

Ăn xong cơm tối xong trở lại khách sạn của chúng tôi thì đã là chín giờ tối, ban đêm đi dạo trên đường phố thành phố B, mua không ít đồ ăn vặt đặc sản của thành phố B mang về khách sạn.

Tắm đi một thân mệt mỏi, tôi nửa nằm ở trên giường ôm tạp chí thời đại mới mua.

“Uyển Uyển, hôm nay tâm trạng của em không tốt.” Cả người anh ướt nước ôm tôi vào trong ngực, anh là dùng câu khẳng định mà không phải là câu nghi vấn.

“Không có, tâm trạng em đâu có không tốt.” Tôi nhắm mắt lại kề mặt vào cơ thể ấm áp của anh, muốn giảm bớt sự lo lắng trong lòng đang càng ngày càng lớn kia.

“Uyển Uyển, anh biết em đang lo lắng cái gì, tin tưởng anh được không? Đừng như vậy nữa, nếu em còn như vậy thì anh sẽ rất đau lòng.” Dường như cảm nhận được tôi lo lắng, anh ôm tôi vào lòng thật chặt, nhịp tim trầm ổn dần ở bên tai tôi không rời, nhưng sự lo lắng trong lòng tôi lại dường như cũng không có bởi vì anh mà giảm bớt, mặc dù hôm nay thấy dung mạo của Hàn Sướng vẫn có mấy phần tương tự tôi, nhưng loại xinh đẹp quyến rũ và tràn đầy sức sống kia lại là thứ mà cho tới bây giờ tôi chưa từng có.

Cũng như cô ấy nói, có lẽ tôi có phong cách và dáng ngoài mỏng manh trong sáng và làm cho lòng người sinh thương tiếc, nhưng trên người lại thiếu hụt vẻ quyến rũ hút hồn người của cô ấy.

Cái loại quyến rũ nổi bật đó của cô ấy vào một lúc nào đó sẽ làm cho người lần đầu tiên nhìn thấy cô ấy sẽ không tự chủ bị cô ấy hấp dẫn, nếu như anh. , tôi không dám tưởng tượng nếu như quả thật có một ngày kia thì tôi nên làm cái gì đây.

Nhắm mắt lại chôn sự lo lắng vào thật sâu trong đáy lòng, ít nhất bây giờ tôi còn ở bên cạnh anh, nếu quả thật có một ngày kia thì tôi tin tưởng mình đã chuẩn bị tốt cho trường hợp xấu nhất, chỉ là trong lòng không hy vọng nó sẽ xảy ra mà thôi.

56. Chương 56

Rốt cuộc tôi cũng phải rời khỏi thành phố A- nơi mà tôi đã sinh sống nhiều năm, mang theo hành lý và đồ đạc không nhiều ngồi trên máy bay sắp bay khỏi thành phố B, đứng ở đại sảnh của sân bay, không biết đến khi nào tôi mới lại trở về nơi đã lưu giữ rất nhiều kỷ niệm này, mặc dù những ký ức không nhất định đều là tốt đẹp nhưng trong đó lại có rất nhiều điều làm cho cả đời tôi khó có thể quên.

Tôi nhớ lúc tôi đứng thật lâu ở trước cửa nhà cũ nhìn những vật dụng gia đình quen thuộc thì anh đã nói với tôi “Nơi ở mới, cuộc sống mới, tất cả đều sẽ có một khởi đầu mới.”

Lần này rời đi tôi không nói cho bất kì ai biết, bởi vì tôi cũng không nghĩ ra sẽ có ai muốn tới tiễn tôi đi.

Cầm vé máy bay trong tay, anh xách hành lý đi tới cổng kiểm an, tôi đi theo phía sau anh cảm thấy có chút lưu luyến, tôi không biết rốt cuộc tôi có bỏ quên thứ gì ở đây hay không.

“Tiểu Uyển Uyển, Tiểu Uyển Uyển.” Cả người bị một sức mạnh kéo về phía sau, sau đó bị một vòng tay gắt gao ôm vào một lồng ngực mềm mại.

“Tiểu. Tiểu Nhã?” Tôi có chút không thể tin được vào mắt của mình, tôi cho là khi Tiểu Nhã biết được chuyện kia thì sau này sẽ không để ý đến tôi nữa, không ngờ hôm nay khi tôi rời đi thế nhưng cô ấy lại xuất hiện ở sân bay.

“Tiểu Nhã, cậu tới tiễn ai sao?” Giọng nói rõ ràng rành mạch nhưng hơi run rẩy, biểu hiện tâm trạng có chút kích động của tôi.

“Cái đồ đáng ghét không có lương tâm này, chuyện lớn như vậy mình cũng là nghe được thư ký Phùng không cẩn thận lỡ miệng nói mới biết. Đi cũng không nói với bọn mình một tiếng liền muốn lặng lẽ rời đi, cậu còn coi mình là bạn không hả.” Tôi há miệng vừa định nói thì liền bị Tiểu Nhã quở trách một hồi không lưu tình.

Hốc mắt có chút nóng nóng, tôi cho là Tiểu Nhã sẽ không để ý, sẽ không nói chuyện với tôi nữa, thật không ngờ cô ấy lại đến tiễn tôi lúc tôi rời đi.

“Tiểu Nhã.” Lời nói nghẹn ở trong cổ họng không nói ra được.

“Tiểu Uyển Uyển, ở bên kia phải giữ gìn sức khỏe cho tốt, thường xuyên gọi điện thoại ỉnh, lúc nào rảnh rồi mình và An Đẳng sẽ đến thăm các cậu.” Tiểu Nhã lại ôm tôi thật chặt sau đó xoay người lại bước lên phía trước hai bước đứng ở trước mặt anh.

“Mặc dù mình không thể hiểu rõ lắm tình cảm của các cậu nhưng mình lại hi vọng Tiểu Uyển Uyển có thể vẫn luôn được vui vẻ và hạnh phúc, nếu như Uyển Uyển không vui thì dù cho có vị trí địa lý có xa hơn nữa mình cũng sẽ không bỏ qua cho cậu đâu.” Về mặt Tiểu Nhã hơi đe dọa.

“Tiểu Uyển Uyển, vui vẻ lên nào, có chuyện gì thì nhớ gọi điện thoại ình đó nha, đừng có giữ buồn bực ở trong lòng, lúc rảnh rỗi cũng có thể trở lại tìm mình chơi, lúc rảnh mình cũng sẽ đến thành phố B tìm cậu.” Đi về phía cửa kiểm an, quay đầu lại vẫn thấy Tiểu Nhã đang không ngừng vẫy tay tạm biệt với tôi, bên cạnh còn có An Đằng vẫn đứng đó với nụ cười mỉm, mặc dù An Đằng vẫn không nói gì, nhưng từ vẻ mặt của cậu ấy tôi có thể thấy được cậu ấy đã không còn để ý tới chuyện của chúng tôi, nụ cười trên mặt còn mang theo chúc phúc.

Thông qua lối đi kiểm an, tôi vươn tay nắm lấy tay anh, tôi tin tưởng tôi sẽ được hạnh phúc, mặc dù để có được hạnh phúc này mà chúng tôi đã mất đi rất nhiều thứ, nhưng mà tôi lại nghĩ tới tôi đã có được thứ mình cần tìm, cho nên mặc dù bỏ lỡ nhiều thứ thì ít nhất tôi vẫn giữ được thứ tôi muốn nhất.

Tay trái nhẹ nhàng dán vào bụng, bên trong có một sinh mệnh nho nhỏ đang chậm rãi lớn lên, mặc dù một lần ngoài ý muốn kia đã làm cho tôi mất đi quyền lợi trở thành một người mẹ thực sự, mặc dù một nửa kia của sinh mạng nho nhỏ này cũng không phải là do tôi cung cấp, nhưng chắc chắn nó sẽ là đứa bé mà tôi phải hoài thai mười tháng mới sinh ra được, mà nó cũng sẽ có một nửa máu mủ của tôi.

Cho nên bây giờ tôi có được một người yêu tôi tha thiết và sắp nắm giữ được mơ ước tôi vẫn luôn mong đợi mà không dám thực hiện, một đứa con của chính chúng tôi. Tôi đã rất hạnh phúc rồi, mặc kệ con đường chờ đợi tôi phía trước có như thế nào thì ít nhất bây giờ tôi đang rất hạnh phúc.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/song-sinh>